

PUSTOŠENJA SVETIŠTA



PUSTOŠENJA SVETIŠTA

Opis ispita vjere i borbe Božjeg naroda za Istinu, s posebnim osvrtom na sadašnje vrijeme. – Ozbiljno upozorenje svim Istraživačima Biblije.

Od EMILA i OTTA SADLACKA
Angerburg (Istočna Pruska) Njemačka

Izdano od strane prevoditelja s njemačkog jezika.
Prvo englesko izdanje 1930.

"Stojte dakle čvrsto u slobodi kojom nas je Krist oslobodio i ne dajte se ponovno u jaram ropstva."

Galaćanima 5:1.

JESTE LI POSVEĆENI GOSPODINU?

Onda ne zaboravite:

- Da svoju prvu ljubav dugujete Njemu.
- Da je jedino On vaš učitelj i gospodar.
- Da vam je Njegova Riječ iznad svega ostaloga.
- Da se morate čvrsto držati Njegove Istine i braniti je u ljubavi.

- Da je vaš brat pored vas, koliko god velike njegove sposobnosti bile, vaš brat, a ne vaš gospodar.
- Da je toleriranje zabluda i napuštanje Istine nevjernost Gospodinu.

Stoga: Ostanite vjerni Njemu kao jedinom Gospodinu i Glavi, i sa svima Božjim posvećenima, odlučno se borite za Istinu, a protiv zablude i porobljavanja savjesti.

SADRŽAJ

PRVI DIO 10

Sukob između svjetla i tame, između istine i zablude, od Raja pa nadalje do prvog Kristovog dolaska.

Nastavak sukoba, od prvog Kristovog dolaska do sadašnjeg vremena (do pojave brata Russella).

Najnoviji pokret. Njegov bogato blagoslovljeni put. Njegova misija i njegov konačni pad.

DRUGI DIO 40

Sveznanje Božje. 53

Sotona na nebu. 58

Izlijevanje Božjeg Duha na svako tijelo.

Ilija - Elizej.

TREĆI DIO 63

Osvrt. Pojava protestanata. Njihov prosvjed. Posljedice.

Ponavljanje iskustava kršćanske crkve na svršetku doba. "Pokreti" Božje "slobodne" djece.

Završne misli. ("Naša dužnost prema istini. Što ona košta; njezina vrijednost; njezina prednost.").

ČETVRTI DIO 82

Ulazak u radost Gospodinovu.

Jahanje na bijelim konjima - Otkrivenje 19:11-21.

"Ovo evanđelje o kraljevstvu" - Matej 24:14.

Osveta nad Babilonom. 96

Razvoj karaktera. 98

PETI DIO

102

Blago u zemljanoj posudi - 2. Korinćanima 4:7.

Anđeo sa zlatnom kadionicom - Otkrivenje 8:3.

"1914"—"1918"—"1921"—"1925" "Vremena više nema."

Ispit drevnih dostojanstvenika. Je li on prošlost ili budućnost?

Usporedba o ovcima i jarcima. 122

ŠESTI DIO

Izvršenje zapisanih sudova. Prema Psalmu 149

„Svršena tajna” 135

Knjižice "Milijuni" i poruke o Milijunima 140

Skraćivanjem nevolje. 142

"Oslobođenje" 143

"Godišnjakom Istraživača Biblije za 1927." 144

Osnivanje I.B.S.A.-e

Usporedba o mudrim i ludim djevicama. 147

SEDMI DIO

152

Daljnja pogrešna učenja Društva Stražarske Kule 149

Skrovito mjesto Svevišnjega (Psalam 91). 149

Postavljanje dragocjenog Kamena na Sionu (1. Petrova 2:6 i drugi odlomci). 150

Cesta za svijet čovječanstva (Izaija 35). 150

Kristov povratak. 151

Sud Crkve. 151

Greške u Bibliji? 152

"Dođi kraljevstvo tvoje." 152

"Sluga", "Zatvor", "Zatvorenici", "opustošene baštine" 153

(Izaija 42, Izaija 49). 153

Anđeo koji leti posred neba 155

(Otkrivenje 14:6). 155

Zlatni pojasevi sedmorice anđela	155
(Otkrivenje 15:6).	155
Djelo Gospodnje	157
Organizacija	161
OSMI DIO	181
Retrospektiva	181
Dragi Izrael Božji! Ljubljena braćo i sestre u Kristu! Svi koji ljubite Gospodina i želite stići do cilja	181
Zaključne misli	194
"Naša dužnost prema istini. Njezina cijena, njezina vrijednost, njezina korist"	194

PREDGOVOR NJEMAČKOM IZDANJU

"Jer ne možemo ništa protiv Istine, nego za Istinu." 2. Korinćanima 13:8.

Nikada, ni na trenutak, stražari na Sionskoj kuli ne bi smjeli gajiti pomisao da se spremnost i budnost u vezi s duhovnim stvarima smiju opustiti. Čak i u ovim vremenima, kada Božji Duh na poseban način teče kroz krug vjernih, otkrivajući tajne Božanskog plana vjekova, neophodne su apsolutna trezvenost i budnost. Nije li se više puta dogodilo da su Božja djeca sebe lišila mnogih blagoslova, samo zato što nisu dovoljno bdjela i što se u vremenima opasnosti nisu okoristila svojim blagoslovljenim privilegijama? Spavali su i šutjeli, dok su trebali bdjeti i govoriti, štoviše, trebali su glasno vikati "u gradu Jeruzalemu". Zasigurno, tijelu je lakše neaktivno promatrati dok neprijateljske sile prodiru u Božje svetište kako bi ga oskvrnule. Jednostavnije je, i mnogo ugodnije, biti tih i pustiti druge da se bore protiv pustošenja, izbjegavajući time svaku klevetu, neljubaznost, mržnju itd.

Ali hoće li Gospodin reći "Dobro učinjeno" ako pokazujemo toliko straha i poštovanja prema ljudima, a tako malo strahopoštovanja prema Njemu? Nije li nam povjerio mnoga bogatstva nad kojima bismo trebali bdjeti sa strahom i trepetom? Bismo li pokazali svoju zahvalnost davatelju svakog dobrog i savršenog dara time što bismo bili nepažljivi ili ravnodušni? Danas imamo duboko strahopoštovanje prema herojima Vjere, hrabrim protestantima iz prošlosti, zbog njihove vjernosti Gospodinu i Njegovoj Istini, onoliko koliko je tada bila otkrivena, ali skloni smo zaboraviti i to kakvom su se zidu neprijatelja u

svoje vrijeme morali suprotstaviti, i kakvu su salvu uvreda i progona morali podnijeti. Mi kažemo: "Da, to je bilo veličanstveno vrijeme", ali, možda puštamo da to "veličanstveno vrijeme" često prođe pored nas, a da ga ne iskoristimo i ne dokažemo vlastitu vjernost.

Čvrsto vjerujemo da ponovno živimo u takvom "veličanstvenom vremenu" i vrlo jasno vidimo da se odvija ponovno pustošenje Božjeg svetišta. O, da se barem svi još probude i vide stvari onakvima kakve jesu; o, da barem svi jasno i otvoreno razluče svog Gospodina, same sebe, svoje privilegije i odgovornosti. Kako je dubok san mnoge Božje djece, koja su pila pomiješano babilonsko vino – upijajući zablude koje stari, zli neprijatelj tako dobro zna umiješati u čašu. Pod time mislimo na najnovije zavodjenje Božjeg naroda od Istine od strane Biblijskog i traktatnog društva Stražarska kula, čije je djelo nekoć bilo tako bogato blagoslovljeno. Neka ove stranice budu glasan vapaj svom Božjem narodu da se probudi, vapaj upozorenja da se ne boje i ne oklijevaju otvoriti srce i oči, kako bi vidjeli što to Društvo uči i čini!

Stranice koje slijede pokazat će mirno, ali jasno i uvjerljivo, kakav se veliki otpad dogodio, i tako svakome pokazati nužnost buđenja, razlučivanja, odlučivanja i djelovanja bez odgode ili sumnjičavih promišljanja, te nužnost da budu potaknuti Kristovom ljubavlju koja kida okove i uklanjanje sve prepreke. Istovremeno će ove stranice biti pokušaj pružanja pomoći onim dragima koji, iako izbavljeni iz ropstva, upadaju u nerazumne teorije, nagađanja i smiona predviđanja. Ne bavimo se pukim pretpostavkama ili neutemeljenim tvrdnjama, već činjenicama koje su

svima dostupne i očite. Iz dubine naših srca želimo da svi ti dragi budu dovoljno iskreni da vide te činjenice i da ne zatvaraju oči pred njima.

Iako je istina da jedino Gospodin može dati pravu Vjeru i ispraviti zbunjene ovce, ne smije se previdjeti da se On u tome neprestano služi Svojom djecom. Rimljanima 10:14, 15; Jakovljeva 5:19, 20, te drugi reci Pisma pokazuju nam koje su naše privilegije i dužnosti. Pasivno stanje prema pustošenjima svetišta, koje općenito vodi u neaktivnost, ne može biti ugodno Gospodinu.

Ljubljeni Gospodinovi, ne prestanimo izvršavati važne dužnosti ovog "veličanstvenog vremena"; ne zaboravimo da smo Posvećeni Njemu i da tražimo Njegovo odobravanje. Ako se ne očistimo od nauka zabluda, Izaija 52:11, bit ćemo proglašeni krivima i morat ćemo ispaštati. Djelujmo u skladu s Istinom, bez obzira na moguće posljedice. Odbacimo sve, pa i onu najmanju stavku, što nije od Boga, i pristanimo samo uz ono što je Gospodinovo, odlučno priznajući:

TVOJA RIJEČ JE ISTINA!

S usrdnim molitvama gledamo prema Gospodinu, kojemu smo posvećeni, za kojega želimo živjeti i umrijeti, da On blagoslovi naše slabe napore u službi Njemu i Njegovoj dragocjenoj Istini. Jedini motivi koje imamo za objavljivanje ovog djela jesu proslavljanje Njegovog velikog imena i unapređenje duhovnih interesa Njegovog naroda. Osobito želimo naglasiti činjenicu da ovo djelo nije savršeno, već samo djelomično, 1. Korinćanima 13:9-12, te da se naši zaključci ne bi trebali smatrati autoritativnima.

U zaključku izražavamo zahvalnost i cijenimo svu dragu braću i sestre koji su na bilo koji način, bilo ohrabrenjem, doprinosom, savjetom ili djelom, pomogli u ovom radu. Neka Gospodin bogato blagoslovi njihov trud i žrtve.

IZDAVAČI.

Angerburg (Istočna Pruska) Njemačka, Nova godina, 1928.

AUTORSKI PREDGOVOR HRVATSKOM IZDANJU

Njemačko izdanje ovog djela, koje je podijeljeno u nekoliko tisuća primjeraka i u raznim zemljama svijeta, naišlo je na izuzetno živ odjek kod Božjeg naroda. Mnogi dragi potvrdili su nam u ugodnim pismima, govoreći da im je sadržaj knjige bio od velike pomoći i da im je još jasnije pokazao pogrešan put jednog površno izraslog pokreta, a time i slavne božanske istine. Još jedan broj dragih prijatelja je Gospodinovom

milošću probuđen iz duhovnog sna i kroz proučavanje ove knjige podsjećen na svoje glavne dužnosti prema Gospodinu. Uistinu, možemo reći da su veoma mnoga braća i sestre, pa i cijeli razredi (skupštine), prešli u slobodu kojom nas je Krist oslobodio (Galaćanima 5:1), nakon čitanja ovog djela. Dragim će čitateljima nedvojbeno biti zanimljivo saznati da je onaj dragi brat spomenut na stranici 138 (razgovor između A i B) duhovno prosvijetljen čitanjem ove knjige. Ista stvar vrijedi

i za tvorca skice organizacije; taj dragi brat i danas bistrim očima vidi kamo takva organizacija vodi, pa se radujemo da "naš trud nije uzaludan u Gospodinu" (1. Korinćanima 15:58). Pamflet koji je protiv autora ove knjige izdao njemački ured Biblijskog i traktatnog društva Stražarska kula, a koji je snažno osoban i uvredljiv, nije mogao spriječiti te vrlo ugodne rezultate. S brojnim prijateljima Društvo Stražarska kula postiglo je upravo suprotno od onoga što je namjeravalo. Pojedinačni pokušaji pobijanja naših izlaganja poslužili su samo kao potvrda zabluda Društva, i pokazuju da se Društvo nije spremno poniziti pred Gospodinom i napustiti svoj pogrešan put.

A sada predajemo ovo djelo u ruke drage braće i sestara hrvatskog govornog područja, dok se ujedno od srca zahvaljujemo braći koja su potaknula i provela izdavanje knjige na engleskom jeziku. Ali iznad svega srdačno zahvaljujemo Gospodinu, koji je za to vidljivo poravnao put. Neka On sam poprati ovu knjigu Svojim blagoslovom.

Dragi čitatelji će primijetiti da sadržaj knjige dijelom više ilustrira uvjete među njemačkim prijateljima. Ali s obzirom na to da su uvjeti s ove strane oceana samo rezultat usmjeravanja jednog središnjeg ureda, činilo se prikladnim predmetna razmatranja prenijeti i u hrvatsko izdanje. Izostavljeno je samo nekoliko malih dijelova koji ne bi bili zanimljivi dragim prijateljima u Americi i drugim zemljama engleskog govornog područja.

Općenito bi se još moglo primijetiti da je Društvo Stražarska kula još više odstupilo od istine i metoda u skladu s istinom. Previše bi nas daleko odvelo ispitivanje najnovijih pogrešnih nauka koje je Društvo iznijelo od objavljivanja ove knjige, nauka koji se neprestano predstavljaju kao da dolaze od Gospodina. Doista je od nas traženo da izdamo dodatak knjizi, zbog novododanih zabluda Društva; međutim, ne vjerujemo da je to potrebno. Oni koji su poslušni

Bogu upozoreni su (ne samo od nas!) i budni su, oni koji su poslušni ljudima ne bi napustili svoju službu ljudima zbog dodatnih izlaganja.

Dajući povoljan spomen pokretu "Glasnika" ("Herald") na nekoliko stranica ove knjige, zamisao da ih se postavi kao autoritet (kao što tako mnogo dragih čini s Društvom Stražaraka kula) bila nam je daleka. Spomenuli smo ih osobito zbog njihovog dobrog kršćanskog duha. U vezi s tim htjeli bismo napomenuti da postoje i drugi pokreti među Božjim narodom koji traže priznanje Gospodina i Njegove riječi. Što se tiče pitanja spoznaje, dobro činimo ako gradimo samo na nepogrešivoj riječi našega Boga i ako po tom autoritetu sve ispitujemo (Djela 17:11). Nema zastoja u spoznaji; nego je napredak nužan, naravno ne kroz senzacionalističku žudnju za novim, nego "razmišljajući o Njegovom zakonu dan i noć".

Bilo nam je isto tako daleko glorificirati brata Russella. Koliko god ga cijenili zbog njegova poniznog hoda i kršćanskog duha, toliko smo naglašavali i naglašavamo, da trebamo slijediti i obožavati samo Gospodina. Ljubimo braću, ali nemojmo ih ljubiti više od Gospodina, čija bi nam riječ trebala biti Da i Amen! Kada smo s poštovanjem spominjali izlaganja brata Russella, uz svjedočanstvo Pisma, to je prvenstveno učinjeno kako bi se pokazalo koliko je Društvo Stražarska kula, koje tvrdi da je njegov "nasljednik", u razdoblju od jednog desetljeća odstupilo od njegovih uglavnom ispravnih učenja i dobrih metoda.

Stoga i ovo izdanje šaljemo s molitvom Gospodinu da dopusti da ono posluži kao sredstvo za otvaranje očiju onima koji su se predali u duhovnu ovisnost ljudima, te da bude ojačanje onima koji su do sada već ustali u odlučnoj odanosti Gospodinu i Njegovoj Istini. Neka Bog to podari!

Pozdravljamo sve sudrugove u bratskoj ljubavi
s 1. Ivanovom 4:7.

Angerburg (Istočna Pruska) Njemačka,
listopad 1929.

EMIL i OTTO SADLACK.

PRVI DIO

SUKOB IZMEĐU SVJETLA I TAME,
IZMEĐU ISTINE I ZABLUDE, OD RAJA SVE
DO VREMENA PRVOG KRISTOVOG
DOLASKA

Neprijateljstvo je uvijek bilo na zemlji otkako
je Sotona, Božji protivnik, donio grijeh i poučio
ljude da ga čine. Također mu je odgovaralo što su
nastali sukobi među njegovim narodom,
čovječanstvom, koje je ljubilo njegov grijeh, i
očito je da mu je najveća radost duh
neprijateljstva.

No, to neprijateljstvo, taj sukob, vođen s jedne
strane sa sve većom ogorčenošću, a s druge sa sve
većom strašću tijekom tisuća godina ljudske
povijesti, bio je sukob između svjetla i tame,
između dobra i zla, između onih koji su podložni
Bogu i onih koji su poslušni knezu tame. Tko se
ovdje ne sjeća onih drevnih riječi sveznajućeg
predviđanja koje je Jehova izgovorio na početku
ljudske povijesti, kako bi obje strane mogle čuti:
"I neprijateljstvo ću zametnuti između tebe i žene,
i između tvog sjemena i njenog sjemena."

Ako je knez grijeha očekivao da će mu čovjek
služiti s hvalom i zadovoljstvom, bio je osuđen na
razočaranje, jer mu je čovjek služio s nevoljkošću;
postavši žrtvom grijeha, bio je prisiljen slijediti
ga, a da nije bio zahvalan Sotoni. Naprotiv,
premda su naraštaji prolazili bez ispunjenja
božanskog obećanja, nada, rođena iz tog obećanja
o satiranju zmije, nije izbljedjela. Čak i danas,
nakon 6000 godina, ta nada nije propala, već je

zajedničko vlasništvo svake rase. Čovječanstvo
instinktivno polaže nade u njegovo ispunjenje, i to
ne uzalud.

Kako god je zli procijenio odlučnost
Svemogućega Boga da tu nadu pretvori u
stvarnost, specifično obećanje u vezi sa
"Sjemenom žene" prilično ga je uznemirilo.
"Sjeme" je njegov neprijatelj! Žena koja ga je
poslušala i stala na njegovu stranu, trebala je
donijeti to "Sjeme!" Kako neobično!

"Sjeme" je došlo i Eva je klicala u zanosu
prisjećajući se Božjeg obećanja. "Dobila sam
Sjeme", možda je uzviknula. A sada je Sotona
upotrijebio svu svoju okrutnu mudrost, sve svoje
lukavstvo, da to sjeme baci pod svoje noge.
Znamo da je opet majstorski uspio.

U to su vrijeme živjela dva "sjemena", Kajin i
Abel. Dok je jedno naginjalo k Bogu, nastojeći
spoznati Njegovu volju, drugo je bilo tek igračka
za strasti arhinepriatelja. Ono na Sotoninoj strani
ubilo je ono na Božjoj strani, zlo je ubilo dobro.
Takav je bio prvi sukob između dva "sjemena"
koja su proizašla od čovjeka, a ipak su bila
drugačije sazdana.

Sotona je možda zamišljao da je Bog
nadmudren i možda je tog dana itekako slavio
svoju pobjedu. Davatelji i njegovatelji "Sjemena"
pretrpjeli su veliku tugu. Njihova je nada ovim
događajem bila teško narušena, no nada nije
umrla. Ona ne može umrijeti, jer ju je Bog stavio
u srce čovjeka.

Nakon Abelova ubojstva Sotona je vidio kako se pojavljuje još jedno "Sjeme" - Šet. Njegov mir i samopouzdanje ponovno su bili narušeni. Kako je mrzio "Sjeme"! Kako bi ga volio istrijebiti, sve do korijena! Planirao je dalje i djelovao s okrutnim lukavstvom i prijevarom. Želio je istrijebiti "Sjeme" i konačno imati mir. I imao je neprestanog uspjeha, jer su ljudi masovno prelazili na njegovu stranu. S druge strane, bilo je vrlo malo onih koji su ozbiljno tražili Boga.

Pouzdanost znamo malo o tom ranom razdoblju ljudske povijesti, ali znamo da je bjesnio gorak sukob između dva sjemena. Išlo je tako daleko da se "svako tijelo iskvarilo na zemlji", da ih je živjelo još samo nekoliko čiste adamske loze, tako da je Bog rekao da je spreman intervenirati, da je "kraj" (izumiranje) svakog (ljudskog) tijela došao pred Njega. Kako to? Pisma nam daju dovoljno spoznaje o tome, iako je to tamo kratko navedeno.

Sotona je opet u to umiješao svoju razornu ruku i naizgled požnjeo potpuni uspjeh. Ona riječ o "Sjemeni žene" nije mu davala ni mira ni spokoja; proganjala ga je kamo god pošao. Morao je poništiti Božje obećanje u vezi sa "Sjemenom", bez obzira kako. Sklopio je saveze s anđelima kojima je bio povjeren "prvi svijet", predočavajući im najdivnije rezultate i stavljajući pred njih, kao što je učinio čovjeku, tako varljivo uvjerljive prijedloge, da je dio anđela smatrao čašću ugodno iznenaditi Boga provođenjem tako uzvišenih planova.

Kako su se ljudima rađale kćeri, Sotoni se to učinilo iznimnom prilikom da provede svoj zli plan. Lukavo je predložio dijelu Jehovine anđeoske vojske da pomognu čovjeku (i tako dovedu Božji nalog do velikog finala) uspostavljanjem nove ljudske rase, odvojene od Adamove loze, nove rase, nepodložne djelovanju grijeha i smrti naslijeđenih od oca Adama. Ljudske "kćeri" bi u tu svrhu poslužile "sinovima"

Božjim. Kada bi one to odbile, koristila se sila. Ova je priča opisana u 6. poglavlju Postanka, a ukratko se spominje i u još nekoliko redaka iz Pisma. To je događaj koji je opskrbio mnoge drevne mitove bogovima i polubogovima. Iz ovog miješanog braka, kojeg je Sotona želio i postigao, potekli su divovi iz mitologije.

"U one su dane na zemlji bili divovi", kaže Pismo znakovito i naglašeno. Ovdje je postojala nova rasa, a sedmostruka je tuga sada napala Adamovo potomstvo. Sotonini željeni rezultati su se ostvarili; zemlja se napunila nasiljem "zbog njih", tj. zbog divova, kako kaže Pismo (Postanak 6:13).

Kakva se strašna drama u to vrijeme odvijala na zemlji! Te scene teško da može opisati i najživlja mašta. Kakav sukob, sa Sotonom kao pobjednikom! Činilo se da je njegova konačna pobjeda nadomak ruke. "Svako tijelo" iskvarilo je svoj "put" (ili stvaranje); u nekoliko stoljeća adamska je loza bila gotovo izbrisana. Ne znamo koliko je to trajalo, ali vjerojatno više od deset stoljeća, možda "tisuću dvjesta i šezdeset dana" (godina) ili čak i više. Čini se da na to ukazuje Postanak 4:26. "Tada" su ljudi počeli prizivati Jehovino ime tražeći olakšanje od ugnjetavanja.

Jehova znači Nepromjenjivi, Bog koji drži Svoju riječ, koji je vjeran, i čini se da su ljudi, prisjećajući se Božjih obećanja, danih na početku Sotoninog razornog djela, vapili Jehovi za pomoć.

Ishod sukoba bio je onakav kakvog je Bog prorekao. Čini se da Bog uvijek posustaje, a Sotonina zastava pobjeđuje; ali kada je opasnost najveća (ne prije, jer su takve Božje nadljudske namjere), tada Bog pokazuje Svoju ruku i pokazuje svim Svojim zadivljenim stvorenjima da je On, Jehova, Svesilni, onaj koji drži Svoju riječ tisućama generacija. Tada Njegovo Sjeme (malo stado vjernih) dobiva novu nadu i hrabrost te se obnovljenom snagom drži Njegovih milosrdnih

obećanja. Došao je potop i jednim ih udarcem sve uništio; "svijet bezbožnika" iznenada je izbrisan (Luka 17:27; 2. Petrova 2:5). Sotona je imao svoj dan žalosti nakon mnogih proslavljenih gozbi.

Je li on prestao? Je li odustao od svoje goruće mržnje, svojih duboko ukorijenjenih planova protiv onog tajanstvenog "Sjemeni žene"? Ne! Prkosno je smišljao dalje, morali su se tražiti i pronaći novi putevi i načini, jer on je morao dostići svoj cilj. Ponovno je pokušao imati voljne podanike, zabijajući klin između nekolicine onih od čiste adamske loze koji su bili spašeni. Gle čuda, taj mu je potez uspio. Samo je jedan pjevao pjesmu nepromjenjivom Jehovi Bogu, većina je služila "drugim" bogovima. Šem je izabran da unaprijedi obećanje dano u Edenu u vezi sa sjemenom žene i sve ono što je dodano kao ogranci tog izvornog obećanja, možda i ono koje je Bog dao pobožnom Henoku, koji je vjerojatno živio u danima terora i kojega je Gospodin na poseban način, zbog njegove odanosti, spasio od nasilja divova onog vremena. Nakon Šema pojavio se Abraham i, kao "Sjeme žene", uplašio Božjeg protivnika. Jedan tražitelj Boga koji Mu služi, može ispuniti tisuće Božjih neprijatelja strahom i užasom, jer je s njim Bog Svemogući, veliki Bog čuda. Bog se uvijek služi poniznima, pobožnima i poslušnima. Nije se koristio naravnim prvorodencima, već moralnim, duhovnim prvorodencima. Prema tijelu oni nisu bili prvorodenci, već drugorođenci ili trećerodenci, kao na primjer Šet, Šem, Abraham, Jakov, David, itd. To je bio božanski izbor u skladu s Njegovim planom vječne, beskrajne mudrosti.

Moramo samo malo čitati da bismo saznali koliko je često Sotona pokušavao iskorijeniti one za koje je znao da su na Božjoj strani, a za jednoga od njih je sumnjao, štoviše, s tjeskobom mogao očekivati, da će biti uzrok njegova kraja. Zašto je Sara odvedena u faraonovu kuću? Nije li

to bilo u vezi s uništenjem "Sjemeni žene"? Zašto je Ezav, prvorodenac, progonio Jakova, koji je zakonito kupio*{1} prvorodstvo, koje je idolopoklonički Ezav smatrao bezvrijednim? Morao je pobjeći daleko od Ezava i podnositi "mraz i žegu" u tuđoj zemlji. Zašto je Josip, kroz kojega je došao "kamen" (Postanak 49:24), morao otići od svog naroda u svijet kao rob, a zatim u zatvor gdje je kralj najstrože kažnjavao zatvorenike? Odgovor na to "Zašto" povezan je sa "Sjemenom žene" kojeg je onaj zli mrzio u svako doba.

Tako je bilo u svakoj generaciji, zapravo u svih proteklih 60 stoljeća. Neprijateljstvo i sukob bili su znakovi da Božje obećanje još nije bilo ispunjeno. Koliko bismo samo mogli naučiti temeljitim i revnim proučavanjem puta onih pobožnih koji su tako hodili tijekom tisuća godina. Uistinu, koliko bismo naučili za nas same; naglašavamo "za nas same!" Iako se netko često osvrće na Božje heroje iz prošlosti s najvećim priznanjem za njihovu odanost Njemu, dok živi suradnici, zbog njihove vjernosti Bogu, entuzijastično hvale svakog člana "Sjemeni žene" – koliko često živi heroji zaboravljaju da oni, pa čak i oni sami, moraju izvršavati svoju dužnost jednako dobro kao i ovi prijašnji? Koliko se često događa da takvi koje bi Bog mogao upotrijebiti, s vremenom kažu "Zbogom" Njemu (Job 1:5, 11), često i ne znajući za to. Kada bi sukob postao manje ogorčen (jer Sotona je lukavi Gospodar rata), tada bi se približio sudbonosni kraj: oni koji su bili pozvani od Boga opustili bi se u svojoj borbenoj hrabrosti. "Božji narod" (Izrael) bio je u Egiptu nešto više od dva stoljeća, i bilo je krajnje vrijeme da ih Bog "uzvede" u Svoju zemlju. Sotona je prouzročio da Izrael bude nemilosrdno porobljen, jer je osjećao, i to s pravom, da tajanstveno "Sjeme" mora biti ili proizaći iz Izraela. On je potpirio "Željeznu peć" (Ponovljeni zakon 4:20) i izvršio Božji naum ne želeći to učiniti. Nije li Izrael trebao biti spašen od

raspadanja među Egipćanima i izveden odande? Iz tog razloga morala je biti stvorena vatrena peč kako bi Izrael pobjegao. Bi li inače izašli? Možda ne bi! Na ovaj način Sotona čak i sada uvijek izvršava Božje naume.

*{1} Ovdje upućujemo na zanimljivo i očito točno objašnjenje u kratkom članku "Jakov i Ezav u novom svjetlu." (Stražarska kula 1910:377).

NASTAVAK SUKOBA

OD VREMENA PRVOG KRISTOVOG DOLASKA DO SADAŠNJOSTI.

(DO POJAVE BRATA RUSSELLA.)

Preskačemo tisućljeća koja su uslijedila i dolazimo do vremena Krista, iako bi se o tom razdoblju moglo reći mnogo toga korisnog. Govoreći poput svetog Pavla u Hebrejima 11:32, što bismo mogli reći o Davidu, najmlađem od osmorice, "malenom" po Božjem izboru (nasuprot "velikom" Šaulu) kojega je taj "velikan", tjeran zlim duhom, progonio; što bismo mogli reći i o Božjim prorocima, koje su do smrti progonili oni proroci i učitelji koji su, po vlastitom mišljenju, "zakonito" sjedili na Mojsijevoj stolici; uvijek ista slika: sukob između dobra i zla, između onih koji traže Boga i onih koji vrše Sotoninu službu. Koliko je onih koje je Bog jednom pozvao i izabrao za posebnu službu, prešlo u redove progonitelja, nakon što su došli do točke da svoj položaj smatraju "pravom". Kakvo su samo veliko pustošenje oni izvršili među pravim "prvorodencima", Božjim prvorodencima! Bog je uvijek morao odbaciti one koji su se borili za svoje "pravo", a prihvatao je druge, koji su bili bolji od njih (1. Samuelova 15:28), koji su Ga uistinu tražili, ne pribjegavajući zastupnicima ili udruženjima koja su zapala u nevolju. Takvi

plemeniti pojedinci, učinjeni savršenima kroz mnoga i raznolika iskustva nevolja i patnji, bit će suradnici s Bogom kada dođe Njegovo vrijeme za satiranje zla koje će potresti cijeli svijet.

Isus, prvorodenac svega stvorenja, je došao. Sotona možda nije računao na to. Ne znamo je li, kada je rođen Isus Spasitelj svijeta, znao da je došlo dugo obećavano "Sjeme žene". Barem nitko ne može biti siguran u to. Morat ćemo ostaviti nerazjašnjenim je li znao ili ne za izvanredno Isusovo rođenje (da Isus nije imao zemaljskog oca, već da je uistinu bio "Sjeme žene"), ali ono što znamo jest to da se odmah pojavio na sceni kako bi uništio dječaka Isusa. Herod, "veliki" i "herojski", bio je potaknut, i činilo se da je plan doživio potpun uspjeh. Nemir arhineprijatelja zasigurno je tada porastao, jer se činilo da se događa nešto neobično. Ako su demoni znali Tko je Svetac Božji (Marko 1:24), onda Ga je sigurno poznavao i poglavar demonske vojske. Onaj po kojemu je sve stvoreno, pa i sam Lucifer, došao je kao dijete na zemlju, nešto što se nikada prije nije dogodilo. "Što bi to moglo značiti?" možda je bilo Sotonino zabrinuto pitanje. Nije ni čudo što je dao oduška svojim lukavim i okrutnim mislima. Ali "Božja ludost mudrija je od ljudi", mudrija čak i od najvećeg protivnika (1. Korinćanima 1:25). Stoga je dijete Isus uklonjeno u pravo vrijeme, i, kako neobično, onaj "Egipat", svijet neprijateljski nastrojen prema Bogu, pružio Mu je zaštitu.

Kako je lukavo Sotona istupao iznova i iznova tijekom dugih tisućljeća. Od trenutka kada je u samouzvisivanju iskoračio iz svog božanski određenog elementa, nije slušao nikakvu pouku. Naprotiv, sve je više činio zlo, pun mržnje i bijesa prema onima koji su služili Bogu. Uvijek je bilo onako kako je Luther rekao: "Jer naš stari neprijatelj još uvijek traži da nam nanese jade; Njegova su lukavost i moć velike; i, naoružan okrutnom mržnjom; Na zemlji mu nema ravna." Te su stvari s vremena na vrijeme više ili manje

zaboravljene čak i od strane onih koji su služili Bogu, i stoga se iznova i iznova događao novi "pad u grijeh" onih koji su u savezu s Bogom, a zatim bi drugi bili podignuti da održe na životu sukob za Istinu, Svjetlo i Pravdu.

Prošlo je trideset godina, i došlo je vrijeme da čovjek Isus (1) preda svoj neokaljani ljudski život (Bogu) kao otkupnu cijenu za čovjeka, i (2) da u isto vrijeme bude začet za novi duhovni život, onaj najviši, pa i božanski. To se dogodilo u pravo vrijeme. A kada se to dogodilo, Sotona je ponovno iskušao svoju ruku da uništi "Sjeme" kojeg se bojao. Nenadmašnom lukavošću radio je na ostvarenju svog cilja. Moguće je da je učinio neke prividne ustupke. Možda je predložio da zajedno sa "Sjemenom" obavlja Božje djelo, tražeći samo priznanje za sebe. Ali Isus, kojemu su Njegov Bog i Gospodin uvijek bili pred očima (Psalam 16:8), znao je da bi i najmanje odstupanje od Volje Onoga koji Ga je poslao značilo vječni gubitak.

Ugledajući se na Svoga oca, On je pobijedio. I tako je postao najsvjetliji blistavi primjer, začetnik i dovršitelj vjere svima koji žele služiti Bogu u ovom svijetu tame i grijeha. "Otkad su mi oči uprte u Isusa, izgubio sam iz vida sve ostalo" trebala bi biti stalna i nepromjenjiva želja onih koji su vjerni Bogu. Primijetimo da je Isus ovdje bio prepušten samome sebi, kao što ga je kasnije i na križu, u posebnom smislu, Otac na neko vrijeme ostavio. No, nakon što bi prošao svaku tako osobito tešku kušnju, bio je božanski ojačan. Nakon iskušenja u pustinji došli su anđeli i služili Mu. Tako i mi, ako smo čvrsti u svojoj vjeri i ne odstupamo ni milimetra od božanskog puta svojom voljom, ako kroz najteže kušnje prođemo kao pobjednici, primamo posebnu snagu kroz ljubaznu providnost svemogućega Boga. To je naša utjeha; poučeni takvim iskustvima uvježbavamo se, u svakom trenutku i na sve načine, vjerovati Gospodinu i Njemu prepustiti ishod svakog iskušenja.

Apsolutno pouzdanje u Gospodina uvijek se nagrađuje, čak i onda kada ne vidimo ni koraka ispred sebe. Često moramo pretrpjeti prividni poraz da bismo izašli kao pobjednici. Sotona se radovao dok je Isus visio na križu, sotonski mučen, bespomoćan, od gotovo svih odbačen, pognute glave, umirući; jer Sotona je zasigurno vjerovao da je nakon tisuća godina konačno uspio u svom pokušaju uništenja "Sjemeni žene". Uistinu, činilo se kao da je pobijedio; kao da je Isusovo pouzdanje u Oca bilo uzaludno. Ali mi znamo da je jedino na taj način mogla biti izvojevana, i tako je osvojena, najveća pobjeda svih vjekova. U prividnom porazu krila se pobjeda! Radost arhineprijatelja zbog prividne pobjede primila je najrazorniji udarac nekoliko sati kasnije, kada je, na slavu Očevu, Isus uskrsnuo!

Isus nije došao prije 1900 godina samo da položi Svoj život kao otkupnu cijenu, i tako pruži temelj neophodan za vječni život čovječanstva; došao je također da pripremi put za Jehovino "Novo Stvorenje". U trenutku Njegovog predstavljanja kao žrtve (predajući ljudski život za sva vremena u žrtvenoj smrti), On je bio začet na najvišoj razini postojanja, a ista ta neusporediva prilika dana je i Njegovim učenicima, Njegovim pravim sljedbenicima kao dijelu ljudske obitelji koja je bila pod osudom grijeha i smrti; a to je privilegija koja se jedva može shvatiti!

Bez daljnjih objašnjenja može se razumjeti zašto je Bog postavio tako stroge zahtjeve pred one koji su pozvani u takvu slavu, i zašto od njih zahtijeva apsolutnu vjernost i bezuvjetno pristajanje uz Njega i Njegovu stvar. Nije li neophodnost toga jasna? Ako će oni koji su tako pozvani biti sunasljednici Isusa Krista, ako će biti obučeni u Očevu slavu, zajedno s Isusom kao Glavom, ako će sjediti na kraljevskim prijestoljima; i ako će primiti besmrtnost kao samu bit svog bića, tada oni moraju najprije biti

najstrože iskušani kako bi dokazali da nikada neće pasti u grijeh, kao što je to Sotona učinio. Slava, čast i besmrtnost (Rimljanima 2:7) na najvišoj nebeskoj razini neće biti dana nikome tko prethodno nije pokazao bezrezervnu podložnost Božjoj volji – dokazavši se tako prikladnim za takvo mjesto.

Isus je te uvjete jasno i razgovijetno prenio Svojim sljedbenicima. Savjetovao je dobro promišljene, a ne ishitrene odluke i rezolucije (Luka 14:26-33). Tko ne ostavi sve i ne slijedi samo Njega kao vođu, neće dosegnuti nebeski cilj.

Nitko ne može očekivati da će se zahtjevi zbog njega sniziti. A vjerni mogu posvjedočiti iz iskustva da njihova snaga pušta korijene dok gledaju u Isusa; da nas to vodi do pobjede na tom putu; "slijedeći Isusa, čak i kroz sramotu", nosi nas naprijed do cilja. Svaka pobjeda može se pripisati tom gledanju na Isusa. Svaki poraz može se pripisati zanemarivanju te glavne dužnosti. No, to "gledanje" uključuje mnogo više nego što se obično shvaća. Kada smo pronašli Isusa i stupili u zajedništvo s Njim, kada smo povjerovali u oprost naših grijeha i kada su naša srca bila radosna i slobodna, bili smo toliko gorljivi na toj prekretnici našeg života da smo osjećali i odlučili, poput Petra: "Kad bih morao s tobom i umrijeti, neću te zatajiti." Je li uvijek ostalo tako? Ako je ostalo tako i još uvijek jest, sretni smo. Ali nije uvijek tako. Ljubav prema Njemu, "Zaručnička ljubav", ona prva, sveta, snažna ljubav koja prožima i prodire u cijelo naše biće, postaje, oh, tako često, sve slabija, povlači se od Gospodina – i stavlja na druge, možda na grupu Božjeg naroda, neku skupštinu ili razred (ekleziju), koja često nastoji svim sredstvima zadržati tu prvu ljubav za sebe. A ako se opasnost ne prepozna na vrijeme, to može dovesti do stanja hladnoće i gubitka "prve ljubavi". Ako se ta ljubav, koja s pravom pripada glavi Kristovog tijela, da čovjeku, udruženju ili organizaciji, tada će "sjajno svjetlo" takvog

udruženja pomračiti svjetlo našeg slavnog Gospodina i Otkupitelja. Nažalost, to se događa. Često se događa da Gospodin, umjesto onih ljudi koji su napustili srdačan bliski odnos s Njim i kojima su crkveni kontakti (udruženja, razredi, itd.) draži od Njega, privlači Sebi druge, i to uvijek one malene, ponizne, one koji blizinu Njegovih nogu smatraju najpoželjnijim mjestom. Neki su prepušteni samima sebi, jer ne stavljaju Njega iznad svega ostalog, dok drugi, jer Njega ljube više od svega, imaju Njegove blagoslove na poseban način, ali su od svijeta ostavljeni sami. No uvijek iz redova onih koji manje cijene Gospodinove blagoslove moraju "izići" pravi učenici, oni koji Njemu daju svoju prvu ljubav. To je zapovijed Onoga koji ih je pozvao.

Apostoli i ostali na početku evanđeoskog doba bili su u potpunom skladu srca sa zaručnikom. Ljubili su Ga i umirali za Njega. Dobro znamo da su svi oni imali svoje slabosti, kao i mi, ali nam je svima dobro poznata njihova odanost Bogu. S izuzetkom jednog, sina propasti, svi su apostoli bili apsolutno vjerni. Gospodina su u svako doba stavljali ispred sebe. I nakon Njegovog odlaska podsjećali su se na Njegove opomene da budu vjerni i poslušali su ih u svim uvjetima, pa čak i onda kada je ljudska mudrost nalagala naizgled bolji put. Slijedili su Njegove stope.

Da, naš je Gospodin i Učitelj čvrsto utemeljio Svoju crkvu. Temelj je bio postavljen u mudrosti. Nije nedostajalo ništa što je bilo potrebno. Tako obdarena najvećim zamislivim dobrom, crkva Boga živoga počela je koračati uskim i tegobnim putem. Sotonina radost i pouzdanje u prividnu pobjedu nimalo se nisu povećali onim što je vidio. Bog je opet izgleda imao posebnu namjeru. Sotonin nemir se povećavao; njegovi strahovi u vezi s ostvarenjem drevnih, premda još neispunjenih obećanja o djelu "Sjemena žene", bivali su sve veći. Nije li saznao da se Logos, koji je postao čovjekom i odupro se svim njegovim

lukavim napadima, i kao pobjedonosni heroj uzašao u nebeska područja, iskusiivši uzvišenje i iznad svog prijašnjeg uzvišenog položaja? Zatim je vidio kako ovaj visoko uzvišeni šalje poseban nebeski dar učenicima koji su čekali: Očev duh, koji je u njima postao začec u istu tu visoku prirodu, božansku prirodu. Sada je bilo potrebno djelovati s većim lukavstvom i vještinom. Ako nije mogao navesti Isusa, glavu Božje crkve, na pad, morat će uložiti najveći napor da to postigne s Njegovim sljedbenicima, Njegovim "tijelom". U njih je, kao i u anđele prije potopa, ubrizgao misao da bi se ista svrha (Gospodinova) mogla uspješnije ostvariti na drugačiji i bolji način. Oni moraju izgubiti iz vida svog Učitelja i vođu.

Je li ostvario svoje ciljeve? I prebrzo: Njegova ambicija, njegova potreba za samouzvisivanjem pronašla je željeno tlo za sadnju u srcima i umovima mnogih iz Božjeg naroda. Podvodna struja potaknuta od Sotone već se mogla primijetiti u ranoj Crkvi; počeo se razvijati duh koji je imao za cilj uništiti temelj i nadgradnju hrama Crkve. Moramo samo pročitati izvještaj u Djelima apostolskim, a napose pisma apostola, kako bismo putem njih ustanovili da je "otpad" započeo u najranijem razdoblju Crkve. "Prva ljubav" primjetno se ohladila i malo pomalo povlačila od Onoga kojemu je bila zavjetovana. Vlastita se mudrost jako cijenila, i upravo su oni najsposobniji i izvana najistaknutiji u značajnoj mjeri pomogli "otpadu" - dijelom nesvjesno. Sjaj njihove osobne mudrosti zamaglio im je oči za blještavilo Gospodina, njihovog jedinog Učitelja (2. Petrova 1:2; Juda 4).

Njihove vlastite metode, začete njihovom vlastitom mudrošću, zauzele su prvo mjesto i zahtijevale bespogovorno "priznanje i prava", i to s nepopustljivom strašću. Trpljenje Isusa radi, čekanje na Njega i obećano uzvišenje postupno su postajali manje poželjni, a Kristov drugi dolazak, koji se nekad brzo očekivao, s obzirom da je

kasnio, potpuno je izgubljen iz vida. S vremena na vrijeme javljali su se ljudi, vođe u Crkvi, s određenim porukama i proročanstvima, a kako se ona s vremenom nisu potvrđivala i pokazala su se zemaljskom mudrošću, oni nisu bili dovoljno ponizni i poštteni da priznaju kako su njihove poruke proizvod njihove vlastite mudrosti. Takvo nepoštenje bilo je i u svako je vrijeme ostalo velika prepreka koja sprečava Božju djecu da napreduju na putu "za Isusom". Uzmite u obzir kako su određeni vođe u Solunu, usprkos suprotnim dokazima, čvrsto prijanjali uz hrabru tvrdnju da je Gospodinov dan već ovdje; štoviše, tu su tvrdnju pripisivali drugima, pa čak i apostolima. Sveti Pavao izričito navodi da ništa takvo nije poteklo od njega (2. Solunjanima 2:1, 2). Čini se da su čak i lažna pisma odigrala ulogu, jer je Pavao rekao da se braća u Solunu ne bi smjela tako brzo pokolebati "u pameti ili se uznemiravati, ni duhom, ni riječju, ni pismom kao da je od nas..."

U gotovo svakom apostolovu pismu pokazuje se da je pokvarenost, posijana rukom Sotone na polju Crkve, većinom naišla na dobro tlo. Do najvećeg jačanja vjere dolazi, do učvršćivanja naših najboljih odluka danih Bogu, i osvjetljavanja našega puta dolazi kada, gledano kroz teleskop Božje Riječi, to vrijeme usporedimo s našim danima. Sličnost je vrlo zapanjujuća. Točno isti pečat, točno isti razvoj događaja! U to je vrijeme postojala ljubav prema Istini koja je tada sjala, zadovoljavajući srce i um, prema Istini "osobno" (Isus Krist, vidi Ivan 14:6) i u Riječi; zatim, poslije toga, napuštanje ove Istine i usvajanje neutemeljenih, samomudrih teorija koje su obećavale rezultate; i na koncu veliki "otpad".

U posljednjim danima ovog istog doba spasenja odvijao se isti takav razvoj događaja: Najprije je postojalo gorljivo divljenje prema dragocjenim i nepropadljivim Božjim istinama koje su ponovno pronađene, prema svjetlu

Njegovog Plana vjekova, radost u Njemu i Njegovim otkrivenim i uglavnom prepoznatim Istinama; a zatim, kao i tada, nakon što je posebni čuvar velikih darova milosti napustio pozornicu ovog života, javlja se otkrivanje osobne mudrosti, "Novog svjetla" koje zasjenjuje sve ostalo, novih planova, novih metoda, odustajanje od predivnih simetričnih Istina i prihvaćanje potpuno novih teorija koje su senzacionalne, prisvajачke, efektne i koje privlače opću pažnju; i tako se postupno taj rak koji izjeda ponovno rodio: otpad! Nekad radost u Njemu, Njegovom djelu i Njegovim Darovima, a sada radost u "njoj" (nekom udruženju ili organizaciji) te u "njenom" radu, "njenim" ponudama. Znamo da je mnogima teško shvatiti stvari onakvima kakve zaista jesu; ali vrijeme će ispisati povijest, i mala vremenska distanca dat će bolju perspektivu povezanosti, uzrocima i posljedicama. Tada će mnogi priznati da smo ukazivali na razvoj stvari koji, postajući sve snažniji, nije na dobrobit, nego na najveću štetu svetišta. Ni danas nekima nije teško vidjeti zapanjuuću sličnost između dva kraja (početka i kraja) evanđeoskog doba. Na stranicama koje slijede ispitat ćemo činjenice i dokaze kako bismo pokazali svima poštena i iskrena srca koje su njihove dužnosti, kojim će se zahtjevima morati pokoriti ako žele imati odobravanje svog Boga.

Otpad u ranoj crkvi bio je prilično postupan, a ipak takav da su svi vjerni stražari mogli razlučiti njegove znakove. Smatramo vrlo prikladnim ovdje citirati doista dalekosežne riječi našeg dragog brata Russella, koje su od najveće važnosti u ovom pogledu. On kaže u Prvom svesku, str. 285-287:

"Za ranu crkvu, obećanja o časti kraljevstva i sunasljedstvu s Učiteljem bila su snažni poticaji na vjernost pod sadašnjim kušnjama i progonstvima, za koja su bili unaprijed upozoreni da ih očekuju; i u svim riječima utjehe i ohrabrenja u Otkrivenju, danim Sedmerim

crkvama, nijedne ne sjaje jasnije i snažnije od onih koje objavljuju: 'Onome tko pobijedi dat ću da sjedi sa mnom na mom prijestolju, kao što sam i ja pobijedio i sjeo sa svojim Ocem na njegovo prijestolje'; i, 'Onome tko pobijedi dat ću vlast nad narodima.'

Ovo su obećanja koja se ne bi mogla razumno pogrešno protumačiti da se odnose na sadašnje djelo milosti u srcu, niti pak na vladavinu nad narodima u sadašnjem životu; budući da oni koji bi pobijedili to moraju učiniti smrću u službi, i tako zadobiti časti kraljevstva (Otkrivenje 20:6).

Ali ljudska priroda nastoji izbjeći patnju i uvijek je spremna zgrabiti čast i moć; stoga nalazimo da su čak i u vrijeme apostola neki u Crkvi bili skloni prisvojiti obećanja o budućoj časti i moći za sadašnji život, te su se počeli ponašati kao da misle da je već došlo vrijeme da svijet iskazuje čast, pa čak i poslušnost Crkvi. Apostol Pavao piše ispravljajući ovu zabluđu, znajući da bi takve ideje imale štetan učinak na Crkvu, njegujući ponos i odvođeci od žrtve. Ironično im kaže: 'Već ste siti, već se obogatiste, bez nas se zakraljiste.' A zatim dodaje sasvim ozbiljno: 'O da se doista zakraljiste da se i mi (progonjeni apostoli) s vama zakraljimo' (1. Korinćanima 4:8).

Uživaju u svom kršćanstvu pokušavajući iz njega i s njim izvući što je moguće više časti; a apostol je dobro znao da, da su vjerni kao Gospodinovi sljedbenici, ne bi bili u takvom stanju. Stoga ih podsjeća da bi, kada bi doista i započela dugo očekivana vladavina, i on vladao ne manje od njih, te na činjenicu da je on zbog vjernosti bio patnik radi Istine, što je bio dokaz da je njihova vladavina prijevremena te da je prije zamka nego slava. Tada, s primjesom ironije, dodaje: 'Mi (apostoli i vjerni sluga) ljudi smo poradi Krista, a vi mudri u Kristu; mi slabi, a vi jaki; vi časni, a mi prezreni.' Ne pišem ovo samo da vas posramim: imam bolji i plemenitiji cilj – da

vas opomenem; jer put sadašnje časti ne vodi u slavu i čast koja će se otkriti; nego su sadašnja patnja i samoodricanje onaj uski put u slavu, čast, besmrtnost i sunasljedstvo u Kraljevstvu. Zato vas molim, budite moji nasljedovatelji.

Trpite i budite grđeni i progonjeni sada, da biste mogli sa mnom podijeliti krunu života, koju će mi Gospodin, pravedni sudac, dati u onaj dan; i ne samo meni, nego i svima onima koji ljube njegov dolazak (1. Korinćanima 4:10-17; 2. Timoteju 4:8).

Ali, nakon što je rana Crkva vjerno pretrpjela velik progon, počele su se širiti teorije kako je misija Crkve osvojiti svijet, uspostaviti Kraljevstvo nebesko na zemlji i vladati nad narodima prije drugog Gospodinovog dolaska. To je postavilo temelj za svjetovne spletke, raskoš i ponos, razmetljivo pokazivanje i ceremoniju u Crkvi, što je osmišljeno da impresionira, zarobi i zapanji svijet, a što je korak po korak dovelo do velikih tvrdnji Papinstva da ono kao Božje kraljevstvo na zemlji ima pravo zapovijedati poštovanje i poslušnost svojim zakonima i službenicima od svakog roda, naroda i puka.

Pod tim lažnim tvrdnjama (a oni su naizgled prevarili sebe kao i druge) Papinstvo je neko vrijeme krunilo i skidalo s prijestolja europske kraljeve, i još uvijek polaže pravo na autoritet koji nije u stanju provesti."

Do ovdje brat Russell. Sada pitamo: Ne ponavlja li se povijest danas? Nije li mudrost ljudska (1. Korinćanima 2:4, 5) ponovno potisnula mudrost Božju (1. Korinćanima 2:7)? Nisu li se s najvećom netolerancijom objavljivale određene stvari kao da će se sigurno dogoditi u to i to vrijeme, a što se nije dogodilo, jer Božje misli nisu bile misli tih vrlo pogrešivih ljudi? Jesu li se ti ljudi, koji su postupali s tolikom drskošću, zatim pokajali? Ne! Jesu li bili skrušena srca i opet spremni biti ljubazni i puni ljubavi prema onima

koji su dugo upozoravali na takve objave i opasnu želju za moći? Ne! Je li ih potpuni neuspjeh poruke koju su tako spektakularno oglašavali među ljudima učinio malenima? Jesu li se potrudili da se ubuduće drže primjerenije obuzdanosti? Ne! Ili su nastavili sa svojom oholom aktivnošću i objavljivanjem? Da! Jesu li inzistirali na tome da su u pravu, unatoč svim neuspjesima u svom "djelu"? Jesu li i dalje udarali, povređivali i s mržnjom tretirali one koji su bili iskreni i utemeljeni, trezveni i oni koji upozoravaju među Božjim narodom? Da, nažalost! Ah, da je to moralo doći! Znajući za strašne rezultate velikog otpada koji je kulminirao u pompoznom sustavu Papinstva koji je porobio sve, ne bismo smjeli oklijevati, radi nas samih, marljivo pratiti uzroke ovog žestoko opakog pokreta. A danas, dok skrećemo pozornost na takve uzroke posađene iznova u ovim posljednjim danima, i dovodimo sve u sklad s nepogrešivom Božjom Riječju, onda bi svatko u vlastitom interesu trebao širom otvoriti oči da vidi te zle stvari i učini svoj dio u sprečavanju katastrofalnih posljedica ovih uzroka koji će sigurno proizaći, da ne dosegnu onaj stupanj koji Sotona priželjkuje. Baš kao što smo ponekad sami krivi za svoje tjelesne bolesti, tako smo krivi i za svoje loše duhovno stanje, a krivi smo i za loše stanje našeg duhovnog zajedništva; pa čak i za duhovno stanje Božjeg naroda općenito. Da barem svako Božje dijete može to prepoznati! I govoriti i djelovati umjesto da nastoji izbjeći sramotu i patnju šutnjom. Da se barem ne otkrije nikakva iskvarenost i nepoštenje prema Bogu, Sveznajućem, koji istražuje srca i bubrege! Koliko su se često apostoli morali suprotstavljati pogrešnim učenjima "braće" koja su bila uhvaćena u zamke otpada. Već smo uputili na jasno apostolovo upozorenje Božjoj djeci u Solunu, koja su bila u opasnosti da "priznaju" braću koja su poučavala zabludu, i da dopuste da im izmakne izvorna Božja poruka. Učitelji zablude objavljivali su: "Dan je već ovdje!" Apostol je morao to

izričito opovrgnuti i reći: "Dan još nije ovdje!" Morao ih je hitno usrdno opominjati da njeguju svoju ljubav prema istini i da stoje čvrsto u nauku koji su primili, bilo usmeno, bilo pismeno (2. Solunjanima 2:10, 13-15). Zlo o kojem se govori u poslanici Solunjanima, a koje je kasnije djelovalo tako razorno, bilo je prisutno i u crkvi u Korintu; štoviše, prodrlo je u crkve posvuda. Sotona je bio zainteresiran za to. On ga je posadio i zalijevao, i uvelike je napredovalo u skladu s njegovim zlim očekivanjima. Neki od ovih Korinćana bili su prepametni poput Solunjana, vjerujući da je vrijeme već došlo. Strpljivo čekanje na uzvišenje i ustoličenje smatralo se nepotrebnim; i, suprotno volji poniznog razreda stražara, počeli su suditi i vladati! Pavao je morao upozoriti te Korinćane da "ne sude ništa prije vremena" (1. Korinćanima 4:5). Jesu li bili u stanju iznijeti na vidjelo skrivene stvari tame i očitovati namisli srca? Ne! Ne pokazuje li to da su neki već bili pod kontrolom zlih spletki? Da, njihova je misao bila suditi, ali očito nisu koristili potrebnu revnost da ispravno sude među sobom i u svojim vlastitim stvarima. U tome i jest bila stvar! Drugima se prijevremeno sudilo, ali ondje gdje je sud bio najpotrebniji, tj. nad njima samima, nije učinjeno ništa. Pavao ih ukorava govoreći: "Zar nema među vama? Ne, ni jednoga koji bi mogao suditi među svojom braćom? Nego se brat s bratom sudi, i to pred nevjernicima" (1. Korinćanima 6:5, 6). Nisu bili u stanju suditi među sobom i stoga su išli pred nevjerničkog suca. Sve to vrlo jasno pokazuje da je njihova sklonost suđenju bila proklinjala sjetva Zloga.

Zastrašujuće posljedice ove zle sjetve u potpunosti su se očitovale nakon nekoliko stoljeća, osobito tijekom "najsvidljivijeg" razdoblja "mračnog" vijeka. Ali zli uzroci ležali su u ranim danima odstupanja od izričite opomene Gospodina i Njegovih nadahnutih apostola. A danas, na svršetku doba, zar ne znamo da se taj stari nauk javno proglašava? Nauk da trebamo suditi već u

ovom životu? Znamo li da je izričito navedeno da se sud nad ovcama i jarcima odvija sada, te da se ispunjenje ove usporedbe iz Mateja 25:31-46 nije moglo dogoditi tijekom Tisućgodišnjeg Doba? Da, znamo. A zar nije poznato da se ne može ili neće iskoristiti potrebna energija za suđenje samome sebi? Nije li poznato da se uputio apel masama, kako bi se prokletima pomoglo osigurati povoljnu presudu? Jesu li apostoli tako apelirali na mase? Nije li njihovo pouzdanje bilo potpuno u Boga kojemu su služili? I zar se nisu, kad je Gospodin dopustio da dođe ugnjetavanje, obratili vjernicima koje su poticali da mole za njih?

Kada su Korinćani (i neki u drugim crkvama koje su odstupile od vječne istine) sudili, oni su po nuždi morali i vladati. I tako je i bilo! Patnja i nošenje sramote bili su manje ugodni i poželjni, a bilo je tako lijepo biti iznad drugih i držati ih na njihovom mjestu. Što Pavao kaže mudrim Korinćanima? "Već ste siti, već se obogatiste, bez nas se zakraljiste; o da se doista zakraljiste da se i mi s vama zakraljimo" (1. Korinćanima 4:8). Ne pojavljuju li se gotovo isti izrazi u poruci Crkvi Laodicejaca, koja prikazuje stanje među Božjim narodom na svršetku doba (Otkrivenje 3:17)? Laodicejci su vladali, ali "na svoju nesreću", kako kaže Salomon (Propovjednik 8:9), jer su u svom stanju još uvijek bili snažno naravni, nesavršeni ljudi, i u očima Sveznajućega nekompetentni za provođenje božanski namijenjene vladavine.

Uz Pavlovo upozorenje "Ne sudite ništa prije vremena" može se dodati: "Ne vladajte prije vremena." Jao, tako mnogima više nije bila ugodna uistinu predivna "aktivnost" sjedenja do Spasiteljevih nogu i slušanja Njegove riječi kako bi učili od Njega, a zatim donošenja radosne poruke drugim gladnima i žednima. Takva je služba donosila tek malo dobitka ugodnog svjetovnim ljudima, a kada je nešto i donijela, bila je to sramota i patnja. Morala se tražiti druga "aktivnost", i pronađena je: vladanje.

Sotona je to učinio poželjnim, poput ploda žudnje duše u Raju (Postanak 3:6; Otkrivenje 18:14). Plod je bio izabran, i došla je katastrofa. Božje je Kraljevstvo došlo, tako se to objavljivalo među onima koji su bili mudri u vlastitoj umišljenosti, koji su, nakon što su bili upozoreni, bili previše neiskreni da bi uvidjeli i priznali svoj put kao destruktivan i neuspješan. Jesu li se oni kao "autoriteti" trebali pokoriti poniznim malenima koji su ih upozorili, i priznati njihova upozorenja opravdanima? To oni ne bi učinili; "autoriteti" se nerado pokoravaju beznačajnima. I tako se prihvaćena pomisao o vladanju morala neprestano proširivati i izgrađivati.

Ovi su "vladari" (Nikolaiti, Otkrivenje 2:6, 15) vladali u Božjem Kraljevstvu, kako su govorili, i zahtijevali priznanje i podložnost. Arhineprijatelj je to tako vješto uveo, da vrlo velik dio Božjeg naroda onog vremena nije uspio primijetiti katastrofalan učinak toga. Većina je voljela da to tako bude, a istinski Gospodinovi vjernici, koji su Njegovu riječ stavljali iznad svega ostalog, našli su se u teškom položaju.

Usporedno s "usponom" otpadnika u slavu i vladavinu, Gospodinovi vjerni su "silazili" u patnju i nevolju Njega radi. Oba su se ova pokreta u suprotnim smjerovima razvijala usporedno, sve dok onaj jedan nije onog drugog doveo do mučila i lomače! O narode Božji, čuvaj svoja najsvetija blaga! Spoznaj opasnost u kojoj se ponovno nalaziš! Odmah zauzmi stav protiv svake misli i nastojanja da se centralizira crkvena moć, pravo na vladanje i isključivo pravo na poučavanje u Crkvi Božjoj! Promotri onaj prvotni razvoj događaja, vidi njegove gorke plodove i iz toga nauči za sebe! Ne oklijevaj; tvoj Gospodin zahtijeva da zauzmeš odlučan stav za Njega i Njegovu istinu.

Da, Korinćani su vladali! Njihovo je kraljevstvo naravno bilo Kraljevstvo Božje, jer svi koji su tako dolazili, pustošeći svetište Božje, nisu dolazili u svoje, nego "u Njegovo (!) ime", kako bi obmana bila potpunija. Ali Gospodin je to prerekao Svojima, uz važan dodatak: Tada nemojte ići za njima. Oni sa svojim kraljevstvom trebali su od srama pognuti glave, jer su se u njihovom "Kraljevstvu Božjem" događale stvari slične orgijama poganskih svetkovina. Nakon što ih je sveti Pavao ozbiljno podsjetio da vladaju bez njega, bez apostola, pokazao im je svu bijedu njihove vladavine i njihovog Kraljevstva Božjeg, rekavši: "Općenito se čuje da je među vama bludništvo(!), i to takvo bludništvo kakvo se ni među poganima ne spominje..." (1. Korinćanima 5:1). Fino neko Kraljevstvo Božje, u kojemu se uokolo nalaze takve proždrljive gadosti! I onda, unatoč svemu tome, sjediti na visokom konju i vladati odozgo! Ovo je jako slično duhu onoga zloga. Je li Božji narod u Korintu izvršio svoju dužnost u tom pogledu? Jesu li djelovali ili su šutjeli? Ili su dopustili da Nikolaiti čine što im je drago? Većini je manjkalo revnosti za Gospodina, te su najvjerojatnije potratili svoju revnost u korist onih koji su zaslužili takvo odobravanje Gospodina i apostola, jer je Pavao, u tuzi svog srca, morao ovako ukoriti: "I vi ste se naduli, umjesto da ste radije žalovali, da se ukloni iz vaše sredine onaj koji je to djelo počinio" (1. Korinćanima 5:2).

Tako je bilo s mudrim Korinćanima, koji su već bili zaraženi duhom zloga. Je li danas išta drugačije? Što je s ovim istim stvarima koje Pavao bičuje? Jesu li takvi zločinci uklonjeni iz naše sredine? Ili oni nastavljaju "vladati" te suditi i osuđivati one koji su bolji od njih samih (1. Samuelova 15:28)? Zar je takvo naduto stanje danas nepoznato? Je li se održao sud u Crkvi Božjoj? Jao, glasove nekolicine onih koji vape za povratkom na "prvu ljubav", na jednostavnost i

poniznost, na čistoću, na želju za učenjem od Njega i usredotočenost na Krista Gospodina (2. Korinćanima 11:2, 3) nadglasavaju povici mnogih koji s oduševljenjem pjevaju Hosana, ali ne Njemu koji ih je otkupio i koji zaslužuje takve Hosane, nego samima sebi i svojim samostvorenim pompozanim organizacijama, kojima su prišli onaj lijepi počasni znak "Gospodinovo djelo." Da, sve što se čini, ma koliko to ludo bilo i što je vrijeme već odavno dokazalo kao neodrživo, čini se "u Njegovo ime." "I vi ste se naduli, umjesto da ste radije žalovali", kaže Pavao, a taj prijekor danas pogađa veliki dio Božjeg naroda.

Crkva Kristova je "tajna Božja", uglavnom nepoznata; životi njezinih članova skriveni su u Bogu (Kološanima 3:3). Otpad, koji kulminira u golemom sustavu "Babilonu", također je "tajna", mnogima skrivena, koju mnogi kao takvu ne prepoznaju. Ono prvo je "Tajna Božja", koju je On zasadio i daje joj da uspijeva usred "mnogih nevolja"; a ono drugo je "tajna bezakonja", od onoga zloga koji ju je zasadio i čini da napreduje u slavi vladanja. Jedno se suprotstavlja drugom, jedno ratuje protiv drugoga. To nije ništa drugo nego staro neprijateljstvo izrečeno u Edenu. Kad bi sve bilo odmah očigledno, kako Crkva Božja tako i razorni sustav bezakonja, tada bi svrha i cilj svakog od njih lako bili prepoznati od svih, ali bila je Božja volja da otkrivanje Njegovih vlastitih ne dođe sve dok se njihov put u vjernoj službi, u Isusovim stopama, putem patnje i sramote ne završi. Tako je Crkva morala proći kroz vrijeme silnih progona i nevolja. Božanski postavljeni vođe bili su joj, u određenoj mjeri, oduzeti po božanskom dopuštenju, i njezin je put uistinu vodio kroz "Dolinu sjene smrtne." Ali ona je ostala vjerna; ništa je nije moglo prisiliti da odstupi od "Stijene Vjekova", pa ni sama vrata podzemlja.

Čak joj je i izvor svog svjetla, Riječ Božja, bio oduzet; kršćanski Nikolaiti su majstorski prisvojili metode svojih židovskih prethodnika (Luka 11:52), a ipak je crkva osjećala ruku svog Gospodina. Oni "koji su radosno, iako plačući, dali Njemu svoja dobra i krv" nisu bili bez svjetla. Iako ih je bilo samo malo na broju, okruženih najdubljom poganskom tamom, i kršćanskom (?) tamom sličnoj njoj, ipak su mogli više ili manje jasno razlučiti podrijetlo i rast često spominjane "tajne bezakonja." A to ih je navelo da se još više približe Gospodinu, te da ljube Njegovu riječ i Njegov zakon. Nastavili su pobjedonosno i herojski sačuvali svoju vjeru u onoga koji ih je ljubio i dao Sebe za njih; i zbog toga su spremno umirali na mučilima i na lomači ili u jezivim mračnim tamnicama zemlje. Umirali su od ruku onih koji su lažno napredovali u slijeđenju zle misli Korinćana ("mi već vladamo i sudimo").

Gospodin će nagraditi njihovu vjernost u Svoje pravo vrijeme, a onima koji su već bili siti i bogati i vladari, reći će se: Sjednite tamo! Gdje mi stojimo? Ne oklijevajmo vidjeti i odlučiti.

Ponos i taština uvijek sa sobom donose želju da potisnu istinu, jer istina je svjetlo koje očituje zlo. Tako na samom početku kršćanske Crkve nalazimo pokušaj da se istina stavi na stranu. Istini koju je Crkvi predao apostol Pavao su se usprotivili; da, neki visoko cijenjeni vođe suprotstavili su se apostolu, pa čak i doveli u pitanje njegovo apostolstvo. Ivan, učenik pun ljubavi, također je iskusio istu stvar. Onaj koji je neprestano poticao vjerne na ljubav, doživio je da su njegova pisma, koja su također bila napisana u duhu ljubavi, odbacili takvi umišljeni nazovigospodari. Tako se žali u svojoj trećoj poslanici: "Pisao sam Crkvi, ali Diotref, koji voli biti prvi među njima, ne prima nas." Zlim, osuđujućim riječima, taj koji je htio biti prvi "blebetao" je protiv izabranog apostola ljubavi, a nezadovoljan time, čak je zabranio onima koji su htjeli primati

braću, "suradnike u istini" (3. Ivanova 8) i izbacivao ih iz Crkve. I dalje imamo istu sliku: "suradnici u istini" bivaju izbačeni iz Crkve. Oni bi mogli dopustiti da svjetlo koje posjeduju previše obasja zla, tajna mjesta vladara, a kako je istina oružje kojeg se ti zli najviše boje, ona se mora ukloniti iz njihove sredine. "Ključ spoznaje" ponovno je uklonjen.

To je, ljubljani, bio dojam prvih dana. A ako je ta podvodna struja bila tu već onda dok su živjeli posebno izabrani Gospodinovi svjedoci, apostoli, kada se protiv kršćanskih doktrina borilo svjetsko carstvo Rim (koje sigurno nije moglo razlučiti razliku između pravih kršćana i kukolja!), koliko se tek morala proširiti nakon što su posebni stražari Crkve zaspali, i nakon što je "nešto" što je sprečavalo potpunu pojavu "tajne bezakonja" (2. Solunjanima 2:6, 7), poganska moć-imperijalni Rim, ispraznilo svoje mjesto. Tada je uništenje postajalo sve veće i veće.

Pogrešna su se učenja zastrašujuće umnožila, a poput užasnog inkubusa Sotonin sustav ugnjetavanja, Veliki Babilon, podigao je svoju glavu. Nekada vjerna je pala, i svojim se sjedinjenjem sa svijetom pretvorila u bludnicu.

Točno onako kako je to bilo sa starim Izraelom. Kako su na ovom mjestu samo prikladne riječi, nekoć upućene tipskom Izraelu: "Kako posta bludnicom vjerni grad! pun bijaše pravice; pravda prebivaše u njemu; a sada ubojice" (Izaija 1:21). Ista ona crkva koja je bila posađena kao plemenita loza, pretvorila se, u rukama arhivarljivca, u progoniteljicu Božjih vjernih, onih koji su se iz ljubavi prema svom Gospodinu i Učitelju usudili izbjegavati njezine pogubne puteve, i koji su svjedočili za božansku istinu, kako u doktrini tako i u praksi. Kako je malo bilo onih koji su to činili. Većina je hodila putem onih koji su se sve više ukopavali u svojim ustoličenim pozicijama.

Malo po malo, strastveno se iznosila misao da je Crkva jedina Božja organizacija ovdje na zemlji, te da izvan njezinih okvira i granica nema spasenja. To je našlo prebivalište u srcima onih koji su propustili kritički ispitivati, ili koji su ljubili ljudske teorije više od Božje riječi. Nepromišljene su mase slijedile zamamne sofizme svojih samoobmanutih vođa. Svima onima koji nisu postupili po proročkom savjetu koji je dao Salomon Mudri u Mudrim izrekama 1 i 2, itd. (da "kopaju duboko u božansku mudrost") kako bi se zaštitili od zlog čovjeka i njegove jednako zle žene (Mudre izreke 2:12, 16), dogodilo se onako kako je to on opisao u nastavku svojih izlaganja (Mudre izreke 7). Ta je žena, u svojoj strasti, namamila u zamku sve one koji su prolazili ulicom blizu "njenog" ugla i išli putem do "njene" kuće u sumrak, uvečer, u crnoj i tamnoj noći (Mudre izreke 7:8, 9). Nije li "gospodar" otišao na put i neće li se vratiti do određenog dana (Mudre izreke 7:19, 20 - usporedi Luka 19:12)? "svojim mnogim zavodljivim riječima navela ga je da popusti, laskanjem svojih usana odvušla ga je." A što se dogodilo? "On odmah pođe za njom, kao što vol ide na klanje, ili kao luđak u klade na kaznu" (Mudre izreke 7:21, 22). A pomisao da izvan crkve (organizacije) nema spasenja, bila je pretvorena u čvrstu vjersku dogmu. Dokle god je Crkva bila vjerna svom Gospodinu, nije iznosila takve tvrdnje, ali čim je pala, počela je tu dogmu braniti najstrastvenije. Tako je ona uzrokovala to da su mnogi stekli sveti strah pred njom, strah da ne ostanu "izvan" njezina zajedništva. Sloboda razmišljanja o onome što je istinito ili božansko, te mišljenja o tome, bila je zabranjena, a oni koji su imali više straha od Boga nego od njegovog takozvanog "namjesnika", bili su nemilosrdno progonjeni, i naposljetku sa sotonskim bijesom i okrutnošću. Vladajuća klasa među Božjim narodom, Nikolaiti, na kraju je kontrolirala sve; bilo im je poznato svako komešanje ili hereza među članovima Crkve. Postavljen je bio veliki

sustav špijunaže, koji je ispitivao savjesti vjernika, i teško onome tko bi se usudio posumnjati u takvu božansku (?) organizaciju. S njim na križ! I nije li to ulilo još više straha u "vjernike"? Tko bi uopće mogao pomisliti na otpor? Naravno, oni koji su uistinu bili posvećeni Bogu nisu se dali prevariti sofizmima branitelja ovih proračunatih organizacija, poput onih: "Da to nije Gospodinovo djelo i u skladu s Njegovom voljom, On to ne bi dopustio i jednostavno bi uklonio te vođe", ali je većina takve argumente smatrala potpuno ispravnima, i više je gledala na vanjštinu, na ono što su ljudi postavili, nego na Boga i Njegovu riječ. To je uvijek ista pogreška; u takvim slučajevima brani se ljude, ali ne i Boga; podržava se neke ljude, a bori se protiv drugih. To je samo zato što se ne držimo unutar granica koje nam je povukla Božja riječ. Idenje preko onoga što naučava Božja riječ uzrokuje da se netko nadima "za" jednoga, a protiv "drugoga" (1. Korinćanima 4:6).

Svi smo mi, možda, u određenoj mjeri upoznati s razvojem velikog "otpadničkog" sustava. Mnogi crkveni povjesničari sa simpatijama su pisali o iskustvima prave Crkve. Ah, kakav je samo gotov proizvod Sotona napravio od svoje "tajne bezakonja!" s kakvom je izvrsnošću i profinjenošću sve organizirao. kada sustav špijunaže više nije bio dovoljan među onima koji su se izdavali za Božji narod, dodan je jači i bolji: uvedena je ušna ispovijed. O, kako je lukav naš stari neprijatelj! Sve je čvršće stezao uzde svoje vladavine. Sloboda je postala nepoznanica, ne samo u duhovnoj sferi, već i u čisto svjetovnim stvarima. Cijeli je svijet naposljetku došao pod vlast tih duhovnih tirana. "Veliki grad" vladao je nad kraljevima zemaljskim (Otkrivenje 17:8).

Međutim, primjećujemo da ni u jednom trenutku svijet nije bio bez svjetla božanske istine, "Vi ste svjetlost svijeta", rekao je Isus, i ta je riječ bila istina. Gospodin se u Svojoj beskrajnoj

mudrosti brinuo za Svoje prave učenike, koji su bili u pustinji, daleko od svih drugih zaliha, i ovisni samo o Njemu. Riječ Božja bila je draga, vrlo draga, ali oni su platili najvišu cijenu za taj dragocjeni dar i za svjetlo koje je iz njega strujalo. Kad su došli u dodir s njom i dali joj mjesto u svojim srcima, s pouzdanjem u Gospodina otoresli su prašinu sa svojih nogu i s radošću izašli iz onoga "grada". Takvo izlaženje događalo se neprestano tijekom cijelog ovog Evanđeoskog doba. Naravno, oni koji su izašli, ili su bili izbačeni, bili su žigosani kao nelojalni i Sotonini saveznici; ali spoznaja ovih izopćenih da imaju privilegiju nositi sramotu i patiti radi imena svog vođe, koji je i sam bio tako izbačen, davala im je snagu, i tako su postali pobjednici, vjerni do kraja. Moramo se suzdržati od navođenja imena mnogih Gospodinovih svjedoka, koji su iz ljubavi prema Njemu ustali da ruše utvrde i obaraju mudrovanja, i svaku oholost koja se diže protiv spoznaje Boga (2. Korinćanima 10:4, 5), a koji su bili vjerni do smrti; a za koliko njih ni imena ne znamo! I oni tvore oblak Božjih svjedoka. A kako je Isus, njihov vođa, bio ismijavan kada je bio u vlasti slugu tame, u "njihovom času" (Luka 22:53), tako su i ovi ismijavani. Sve ih vidimo u viziji kako su, u isključivoj ovisnosti o Bogu, s radošću, lica "kao lica anđeoskog" (Djela 6:15), patili i umirali Njega radi, i srce nas boli kad vidimo s kakvim su se ruganjem i okrutnošću prema njima odnosili. Kad je Hus, taj vjerni Božji čovjek, bio osuđen na spaljivanje na lomači, svećeničke haljine koje su mu prethodno bile obučene, bile su s njega strgnute uz kletve (kao što je to bilo s kraljevskim ogrtačem koji je bio stavljen na Isusa), a siroti je brat morao dopustiti da mu na glavu stave papirnati šešir u obliku krune, ukrašen karikaturama đavola. I tako su ga spalili. Tako je odana strana uvijek nagrađivala vjernost vjernih zla strana; njihovo ustajanje za Gospodina i Njegovu svetu istinu koja posvećuje uvijek su pratila prokletstva i kletve, te su bili čašćeni "karikaturama đavola."

Prisjećamo se jednog Božjeg djeteta iz naših dana, protiv kojeg je, nakon što se više nije moglo suzdržavati od objavljivanja silaznog trenda Crkve, javno data ova izjava: "Sada skrećem pažnju prijateljima na ovo, da od sada mogu smatrati... (Ovdje slijedi ime jednog dobro poznatog brata) saveznikom u spletkama neprijatelja, te da se u skladu s tim i ponašaju" (prijevod iz njemačke Kule stražare 1926., stranica 352). "I da se u skladu s tim i ponašaju", to je dakle još jedan zahtjev upućen Božjem narodu da mrzi ovog protestanta kao bezakonika (nekada su takvi nazivani hereticima). Zapovijed da se ovog konkretnog svjedoka istine smatra saveznikom neprijatelja živo nas podsjeća na slična iskustva gore spomenutog svjedoka istine Husa. Kad mu je papirnata kruna pala s glave, koji je lancem bio vezan za stup, vraćena je uz riječi da ona mora biti spaljena zajedno s đavlima čiji je saveznik bio.

Ovdje primjećujemo da su većina odvajanja od palog i odbačenog sustava bila dobra i plemenita u Božjim očima (1. Korinćanima 11:19). Odavno bismo postali poput Sodome i Gomorerije da do takvih odvajanja nije došlo. Prije i poslije Reformacije bilo je takvih blagotvornih odvajanja, ili, bolje rečeno, izlaženja iz njezine sredine (Babilona). Ovi su pokreti u početku bili plemeniti i dobri, ali je Gospodin iznova i iznova pokazivao da motiv za izlazak iz zlih sustava kako bi se iskazala čast novoj skupini Božje djece (umjesto Njemu) nije onaj koji će imati Njegovo potpuno odobravanje. Nije li nam poznato da je do sada svaki od tih pokreta, rođen iz plemenitih namjera, s vremenom više poštovao svoju novu skupinu nego Stvoritelja? Drugim riječima, da je manje prve ljubavi bilo dano Gospodinu, kojem ona s pravom pripada, nego njihovoj novoj grupi suradnika! Ne kažemo niti jednu jedinu riječ protiv raznih odvajanja od vladajuće Crkve, naprotiv, potvrđujemo da su ovi pokreti sačuvali

Crkvu Božju od truleži i sodomskih uvjeta, ali željeli bismo da svi širom otvorenih očiju prepoznaju kako je svaki od tih izvorno dobrih pokreta slijedio put sustava majke. Dobro smo upoznati s raznim pokretima, i također znamo da je za njih razdoblje u kojemu su imali božansko odobrenje prošlo. I iz svakog pokreta, kad je slijedio putove vlastite mudrosti, morao je nastati novi, koji je pak opet morao biti potisnut, kad je i on konačno pošao putem u kojem Bog ne nalazi zadovoljstvo. Tako se prava Crkva uvijek sastojala od "pokreta" i "hereza", i kako je to važno! Što bi se dogodilo da ona nije bila stalno u pokretu? Davno bi izdahnula pod vjerovanjima, krutim dogmama i zabludama.

Ne otkrivamo li stoga da je bila najveća mudrost s Gospodinove strane kad je raskinuo užad kojima je Njegov narod bio vezan za bilo kakvu određenu vidljivu organizaciju? Nije li to učinio u našem najboljem interesu? Je li On naučavao da trebamo ljubiti neku vidljivu grupu ljudi (čak i onu najbolju) više nego Njega, "najljepšeg među sinovima ljudskim, onog koji je posve ljubezan"? Da bismo trebali paziti na učenja ljudi (čak i onih najboljih), više nego na Njega i Njegova učenja? Kada je Njegovo sveispitujuće oko vidjelo da su Njegovi vjerni u opasnosti od priznavanja ljudskih institucija i učenja više nego Njega i Njegovih darova, tada On nije oklijevao prekinuti zlatne okove svog naroda. I svaki su put tada svi vjerni, koji su dopustili da budu oslobođeni iz svjetlucavih okova, ponovno pronašli Gospodina i, sjedeći do Njegovih nogu, bili nanovo osvježeni čudesnim draguljima iz Njegove riznice istine. Dopustili su Njemu da im posluži, i shvatili da Mu se tihim i zahvalnim prihvaćanjem Njegove službe mogu podložiti na najbolji mogući način. O, plemenita četo, koja Mu sjedeći do Njegovih nogu tako služiš; vi koji u dobra i poštena srca primate Njegove milosrdne, divne riječi, mirno pustite svom Gospodinu da

odgovori, kada vas vaša vlastita sestra, koja je jako zauzeta vanjskim stvarima, pred Gospodinom ukorava zbog vaše "neaktivnosti."

Učite od Njega i postat ćete mudri i sposobni "raditi" Njegov posao, koji vam je povjerio u ovom životu. Tada ćete shvatiti, svaki dan i svaki sat, da imate mnogo, jako mnogo posla, te da ćete u cijelom svom životu jedva pronaći vremena da dovršite posao koji vam je dodijeljen, na Gospodinovo zadovoljstvo. Naravno, nećete se pridružiti omiljenoj frazi: "Razvoj karaktera je nepotreban", nego ćete iskoristiti svu svoju snagu u ovoj glavnoj aktivnosti koju Bog zahtijeva. Vidite li jasno da je ovo jedan od najbitnijih zahtjeva? Shvaćate li da vam je ovaj sadašnji život darovan kako biste sami obavljali to djelo, dok se ne završi? Zna li da ste nepažnjom u ovom poslu u opasnosti da propustite obilan ulazak u Njegovo nebesko kraljevstvo sa svim njegovim radostima, slavama i privilegijama sunasljedstva i suvladavine s Njim? Zna li što je to "prva ljubav"? Imate li je? Ili je želite opet imati u svom srcu? Onda gledajte, odlučite i djelujte! Ali ne oklijevajte, ne tražite savjet kod krvi i mesa, nego kod svoga Gospodina i kod Njega samoga! On će vas izvesti na prostrano mjesto, i bit ćete slobodni.

NAŠ UČITELJ

O Gospodine i Spasitelju sviju nas! O blagoslovljeni Kriste, božanski! Priznajemo tvoju vlast, čujemo tvoj poziv, Mjerimo svoje živote po tvome. Slabo čujemo, nejasno vidimo, Raznim riječima se molimo; Ali, nejasno ili jasno, u Tebi priznajemo Svjetlost, Istinu, Put. Naš Prijatelju, naš Brate, i naš Gospodine, Kakva može biti tvoja služba?- Ni ime, ni oblik, ni ritualna riječ, Već jednostavno slijeđenje Tebe. Vršiti tvoju volju više je od hvale, Kao što su riječi manje od djela, A

jednostavno pouzdanje može pronaći tvoje puteve Koje propuštamo s kartama vjerovanja. Iz Pjesama Zore.

NAJNOVIJI POKRET - NJEGOV BOGATO BLAGOSLOVLJEN PUT - NJEGOVA MISIJA I KONAČNI PAD

Bilo je to prije tek nešto više od 50 godina kada je Gospodin izlio posebne blagoslove na svoj budni narod koji je čekao. U to vrijeme prošlo je tek 70 godina otkad su umišljene tvrdnje onog velikog grada "Babilona" pretrpjele još jedno snažno pomračenje. I sami pobornici tog sustava kažu da je tada počelo "kratko vrijeme" oslobađanja Sotone (Otkrivenje 20:3). Iz toga možemo dobrim dijelom shvatiti razmjer užasa koji je zahvatio taj sustav zbog ovih događaja, a koji su se zbili pod mudrom Božjom providnošću. I odmah nakon toga, kao po božanskoj zapovijedi, osnovana su Biblijska društva ("kužna društva", kako ih je gotovo nemoćni sustav ugnjetavanja nazivao), koja su oživjela nadu poput blage, osvježavajuće kiše. Tisuće vjernika okrenule su se temeljitom proučavanju dragocjene Božje riječi, i to ne bez obilnog blagoslova Onoga koji ju je dao. Rezultat truda ove vjerne čete istraživača bio je iznimno zadovoljavajući i poslužio je kao poticaj njihovom apetitu za daljnjom hranom. Na taj se način revnost za proučavanjem povećavala, i Božji je narod uvijek bio "u pokretu." Ne kažemo da su vjerni pronašli sve, niti da su njihova otkrića u svakoj točki bila božanska istina; ali većina naših čitatelja složiti će se s nama u tome da su primili dužnu nagradu za svoje ponizno nastojanje da spoznaju Božju riječ i volju, ne neku oskudnu, već bogatu u skladu s velikodušnošću njihova Boga. Svjetlost se neprestano povećavala, na radost istraživača, na neugodnost onih koji su, čvrsto vezani uz vjerovanja i dogme, mogli samo bespomoćno buljiti u taj duhovni napredak.

Zatim je uslijedio još jedan novi pokret, jer Božji narod mora biti u "pokretu." Dogodilo se to prije nešto više od pedeset godina, kada je Bog pozvao brata Charlesa Tazea Russella na scenu djelovanja. Preko njega On je obznanio Svom narodu koji je tragao daljnje detalje Svog velikog, uzvišenog plana. Istina, neki od obrisa božanskog plana spasenja i ranije su bili više ili manje shvaćeni i naučavani, ali odnos pojedinih dijelova prema cjelini nije bio ili je samo neznatno bio shvaćen. Brat Russell bio je posebno (ne i isključivo, kako se ponekad misli) pozvan unaprijediti ovaj pokret. Bilo je to predivno slavno vrijeme. Bilo je to vrijeme u kojemu je Duh Božji dotaknuo srca Njegova naroda, i to Božjeg naroda u cjelini na jedan poseban način. Tko god je prošao kroz to ponizna srca i čiste savjesti, može o tome posvjedočiti. "Da, bilo je to prekrasno vrijeme", još se i danas čuje. Mnogi od Božje djece koji su u tome bili blagoslovljeni, s osjećajem tuge prisjećaju se tih lijepih dana. Doista je istina da je brat Russell bio središnja točka u ovom pokretu; također je istina da je i sam on to osjećao. Nadalje je istina da su se mnogi od tih dragih previše oslanjali na njega; ali uz sve to ostaje činjenica da je Božji narod općenito, u tom vremenu koje je već prošlost, bio privučen ljepotom istine koja je tako jarko sjala. Spoznaja božanskog plana spasenja, onako kako je on razrađen u raznim vjekovima, te kako će se tek razraditi u slavnoj budućnosti, bila je pravovremena, i zato je Gospodin otvorio oči i uši Svom narodu da je primi. Ne bismo htjeli učiniti pogrešku (čiji temelj uglavnom leži u nepoznavanju povijesti, ili čak na određenoj vrsti egoizma), te reći da prije brata Russella nije postojala "sadašnja" istina, tj. pravodobno razumijevanje istine, te da je tek preko njega došlo svjetlo Božjem narodu. To nije u skladu s činjenicama. Pripadnici Božjeg naroda koji su marljivo tražili i bili valjano blagoslovljeni, bili su poput lanca u kojem nije nedostajala nijedna

jedina karika. Nije važno, predstavljaju li mnogi ili malobrojni Gospodinovu stvar. Istinita je činjenica da je tijekom dugog Evandeoskog doba postojala neprekinuta linija svjedoka koji su imali "sadašnju istinu." Kao što je već rečeno, čak ni brat Russell nije pronašao sve te divne istine. One su već bile prepoznate i više ili manje poznate, ali bez reda, te im je nedostajalo sklada i simetrije s drugim, i jedne prema drugoj. Čak ni istinu koja se odnosi na obnovu brat Russell nije "otkrio", kao što se to ponekad pretpostavlja. Njegovo je vrijeme bilo, da tako kažemo, vrijeme spajanja raznih dijelova Božjih istina u dobro uređenu cjelinu – spoznaju božanskog plana vjekova. Sam brat Russell bio je uvelike iznenađen, kad je otkrio, spajajući te dragocjene istine, kako se izuzetno čak i onaj najmanji dio Božjeg plana usklađivao sa svakim drugim detaljem tog plana. Prilično brzim slijedom jedan dio istine dodavao se drugome, a radost među onima koji su bdjeli neprestano je rasla. Bilo je to kao da su svete posude, dugo oskvrnjivane u hramu vladara Babilona, vraćene na svoja mjesta, i obnovljene za njihovu vlastitu, određenu svrhu. Ono što je tako dugo bilo zamračeno, sada je većim dijelom ležalo otvoreno i jasno razumu Božjih posvećenih. Sumnje, prividne kontradikcije, pitanja koja su izazivala određeni nemir jer se na njih nije moglo zadovoljavajuće odgovoriti – sve su te stvari postupno nestale. Bauk vječnih muka je "prestao", jer je doktrina o prirodnoj besmrtnosti ljudske duše sada bila prepoznata kao proizvod arhi-lažljivca, od koga je i potekla. Pakleni su ognjevi bili ugašeni vodom istine. Beskorisnost misa za patnike u čistilištu lako se mogla uočiti. Činilo se da se sve posložilo na najbolji i najjednostavniji način. Mračna je budućnost bila rasvijetljena, njen je horizont iznenada zasjao slavnim znakovima blagoslovljene nade i radosti. Ono što je bilo uskraćeno lukavstvima protivnika, slavna budućnost Kristovog tisućgodišnjeg kraljevstva mira, koje je bilo učinjeno primjenjivim samo na ovaj sadašnji život (zbog lako uočljivih motiva),

vraćeno je na svoje pravo mjesto. Od tada ono ondje stoji odjeveno u uzvišenu ljepotu. Uistinu, koliko je samo obećanja, koja navode srce da kliče od radosti, tijekom mnogih stoljeća ("dok su ljudi spavali") bilo istrgnuto s njihovog božanski određenog mjesta i u iskrivljenom, skraćenom, umanjenom, podrežanom stanju prisilno utisnuto u sadašnjost. A budući da se velik dio toga ne bi uklapao u shemu stvari, začeta je i naučavana ona lukava misao da se sve te stvari ne mogu razumjeti osim u sjemeništima i na sveučilištima. Ali sada je sve to bilo otkriveno. "Tada su se ljudske izmišljotine srušile! Zateturalo je i palo ono što su pohlepni vladari planirali! Ondje se, poput pare, rastopila mreža laži! Onako kako je jutro svanulo." Sve se to dogodilo u manje od pola stoljeća. Otprilike 1870. godine brat Russell počeo je uočavati razne dijelove istine, te ih međusobno povezivati u jednu cjelinu. On u tome nije bio jedini aktivan. Mali krug Božje djece koja su tražila dijelio je s njim one radosti, koje su u to vrijeme dolazile onima koji su se prepustili vodstvu Božjeg duha. Vjeru jača čitanje njegovih vlastitih opisa tijeka događaja tih dana. Mnoge zrake svjetlosti tisućljeća u svitanju bile su odaslane na dobrobit stražara na Sionskoj Stražarskoj kuli, i oni su ih radosno pozdravili. Godina 1886. je značajna, jer je tada izdan njegov prvi i najbolji svezak "Studija Svetog pisma" (prije zvan "Milenijska zora"), pod naslovom "Božanski plan vjekova". Vjerujemo da je upravo ovaj svezak najviše pridonio prenošenju spoznaje Božjeg divnog plana (i to u relativno kratkom vremenu) onima iz Božjeg naroda koji čekaju u svim zemljama zemlje. Tada su Gospodinovi vjerni mnogo jasnije razumjeli da Bog sve radi po savjetu Svoje volje (Efežanima 1:11; 3:11). Brz i jedinstven način na koji se "sadašnja istina" u to vrijeme proširila među Božjim narodom doista se može nazvati čudom. "Njegova riječ trči vrlo brzo" (Psalam 147:15); ovo se Pismo potvrdilo. Jedino je u danima reformacije bilo nečeg sličnog; i u to se vrijeme pokretački duh, poruka tog

trenutka, brzo kretao kroz zemlje. Oni koji su bili blagoslovljeni istinom u Americi, a koji su imali rodbinu ili poznanike u Europi, osjetili su radosni nagon da "pošalju" tu radosnu spoznaju u Europu. Bilo je to kao da Božja djeca u svim zemljama stoje spremna, čekajući na znak; kada bi "vidjela" i "čula", dolazio bi usklađeni povik: "To je to." Brzo je istina o božanskom planu ljubavi, u jednoj zemlji za drugom, osvajala pojedince koji su tražili istinu. I svi ovi blagoslovljeni postali su "jednog srca i jedne pameti." O, što samo istina, primljena u dobro i pošteno srce, može ostvariti! Plod ovog blagoslovljenog rada brata Russella iz godine je u godinu bivao sve veći. Ali unatoč svim uspjesima brat Russell je ostao "mali", ponizan. Ne da on nikada nije napravio pogrešku, ali kada uzmemo u obzir da je nadgledao ovaj blagoslovljeni pokret ne jednu, dvije, pet ili deset godina, već gotovo pola stoljeća, možemo iskreno reći da je napravio vrlo malo pogrešaka, da je dokazao svoju podložnost Bogu, svoju poniznost, svoju obzirnost prema "drugima" na način kako to rijetko tko čini. Znajući da čak i kod Božjeg naroda postoji sklonost da se vođama pokreta oda previše časti, on je pazio da odbije počasti i odobravanja, skromno, ali ponekad i odlučno. Upravo to ga je učinilo velikim u očima onih koji su bili jednako tako vjerni i ponizni. Ovo je naše svjedočanstvo o njemu, nakon što je napustio pozornicu ovog zemaljskog života. Čini se da su prva desetljeća ovog pokreta donijela posebnu puninu božanskog svjetla. Danas se to svjedočanstvo još uvijek može čuti od onih koji poznaju i cijene istinu: "Kako su samo lijepe bile stare Kule stražare!" To je doista istina. "Stare" Stražarske kule ističu se uvjerljivom logikom i obiljem veličanstvenih misli. I ne samo da ga označavamo nepristojnim, već krajnje nepoželjnim, kada oni koji izvana tvrde da poštuju ovog čovjeka, kažu da se đavao skriva iza starih Stražarskih kula (Stražarska kula 1925:174){2}. O, kako bez ljubavi i kako gorko! Ovaj vjerni prvak istine nije zaslužio takav udarac. Ali

nećemo iznositi dugačke rasprave, budući da pretpostavljamo da je većina naših čitatelja dovoljno upoznata s tim stvarima, i oni još uvijek pronalaze zadovoljstvo u onome što je doista bila, i još uvijek jest istina, te da znaju njenu neprocjenjivu vrijednost.

2 *Sljedeće pismo, koje je isti autor napisao četiri godine kasnije, zanimat će naše čitatelje: "Što se tiče mog pisma u Kuli, reći ću da je ono predstavljalo ono što mi se u to vrijeme činilo ispravnim zaključkom o uzroku mog iskustva. Sada vjerujem da je to bilo zbog činjenice da nisam uspio ostati u 'istini' kako ju je prezentirao pastor Russell. Ja se sada ne poistovjećujem s I.B.S.A.-om. Ipak, prema mom saznanju nema gorkih osjećaja između mene i bilo koga od braće u Biblijskom i traktatnom društvu Stražarska kula (W. T. B. T. S.). Možete iskoristiti ovo pismo u cijelosti, ali ne samo dio." J. E. C.

Nije moglo uvijek tako ostati. Sreća Božje djece ovdje dolje uvijek mora imati primjesu tuge, inače nije prava. Godišnja doba posebne radosti su dobra; to što ih Bog uklanja nakon što je Svom narodu dopustio da u njima uživa, dokazuje da je to dobro i potrebno. Mora postojati "rast", inače bi Božji narod zakržljao, i duhovni san bi mu se nametnuo. Tako se dogodilo da je i ovaj posebni pokret u ovim posljednjim danima pokazao svoje tužne značajke. Bilo bi sasvim nevjerojatno da stari neprijatelj, koji se tako dugo borio, sada, vidjevši slavljeničku radost Gospodinova naroda, u rezignaciji položi oružje priznajući: "Vidim da na kraju sav moj trud ničemu ne koristi. Vratit ću svoj mač u njegove korice. Prestat ću se boriti protiv Boga, Njegova djela i Njegova naroda." Svatko bi drugi to mogao učiniti, ali ne i on u svom slijepom ludilu. On nije spavao kada su stražari bili budni i imali udjela u bogatim blagoslovima. Bio je svjedok okom i uhom svega što se događalo. Svaka zraka istine bila je poput uboda koplja u njegov bok. Što je trebao učiniti? Kako dopustiti da se ovaj pokret procijedi u pijesak? Kako obuzdati te snage? To mu je bilo pitanje. Bio je dovoljno star i iskusan da ga riješi na vlastito zadovoljstvo, i to ne bez određene

mjere uspjeha. Bauk obećanja o "Sjemeni žene" ulijevao mu je neprestan nemir te je on morao neumorno raditi kako bi proveo ono što je u svojoj zloj, zlonamjernoj mudrosti smislio protiv Boga i Njegovog posvećenog naroda. Njegov je potez ponovno uspio, i jao, i predobro. "Čast će održati ponizne u duhu", kaže istinito Salomon, a na samoj toj točki Božji narod, a ponajviše vođe, počeli su "padati." Čekanje na čast, tako apsolutno nužno za pripremu Božje djece, trajalo je predugo, a način da se skrate patnje ovdje dolje ležao je često tako zavodljivo blizu, i razne su mu okolnosti tako išle na ruku, da se činilo poput odbijanja božanske providnosti, a ne grčevitog držanja za te prilike. Zgrabljene su, a onda su se prateće pojave približile divovskim koracima. Napustite mjesto kod Isusovih nogu, odvratite oči od Njegova lica, dajte u svom srcu mjesta misli da ste nešto, da nešto možete i da nešto imate, i da možete postati još mnogo više, i više niste Njegov učenik, jer ste Ga se praktički odrekli. Tada više ne možete u obožavanju pjevati: "On je u sredini, utihni sve u meni i ponizno mu se pokloni", jer vi ili vaše djelo (naravno, vi to nazivate Gospodinovim djelom), ili nešto drugo stoji u "sredini..." Ljubljeni, dovoljno smo vidjeli i doživjeli da znamo da je to doista tako. Poniznost je počela nestajati među Božjim narodom. Činilo se da mjesto do Isusovih nogu više i nije bilo toliko prijeko potrebno. Oči su bile usmjerene na "polje" koje je bilo tako puno kukolja, i premda njegovi pojedini sastavni dijelovi nisu bili "besmrtne duše" (još ne?), ipak su bili dovoljno važni i dovoljno vrijedni da se s njima obavi posao. Svatko je osjećao toliko hrabrosti, okretnosti i želje za radom, da se uhvati u koštac s tim "zanemarenim" poslom. A uz to su ti dragi pojedinci umislili da su to otkrili kao jednu sasvim novu istinu. Ali sve je ovo ovdje bilo već ranije; "nema ničeg novog pod suncem", rekao je davno Salomon. Jer mnogi od prethodnika ovih dragih

imali su ovu mudrost (?) i primijenili su je. Ali na kraju su i same sebe uvjerali u vlastitu nemudrost i neuspjeh, iako to ne bi željeli priznati.

Iako se ne može tvrditi da je brat Russell jasno vidio svaku točku biblijske doktrine, ili jasnije od bilo kojeg drugog Božjeg djeteta u njegovim danima, mora se spomenuti činjenica da je on rano i jasno uvidio jednu stvar koja je osobito nosila u sebi opasnost. Kula stražara je očiti dokaz za to. Kada čitamo njezine stranice, nalazimo da je brat Russell s vremena na vrijeme morao zauzeti stav protiv netrezvenih misli usred Crkve. I ne samo to. Istovremeno s raznim zavodljivim mislima pojavilo se i staro zlo: ambicije. Da, mogli bismo reći da je ambicija polazište za sve nebiblijske misli. Brat Russell vrlo istinito kaže da "ambiciozni vođe uglavnom unose lažne nauke" (Kula stražara R5981).

Uvijek to staro zlo! Brat Russell je odbijao hvalu koja mu se neprestano nametala, ali drugi su bili podložni hvali. Oni su nedvojbeno bili sposobni, i nisu puno griješili kada su mislili da bi se djelo moglo natjerati da se kreće još brže. "Moglo" - da, ali pitanje je bilo je li Gospodin bio spreman reći "dobro učinjeno" na to. Mnogi "dobri prijedlozi" u vezi s djelom bili su podneseni bratu Russellu, koje je on, međutim, kada ih je razmotrio u svjetlu Božje Riječi, stavio na stranu kao beskorisne, pa čak i opasne. Općenito, on je išao svojim putem, kako mu je nalagao njegov posvećeni razum. Ne samo da su mu se preporučivale druge, nove metode rada kao one koje obećavaju uspjeh, nego su mu se osobito iznosile "nove vrijedne misli", za koje se govorilo da su od najveće važnosti za djelo u ovim posljednjim danima. Nećemo odlučivati o tome koliko je brat Russell popustio pred tim neprestanim ponudama (čini se da je činjenica da se u nekim od njegovih izlaganja tijekom posljednjih dana tu i tamo nalaze znakovi takvih doktrinarnih sugestija), ali bez sumnje možemo

utvrditi da je on znao za tu podvodnu struju. Trebamo samo prelistati Kule stražare, osobito one iz posljednjih godina, da otkrijemo kako se on borio protiv tog tinjanja ispod površine. Ovaj pokret "tuđeg ognja" poprimao je konkretniji oblik i neprestano je rastao, a brat Russell i drugi su ga prepoznali kao nešto od najveće opasnosti. On je na to konačno ukazao kao na nešto što bi se moglo usporediti s uvjetima koje je Pavao opisao da su postojali među starješinama crkve u Efezu (Djela apostolska 20:17-35).

Duhovni je ponos oduvijek bio uzrok "otpada" koji se iznova pojavljivao. Pod otpadom, naravno, ne mislimo na izlaženje iz neke zajednice onih koji se izjašnjavaju kao kršćani, kako god se ona zvala, već na odstupanje od Krista, napuštanje naše "prve ljubavi" (prema Njemu), to da se "ne drži glave" (Kološanima 2:19), i stupanje na vlastite puteve. Zaista, netko može otpasti samo od onoga Gospodina s kojim je bio združen. On uvijek, i u svakom pogledu, treba biti glava Svoje crkve, i Njegova je želja da taj položaj glave uvijek, pod svim uvjetima, prizna Njegov narod, kako učitelji tako i oni poučavani. A budući da je znao da će iskušenje da prihvate drugu glavu, da štuku drugog vladara i zapovjednika, biti stavljeno pred noge Njegova naroda, On je Svoje vlastite upozorio na upravo tu stvar sa svom ozbiljnošću. Pogani, oni koji su potpuno otuđeni od Boga, neće im biti najveća prepreka, već ljudi iz njihovih vlastitih redova, njihovi vodiči i učitelji, s kojima su zajedno uzimali slatki savjet (Psalam 55:13, 14), sljedbenici Isusovih stopa. Sposobnosti Božjeg djeteta nikada ne daju za pravo da si netko prisvoji više autoriteta i privilegija nego što to imaju svi ostali. U Kristovoj Crkvi svi imaju ista prava, isti autoritet. Ako Božje dijete ima više sposobnosti, time ima i povećanu priliku služiti Bogu i Njegovom narodu. Ako se Božji sluga time služi kao moći da kontrolira druge, da se pokoravaju njegovim diktatima, tada je njegova božanski namijenjena služba (obratite pažnju:

služba!) završena, tada je on u onom stanju koje Isus naziva "Nikolaitizmom" (gospodarenje nad Božjim narodom) i osuđuje ga kao mrsko. Ovaj "Nikolaitizam" je doista oduvijek bio prisutan u crkvi, ali se pojavio na posebno izvanredan način na početku i na kraju doba. Otkrovitelj je jasno ocrtao njegovo podrijetlo i rast u svojim porukama. Zlo "Nikolaitizma" bilo je u vrijeme njegovog spominjanja u poruci Efezu tek u svojim začecima. Kao doktrina bilo je uzdignuto u razdoblju Pergama. Nije nimalo slučajno što se ono prvi put spominje u opisu prilika u Efezu (Otkrivenje 2:6). Zar to ne dokazuje da je poteklo iz redova onih koji su predvodili? Odmah se sjetimo proročkog upozorenja apostola Pavla iz Djela apostolskih 20:18-35.

Isus je već u Svojim govorima bio istaknuo da će progonstva i lažne doktrine dolaziti iz kruga vođa. Zablijepljeni, oni će vjerne "izbaciti iz sinagoge", štoviše, ubijati će ih i zaista misliti da Bogu čine službu (Ivan 16:2). "Između vas samih" - ova se riječ pokazala istinitom sve do današnjeg dana.

U nastavku citiramo neke primjedbe iz pera brata Russella, koje pokazuju koliko je on jasno vidio stalno prijeteću pogibelj duhovnog ponosa i želje za gospodarenjem, te je s vremena na vrijeme donosio sve ozbiljnije optužbe protiv tog duha "Nikolaitizma" i sve energičnije upozoravao na njega, na nebiblijske metode i nebiblijske doktrine, neizbježne posljedice ambicije.

"Opasnosti po Crkvu oduvijek su proizlazile od onih koji su nastojali gospodariti nad Božjim nasljedstvom i dijeliti vlastitu mudrost ili mudrost drugih ljudi umjesto Riječi Gospodinove" (Kula stražara R3356).

"Kao što je on (Sotona) pokušao uvjeriti našeg Gospodina da postoje bolji putevi - putevi koji uključuju manje osobne žrtve i samoodricanja od Očevih puteva - po kojima bi mogao blagosloviti sve obitelji na zemlji, tako je on, tijekom ovog Evandeoskog doba, bio usredotočen na to da uvjeri Gospodinovu uistinu posvećenu braću da usvoje njegov plan - da ne posvećuju pažljivu pozornost Očevim planovima i pravilima. On bi htio da oni inače osjećaju da Gospodinu mogu služiti bolje drugačijim metodama od onih na koje Pismo ukazuje. On bi ih naduo osjećajima revnosti i ponosa zbog njihovih ljudskih sustava, djela koje obavljaju, i organizacija koje su usavršili..."

"Nije prošlo mnogo vremena nakon što su apostoli zaspali, možemo biti sigurni, dok duh suparništva pod vodstvom Protivnika nije doveo korak po korak do konačne organizacije velikog Antikristovog sustava - Papinstva. Njegova organizacija, kao što smo već vidjeli, nije bila provedena trenutno, već postupno - počevši preuzimati svoju moć otprilike u četvrtom stoljeću. Veliki je Antikrist jedno vrijeme cvjetao tako uspješno da su sve povijesti napisane od tog razdoblja pa nadalje do 'Reformacije' praktički zanemarivale pravo svake osobe i razreda na ime kršćanin ili da ih se smatra ortodoksnima i vjernima, ukoliko nisu pripadali ili na neki način podupirali taj Antikristov sustav. Drugima nije bilo dopušteno postojati osim privatno i pod zabranom, a ako je o njima i bilo povijesnih zapisa, očito su bili uništeni; ali moguće je, baš kao i s onima koji danas hode u svjetlu sadašnje istine, da su vjernici onog vremena bili toliko beznačajni u pogledu broja i utjecaja da ih nitko ne bi smatrao vrijednima spomena u usporedbi s tim velikim i uspješnim sustavom kojemu su se pokušavali suprotstaviti, a koji se tako brzo uspeo na utjecajno mjesto moći, kako u svjetovnim tako i u duhovnim stvarima.

"Od 'Reformacije' pa nadalje protivnik je ponovno pokazao svoje lukavstvo organizirajući svako novo odstupanje (svaki svježi napor da se dosegne istina) u još jednog Antikrista." (Svezak 6, str. 199, 200, 201, 202)

"Primjećujemo napad protivnika, na koji se ukazuje u našem naslovu (Pazite na sebe), u svakom smjeru - okrutni vukovi zablude i ambicije među 'vama samima.' Moramo oglasiti uzburu i reći da je došao čas iskušenja..." (Kula stražara 1907:53, 52)

"Ako je najkrotkiji čovjek na cijeloj zemlji i jedan od najvećih ljudi u povijesti svijeta bio tako svladan okolnostima svog položaja među narodom, ne bi nas trebalo iznenaditi ako u Duhovnom Izraelu otkrijemo da neki, koji započnu krotki i ponizni, također postanu više ili manje bahati, i govore o onome što čine i što moraju činiti, i pretpostavljaju da ostali ovise o njima za vodu života." (Kula stražara R3866)

"Naglašavajući već dani oprez, Apostol je proročki objavio da će postojati velika potreba da paze na sebe, zbog njih samih, samoga stada, a napose među starješinama, ustat će ljudi koji će govoriti izopačene stvari, da bi odvucli učenike za sobom; u želji da budu vođe, ne bi oklijevali proizvesti raskol podjele u Crkvi kako bi potpomogli svojoj ambiciji. Riječ izopačen (ovdje) u originalu znači iskrivljen, izopačen. Misao je da oni koji počinju gubiti Gospodinov Duh, počinju gubiti i svoju jasnoću cijenjenja Istine. Kako osobne i sebične ambicije zamagljuje njihov vid, oni Pismo vide nejasnije i osjećaju se slobodnima izvrtati ih ili iskrivljavati kako bi ih natjerali da podupiru njihove ambiciozne osjećaje. Kako su istinite Apostolove riječi; kolika tu postoji opasnost na tim linijama, osobito za starješine, nadglednike stada! Očito je sebična ambicija jedan od najvećih neprijatelja s kojim se moraju boriti.

"Niti te ambicije iznenada klijaju, cvjetaju i rađaju plodom; proces je to postupan, i stoga tim opasniji, to više obmanjujuć, te je manje vjerojatno da ćemo ga primijetiti. Koliko je onda važno da cijelo Božje stado, a osobito starješine, paze na sebe i preispituju svoje ponašanje, a nadasve motive koji stoje iza njihovih djela! Sjetimo se da je apsolutna čistoća volje neophodna, svaka primjesa sebičnosti, ma koliko mala bila, jest otrovni virus koji bi, ako se ne obuzda, doveo do druge smrti. "Pazite na sebe", glasi opomena, jer, kako Apostol dalje kaže, iz njih samih će ustati ljudi koji će istine govoriti na iskrivljen način, u svrhu odvlačenja učenika za sobom; u svrhu da budu vođe u stadu; u svrhu da dobiju pohvalu i čast od ljudi. Ah, kako je to skupa cijena - gubitak božanske naklonosti i vječnoga života." (Kula stražara R4458-4459)

"Nije bilo za čuditi se što će istaknutija braća imati teža iskušenja na toj liniji. Ne smije nas iznenaditi, ako u ovom zlom danu u koji smo ušli, otkrijemo da se nemali broj onih koji posjeduju talente ili utjecaj spotiču. Na ovakvo stanje stvari nas upozorava Apostol, govoreći: 'Neka vas ne bude mnogo učitelja, znajući da će onaj koji je učitelj doživjeti stroža iskušenja' (Jakovljeva 3:1). Odstupanje nekih koji su prepoznati kao učitelji dokazat će u kojoj mjeri oni imaju osobni odnos s Gospodinom kroz individualno posvećenje Njemu i kroz Njegove pouke Njegovom Riječju i proročanstvima u Kristovoj školi." (Kula stražara R4448)

"On (Pavao) je izričito naznačio da će te obrane biti osigurane za 'zli dan' s kojim će se naše doba završiti. Posebno je savjetovao da, iako je taj oklop dostupan cjelokupnom Božjem narodu i može se dobiti da bi ga se obuklo, ipak će biti sigurni samo oni koji ga budu obukli. Pitat ćemo se: zašto je to tako? Odgovaramo da je to jedan od Božjih ispita pomoću kojih bismo dokazali svoju ljubav, svoju odanost, svoju vjernost Njemu. Oni koji imaju malo ljubavi bit će nehajni u pogledu detalja božanskog plana vjekova. 'Oni neće imati vremena' istraživati Pisma. Oni neće biti raspoloženi služiti se posrednicima koje će Bog upotrijebiti da priskrbi to naoružanje u ovaj zli dan. oni će davati prednost nekoj sektaškoj vrsti oklopa, ili će inzistirati na tome da on mora doći s neke određene strane, ili će odbijati nositi bilo kakav oklop kojeg nisu sami proizveli za sebe, ili će odbiti pomoć u oblačenju oklopa svjetla." (Kula stražara R4438-4439)

"Sjetimo se da je poniznost prva od milosti i da će imati mnogo veze s našim opstankom u ispitima koji se sada na toliko načina umnožavaju na svima koji su priznali Kristovo ime. Budući da testiranje počinje od Crkve i nastavlja se na svijet, tako očito u Crkvi testiranje najprije dolazi na one na istaknutim položajima. I takvi trebaju biti tim više budni, tim više posvećeni molitvi, tim više ozbiljni, da bi mogli opstati. Protivnikovi pokušaji su raznovrsni. Neke zavodi laskanjem, ponosom i ambicijom; druge pak želi pobijediti malodušnošću pomiješanom s poniznošću; ostale privlači užicima sadašnjeg života; neke bezbrižnošću i popularnošću; a neke s pogrešno usmjerenom energijom, koja ih postupno odvodi s uskog puta. Neki su zavedeni kroz preveliko štovanje ljudskih učenja, ljudskog autoriteta, podložnošću vjerovanjima i teorijama; dok za druge iskušenje dolazi u pravcu nelojalnosti prema Bogu i vodstvima Njegove providnosti. Neka se svatko od nas sjeti da ljubav prema Bogu znači vjernost Njemu i Njegovoj Riječi, te svakom vodstvu Njegove providnosti i milosti, te vjernost prema braći. Još malo i naša će iskušenja završiti. Još malo i vidjet ćemo njegovo lice, ako ostanemo vjerni." (Kula stražara R4524)

Unatoč svakom upozorenju, ovaj se štetan pokret sve više i više povećavao. Pronašle su se voljne oči i uši kojima je taj "svježiji" duh bio ugodan. Jedino je ono veliko poštovanje, koje je brat Russell općenito uživao, sprječavalo da ova podvodna struja sa svojim novim metodama, i svojim novim svjetlom (?), ne provali odjednom van. Došla je prilično postupno, rastući baš kao i onaj prvi "Nikolaitizam" iz dana Efeza. Kažemo "prilično postupno", iako se, u usporedbi s napredovanjem prvog otpada, pojavila brzo i širila sasvim fenomenalno od smrti brata Russella. Možda je brat Russell računao na zdrav razum

onih koji su blagoslovljeni istinom, da će spriječiti napredovanje ovog zla, ali ako je i gajio tu nadu, nije svjedočio njezinu ostvarenju.

Naprotiv, on je morao doživjeti da želja nekih vođa za gospodarenjem nad Božjim narodom postaje sve snažnija. "Novo svjetlo" veličalo se sve nametljivije.

Napadnuti su temelji onih jednostavnih istina koje zadovoljavaju srce i um; na jedan prijevaran način sveta prava Božjeg naroda bila su povučena. U zamjenu za to, zahtjevi su se ublažili uklanjanjem dužnosti marljivog proučavanja Pisma, itd. Zamijetivši ovu rastuću opasnost, nekoliko godina prije svoje smrti brat Russell napisao je onaj ozbiljni članak "Opasna su vremena pred nama", u samom čijem naslovu je pokazao težinu onih iskušenja koja predstoje Božjem narodu. Ne možemo ovdje ponovno tiskati cijeli članak, ali bismo savetovali svim dragim prijateljima da pažljivo ponovno pročitaju taj važan članak (Kula stražara R1319, rujna 1891).

Zaključci našeg dragog brata čitaju se poput proročanstva u svjetlu onoga što se od tada dogodilo. Kakvu je samo težinu u srcu morao imati, kada je sa Sionske kule stražare promatrao kako duh ponosa i želje da se gospodari nad Božjom Crkvom postaju sve smjeliji. Iz ljubavi prema Gospodinu i Njegovom narodu, čije mu je njegovanje duhovnih darova tako snažno ležalo na srcu, no usprkos svojoj skromnosti i obzirnosti, on je ipak progovorio jasno protiv tog zlog razvoja događaja. U gore spomenutim izlaganjima, pod naslovom iz Pisma 2. Timoteju 3:1, on ukazuje na blagoslove posljednjih dana i na čudesno širenje spoznaje, a zatim nam govori da unatoč tim blagoslovima, unatoč svjetlu posljednjih dana, prijete najveće opasnosti. Odgovornost za te opasnosti on pripisuje samovolji, ponosu i želji za gospodarenjem kod nekih pripadnika Božjeg naroda. On vrlo jasno opisuje planove tog razreda

među narodom istine, i pokazuje kako oni oblikuju putanju svog vlastitog novog svjetla, koje vodi u pustošenje svetišta.

Između ostalog on kaže: "Ali ruku pod ruku sa svim tim prednostima, čudno je reći, dolazi i velika opasnost za Crkvu..."

"Opasnost ovih vremena prijeti duhovnoj prirodi svetih i njihovoj dragocjenoj imovini u izvanredno velikim i dragocjenim Božjim obećanjima, koja su sva da i amen u Kristu Isusu. Sada djeluju suptilni utjecaji koji nastoje usporiti rast i ugasi duhovni život te opljačkati svete od njihove slavne nade, kradomice potkopati same temelje kršćanstva, i tako učinkovito preplaviti cjelokupnu nadgradnju kršćanske vjere u umovima mnogih..."

"Sadašnje zamke, budući da su ovog suptilnog karaktera, tim su više proračunate da obmanu i namame, tako da, ako netko dopusti sebi da na trenutak izgubi budnost, oruđa će protivnika dobiti prednost i upotrijebit će je da ulove neopreznog..."

"Pavao je često bio u opasnostima među lažnom braćom koja su u pogledu vjere doživjela brodolom, i koja su se uvelike opirala njegovim riječima - njegovim naporima da izgradi Crkvu u presvetoj vjeri (2. Korinćanima 11:26; 1. Timoteju 1:19; 2. Timoteju 4:14-17)..."

"No, pitate se, zašto bi netko tko je jednom primio istinu želio istu izopačiti? Apostol odgovara da je njihov cilj 'odvući učenike za sobom.'..."

Dobro bismo se mogli zapitati, dok shvaćamo da živimo u posljednjim danima na koje se ovdje ukazuje, postoji li takav razred neprijatelja Istine i Crkve u postojanju danas? Uistinu, glas proročanstva nikada nije podigao lažnu uzbunu, niti je prerekao neizvjestan događaj. Opasna su vremena došla, a prorečene opasnosti su svuda oko nas. Rame uz rame u istim zajednicama s poniznim, vjernim, posvećenim svetima u istim malim okupljanjima onih koji su pobjegli iz ropstva Babilona, u istim kućanstvima, a često i za istim Gospodinovim stolom, također se razvijao razred onih koji su ljubitelji samih sebe (sebični), lakomi (ambiciozno željni počasti i isticanja te hvale od ljudi), hvalisavci (kao da zasluga za istinu koja je sada došla u pravo vrijeme i bila primljena na neki način pripada njima, kao da stoga imaju pravo mijenjati je i prepravljati po svom nahođenju), oholi (zbog one spoznaje koju je trebalo primiti samo s poniznošću i zahvalnošću, a koja se može zadržati samo pod takvim uvjetima).

Zato što je svjetlo novootkrivene istine svanulo na njihovom putu, oni, zajedno s vjernim svetima, više nisu istog mišljenja kao što su bili njihovi roditelji, ali Božja dobrota koja im se tako očitovala, umjesto da u njima kultivira duh zahvalnosti i suradnje, što joj je namjera, čini se da pobuđuje duh ponosa i ambicije, koji ne oklijeva dugo da trguje istinom za ambiciozne ciljeve, ma koliko ti ciljevi bili trivijalni i budalasti.

Slijedeći svoju ambicioznu politiku, oni postupno postaju 'zlogovornici' (protiv Kristovog nauka i onih koji u njega vjeruju i koji ga naučavaju), neljubazni, neprijateljski raspoloženi prema onima koji su dobri (koji se čvrsto drže istine u pravednosti), te lažni tužitelji (takvih). Kako nastavljaju tim putem, čini se da gube svu prijašnju snagu kršćanskog karaktera. Postaju nepomirljivi s istinom, tako da ni Pismo, ni razum,

ni primjer vjernih nemaju moć da ih obnove. Ljubivši svoju vlastitu volju više od Volje Božje, oni postaju sve više hvalisavi u pogledu svojih postignuća - oholih misli i tvrdoglavi. Ne podlažući se Glavi Tijela, Kristu Isusu, oni su ambiciozni da sami predvode nove frakcije, i tako postaju izdajice istine.

Također tvrde da su vrlo ozbiljni istraživači Božje Riječi; i jesu, ali nikada ne dolaze do spoznaje istine. U potrazi su za nečim novim, nekim novim i neobičnim 'pronaskom' u Božjem umu koji će privući zadivljeni pogled mnogih znatiželjnih učenika. Ali, nažalost po njihovu namjeru! u blagoslovljenoj Božjoj Riječi nema takvih pravih kurioziteta; ali revnost tih ambicioznih ljudi dorasla je toj situaciji, pa se jedna za drugom stvarne istine zamagljuju, iskrivljuju i izopačuju u tu neplemenitu svrhu te se predstavljaju kao novopronađene istine. A neoprezni ih primaju kao takve, isprva ne prepoznajući da one podrivaju čitav sustav božanske istine. Tako se njihova vjera u već naučene istine nesvjesno potkopava; uhvaćeni su u neprijateljevu zamku; a kako i dalje poklanjaju sluh tim zavodljivim utjecajima, postaju sve više upleteni, sve dok se, izgubivši svoje sidrište, ne nađu zaneseni na nepreglednom moru nevjere, plutajući ne znaju kamo. Poput svojih vođa, oni možda zadržavaju obličje pobožnosti, ali su izgubili njezinu silu.

Njihova će politika biti prijevarna

Ali postoji još jedna značajka opisa ovih lažnih učitelja, čije ambicije stavljaju tolike opasnosti na put svetih, a koja se ne bi trebala previdjeti. Stihovi 6 i 8 opisuju, ili bolje rečeno ilustriraju, način na koji će utjecaj takvih učitelja biti vršen na Crkvu. Njihovo se protivljenje ne izražava odvažnim, prkosnim rječnikom, niti se naglašava i provodi žestinom kako je ovdje nagoviješteno, njihova je politika lukava, prijevarna, podmukla, proučeni napor lažnih učitelja – lažne braće koja

se razvijaju u samoj sredini crkve – jest da istinu ponište uvjerljivim oblicima zablude, da poljuljaju povjerenje u istinu i sve učitelje istine, kako bi tako odvuclili učenike za sobom i svojim teorijama. A kao posljedica mamaca ovih lažnih učitelja, i nevjernosti mnogih ljubavi i službi istini koju su primili, jedan će razred usred Crkve dati veliko ohrabrenje ambicijama te lažne braće; 'jer' kaže Apostol (2. Timoteju 4:3, 4), 'doći će vrijeme kad ljudi neće podnositi zdrave nauke, nego će po vlastitim požudama (željama za nečim novim) nakupljati sebi učitelje, jer će im uši svrbjeti (za novim i čudnim stvarima); i odvrćat će uši od istine, a okretati se bajkama.' Niti će ovaj razred biti samo mala manjina...

Od takvih se okreni

Ali kako će vjerni vjernici postupati prema ovoj lažnoj braći u svojoj sredini? Hoće li ih uhvatiti za ruku kao prije i zaželjati im Božji blagoslov? Hoće li ih priznati za braću u Kristu kad su zaniijekali vjeru, kad su odbacili spasenje kroz dragocjenu Kristovu krv i sada ga od Boga traže kao svoje pravedno pravo, kao nagradu za vlastitu pravednost, nakon što su, kako kažu, ubili neprijateljstvo koje je u njima? Jesu li takvi doista naša braća? Priznaje li ih Bog kao sinove? I hoćemo li doista hodati s njima i biti bez krivnje? Što Apostol kaže da trebamo činiti? On kaže: 'Od takvih se okreni.' (2. Timoteju 3:5)

Takvi 'zli ljudi', kaže Pavao (2. Timoteju 3:13) 'napredovat će sa zla na gore (sve smjeliji i agresivniji, kako primaju ohrabrenje od onog razreda koji se brzo povećava i koji više neće podnositi zdrav nauk), zavodeći (druge) i bivajući zavedeni i sami bivajući sve čvršće ukopani u zamke vlastitog pletenja, tako da ih je nemoguće iz njih izvući.

I onda se brat Russell obraća poniznom, vjerujućem Božjem narodu s ozbiljnim savjetom punim ljubavi, i kaže:

'Ali, ljubljani, naš savjet vama u ovim opasnim vremenima, kada zabluda poprima svoje najpogubnije i najprijevarnije oblike, i kada nalazi svoje najaktivnije zastupnike među lažnom braćom i sestrama u vašoj samoj sredini, i kada vjernost istini, stoga, prouzročuje kidanje nekih od najnježnijih društvenih veza koje ste ikada poznavali, pa čak i s onima s kojima ste slatko razgovarali dok ste zajedno hodali prema Domu Božjem - da, u ovim vremenima dopustite nam da ponovno potaknemo na Pavlov savjet - 'A ti ostani u onome što si naučio i u što si uvjeren, znajući od koga si to naučio';...

'Zato, drago ljubljani, onoga što ste naučili u vezi s Božjim slavnim planom vjekova, i u vezi s vašim privilegiranim mjestom u tom planu, kao nasljednika Božjih i sunasljednika s Isusom Kristom, Njegovim Sinom, te u vezi s uvjetima pod kojima držite ovo dragocjeno obećanje i možete ga konačno ostvariti, kao i u vezi s velikom temeljnom doktrinom našeg otkupljenja od grijeha i smrti kroz dragocjenu krv čovjeka Krista Isusa koji je sebe dao kao otkupninu za sve, na kojoj činjenici počiva cjelokupna nadgradnja ovog divnog i slavnog plana, čvrsto se držite tih stvari, znajući od koga ste ih naučili... Istražujte i vidite sami, i ne budite nevjerni, nego vjerujte. To vam ne dolazi na bijednom autoritetu isprazne mašte, ili snova, ili sumnjivih vizija, već na autoritetu Božje najsvetije i najvjerodostojnije Riječi...

'Ostani, dakle, u onome što si naučio i u što si uvjeren (dokazavši to sam iz Pisama), i ne budi od onih koji odvrćaju uši od istine, a priklanjaju se bajkama. I promatrajući one koji imaju obličje pobožnosti, ali koji, ipak, svojim lažnim učenjima niječu njenu silu, 'od takvih se okreni,' i 'nemaj udjela u jalovim djelima tame, nego ih radije ukoravaj.' Ne možemo služiti dvojici gospodara; ne možemo prihvatiti stvar istine i ujedno stvar zablude, niti možemo zadržati prijateljstvo Božje te ujedno i zagovornika zablude.

'Tko je na Gospodinovoj strani? Neka se takvi okupe oko Gospodinovog stijega. Sve u svemu, oni će biti samo malo stado.' Poput Gideonovog odreda, društvo koje je sada okupljeno objavljivanjem žetvene poruke istine mora biti iskušano i rešetano sve dok ne preostanu oni lojalni, vjerni, poštena srca, hrabri i odvažni vojnici križa; i takvima će, premda je njihov broj mali, pripasti lovorike pobjede kada istina i pravednost konačno prevladaju. Neka se nitko ne hvali brojevima sada, kada su najviši interesi Božjih izabranika potpuno povezani s onom vjernom nekolicinom, kojima će Očevo dobrohotno zadovoljstvo biti dati im kraljevstvo.' (Kula stražara R1319, 1320, 1321)

Ovo su riječi opomene koje je brat Russell napisao 25 godina prije svoje smrti. Kako su samo značajne sada!

Kao što je već primijećeno, ovaj ponizni sluga Crkve živoga Boga vidio je, gotovo s vizijom vidioca, one stvari koje su usred vjernika dolazile sve brže, bez obuzdavanja, kako bi opustošile Božje svetište u našim danima, nakon njegove smrti. Novi vođe ovog nekoć tako bogato blagoslovljenog pokreta svojim su autoritetom ugušili živu istinu Crkve i božanski namijenjenu

slobodu, te je svaka istina bila oskvrnjena starim zabludama koje su iznova iznesene, kao i potpuno novim zabludama koje su bile predstavljene kao novo svjetlo. Stražari na Sionskoj Kuli, međutim, nisu spavali, ali svaki prosvjed protiv prisvojenog autoriteta i protiv izvrtanja dragocjenih istina, kojeg su ovi koji su uistinu posvećeni Njemu iznijeli, iz ljubavi prema Njemu i Njegovoj istini, bio je i jest osuđivan kao kritiziranje Gospodina(!), kao kleveta, onim obilnim i moćnim sredstvima koja gospodari nad savjestima Božjeg naroda imaju na raspolaganju.

Je li ikada bilo drugačije? Zar ne doživljavamo neprestano kako se povijest ponavlja? Jesu li vođe "službenog" pokreta ikada odali priznanje nekolicini nevažnih iz malog stada, kada bi ovi ispunili svoju dužnost, i božanskim oružjem duha obarali mudrovanja, i svaku oholost koja se podiže protiv spoznaje Boga (2. Korinćanima 10:4, 5)?

Kada su Božji sluge ustajali protiv lažnih metoda i doktrina, ili protiv prisvojenog autoriteta, to nije bilo činjeno iz puke želje za protivljenjem, ili za klevetanjem, već iz žarke ljubavi prema Gospodinu, čije su dobre darove cijenili iznad svega ostalog. Razotkrivanje lažnih doktrina u određenim je okolnostima neizbježna dužnost, a mi bismo bili krivi za grijeh propusta kada bismo šutjeli dok ovo zlo bjesni među Božjim narodom. Razotkrivanje zabluda (a ne ljudi!) naravno kao posljedicu donosi mnogo sramote, ali svaki branitelj istine to unaprijed zna. Brat Russell je u svom zastupanju istine iskusio to s onima koji su mu bili najbliži, s onima koji su zajedno s njim umakali ruke u zdjelu.

U jednom opisu svojih iskustava u tom pogledu on kaže: 'Sve je to značilo još jedno naprezanje, još jedno rešetanje, još jedno raskidanje s prijateljima, koji su pogrešno pretpostavili da su naše kritike lažnih doktrina bile potaknute duhom suparništva, i koji nisu tako brzo

vidjeli kamo njegova učenja skreću, niti koliko je velika važnost čvrstog držanja prvih načela Kristovih doktrina...' (Kula stražara R3826)

A u vezi s takozvanim klevetama (braće koja poučavaju zablude) on na drugom mjestu piše sljedeće: 'Neki ne uspijevaju shvatiti ispravnu misao na temu zlogovorništva te se čini da stječu dojam da je bilo kakva vrsta kritike i bilo kakva vrsta prigovora tuđim vjerovanjima zlogovorništvo. To nije ispravna misao. Prema toj misli, naš bi Gospodin i apostoli bili zlogovornici. Tko god ima ovo shvaćanje trebao bi preispitati svoje ideje kako bi one bile u skladu sa smjernicama iz Pisama.

'Reći da određeni brat sada više ne vjeruje u ono u što je nekada vjerovao nije zlogovorništvo, ako je to istina. Sveti Pavao sasvim je slobodno govorio o lažnim doktrinama i napose je spomenuo imena nekih od onih čija su izopačena učenja bila štetna za tu stvar, 'rušeći vjeru nekih.' Naš je Gospodin Isus kritizirao loše ponašanje nekih u Svoje vrijeme. Skrenuo je pozornost na to da su neki bili licemjerni u tome što nisu primjenjivali u praksi vlastito učenje. Ali ni Gospodin ni apostoli nisu iznosili osobne napade, klevetajući druge. Pošteno reći u što netko drugi vjeruje i pokazati da je to pogrešno daleko je od zlogovorništva. To je govorenje istine, koju bi uvijek trebalo govoriti u ljubavi. U mnogim je slučajevima govoriti dužnost.' (Kula stražara R4524)

Je li onda kleveta kada Božja djeca ustaju za čisto očuvanje Bogom danih dobara (istina, itd.), protiv izopačivanja i kvarenja Istine? Bi li bila zahvalna odanost davatelju svih dobrih i savršenih darova, ako bi netko šutio u takvim situacijama, kako ne bi izazvao nezadovoljstvo ljudskog sustava? Opisujući "učitelje, glasnike ili sluge novog svjetla", brat Russell za takve kaže da "oni

umišljaju da su jako napredovali u svjetlu", i također izravno postavlja veliko pitanje: "jesmo li spremni braniti istinu unatoč svim pogrdama, ili ćemo dopustiti da se ona zloupotrijebi, kako bismo izbjegli neizbježnu sramotu?" Ponovno pitamo: Je li odlučno ustajanje za istinu kleveta? Neka svatko odluči, i neka svatko pazi gdje i kako on sam stoji. Svi oni heroji, koji su iz ljubavi prema istini, kako im je ona svijetlila u njihovo vrijeme, zauzeli stav protiv zabluda i zapletenosti "službenih" sustava, Hus, Luther, Russell i mnogi drugi, danas su od mnogih cijenjeni kao hrabri protestanti, i to s pravom. A naslove klevetnika, otpadnika, slugu Sotone daju im samo oni koji fanatično brane svoja vlastita ljudska učenja. Tko čita, neka razumije.

Iz prethodnih citata iz pera brata Russella može se zapaziti (to neprestano naglašavamo) da je on sve jasnije vidio uspon ovih zlih stvari. To je očito i iz činjenice da su ponekad članci u kojima ih on opisuje bili ponovno tiskani više puta. Drugi podložni Bogu osjećali su, s njim, potrebu neprestanog skretanja pažnje na te stvari. U Kuli stražari od 15. srpnja 1908. pojavljuje se kratak članak, "Ispiti Kraljevskog svećenstva", koji je više puta ponovno tiskan, u kojem brat Russell najprije ističe da se tako malo pobjeda u bitci postiže među narodom istine, a zatim vrlo prikladno pokazuje da su poteškoće trostruke, naime:

(1) Sebičan duh, želja za nekima od najboljih stvari koje je Gospodin osudio;

(2) Duh straha od čovjeka. To je duh koji postavlja zamku (Mudre izreke 29:25). Opasnost od obraćanja više pažnje na mišljenje drugih, nego na Riječ Gospodinovu. O takvima Gospodin kaže: "Kako možete vjerovati (nastaviti u ispravnom učeništvu) vi koji primete slavu jedan od drugoga, a ne tražite slavu koja dolazi samo od Boga?" (Ivan 5:44)

(3) Nemar u cijenjenju Riječi Božje.

A u istom članku brat Russell dalje kaže:

"Moramo biti iskušani mržnjom, zlobom, zlim govorom i zlim sumnjičenjima onih koji su s nama umakali u zdjelu, onih koji su s nama dijelili sadašnje stvari božanske darežljivosti za Gospodinovim stolom, duhovnu hranu... Ovako oštro pišemo, jer u raznim krajevima imamo nekih primjera očitovanja duha bez ljubavi, hiperkritičnog, nebratskog duha, duha u izravnoj suprotnosti sa zlatnim pravilom i Gospodinovim uputama, da odeš k njemu nasamo, i pokušaš pridobiti svog brata, a ne da ga odbaciš, niti ekskomuniciraš." (Kula stražara R4207)

O, da je sav Božji narod slobodan i voljan prihvatiti stvari točno onakvima kakve jesu! Većina ih neće vidjeti! Većina neće smatrati duhovne okove koji su im stavljeni kao takve, nego će ih smatrati i nositi kao ukrase, kao značke poštovanja i oznake karaktera. Da, ortodoksnost se čini ovisnom o posjedovanju takvih sumnjivih uljepšavanja. Preporučujemo ponovno čitanje vrlo oštrog izlaganja o ovome u 3. Svesku, str. 184, 185.

Devet godina prije svoje smrti brat Russell smatrao je mudrim spomenuti neke od stvari koje smo upravo citirali u svojoj oporuci. Ova je činjenica iznimno važna. U ovoj, svojoj posljednjoj volji i oporuci, dao je kao razlog za jednu tamo spomenutu odredbu, da bi se "sačuvalo odbor i časopis od svakog duha ambicije, ponosa ili poglavarstva i da bi se istina mogla prepoznati i cijeniti zbog njezine vlastite vrijednosti, te da bi Gospodin osobito bio prepoznat kao Glava Crkve i izvor istine" (Kula stražara R5999). Nadalje je vrijedno pažnje da je u svojoj oporuci izrazio želju

da ovi zahtjevi, itd., budu izneseni na znanje svim prijateljima u izdanju Kule stražare neposredno nakon njegove smrti.

Sve ove opomene i upozorenja bili su beskorisni što se tiče nekih od vođa. Za ove slugе eklezije, koji su s odobravanjem gledali na druge (i pretpostavlja se bolje!) metode, opomene su bile tu samo da se odbace. Da su se dragi prijatelji općenito, kao doista ozbiljni istraživači Biblije, usprotivili takvim nastojanjima, onda se ova tinjajuća vatra nikada ne bi mogla tako brzo proširiti. Ali samo rijetki su bili budni i upozoravali. Većina nije učinila ništa, ili vrlo malo, u tom pogledu. Misao je bila da su sve to bila braća kroz koju nam je prenesena istina; i nadalje, da oni bdiju nad našim dušama. Da, mnogo više se zamišljalo, isprva sramežljivo, ali ubrzo s više pouzdanja. A sada se to uzima kao gotova činjenica, "da nisu braća ta koja za nas pišu Kulu stražaru" (prevedeno iz njemačke Kule stražare 1927:32).

Kada nam se, stoga, izričito kaže da su braća koja pišu članke u "Kuli stražari" božanski nadahnuta, to samo dokazuje da smo ispravno shvatili misao izraženu u gornjem citatu iz Kule stražare. Također se vidjelo da su oni koji su zauzeli stav protiv ovakvog zlog razvoja događaja primili mnoge šamare, ali željelo se živjeti u miru i tišini. Ponekad se također jasno osjećalo da neke stvari doista nisu u skladu, te da su "protestanti" zastupali pravu istinu, ali oni, ta nekolicina hrabrih, bili su ostavljeni da se bore sami. Borili su se, ne gledajući na svoje proriječene redove, nego su gledali samo u Onoga koji je bio njihova snaga. Čak i ako su neki jedno vrijeme bili skloni djelomično sankcionirati napore tih "protestanata" prema čišćenju doktrina od stranih stvari, to je postupno prestalo, jer je utjecaj s te strane, koji je djelovao s velikom energijom, prevladao i konačno ih "uvjerio."

Nekadašnji osjećaj neizvjesnosti, mentalna vaganja što je istina a što zabluda, naginjanje čas ovamo, čas onamo, konačno su ustupili mjesto jednom ustaljenom stanju. Neki su se ukorijenili u zabludi, a drugi u istini (Mana od 9. svibnja). Mnogo puta smo iskusili da su prijatelji, koji su neko vrijeme imali veliku moć razlučivanja, sposobnost uviđanja onoga što je bilo za osudu u postupcima uprave te njezinim metodama i doktrinama, postali toliko fiksirani, da su nepromišljeno i brzopleto zauzeli stav protiv onih čije su mišljenje o novim metodama i doktrinama donedavno dijelili. Čak se događalo da bi ljudi, braća, koja su jasno vidjela, iznenada odlučila vratiti se u "krilo" one najnovije "jedne i jedine." Samo usamljeni stoje na straži, gledajući gore prema svom vođi i radeći u skladu s Njegovom voljom. "O stražari! Ostanite stajati na Sionskoj kuli!"

U istoj mjeri u kojoj je pokret prema pustošenju Božjeg svetišta rastao, zahtjevi i opomene brata Russella postajali su sve hitniji. Već smo spomenuli da je on konačno usporedio uvjete među Božjim narodom s uvjetima u Efeškoj crkvi od prije gotovo 1900 godina. "Nakon mog odlaska..." rekao je Pavao, i nipošto nije nerazumno vjerovati da je brat Russell imao na umu vlastiti skori odlazak kada je napravio tu usporedbu. Činjenica je da je njegov odlazak uslijedio gotovo neposredno nakon toga - brat Russell nas je sve napustio te iste godine. Tko god čita članak našeg dragog brata koji se ovdje spominje, ne može se oteti dojmu da je savjet dan u njemu bio, da tako kažemo, posljednji pokušaj sprečavanja rasta onog zla koje je davno prije posijano, takoreći pokušaj njegovog iskorjenjivanja. Sve uzalud! Svatko tko čita članak ("Čas iskušenja") može u njemu osjetiti nježnu brigu našeg voljenog brata za dragi Izrael Božji.

Doista, koliko je samo brigu ovaj mudri i ljupki Božji sluga imao za narod svoga Gospodina! Ono što je rekao u svojoj oporuci, bilo je i ovdje, kao i u svako doba, osnova za njegove savjete, da bi se urednički odbor i časopis sačuvali od svakog duha ambicije, ponosa i vodstva, da bi se istina mogla prepoznati i cijeniti zbog njezine vlastite vrijednosti i da bi Gospodin mogao biti jasnije prepoznat kao Glava Crkve i Izvor istine. Na ovaj način brat Russell želio je "zadržati" prava i autoritet koji pripadaju Crkvi. Crkva je bila u najvećoj opasnosti da izgubi taj posjed, tako prijeko potreban za njezin daljnji duhovni napredak.

"Vidimo", kaže brat Russell u članku, "kako takve starješine i đakoni postupno postaju još smjeliji; stoga je hitno potrebno da svi koji imaju pravi duh, i koji prepoznaju da u našem proučavanju božanskog plana vjekova Božjom milošću nismo slijedili 'lukavo izmišljene bajke', sada zauzmu čvrst stav radi sebe samih, a također i radi vođa koji očituju pogrešan duh..."

Kada danas, nešto više od desetljeća nakon objavljivanja ovog članka, preispitamo razvoj događaja i sagledamo stvari kakve su bile, i kakve još uvijek jesu, tada ćemo se složiti s bratom Russellom da se stanje među Božjim narodom u ovim posljednjim danima, osobito među vođama, može usporediti sa stanjem koje je postojalo kada je Pavao u Miletu dirljivo i ozbiljno govorio vođama Efeške crkve, što je samo previše jasno pokazalo apostolov strah od rastućeg Nikolaitizma.

DRUGI DIO

Njegov savjet: "Pazite stoga (1) na sebe same i (2) na sve stado" nije poslušao jedan dio slugu crkve u Efezu. Vjerojatno im je bilo drago što će Pavao sa svojim utjecajem nestati iz vida. Ne samo da je Pavao pretpostavio da će se Nikolaitizam pojaviti među njima, već je to na najizravniji način i objavio okupljenim starješinama. Rekao je, nedvojbeno duboko ožalošćen u duhu: "Između vas samih ustat će ljudi koji će govoriti izopačene stvari..." A zatim ih je podsjetio da tijekom tri godine nije prestajao sa suzama opominjati svakoga; kako je nastojao hoditi u njihovoj sredini na način ugodan Bogu, i da je čist od krvi sviji; da nije žudio ni za čijim srebrom, ni zlatom, ni odjećom, nego je radije

radio vlastitim rukama kako bi zbrinuo svoje potrebe i potrebe svojih suputnika. To jasno pokazuje da su "okrutni vukovi", "ljudi izopačenih stvari", bili krivi u tim točkama, da oni nisu, poput Pavla, nastojali sa suzama poticati vjernike na vjernost prema Bogu, nego su radije žudili za srebrom, zlatom i odjećom, te su se protivili radu vlastitim rukama. Umjesto da upućuju na Gospodina koji ih je otkupio, na Njega koji je jedini dostojan obožavanja, gurali su same sebe naprijed i sebičnim nastojanjem počeli su vladati i zapovijedati. Otkrivenje 2:1-6 dobro opisuje prilike u Efezu manje od pola stoljeća nakon

događaja zapisanog u Djelima apostolskim 20:17-38, i pokazuje da su se predviđanja apostola Pavla točno ispunila.

Crkva Božja još je uvijek bila u Efezu, ali "prva ljubav" prema zaručniku se ohladila, te se rasipala na druge, koji su stajali "u njihovoj sredini", a s tim je nestalo i "činjenje prvih djela": Crkva je bila "pala" (Otkrivenje 2:5). Kad "prva ljubav" (koja se pojavila pri zarukama) slabi, zato što joj se uspješno udvara "netko drugi", onda je sasvim vjerojatno da ima samo nekoliko koraka do odricanja od onoga "posve ljubeznog" zaručnika i do otpada koji kulminira bludom. I tako u Pergamu nalazimo već ostvareni "otpad" - blud (Otkrivenje 2:14)! Nikolaiti su do tada već uvelike napredovali (Otkrivenje 2:6; 2:15). Svetište je bilo prilično opustošeno; skupštine su predugo oklijevale zauzeti stav protiv oduzimanja autoriteta koji im je bio povjeren, od strane ambicioznih Aleksandara, Himeneja i Diotrefa. Predugo su dopuštali nekolicini Antipa da se sami bore protiv ovih uzurpatora (Otkrivenje 2:13). Sve su to bili počeci posvuda poznatog sustava ugnjetavanja, koji je u dogledno vrijeme od očiju "laika" među Božjom djecom uklonio Bibliju i istinu, i kao "jedina posvećujuća crkva" dao pravim ratnicima Božje svete istine da okuse božansku ljubav (?) na lomači i na mučilu! Tako je bilo, ljubljani; sjetimo se! Imajmo na umu što babilonsko vino, "vino njezina bludništva", može učiniti Božjoj djeci! Sjetimo se da odstupanje od Božjih puteva, makar i za debljinu prsta, ili čak prešutnim propustom, kada bjesni bitka za Boga i Njegove darove, može dovesti do takve sotonske netolerancije i metoda prozelitizma! Gledano tako, nisu li sve Isusove opomene, kao i opomene Njegovih nadahnutih apostola, da držimo glavu, da ljubimo istinu, da budemo odani glavnom učitelju i jedinom zapovjedniku bile apsolutno nužne? I, s obzirom na sve to - nisu li mnoge, često ponavljane opomene, usrdne molbe i upozorenja posebnog Božjeg sluga tijekom

proteklih 50 godina (upravo smo pokazali mali dio) bile imperativna nužnost? I nije li anarhija, proročena vizijom vidioca, prisutna u Crkvi zbog takvih uvjeta? Je li Božji narod sačuvao svoju slobodu? Jesu li se suprotstavili tim uljezima, koji, žudeći za vlašću, kradomice ulaze u kuće kako bi zarobili lakoumne žene? Samo usamljeni stoje na straži! S pravom se mogu ponovno upotrijebiti one riječi ukora izrečene Božjem tipičnom narodu, rekavši da je počinjena užasna stvar: Lažno proroštvo, svećenici vladaju nad narodom pod vodstvom lažnih proroka, a narod voli da je tako! (Jeremija 5:31) Narod, zarobljen i upregnut u zlatne okove obložene draguljima, lišen individualnog razmišljanja i slobodnog duha istraživanja, sada jedva da može išta učiniti. Kako žalosno!

Ovdje donosimo izvatke iz više puta spomenutog članka, "Čas iskušenja", koji dokazuju da je u "V.D.M. pitanjima" opisanima u njemu, brat Russell dao svoj posljednji savjet za očuvanje autoriteta Crkve. Između ostalog on je napisao sljedeće:

"Ono što se spremamo napisati daleko je od onoga što bismo preferirali, ali to nam se čini dužnošću u pogledu Gospodinove stvari i naroda. Vjerujemo da je velika kriza pred Istraživačima Biblije; i što se prije prepozna, to će se uspješnije moći prebroditi. To može značiti podjele; ali kao što je Apostol primijetio, podjele su ponekad potrebne kako bi se mogli prepoznati odobreni smjer i odobrene doktrine i odobrene metode, i kako bi se pravi učitelji mogli u potpunosti više cijiniti. (1. Korinćanima 11:18, 19)..."

"Koliko smo u stanju prosuditi, danas među Istraživačima Biblije prevladavaju isti uvjeti na koje je Apostol ukazao starješinama crkve u Efezu kada ih je zadužio: 'Pazite stoga na sebe same i na sve stado u kojem vas je Duh Sveti postavio nadglednicima, da pasete crkvu Božju koju je on stekao vlastitom krvlju' (Sina) (Djela 20:28). Ispunilo se proročanstvo sv. Pavla: 'Nakon mog odlaska ući će među vas okrutni vukovi koji neće štedjeti stada. I između vas samih ustat će ljudi koji će govoriti izopačene stvari, da bi odveli učenike za sobom. Zato bdijte i sjetite se da tri godine nisam prestajao noću i danju sa suzama opominjati svakoga. A sada, braćo, predajem vas Bogu i riječi njegove milosti.'... (Djela 20:29-32)"

"...Prema izvještajima koji su nam dati, u nekim razredima (skupštinama) prevladava užasno stanje stvari kada se trebaju održati izbori. Sluge Crkve pokušavaju biti vladari, diktatori koji ponekad čak i predsjedavaju sastankom s očitom namjerom da vide kako će oni i njihovi posebni prijatelji biti izabrani za starješine i đakone. Čuli smo za slučajeve u kojima je neki starješina odbio razgovarati s jednim iz skupštine jer ovaj nije glasao za njega. A ipak, bez sumnje bi taj isti starješina za sebe mislio da je personifikacija skromnosti, poniznosti i krotkosti.

"O, sramotno je da bi takav duh trebao imati ikakvog mjesta među onima koji imaju ikakvo znanje o učenjima Božje Riječi i o uvjetima pod kojima se možemo nadati sunasljedstvu s Učiteljem!...

"Uz to, općenito se može očekivati da su oni koji manifestiraju ambiciju ove vrste da budu vođe i učitelji, i koji ignoriraju načela Zlatnog pravila, kao i posebne upute za Novo Stvorenje, općenito oni koji unose lažne doktrine. Čini se da ih isti ambiciozni duh Protivnika, koji ih vodi ka težnji

za čašću u Razredu, navodi na to da se predstavljaju kao veliki učitelji – donositelji novog svjetla...

"...Iznova i iznova primjećujemo kako je Gospodinova stvar bila ometana, a duhovnost među braćom gušena, pokušajima oponašanja nominalne Crkve u isticanju osoba rječitog jezika, a kojima nedostaje duhovnosti.

"Nije li u takvom slučaju riječ o ponosu sa strane Razreda, želji za tjelesnim pokazivanjem pred svijetom? Ako nije, zašto to onda smjesta ne isprave na miran i pozitivan način? Kada starješine nastoje staviti Razred pod svoju moć i kontrolu, te u tome uspiju, ne pokazuje li to da Razredu nedostaje upravo ona odlika za koju nam Gospodin kaže da je želi vidjeti - hrabrost, nadvladavanje? I ne ozljeđuje li Razred takvog potencijalnog vladara, kao i samoga sebe, dopuštajući mu da uspije u svojim nebiblijskim metodama?"

ZAVARAVAJU I BIVAJU ZAVARANI!

"Već smo aludirali na to da ambiciozan i sebičan duh u svijetu vodi u anarhiju, a upravo smo ukazali na to kako isti taj sebični, ambiciozni duh vodi u anarhiju u Crkvi. Predviđamo Vrijeme Nevolje za svijet po toj osnovi, a također i Vrijeme Nevolje za Crkvu. Svijet ne može sebe očistiti od tog razreda; jer vođe i oni vođeni imaju svjetovni duh, za koji je sigurno da će postajati sve gori i gori. Ali u Crkvi Kristovoj nije tako. Naš duh je duh Učitelja, duh lojalnosti Istini, duh Zlatnog pravila, duh bratske ljubavi, duh slobode i spremnosti na pomoć, duh vjernosti onome za što vjerujemo da je Istina. Neoprostivo je za Crkvu, koja posjeduje taj duh, da nastavi biti pod dominacijem ambicioznih muškaraca (a ponekad i ambicioznih žena). Ako nisu vodili poslove svoga

Razreda ispravnim linijama, ne bi li to trebali započeti odmah? Vjerujemo da je sada vrijeme za dovođenje Doma Gospodnjeg u red.

"Ali netko će reći: 'Imali bismo veliki nemir kada bismo pokušali učiniti bilo što suprotno željama onih koji su se na nas prilijepili kao naši vođe i vladari. Uopće nešto poduzeti, ugrozilo bi Razred podjelom, pa kako bismo mogli uopće i pomisliti na nešto što bi rezultiralo tom katastrofom?

"No, mi se pitamo, što bi bilo bolje, imati manji Razred koji djeluje po onim smjernicama koje je Gospodin naznačio, ili veći Razred koji podržava načela suprotna Gospodinovoj pripremi, ozljeđujući se, ometajući svoj utjecaj i ohrabrujući kao vođu onoga tko je ili 'vuk' ili pak ovca koja je greškom zavedena u vučji duh? Potičemo svu dragu braću koja su u takvoj nevolji da budu vrlo herojski nastrojena; neka paze da ništa ne čine iz svađe ili taštine, nego sve u duhu krotkosti i ljubavi, kako bi se mogli ponovno vratiti u slobodu kojom nas je Krist oslobodio, i ne dati se ponovno upetljati ni u kakvo ljudsko ropstvo." (Kula stražara R5981-5982, 1. studenog 1916.)

S kakvom je samo točnošću predvidio nadolazeće događaje! Kako je samo ispravno nadalje predvidio da će otpad, pustošenje, doći čak i iz kruga istaknute braće. Promjena metoda, istina, novo svjetlo, duhovna kontrola, izopćenje onih koji prosvjeduju, blud — sve je to došlo! Anarhija u Crkvi koje se bojao, prisutna je u čudovišnom obliku i stavlja svoju ruku na sve što stigne.

Premda moramo priznati da V.D.M. pitanja nisu bila sredstvo za iskorjenjivanje rastućeg zla, ipak njihova preporuka od strane brata Russella pokazuje koliko je velika bila opasnost. Ne kaže li on izričito: "Nikada prije nismo davali tako snažne savjete, ali primjećujemo da su mnoge od Gospodinovih dragih ovaca bile uznemirene,

ometene u svom razvoju i zavedene." On je preporučio Pitanja (ne prisilno ili zapovjednički) kao pomoć u očuvanju autoriteta razreda, eklezije (a ne vodstva koje je težilo za tim autoritetom!). Spomenuta pitanja bavila su se uglavnom naukom i vladanjem, a brat Russell je vjerojatno i jedno i drugo učinio predmetom Pitanja jer je vidio da je prijetće pustošenje bilo usmjereno upravo na ta obilježja. No, kao što je već rečeno, sve to nije bilo dovoljno da zaustavi uništenje. Smatralo se da će V.D.M. pitanja, dana s dobrom namjerom, biti zaštitni zid protiv očiglednih nastojanja da se ekleziji oduzmu njezina pripadajuća prava, no ona su bila nedovoljna, i naizgled (sudeći po konačnom ishodu) niti nužna niti korisna. Da je brat Russell mogao predvidjeti da će V.D.M. pitanja u svojim konačnim ishodima donijeti upravo suprotno od onoga što je očekivao, vjerojatno nikada ne bi ni pokušao s njima. Međutim, mora se izričito navesti da je on bio daleko od toga da ekleziji propisuje isključivo ta 22 pitanja. Nije li doslovno rekao da savjetuje da se ta Pitanja predoče braći, "ili pak niz nekih drugih pitanja kojima bi razred mogao dati prednost." (W.T. R5983; 205983)

Ako je pitanje 22 pitanja isprva bilo previše cijenjeno (bili smo svjedoci svega što se u njima vidjelo – simbolično, itd.), te se isprva tvrdilo: "V.D.M. i pastoralno djelo bila su dva karakteristična obilježja žetvenog djela koja je Gospodin usadio u um našeg ljubljenog brata i pastora nedugo prije njegova odlaska (W.T. R6051; 206051), a govorilo se i da su Pitanja imala veze s pečačenjem svetaca u njihova čela (W.T. R6096; 206096), onda je sve to odjednom bačeno u more kao nepotreban balast, kao smetnja (W.T. 1926:242). Kako čudno! Isprva gotovo obožavano i proglašeno božanskim podrijetlom, te predstavljeno kao apsolutno neophodno, a potom odbačeno. Podsjećamo da je Stražarska kula pod svojim novim vodstvom prethodno izjavila "da bi

ovaj V.D.M. odjel trebao ostati trajno obilježje djela sve dok žetva ne završi i dok trud malog stada ne prestane". (W.T. R6097; 206097).

"Dva karakteristična obilježja... koja je Gospodin usadio u um našeg ljubljenog brata..." danas su nestala bez traga. Autoritet Crkve nije očuvan, premda su prava eklezija dobro osigurana, već je — povjeren vođama. Očekivanja brata Russella u vezi s V.D.M. pitanjima nisu se ispunila. Čovjek ostaje zapanjen kako se ono što se isprva postavljalo kao tako neizostavno moglo tako iznenada odbaciti kao nepotrebno. Netko će pitati: Zašto? Neka svatko pročitaj razloge koji su za to dani i neka ih prihvati ako želi. Ali nećemo nimalo pogriješiti ako prihvatimo drugi, dublji razlog za odbacivanje Pitanja. Među ta 22 pitanja postoji jedno koje je, poput zabranjenog stabla, mamilo na prijestup, te je predstavljalo tešku prepreku. "19"?

No, s tim je povezana i druga važna točka. "Jedina počasna titula koju Društvo dodjeljuje, naime 'Verbi Dei Minister' (V.D.M.), što prevedeno na engleski [hrvatski] znači 'Sluga Božje Riječi' (W.T. R6051; 206051), kako je dugo stajalo na unutarnjoj naslovnoj stranici svakog broja Stražarske kule, dodjeljivala se samo ako je kandidat točno odgovorio na Pitanja u određenoj mjeri (85%), na naznačeni način (W.T. R6096; 206096). To je, naravno, zahtijevalo stvaranje ureda koji bi prosuđivao točnost odgovora i donosio konačne odluke. Čini se da se premalo obaziralo na činjenicu da je time praktički stvorena nova "centrala", koja bi odlučivala o naukama i pravilima, premda je prvotna namjera bila da eklezija odlučuje o prikladnosti svojih slugu (W.T. R5983; 205983). Braća koja su imala sumnje u vezi s takvom "centralnom" institucijom neko su se vrijeme smatrala protivnicima djela. Rezultat korištenja V.D.M. pitanja s vremenom je bio taj da se priznata titula "V.D.M." približila (ili je već i postala?) izvanjskoj predstavi; neki su

htjeli zablistati "počasnom titulom", kako bi je izvanjski pokazivali. (W.T. R6047; 206047; W.T. 1921:200)

Kao što je već rečeno, opasna donja struja nije se mogla obuzdati V.D.M. pitanjima. Postajala je neprestano sve jačom i jačom, te se isprva oprezno, pipajući svoj put, uzvisila (čudesna su božanska dopuštenja) na vlast, kako bi postala bič, i to unatoč tome što je čovjek, koji se gotovo pola stoljeća borio protiv centralizacije, otišao s pozornice ovog života. Nemojte nas krivo shvatiti: znamo da će se uvući netočnosti u nauk ili vladanje, jer čak i najbolji, pa i mi sami, da, svi griješimo, čak i s najčišćim namjerama, jer još nismo savršeni! A ako želimo milosrđe za sebe zbog vlastitih nedostataka, ne bismo smjeli brzopoleto razglašavati pogreške drugih. No, ovdje nije prisutna neka neizbježna slabost ili nenamjerna greška u nauku; u pozadini ovog pogubnog pokreta leži nešto sasvim drugo. Ovdje je riječ o nečem posve sustavnom, o uporno provođenom cilju. U srži ovog pokreta leži sustav, svjesno nastojanje čiji ishodi nisu ukorijenjeni u Bogu i Njegovoj volji. Ponavljamo: "otpad" koji je stoljećima tako strašno pustošio Crkvu ovdje ponovno diže svoju glavu. Ovdje djeluju sile koje nisu odozgo, nisu od Boga. I premda će se zbog toga podići bura, to je ipak činjenica i postat će općepoznata kao činjenica. Želimo samo da nitko ne zatvara čvrsto svoje oči kako bi izbjegao vidjeti dobro i zlo; da bi sve koje žive u vjeri da su djevice mogle urediti svoje "svjetiljke" i vidjeti što se događa, da bi svatko mogao ozbiljno odvagnuti misao da će neki stići prekasno i stoga ih njihov zaručnik neće prihvatiti kao svoju nevjestu, a sadašnji pokret, protiv kojeg dižemo svoj glas, ima veze s tim zakašnjelim dolaskom! Sigurno ima veze s tim, i što prije iscijelimo svoje oči (Otkrivenje 3:18) i uzmemo u ruke svoju jarko sjajnu svjetiljku te ovo uvidimo, to će za nas biti

bolje. Ne prepuštajmo se vlastitim niti tuđim obmanama! Svatko se osobno ispituje i važe na savršeno podešenim Božjim vagama.

Nije tvoja Zajednica, Udruga, Društvo, Organizacija, tvoja jedina posvećujuća Crkva, tvoj jedini kanal, ili kako god se drugačije zvale te vanjske veze, ta koja odlučuje o tebi i tvojoj vječnoj sudbini (zapamti ovo!), nego će tvoje vlastito vladanje i odluke te tvoj položaj pred Bogom i prema Bogu to riješiti. A ako te bilo kakva organizacija želi osloboditi tereta razmišljanja, odlučivanja, proučavanja Pisma itd., ako samu sebe preporučuje kao posrednika između tebe i tvog Boga te tvog Otkupitelja, tada takvo olakšanje prepoznaj kao uništenje, kao pustošenje svetišta, i nemoj se ustručavati spoznati da to nije dar milosti odozgo, nego nazovi stvar njenim pravim imenom. Ne bacaj u vjetar upozorenja onih promatrača koji stoje na Sionskoj Stražarskoj kuli. Ne oklijevaj. "Tko trči, ali trči loše, izgubit će pravo na krunu." Ako se ne poslužiš prednostima koje ti pripadaju, drugi će brzo uskočiti, i više ih nikada nećeš dobiti.

Samo zato što smo čvrsto uvjereni (oslanjajući se ne na nagađanja ili mogućnosti, već na činjenice kako one postaju očite, posebice tijekom prošlog desetljeća) da je ovdje posrijedi nešto više od nekoliko nenamjernih pogrešaka te da ovdje djeluju sile "otpada", obraćamo se Božjem narodu i glasno i jasno vičemo: "Probudite se!" Mi smo doista nekoliko godina promatrali propadanje tako divnog pokreta, ali uza sve svoje strahove isprva nismo mogli vjerovati da će otpad doći tako brzo i tako razorno kao što nas sada uče činjenice. Suzdržavali smo se od oglašavanja glasnijih uzbuna u nadi da zlo neće tako brzo napredovati zbog općeg zdravog razuma i trezvenosti prijatelja, za koje smo mislili da su doista iskreni Istraživači Biblije. Ali smo se razočarali u svojim očekivanjima. Doživjeli smo da vidimo gotovo nevjerovatne stvari...

U onoj mjeri u kojoj se iskreno proučavanje Biblije naglašavalo, a ujedno i stvarno provodilo desetljećima, do te mjere je danas proučavanje Biblije — iskreno proučavanje Biblije — nestalo. Danas jedva da ima traga iskrenom proučavanju. Umjesto proučavanja Biblije postoji proučavanje Stražarske kule, a nažalost, čak ni to, već samo povlađivanje Stražarskoj kuli, a sve što nije u skladu s izlaganjima Stražarske kule, pa makar bilo i u najvećem skladu s Biblijom, jest zabluda — tako nam se kaže! Oni koji doista jesu iskreni Istraživači Biblije, koji još uvijek suprotstavljaju zaključke što su ih izvukli iz Biblije posebnoj mudrosti "Stražarske kule", naravno, uvijek su protiv tog silno hvaljenog "Gospodinovog djela". Dakako, ako se netko prepusti tisuću puta naučavanoj misli da je Društvo Stražarska kula božanski kanal za prijenos božanskih istina, itd., te da samo ono, i to uvijek, unapređuje "Gospodinovo djelo", onda on doista mora osuditi sve što se protivi tom "Gospodinovom djelu", da, uistinu, sve — zdrav, posvećen razum, logiku i, ne manje važno, samu Riječ Božju, kada mu stoji nasuprot. Mnogo smo puta iskusili kako se Božja djeca boje otvoriti oči kako bi vidjela biblijske dokaze. Ako su oni bili u suprotnosti s izlaganjima Stražarske kule, bojali su se otvoriti ili pogledati u tu knjigu najčudesnije mudrosti, Bibliju. Uvijek se jako pazilo na to da se sačuva čast Stražarske kule, čak i onda kada se pritom morala odbaciti čast Božje dragocjene Riječi. "Ostatu u skladu" s tim "Gospodinovim djelom", čije stvarne aspekte većina njegovih podupiratelja uopće nije poznavala (što je neka stvar tajanstvenija, to joj se često iskazuje više strahopoštovanjem), bila je tolika prisilna nužnost da je sve bilo, a i danas jest, učinjeno ovisnim o skladu s tim tajanstvenim djelom. Sada možemo mnogo bolje razumjeti kako se ideja o tom prvom, glavnom djelu mogla održati tijekom mnogih dugih stoljeća među zaista inteligentnim ljudima. Tko god pije iz čaše u koju prvi otpadnik vješto stavlja svoj dar, potpada pod

čaroliju i biva opljačkan za svoje jasno, ozbiljno, logično razmišljanje i djelovanje. Doista, jedino se na taj način sve to može objasniti. Narodi su pili miješano vino, i — opili su se i poludjeli. I sve dok protivnik može ići uokolo, planirajući i djelujući, on će stavljati svoj dar u čašu; oh, opasnost nije prošla. Zar je puka slučajnost, dragi budni Božji narode, da se odmah nakon onih riječi o viziji za određeno vrijeme (Habakuk 2:1-3), koje smo proučavali proteklih pedeset godina sa sve većim zanimanjem, nalazi opis nadutog stanja, neiskrenosti, vina prijestupa? (Habakuk 2:4, 5.)

Odluka dragog brata Russella da eklezijama preporučiti svojih 22 pitanja (ili neka druga koja bi razred odredio) radi očuvanja njihovog autoriteta i kao zaštitu od nebiblijskih metoda i učenja, došla je tek (zapravo tek u posljednjoj godini njegovog života, vidi W.T. R6051; 206051) nakon što se dugi niz godina uzalud nadao očitovanju zdravog i poniznog duha od strane vođa. Tek zato što je to zlo postajalo sve prijetjećim, odlučio se na taj savjet. Jer stara izdanja Kule stražare su, kao što smo u više navrata naveli, nepobitan dokaz da je on vidio sve veću iskvarenost u okrilju crkve. I uza svu svoju skromnost često je koristio jasne riječi kako bi ukazao na to zlo i upozorio na njega.

Mnogo prije 1916. godine povremeno u Kuli stražari pronalazimo sasvim jasne primjedbe da su mu određena obilježja koja su se pojavljivala među braćom koja služe bila mrska. Opet i iznova iz tih se primjedbi moglo zaključiti da je brat Russell vidio glavni problem u tome što su se neka braća željela progurati u prve redove nemudrim metodama, koje vuku podrijetlo iz umišljenosti i ambicije.

Njegova je misao također bila da su vođe "...obično ti koji uvode lažne nauke" (W.T. R5981; 205981). Tko god usporedi njegovo izlaganje s prevladavajućim uvjetima — posebno od njegove smrti — u potpunosti će i do kraja razumjeti zašto opisujemo te stvari. O, kad bi se Božji narod

barem probudio i uvijek stavljao Gospodina te Njegove darove i istine iznad darova i umišljenosti pogrešivih vođa! Stoga sasvim jasno izjavljujemo da sada moramo otvoreno upozoriti na duh, metode i nauke pokreta koji nažalost nosi predивно ime "Biblijsko i traktatno društvo Kula stražara", jer je očito da u svojoj umišljenosti on nastavlja držati svoj pogrešan smjer, čak i nakon neuspjeha njegovih ponosno i senzacionalistički proglašenih učenja; budući da je nadalje očito da mnogi, veoma mnogi, piju miješano doktrinarno vino ovog "jedinog kanala" te time trpe gubitak; budući da se svaka nada u "reformaciju" pokazala varljivom; budući da je iskreno proučavanje Biblije zamijenjeno bezuvjetnim povlađivanjem Kuli stražari i, ukratko, budući da je pokret postao "otpad". Naše upozorenje bilo bi čista umišljenost kad iz božanske Riječi ne bismo iznijeli dokaz da je ovaj pokret Božjoj djeci i eklezijama oteo prava koja im pripadaju, i da je božanske istine na zapanjujuć način izvrnuo, pomiješavši ih sa zabludom. Mi želimo dopustiti Njegovom svjetlu, Njegovoj istini da zasja u skladu s milošću koja nam je dodijeljena, i molimo svakoga da ispita jesu li ovdje izneseni dokazi iz Riječi Božje ili mi govorimo sami od sebe (Ivan 12:49). Ujedno molimo svakoga da osjeti svoju odgovornost i dužnost prema Bogu i Njegovoj istini, i ne samo to: nego da ih i ispuni. Potičemo svakoga u Božje ime da pročita "poslanicu" za koju se On pobrinuo da bude napisana (1. Solunjanima 5:27), tj. Njegovu vječnu, jedino mjerodavnu riječ istine, da je prizna te da sve prosuđuje i odlučuje isključivo po njoj.

Prije nego što pređemo na biblijsko pobijanje pogrešnih učenja itd., "Kule stražare", pokazat ćemo prvo, u sljedećim izvacima iz djela brata Russella, misli ovog mudrog Božjeg čovjeka koje se tiču osobnih prava i dužnosti Božjih eklezija i slugu eklezija. Kad citiramo brata Russella ovdje i na drugim mjestima ovog djela, to ne činimo s namjerom da on govori kao autoritet. Koliko god

ga cijenili, jednako bismo tako svakoga upozorili da presudnu težinu ne stavlja na njega, a niti na druge Božje ljude. Činjenica da isključivo Pismo govori neospornim autoritetom nikada se ne bi smjela smetnuti s uma. Citiranje nekih od misli brata Russella učinjeno je samo zbog njihove prikladnosti. Moramo se ograničiti tek na mali dio njegovih izvrsnih misli, ali želimo da svaki doista iskreni Istraživač Biblije, svatko tko služi Bogu, a ne ljudskim institucijama, širom otvori svoje srce i um te to sagleda jasno, bez straha ili oklijevanja, da rasuđuje i uspoređuje to s Pismom te da postupa u podložnosti i odanosti uzvišenom i mudro dobrohotnom Bogu i Ocu te Njegovom Pomazaniku, Isusu Kristu, našem Gospodinu.

Godine 1889. pojavio se opsežan članak iz pera brata Russella, koji je osobito skretao pozornost na prava i dužnosti Božje djece, te je također pokazao kako je jedna samouzvišena hijerarhija postupno prigrabila prava eklezija, sve dok na posljetku crkva nije bila lišena tih prava i svakog traga slobode. Ovdje iznosimo nekoliko izvadaka iz ovog važnog članka, napisanog na tako žustar i poticajan način:

"PROTESTANTI, PROBUDITE SE!"

Temeljno načelo Velike reformacije, na koju se svi protestanti s ponosom osvrću, bilo je pravo na osobnu prosudbu u tumačenju Pisma, nasuprot papinskoj dogmi o podložnosti kleričkom autoritetu i tumačenju. Upravo na toj točki ležala je srž čitavog tog velikog pokreta. Bio je to veličanstven i blagoslovljen udarac u borbi za slobodu savjesti, za otvorenu Bibliju i pravo da se vjeruje njezinim učenjima i da ih se sluša bez obzira na uzurpirani autoritet i isprazne tradicije samouzvišenog rimskog svećenstva.

Njihovi sabori (Katoličke crkve), u početku bezazleni, ako ne i korisni, počeli su postupno sugerirati u što bi svaki pojedinac trebao vjerovati,

a na kraju su došli do toga da dekretima određuju što se treba smatrati pravovjernim, a što se treba smatrati herezom, odnosno, drugim riječima, do odlučivanja o tome u što svaki pojedinac mora vjerovati. Tu je pogaženo pravo pojedinačnih kršćana na vlastitu prosudbu, "svećenstvo" je postavljeno na vlast kao jedini službeni tumač Riječi Božje, a savjesti "laika" odvedene su u ropstvo onih doktrinarnih zabluda koje su zlonamjerni, ambiciozni, spletkaroški nastrojeni i često samoobmanuti ljudi unutar svećenstva namjeravali uspostaviti i lažno proglasiti Istinom. Osiguravši si tako, postupno i lukavo, kontrolu nad savješću Crkve, kao što su apostoli prorekli, oni su "kradom uveli pogubne hereze", i podvalili ih savješću okovanim laicima kao istine (2. Petrova 2:1).

Protestanti općenito, uz iznimku episkopalaca, priznaju pogrešnost tih papinskih tvrdnji. A ipak, stoljetna navika poštovanja određenih formi i obreda, kao i određene klase samouzvišenih smrtnika, koja se naziva svećenstvo, još uvijek prijanja uz ljude, pa zbog toga protestantsko svećenstvo prima velik dio jednakog onog poštovanja i štovanja protiv kojeg su reformatori u šesnaestom stoljeću prosvjedovali.

Ne možemo se stoga ni čuditi što čak i neki vrlo gorljivi, poštenu propovjednici prihvaćaju tu uobičajenu podložnost i štovanje od strane naroda, kao i titulu Velečasni, te ono praznovjerno poštovanje koje na njih gleda kao na vjerske vođe s gotovo nadljudskim autoritetom. Opća je slabost pale ljudske prirode uzeti svo ono poštovanje, čast i autoritet koje su drugi voljni iskazati. A onda su k tome i mnogi propovjednici postali opsjednuti istim idejama te su doista povjerovali da su sami dostojni takvog poštovanja i štovanja. Mnogi usvajaju staru papinsku ideju da vođenje i poučavanje Crkve pripada svećenstvu po božanskom uređenju.

Prorečeno je da će se u crkvi pojaviti lažni učitelji koji će iskriviti istinu. Crkva stoga ne smije slijepo prihvaćati sve što neki učitelj može iznijeti, nego bi trebala provjeriti učenje onih za koje ima razloga vjerovati da su Božji glasnici, i to putem jedinog nepogrešivog mjerila — Riječi Božje. "Ako ne govore po toj riječi, to je zato što u njima nema svjetla" (Izaija 8:20). Stoga, iako Crkva treba učitelje, i ne može razumjeti Božju Riječ bez njih, ipak Crkva u pogledu pojedinaca — svaki pojedinac sam i za sebe, i isključivo za sebe — mora obnašati važnu službu suca, kako bi na temelju nepogrešivog mjerila, Riječi Božje, odlučio je li učenje istinito ili lažno te je li navodni učitelj doista pravi učitelj po božanskom imenovanju.

Sam Bog osigurava te učitelje; oni su Njegov dar Crkvi (1. Korinćanima 12:28).

Svaka nadmoćnija mudrost i sposobnost koja je takvima dodijeljena, dana je jednako radi ostalih članova Kristove Crkve i za njihovo dobro, kao i za njih same. I tko god od Božje djece uvidi neku važnu istinu koju Crkva općenito zanemaruje, te otkrije da posjeduje sposobnost da je pojasni drugima, trebao bi to učiniti, trebao bi joj poučavati svakoga tko ima uho da čuje. Ako je riječ o novoj istini, ona pripada cijelom kućanstvu vjere, i onaj tko im je iz bilo kojeg razloga taji, potkrada Božju obitelj, zlorabi veliku milost i lišava samoga sebe službe.

Potičemo svu istinsku Božju Crkvu — jedinu Crkvu, koja uključuje sve posvećene vjernike — da se probudi i prepozna načela reformacije — da prizna pravo na osobno rasuđivanje o vjerskim pitanjima. Zahtijevajte Pismovne dokaze za sve u što se od vas traži da vjerujete, ne uzimajte ni odluke Rima ni one iz Westminstera, kao ni odluke bilo kojih manjih sabora ili sinoda, kao konačno rješenje za pitanje: "Što je istina?" I budite sigurni da ne vjerujete i ne priznajte ništa

što u potpunosti i jasno ne razumijete. Potpisati ili priznati ono što ne razumijete, a u što stoga ne možete istinski vjerovati, jest ozbiljno laganje u prisutnosti Boga i svjedoka, bez obzira na to je li istina da su stotine drugih učinile isto prije vas. Ako ste to jednom učinili, nepromišljeno, čak i ako je to bilo prije mnogo godina prilikom pridruživanja Crkvi, sada kada vam je na to skrenuta pozornost, dužni ste nabaviti primjerak "zavjeta" ili "članaka vjere" u koje ste javno ispovjedili vjeru; ako nakon pažljivog, molitvenog proučavanja istog otkrijete da tako ne vjerujete, bit ćete dužni to opovrgnuti jednako javno kao što ste to i priznali, ili ćete u Božjim očima izgubiti svako pravo na poštenje.

Od svih koji u Gospodinovo ime pokušavaju poučavati zahtijevajte točne riječi Gospodina ili apostola za koje tvrde da podupiru njihovo učenje. Zatražite poglavlje i redak te sami provjerite o čemu se radi, kritički ispitujući tekst i kontekst. Odvagnite i ispitajte svaki detalj učenja kojeg primete kao svoju vjeru, bez obzira na to koliko cijenili osobu koja ga iznosi. Znamo da nijedan smrtnik nije nepogrešiv te da je Njegova Riječ jedino mjerilo prema kojem Bog želi da ravnamo, mjerimo i izgrađujemo svoju vjeru.

Cilj Rima pri uspostavljanju svećeničke klase (klerika), odvojene od onoga što nazivaju laicima, bio je zadobiti i zadržati potpunu kontrolu nad narodom. Svatko tko je primljen u rimsko svećenstvo vezan je zavjetima da se bezuvjetno podloži poglavaru tog sustava, u doktrinarnom smislu i u svakom drugom pogledu. Takvu osobu uz te doktrine ne drži čvrsto i ne sputava u napretku samo snažan lanac njezina zavjeta, nego i nebrojeni manji lanci — njezina egzistencija, dostojanstvo položaja, njezina titula i nada u napredovanje u istom smjeru; mišljenja njezinih prijatelja, njihov ponos na nju, te činjenica da bi, u slučaju da ikada prizna veću svjetlost i odrekne se svog položaja, umjesto da bude cijenjena kao

pošten mislilac, bila klevetana, prezrena i krivo prikazivana. Jednom riječju, prema njoj bi se odnosilo kao da su proučavanje Pisama, samostalno razmišljanje i prakticiranje slobode kojom je Krist oslobodio sve svoje sljedbenike, neoprostivi grijeh.

Izazivamo bilo koga da podastre makar i jedan jedini redak iz Pisma koji jednom članu Kristove Crkve daje više slobode ili autoriteta od drugoga u tom pogledu.

No, dokazujući da Pisma ne priznaju zasebnu klasu svećenstva, već da je cijela Kristova Crkva Svećenstvo, te da svi oni zajedno i svaki pojedinačno imaju isti autoritet činiti sve što su Gospodin i apostoli naložili, sukladno sposobnostima koje posjeduju, neka nitko ne pomisli da potičemo nered. Prikladno je da svaka skupština izabere nekolicinu iz svoje sredine, koji su najkvalificiraniji za te službe. No uvijek treba imati na umu da onaj tko tako služi ne pripada višoj klasi ili kasti od svoje braće koja su ga izabrala za tu službu.

"Svi ste vi braća, a jedan je vaš Učitelj." Takav sluga Crkve nije ništa više velečastan niti svetiji od ostalih, iako ga, ako je vrlo vjeran sluga nalik Kristu, treba izuzetno cijeniti "zbog njegovog djela", zbog njegove vjerne službe pune ljubavi, a ne iz nekog drugog razloga (1. Solunjanima 5:13).

Iako s radošću priznajemo da se baptisti, kongregacionalisti i Kristovi učenici približavaju istinskoj ideji da je cjelokupna Crkva kraljevsko svećenstvo i da svaka skupština djeluje neovisno o nadležnosti i autoritetu svih ostalih, ipak ih molimo da uzmu u obzir kako njihova teorija nije u potpunosti provedena u djelo; i, što je još gore, da je tendencija među njima usmjerena prema centralizaciji, klerikalizmu, denominacionalizmu; a najgore od svega jest to što narod "tako voli"

(Jeremija 5:31), i ponosi se svojom rastućom denominacijskom snagom, što zapravo znači rastući gubitak njihove osobne slobode.

U tom je pogledu tendencija protestanata slijediti metode i praksu Rima. U papinstvu sabori proglašavaju doktrinu u koju se mora vjerovati; a od naroda, kojemu je uskraćeno pravo na osobno rasuđivanje, zahtijeva se da vjeruje u što god ti sabori proglase istinom.

S obzirom na te činjenice i tendencije, oglašavamo uzbunu svima koji se drže izvorne doktrine reformacije — prava na osobno rasuđivanje. Vi i ja ne možemo se nadati da ćemo zaustaviti ovu struju i spriječiti ono što dolazi, ali Božjom milošću podarenom kroz ovu Istinu možemo biti pobjednici i izvojevati pobjedu nad tim zabludama (Otkrivenje 20:4, 6) te kao pobjednici dobiti mjesto u proslavljenom svećenstvu nadolazećeg Tisućugodišnjeg Doba (vidi Otkrivenje 1:6; 5:10).

Držite se Božje Riječi i zahtijevajte ono "Tako reče Gospodin" za sve što prihvaćate kao svoju vjeru. (W.T.R1134-1138 201134)

Koliko su važne ove riječi našeg dragog brata Russella! Je li on tada mogao pomisliti da će ovaj tihi poziv, "Protestanti, probudite se!", također morati biti glasno izrečen i ovom posljednjem slavnom pokretu u kojemu je on sam stajao? Vjerojatno ne! Kao da je brat Russell izričito napisao ovaj vapaj upozorenja za "I.B.S.A." (Međunarodni istraživači Biblije, engl. International Bible Students of America) koji leže u okovima duhovnih vladara od tajanstvene godine "1918."

A kakvo je bilo razmišljanje brata Russella o dužnosti i odgovornosti onih koji nisu potpuno slijepi na ovo nazadovanje? On ih usrdno upozorava da ne dopuste da se nekolicina bori na prvoj crti i zbog toga žanje obilje sramote, dok se

oni sami povlače. Objašnjavajući da su u ovoj bici u pitanju obrana Božjih stvari, Njegove poruke i Njegove Istine, na drugom mjestu kaže:

"Došlo je vrijeme da se svatko hrabro izjasni. Tko nije za križ (otkupninu), taj je protiv njega! Tko ne skuplja, taj prosipa! Tko šuti o ovoj temi kad je sa svih strana napadaju neprijatelji, bilo da je riječ o šutnji iz straha, srama ili ravnodušnosti, nije dostojan Istine i sigurno će biti taj koji će se brzo spotaknuti. Onaj tko iz bilo kojeg razloga besposleno sjedi dok se napada stijeg križa, nije vojnik križa dostojan tog imena, i neće biti ubrojen među pobjednike koji će baštiniti sve. A Bog dopušta upravo ta prosijavanja (rešetanja), kako bi izdvojio sve koji nisu 'pobjednici', te kako bi ispitao i očitovao malo stado." (W.T. R3826 203826)

Božja djeca ne bi smjela biti malodušna u čvrstom držanju i obrani Istine; nego bi se, uzdajući se potpuno u Boga, trebala hrabro podići stijeg te na taj način pokazati svoju pravu vjeru i odanost srca prema Onome koji ih je pozvao i tako milostivo blagoslovio. Nikada im ne bi smjelo nedostajati jedno "tako kaže Gospodin", nepogrešivi oblutak za obaranje svakog Golijata. Što je, uostalom, vjera ako se ne očituje na takav način? O tome brat Russell kaže u kratkom članku "Vaša dragocjena vjera":

"...Ako se izvrši napad na intelektualni temelj naše vjere, trebali bismo se pobrinuti da imamo jedno 'Tako kaže Gospodin' za svaki detalj našeg vjerovanja. Neka Božja Riječ riješi svako pitanje, i neka nas nikakve ljudske filozofije, koliko god bile genijalne, ne odvedu u labirinte zablude; jer ako temelji naše vjere postanu nestabilni, nadgradnja ne može opstati kada na nju navale vjetrovi i bujice nevolja i kušnji. Sumnja i strah natjerat će je da zadrhti, a kada je tako oslabljena, budni protivnik zasigurno će poslati silovit udar iskušenja na nju i velika će biti pogibelj za dušu.

Stoga dobro obratimo pozornost na temelje naše vjere — proučavajmo doktrinu i stecimo jasno intelektualno poimanje svakog elementa božanske istine koju nadahnuta Riječ iznosi pred Božji narod; postanimo ukorijenjeni, utemeljeni, učvršćeni, postojani u vjeri, u Božjim naukama, i čvrsto ih se držimo: to su božanske vjerodajnice; i dajmo im najozbiljniju pozornost, da ne bismo ikada skrenuli" (Hebrejima 2:1). (W.T. R1822 201822)

A u pogledu učvršćenosti u vjeri i u Istini, brat Russell piše prekrasno i istinito u Mani od 9. svibnja razmatrajući tekst iz Kološanima 2:6, 7:

"Opće raspoloženje među učiteljima lažnih nauka, koji smatraju da nije ni nužno ni preporučljivo biti učvršćen u vjeri, jest to da biti učvršćen znači biti fanatik. To bi i bilo tako kada bi netko bio toliko nepošten u umu da prihvati i grčevito se drži onoga što nikada nije dokazao niti zdravom logikom niti biblijskim autoritetom. Ali onaj tko, u jednostavnoj vjeri, na temelju Božjeg autoriteta, prihvaća Božju Riječ, nije nerazumni fanatik. I takvi, i jedino takvi koji tako čine, učvršćeni su u Istini. Razlika između snažnog i postojanog kršćanina te fanatika leži u tome što je jedan učvršćen u Istini, dok je drugi učvršćen u zabludi."

O tome da bi Božje dijete trebalo prepustiti Svemogućem i Sveznajućem Bogu posljedice svog hrabrog zauzimanja za vjeru i Istinu koja je jednom predana svecima, te ne uzmicati, naučili smo odavno — teoretski! No mi moramo u praksi pokazati da ono što smo naučili nije samo stvar glave, već i srca. Razmatrajući odlomak iz 1. Samuelove 15:22 u Mani od 13. svibnja, brat Russell izvodi sljedeći zaključak:

"...Poslušajmo Gospodinovu Riječ i držimo je se blisko, ne bojeći se posljedica, nego imajući vjeru da Onaj koji nas čuva nikada ne drijemati spava, te da je previše mudar da bi pogriješio, kao i dovoljno sposoban da se nosi sa svakom krizom koja bi nas mogla snaći kao rezultat naše poslušnosti."

Na pitanje da isključivo nepogrešiva Božja Riječ treba služiti djetetu Božjemu kao temelj vjere, a ne nauke ljudskih organizacija, ma koliko nam one bile plasirane s velikom sigurnošću, brat Russell piše:

"Bilo bi dobro da zapamtimo kako su sve milosti Duha te sav napredak u spoznaji božanskih stvari koji smo već postigli, a koji nam je možda pomogao da se približimo Bogu i svetosti, došli do nas putem Pisama Starog zavjeta i kroz riječi našeg Gospodina te Njegovih nadahnutih apostola; te nam nikada neće biti potrebno ići k drugim kanalima po istinsku mudrost koja bi nas pripremila za obećano spasenje." (Mana od 21. svibnja)

Čim uočimo neko učenje koje se protivi pismovnoj Istini, trebali bismo smjesta izvršiti svoju dužnost i, ako je potrebno, upozoriti branitelje zablude; to je brat Russell dobro izrazio sljedećim riječima:

"Kada vidimo druge kako koračaju zabranjenim stazama, na putu prijestupnika, ne smijemo ih tamo slijediti kako bismo im pomogli izvući se, već im trebamo pokazati pravi put držeći se njega i dozivajući ih k sebi. Kada vidimo da se neki zbunjuju doktrinama i učenjima ljudi, za koja znamo da su u osnovi pogrešna, mi ne trebamo gaziti kroz te doktrine kako bismo im pomogli izvući se; već ih trebamo podsjetiti da proučavanje bilo kakvog učenja koje se ne slaže s temeljem nije samo zlouporaba posvećenog vremena, nego je svako poigravanje s onim za što

znamo da je zabluda neispravno i opasno, kao što su opasna sva kršenja savjesti i načela." (Mana od 8. lipnja, usporedi i s 20. prosincem)

Nije li to istina? Može li zahvalno Božje dijete postupiti drugačije? Hoće li se Božje dijete bojati ljudi ako ova zahvalna ljubav i vjernost prebivaju u srcu?

„Istinita Božja djeca ljube Istinu jer imaju srodnost s njom. Kad pronađu Istinu, ona prepoznaju njezinu vrijednost; cijene je i razmišljaju o njoj. Ona kažu da je ona upravo nalik Bogu; ona je očitovanje Njegove slavne dobrote, odraz Njegovog dobrohotnog karaktera punog ljubavi. I stoga ljube Istinu i Boga koji ju je dao; pohranjuju je u svojim srcima i razmatraju je iznova i iznova..." (Mana od 19. lipnja).

„Neka ništa ne zamagli niti zasjeni ovu istinu — ni druge istine niti zablude. Neka ona vlada našim životnim putem, i tada, ako je Božja volja uistinu i naša volja, imamo pred sobom jasno označen put, što je vrlo važno." (Mana od 1. srpnja)

„Imajmo na umu da je prvi uvjet prihvaćenosti kod Boga vjerna poslušnost Njegovoj volji, što je dokaz ljubavi prema Njemu i vjere u Njega." (Mana od 5. srpnja)

Ako tako zahvaljujemo Gospodinu na Njegovoj providnosti kroz Njegovu riječ istine, pravom temelju naše vjere, tada nećemo hvaliti sebe, nego Njega, darovatelja svih dobrih darova. On će biti onaj na kojega ćemo svakome ukazivati, a nikada na nas same. O tome brat Russell vrlo istinito kaže:

„Svi bi Gospodinovi sluge trebali skretati pozornost na Gospodina, a ne na sebe. Neka svatko od nas usmjeri svoju snagu na to da upućuje ljude na Janje Božje, a ne na traženje vlastitih interesa. Skromnost je dragulj gdje god da se nađe, jedna od milosti svetog duha, koju bi

svi Gospodinovi posvećeni trebali nastojati uvelike razviti i dobro uglačati.” (Mana od 7. srpnja)

Gdje god je prisutna ova skromnost, koja proizlazi iz zahvalne vjernosti Gospodinu, manja je opasnost da netko padne kao plijen zavodljivih glasova i organizacija. Oni koji posjeduju ovu skromnost ljube dobro poznati glas svog Gospodina koji je rekao da je On Istina, a „glas Dobrog Pastira spoj je različitih zvukova stopljenih na način na koji ih nijedan drugi glas ne može spojiti. Njegov glas odzvanja akordom pravde pomiješanim s akordom ljubavi, a sve je to intonirano mudrošću i moći. Druge teorije, planovi i spletke ljudi i demoni nemaju takav sklad zvuka kakav ima poruka koju nam je Veliki Pastir poslao preko svog Sina. Štoviše, kada prave ovce čuju glas Dobrog Pastira, on zadovoljava njihove čežnje kao što to ništa drugo ne bi moglo učiniti. One više neće biti u opasnosti da ih privuku drugi zvukovi ili glasovi, teorije ili spletke, već će svima odgovoriti: Isus me zadovoljio, Isus je moj!” (Mana od 9. srpnja)

Koliko bi strogo Božja djeca trebala ispitivati novo svjetlo koje im se nudi, i kako bi ga u danom slučaju trebala smjestiti odbaciti, brat Russell je dobro izrazio sljedećim riječima:

„Koliko god da počnu poštovati proricanja [javno govorništvo], Gospodinov narod trebao bi razmjerno tome naučiti da ne prima ono što čuje bez odgovarajućeg ispitivanja i prosudbe; oni trebaju sve što čuju ispitati, trebaju vježbati sposobnost razlučivanja uma, kako bi prepoznali što je logično i biblijski utemeljeno, a što je puka pretpostavka i možda mudrovanje. Oni bi trebali ispitati ono što čuju s ciljem da čvrsto drže sve što podnosi ispit božanske Riječi i što se pokazuje da je u skladu sa svetim duhom; a jednako bi tako brzo trebali odbaciti sve što ne može podnijeti te ispite.” (Mana od 18. kolovoza)

Mnogi drugi komentari u Mani također sadrže upečatljive misli primjenjive ovdje (primjerice, vidi Manu od 4., 9. i 23. rujna), kao i mnoga izlaganja Stražarske kule brata Russella te u Studijama Svetog pisma, ali i gornji su citati sasvim dovoljni. Uvjereni smo da će svi oni koji još uvijek sa zahvalnošću odbijaju zlatni lanac koji im se nudi (Danijel 5:16, 17) prepoznati svoje dužnosti prema Bogu i Njegovoj Istini, prema sebi i svojim bližnjima, te da će ih, povrh toga, i ispunjavati.

Nakon što smo na prethodnim stranicama prikazali tijek stalnog neprijateljstva između Božjih i Sotoninih slugu; da je Isus Krist utemeljio svoju Crkvu svetu i čistu, na dobrom temelju, te da je ova Crkva potom odvedena u babilonsko ropstvo i sužanjstvo, gdje su svete posude hrama bile oskvrnjene, te nakon što smo vam pred očima oslikali ponovno pronalaženje dragocjenih, božanskih istina, i njihovo spajanje u dobro uređenu cjelinu, osobito tijekom vremena djela brata Russella, te iznijeli i naše uvjerenje o propadanju blagoslovljenog pokreta ("Stražarske kule"), i konačno dužnosti poslušnog Božjeg djeteta — sada ćemo zasebno ispitati neka od ovih učenja "svjetlijeg" svjetla (?), kako bismo mogli prosuditi jesu li naši strahovi opravdani ili ne, trebamo li podržati novo svjetlo (?), ili ga moramo proglasiti tamom i odbaciti. Neka ljubav i vjernost Gospodinu svima nama daju dovoljno odlučnosti da uvijek kažemo da Njegovoj riječi koja je izašla iz Njegovih usta, a ne da naprosto šutimo (kako bismo izbjegli neugodna iskustva) na svako učenje koje nije od Njega (2. Ivanova 9, 10; 1. Timoteju 6:3), nego da ga odlučno odbacimo, štiteći tako drugu Božju djecu od prijevara. Bili bismo krivi pred Bogom kada bismo pasivno promatrali kako se huli na "Božje ime i učenje". Sjetimo se kako je skupština u Tijatiri bila ukorena naprosto zato što je "dopuštala" ženi Jezebeli i njenim zabludama (Otkrivenje 2:20). Ne dopustimo zablude,

umišljenost, oholost i hulu na Istinu! Naša je dužnost i poslušnost prema Bogu! Ustanimo brzo, bez oklijevanja! Omnia ad Dei gloriam! Sve na slavu Božju! Ne zaboravimo!

BDIJ

Ustani stoga, i ne oklijevaj, ti sveće Božji!

Odbaci sa svojih ramena svaki prijeteći teret;

Budi hrabar i mudar, otresi sa sebe zemaljsku prljavštinu i grijeh,

Da bi s Mladoženjom mogao ući.

O bdij i moli!

—Iz Pjesama zore.

CIJENA UČENIŠTVA

(Luka 9:23)

Želite li biti moji učenici? Razmislite još jednom:

Možete li slijediti moje stope kroz kušnje i bol?

Možete li odbaciti užitak, i slavu i čast,

I živjeti samo da častite moje djelo i moje ime?

Možete li se odvratiti od sjaja mode i veselja,

I prebivati kao putnik i stranac na zemlji?

Prezirući zemaljsko bogatstvo, i živeći da blagoslivljate,

Možete li slijediti stope onoga bez zaklona?

Kada čujete da sam došao, možete li tada ustati,

S radošću srca koja iskre u vašim očima?

Možete li "izaći" meni ususret bez obzira na cijenu,

Makar dolazili po valovima olujnog mora?

Da, uzet ćemo križ, i u vjeri te slijediti,

I nositi tvoju sramotu, da bismo bili tvoji učenici.

Blagoslovljeni Spasitelju, za hrabrost tebi ćemo hrliti;

Jer obilnu zalihu milosti ti si nam obećao!

—Iz Pjesama zore.

DIO DRUGI

SVEZNANJE BOŽJE

Tko god vjeruje u postojanje Stvoritelja, Svevišnjega Boga, neupitno vjeruje i da taj Bog nije samo neograničen u svojoj moći, već i beskonačan u svojoj mudrosti. Ne samo da Božja Riječ to naučava, nego to vjernici prihvaćaju kao nešto što se samo po sebi razumije. Da, čak i pogani koji vjeruju u postojanje Vrhovnog Bića pripisuju tom Biću Svemogućnost i Sveznanje.

Možemo li za svog Boga zamisliti da ne bi mogao biti gospodar u bilo kojoj situaciji? Možemo li pretpostaviti da bi se išta moglo dogoditi, a da On unaprijed ne zna svaki njegov najsitniji detalj? Ne bi li nam zdrav razum trebao reći da ovaj Bog stoji beskonačno iznad svih stvorenja po znanju i sposobnosti? Svaki vjernik u Bibliju priznat će s Jobom: "Znam da ti sve možeš i da se nijedna misao ne može od tebe sakriti" (Job 42:2).

Uistinu, Bog "koji posjeduje sve i može sve" ujedno i zna sve. Znao je sve prije nego što je postalo. Iako nam je to očigledno, Sveto Pismo daje svjedočanstvo koje je valjana potvrda svim vjernicima i "kraj svakom prepiranju" (Hebrejima 6:16). Preklinjemo svoje čitatelje da ne zaključavaju vrata uma i ne odbacuju ključ.

Dok su čak i veliki i moćni sustavi nominalnog kršćanstva vjerovali i još uvijek vjeruju u Božje sveznanje, najprosvjetljeniji dio Božjeg naroda (?) istupa i objavljuje, kao "jedini kanal istine", da Bog nije znao sve! Teško nam je odlučiti treba li ovu doktrinu, ovu "hranu s Gospodnjeg stola", primiti sa smijehom ili s plačem. Uzmite u obzir ovo: Bog kojemu pripadaju nebo i zemlja sa svom svojom vojskom, kojemu se svjetovi bez prigovora pokoravaju, koji "izdaleka proniče misli naše i svaku riječ prije nego što je jezik izusti" (Psalam 139), koji je, prema 1. Petrovoj 1:20 i drugim recima, predodredio Isusa kao Janje zaklano prije postanka svijeta (što pretpostavlja pad) — taj Bog navodno nije unaprijed znao za pad u grijeh i Isusovu žrtvenu smrt! Taj isti Bog je, kada se pad doista i dogodio, navodno smatrao situaciju kritičnom! (stranica 30 knjige "Oslobođenje"). Tako naučava današnje Društvo Stražarska kula! Doživjeli smo da prijatelji, od kojih bi se očekivalo nešto bolje s obzirom na vrijeme koje su proveli u Istini, čak zahvaljuju Bogu za "predivnu duhovnu hranu koju Gospodin sada dijeli preko Stražarske kule, jedinog kanala." Zahvaljivati Bogu za to! Oh, kakve li sramote! Braćo, sestre! Gledajte s nama, otvorenih očiju, i djelom pokažite svoju ljubav prema Gospodinu! Ne iznosimo ovakvo stanje stvari sa željom da preuveličavamo, da budemo jednostrani ili pristrani. Doslovno citiramo "dragocjenu hranu" "Stražarske kule" kako bi se svatko mogao sam uvjeriti, i usrdno vas molimo: Sjetite se kome trebate vjerovati:

"Bog je mogao imati predznanje da će Adam pasti, i mogao je to znanje zatajiti od samog sebe da je to želio..."

Bogu uopće ne bi bilo potrebno unaprijed znati da će Adam pasti. Da je unaprijed znao i predodredio njegov pad, onda bi iz toga slijedilo da Adam nije imao slobodu djelovanja. Stoga se ovdje izražava mišljenje da je Bog izradio svoj plan s alternativama; time mislimo da ga je načinio tako da bi odgovorio na svaku izvanrednu situaciju. Ako bi Adam sagriješio, onda bi otkupljenje bilo potrebno... Iz tog razloga čini se da nije predodredio, niti unaprijed znao da će Adam sagriješiti..."

Činjenica da je Bog osigurao mjeru da će ga, u slučaju čovjekovog otpadništva, otkupiti dragocjenom krvlju svog Sina, ni najmanje ne čini nužnim to da je Bog unaprijed znao da će Adam sagriješiti. Čim je Adam sagriješio, Bog je započeo s izvršenjem svog plana. Nema razloga vjerovati da je Bog imao predznanje ili da je predodredio da će Adam sagriješiti i da će njegov Sin umrijeti, već je napravio svoj plan tako da pokrije svaku nepredviđenu okolnost; kao što Pismo objavljuje: 'Poznata su Bogu sva djela njegova od početka' (Djela apostolska 15:18). To ne znači da je Bog unaprijed znao sva svoja djela prije postanka svijeta." (Kula stražara /W.T./ 1926:169)

Isti tijek misli nalazi se u Kuli stražari /W.T./ 1927:147; molimo, pažljivo ih pročitajte.

"Braćo, sestre! Zar vam nije jasno, pred očima Svevidećega i Svemudroga, da ova hrana Društva nema ništa, apsolutno ništa zajedničko sa 'stolom Gospodnjim'? Ne pokazuje li ova hrana vrlo jasno (čak i kad ne bi bile ponuđene druge namirnice) koliko nisko mora biti taj pad, koliko zla mora biti uobraženost i arogancija Društva, koje se predstavlja kao jedini djelitelj hrane, posjednik najvećeg blaga mudrosti? Oni se usude iznijeti tako nešto domu vjere na konzumaciju? Tako nešto? Bez mržnje prema izdavačima ovakve sramotne doktrine, mi ne samo da žalimo zbog ovako žalosnog, nespretnog djela, nego ga i preziremo; odvrćemo se od njega s gađenjem. Prijatelji, postoje situacije u kojima ne smijemo biti neodlučni, ili malodušni, misleći da trebamo zapečatiti usne radi mira. Postoje uvjeti pod kojima je muževna odlučnost ne samo korisna, već i prijeko potrebna. Ovdje je prisutno upravo takvo stanje stvari; nećemo smjeti biti slabi i suzdržani, naš zavjet vjernosti Gospodinu zahtijeva da bez oklijevanja kažemo: Odbacite to! Što Gospodin kaže na takvo djelo koje Ga u najvećoj mjeri vrijeđa? Jesu li takva 'djela Gospodnja', o kojima Društvo voli govoriti hvaleći samo sebe, djela koja nailaze na Njegovo odobravanje? Onaj koji ima oči kao plamen ognjeni kaže: 'Ta djela mrzim' (Otkrivenje 2:6). Braćo u Kristu! Ne dopustite sebi da postanete ogorčeni na one jadne ljude koji su zavedeni ovakvim učenjima, već nemojte imati zajedništvo s takvom nečistom hranom, mrzite ju, kao što je Gospodin mrzi. 'Ne dotičite se nečistoga.'"

Prema gore navedenom izlaganju Stražarske kule, božansko predznanje bi ometalo Adama u njegovoj slobodi djelovanja. Onda bi Bog morao biti bez predznanja, kako bi prepustio Adamu slobodu djelovanja... I "Bog je mogao unaprijed znati da će Adam pasti, i mogao je to znanje

zadržati za sebe, da je to želio..." I On je "nesumnjivo želio zatajiti od samog sebe to specifično znanje o putu kojim će Adam krenuti, i nesumnjivo je od sebe zatajio takvo znanje" — naučava Stražarska kula sa zapanjujućom sigurnošću. "Nesumnjivo" — i mnogi čitatelji u to vjeruju, jer to je Gospodin koji kao hranu predstavlja ono što donosi Stražarska kula, kako nas uvjeravaju, na primjer u Stražarskoj kuli / W.T./ 1925:71, 72; 1926:158. Ali "nesumnjivo", takav je tijek rasuđivanja apsurdan i besmislen. Razmotrite ponovno, ljubljani, mudrost ovog "jedinog kanala" u rečenici: "Nema razloga vjerovati da je Bog imao predznanje (!), ili da je predodredio da će Adam sagriješiti, i da će Njegov Sin umrijeti (!), već je napravio svoj plan tako da odgovori na svaku izvanrednu situaciju" (!) pa prosudite sami. Vjerovati u to ne znači samo sumnjati u sveznanje našega Boga, to znači negirati ga, i više od toga: To znači negirati doktrinu o (jednom) božanskom planu u čijoj smo se spoznaji svi nekoć tako silno radovali i, hvala Bogu, u kojoj se radujemo i danas. Jer ako je Bog računao s mogućnostima, ako nije predvidio i unaprijed znao za čovjekov pad u grijeh, onda je ili radio bez plana, ili s nekoliko planova! Vidite, dragi narode Gospodnji, u kakvu strašnu zabludu upadamo ako bez kritike slijedimo "novo svjetlo" Stražarske kule. Ali kako je to izvanredno: Dok naš uzvišeni Bog (prema učenju Stražarske kule) nije unaprijed znao za pad u grijeh, On je predvidio druge stvari. Spomenut ćemo samo nekoliko od brojnih primjera: Božje predznanje o Jeremiji ("Prije nego što te oblikovah u utrobi, znadoh te", Jeremija 1:5); Njegovo predznanje o faraonovoj tvrdokornosti (Izlazak 3:19); Kirovo djelo (Izaija 44:28); Izakovo rođenje (Postanak 17:19); Svjetska carstva i njihov razvoj (Danijel 2:37-45); Uspon i razvoj Antikrista (2. Solunjanima 2:3-8); Predznanje o udovima Kristovog tijela (Rimljanima 8:29; Efežanima 1:4; 2. Timoteju 1:9; 1. Petrova 1:2). Ako Bog zna naše misli prije nego što ih mi pomislimo, kao što je

pokazano u Psalmu 139:4, onda sigurno zna i naša djela prije nego što ih učinimo; onda je i On unaprijed znao za pad u grijeh. Uistinu, On zna sve unaprijed, inače ne bi rekao: "Pitajte me o stvarima koje će doći" (Izaija 45:11). "Poznata su Bogu sva djela Njegova od postanka svijeta" (Djela apostolska 15:18); tako Pismo objavljuje, a mi se kao vjernici u Pismo tome ne možemo protiviti. Ako je znao sve gore navedene događaje itd. unaprijed, onda je naravno znao i puno više — zapravo, sve. Budući da je znao za te spomenute stvari 100, 500, 1000 ili 4000 godina unaprijed, On je sigurno znao za njih i 10 000 ili 20 000 godina prije, da, "vječno". Zasigurno! Nije li znao, kada je dao obećanje o onome koji će satrti glavu zmiji (Postanak 3:15), da će prvorodenac svakog stvorenja dati svoj život na Golgoti više od 4000 godina kasnije? Ako to nije znao — je li onda slanje Abrahama s Izakom (tipom Sjemenja obećanja) na Moriju bila puka slučajnost?

Ljubljeni, postupajmo s Božanskom riječju na ozbiljan i dostojan način! Čuvajmo se njenog revidiranja i prilagođavanja vlastitim mislima i teorijama! Ljubljeni u Kristu! Stojimo u prisutnosti Onoga koji sve zna i sve vidi, i On nas vrlo pažljivo promatra. Njegova je želja da prihvatimo i vjerujemo Njegovoj Riječi, koja nam govori o Njemu, velikom Bogu "...koji od početka objavljuje svršetak, i od davnina stvari koje se još nisu dogodile" (Izaija 46:10). Hoćemo li prihvatiti i vjerovati Njegovoj Riječi, ili ćemo je zanemariti ili potpuno ignorirati, kao što to čini Stražarska kula u ovdje razmatranom pitanju božanskog predznanja. Još jednom: Čuvajmo se neozbiljnog izrugivanja sa svetom Riječju Božjom. Ne govorimo poput onih u Psalmu 73:11!

Stražarska kula kaže da Bog može zatajiti od samog sebe znanje o nadolazećim stvarima. Iako je ludost ovakvog razmišljanja očita, ipak pitamo: Koja bi bila prednost u samozatajivanju predznanja o čovjekovom padu u grijeh, ili koji bi

bio nedostatak predznanja? Stražarska kula na to neće moći dati biblijski odgovor. Zašto? Zato što je dogma koju ona proglašava besmislena i nebiblijska.

One koji još uvijek mogu jasno razmišljati molimo da razmotre, nema li u Stvoriteljevoj zapovijedi Adamu u Raju da "obrađuje i čuva" vrt (Postanak 2:15), dokaza da je Bog unaprijed znao za pad? Od čega je čovjek trebao čuvati vrt koji mu je povjeren? Nije li od zla, od nesvetoga? Sigurno ne od dobrog.

Tko god pronalazi užitak u opasnoj doktrini Stražarske kule u vezi s Božjim nedostatkom predznanja, "jest će" je s nezasitnim apetitom; tko god ljubi ono što je "čisto" (Izaija 52:11), neće to prvo pojesti, pa onda opet povratiti (komentari 7. sveska na Otkrivenje 19:18), nego će to odbaciti bez da to okusi. Mnogi su prijatelji u velikoj žurbi da pojedu svako jelo ponuđeno u izlaganjima Stražarske kule (W.T. /Stražarska kula/ 1926:158). Sa zapanjujućom se nadmoćnošću i u svoj ozbiljnosti "ističe" da je Stražarska kula potpuno u pravu u svojoj tvrdnji, jer se za Postanak 22:12 tvrdi da pokazuje kako je u tamo opisanoj situaciji Bog tek tada rekao: "jer sad znam..."

Tako se traže i "nalaze" odlomci koji podupiru (!) učenja Stražarske kule. A Matej 25:12? Svevišnji ne "zna" sve, i Njegov Sin ne "poznaje" sve osobe... Samo "isključivi kanal" zna i razumije čak i ono što "laiku" promiče, on čak zna i što je davao "mislio" godine 1918. (W.T. /Stražarska kula/ 1925:72, odl. 63). Ne, ne, ljubljeni, Bog je odavno sve unaprijed znao, već je Društvo to o kojemu se mora reći da nema predznanja (a naravno i o nama). Očito još uvijek ne znaju da su odstupili od istine, i da takvim bezumnim doktrinama vesele protivnika. Poput onih učitelja u Efezu, novi učitelji Društva zaista "ne razumiju ni što govore, ni ono što tvrde" (1. Timoteju 1:6, 7).

Jedan grijeh rađa drugi, a isto tako jedna zabluda drugu. Ako je Crkva ponosna i ne želi "priznati svoje grijehe" u pokajanju i tuzi, ako se izvija i izokreće kako bi opravdala svoje pogreške, onda svaka zabluda posljedično mora donijeti nove zablude. Ova zabluda o Božjem nepredznanju, proizašla iz zablude, u svojoj je obrani iznjedrila nove zablude. Budući da Pismo opetovano navode da je Bog znao ovo ili ono prije postanka svijeta itd., te budući da bi takve jasne izjave srušile njenu doktrinarnu kulu od karata, Stražarska kula pušta da svijet započne tek od potopa, ili vremena prvog dolaska našeg Gospodina (Usporedi s potpuno odstupajućim člankom W.T. /Stražarska kula/ 1927:196). Kao ustupak dodaje: "No pod pretpostavkom da on (Petar, u 1. Petrovoj 1:20) doista misli na prvi svijet, ili svijet koji je bio, čak je i on bio organiziran nakon čovjekovog pada." Tako se biblijski izrazi, poput "prije svijeta" i slični, sada mogu shvatiti samo u onom smislu u kojem ih iznosi "jedini kanal". Naravno! Jer inače bi doktrinu o božanskom predznanju žigosali kao ljudsku, da, kao tamu. Što kaže naš Učitelj? "Ta djela mrzim!" Činimo i mi tako. "Nesumnjivo" Pismo često govori o svijetu kao o nečemu što je bilo davno prije potopa, također i davno prije čovjekovog pada. Vjerujemo da je Bog doslovno znao sve prije svakog svijeta (bilo u smislu doba, poretka ili stvaranja nebeskih tijela); Petar se, međutim, poziva na utemeljenje svijeta kroz Boga, a ne kroz Sotonu. Zašto bi, pitamo se, Bog trebao unaprijed znati za zaklano Janje tek neposredno prije potopa, ili nedugo prije njegovog klanja? Izvlači li Stražarska kula zaključke o velikome Bogu iz vlastite kratkovidnosti i sve većeg neznanja?

Također vjerujemo da Bog u svom Sveznanju nema želju od sebe zatajiti znanje o bilo kojem događaju. Takvo bi što bilo paradoksalno.

Čini se korisnim ovdje ponovno podsjetiti na činjenicu da je vrijeme brata Russella bilo posebno obilježeno shvaćanjem božanskog plana. Počeli smo shvaćati "Božanski plan vjekova" i bili smo ispunjeni radosnim oduševljenjem kada smo uvidjeli kako je predivan Božji plan, utemeljen na Svemogućnosti, Sveznanju, Ljubavi i Pravdi. Ali tko bi još mogao govoriti o Božjem planu, ako se Bog morao pripremiti na nekoliko mogućnosti, kako to naučava Stražarska kula? Kako je upečatljivo brat Russell pisao o božanskom predznanju u svom djelu "Božanski plan vjekova" (posebno u obradi pitanja koje se tiče dopuštanja zla); ali sada je u ovom žongliranju predznanje postalo ne-predznanje. A onda se usude smjelo reći: "Nijedna temeljna istina nije promijenjena!" "To je još uvijek isto učenje" (W.T. /Stražarska kula/ 1926:119; Godišnjak 1927:14). Naravno da opijenoj osobi neće biti teško to reći...

Mi niti mjerimo niti postavljamo granice za Svemogućnost i mudrost našega Boga (Psalam 147:5; Izaija 40:28).

S obožavanjem i svetim strahopoštovanjem kažemo:

"O dubino bogatstva — i mudrosti i spoznaje Božje!

Kako su nedokučivi Njegovi sudovi, i neshvatljivi Njegovi putovi!

Jer tko je spoznao um Gospodnji? ili tko mu je bio savjetnik?

Ili tko je Njemu prvi dao, pa da mu se uzvrati?" (Rimljanima 11:33-36).

Vjerujemo li u ovoga Boga? "Ovaj Bog naš je Bog u vijeke vjekova; On će nam biti vodič sve do smrti." (Psalam 48:14).

SOTONA NA NEBU

"Pisma ne podupiru misao da je Sotona bio protjeran s neba još od pada čovjeka u Edenskom vrtu, niti u vrijeme potopa. Naprotiv, čini se da Pisma i fizičke činjenice ukazuju na to da je u neku dobru svrhu Sotoni bilo dopušteno ostati na nebu. Odnosno, Bog je to dopustio, pa je stoga to bilo u mudru i dobru svrhu" (K.S. 1925:69, odl. 30).

Dakle, "u neku dobru svrhu" Sotoni je "bilo dopušteno ostati" na nebu! Ovome, godine 1925. n. e., naučava onaj dio kršćanskog naroda koji sebe smatra najprosvjetljenijim, Biblijsko i traktatno društvo Stražarska kula, "jedini kanal" za dijeljenje božanskih istina! Hoće li nam Društvo pričati bajke, kao što se to radi maloj djeci? Jer sljedeća rečenica tjera odraslu osobu na osmijeh: "Sotona i njegova službena obitelj zacijelo su izbačeni s neba na zemlju negdje nakon 1914., a prije 1918. godine. Nakon ove bitke morao je neko vrijeme biti ošamućen, tako da nije shvaćao što mu se dogodilo" (Odl. 51).

Nije ni čudo što je netko primijetio, nakon što je pročitao o ovom navodnom "ošamućivanju" Sotone zbog njegovog zbacivanja na zemlju: "U to mogu lako povjerovati — s takve visine!" Zaista, takvim se bajkama izruguje svetoj Riječi, s njom se igra kao što se djeca igraju s pijeskom. Čini se da su zaboravili kako je Riječ Božja dostojna boljeg tretmana od onoga koji joj pružaju ljudi.

Članak "Rođenje nacije" u cijelosti je jedna velika kleveta Božje Riječi. Zapanjeni pitamo: Zašto je to tako? Čemu takve nepotkrijepljene teorije? Što im je dalo povoda? Zaista, ako je to ono bolje svjetlo koje je Gospodin navodno dao

od 1918. godine, onda sâm Gospodin žuri učiniti Svoju Riječ prezrenom i uzrokovati da se "put istine huli" (2. Petrova 2:2). Ali molimo svakoga da ispita motive iz kojih su proizašli članci sadašnjeg poglavara Društva Stražarska kula. Tada se dolazi do iznenađujućih zaključaka. Jednom kada se motivi razotkriju, znat će se dovoljno.

Koji je bio motiv za članak koji božansku istinu okreće naglavačke, izvrće ju i guši? Pisac uopće ne može sakriti motiv, trag njegovih misli previše je jasno utisnut u članku. Naime, on je postao predsjednik (narode Božji! Jeste li u to vrijeme pitali svoga Boga?), i prema njegovom mišljenju, sve je trebalo ići drugačije, bolje, naravno. Ali bilo je nekoliko stražara koji su imali veliko strahopoštovanje prema Bogu i Njegovoj volji, i oni su se usudili, iz ljubavi prema Bogu i u ispunjenju svog zavjeta žrtve, reći jasno i nadaleko čujno "Ne" uređenjima i doktrinama predsjednika. Međutim, oni su bili aktivni u "Gospodinovom djelu", da tako kažemo, odrasli su dijelom (ili u potpunosti?) pod Bratom Russellom, i bili su prilično dobro poznati i cijenjeni među domom vjere. S time da će ti prigovarači sada stati na put predsjedniku, nije se računalo.

Što se moglo učiniti? Pretraživalo se po cijeloj Bibliji i pronađeno je oružje protiv "neprijatelja djela" (Gospodinovog!?): Otkrivenje 12. I njima je, kao Husu i drugim mučenicima stoljećima ranije, stavljena papirnata kapa s "đavolskim karikaturama", a zatim su katapultirani s neba zajedno sa Sotonom. To se dogodilo (navodno se dogodilo nakon "vizije") oko 1917. godine. Sada su omraženi prosvjednici bili uklonjeni s puta. Ali navodno mrtvi bili su žilaviji nego što se mislilo, jer su ubrzo ponovno stali na svoje noge na užas onih protiv kojih su se našli. Pročitajmo doslovno ovo tumačenje "Stražarske kule":

"Zvijezde" simboliziraju vođe u crkvi koji posjeduju spoznaju o sadašnjoj istini. Zvijezde ne bi mogle simbolizirati nominalne vođe, jer oni nemaju spoznaju o sadašnjoj istini. "A njegov rep povuče trećinu zvijezda", itd. U nevolji koja je započela u jesen 1917., što je zapravo početak 1918., ne bi bilo nerazumno procijeniti da se jedna trećina tadašnjih vođa sadašnje istine na zemlji okrenula protiv djela Gospodinovog kraljevstva, te su od tada protiv njega. Bio je to rep đavolje organizacije ovdje na kraju koji ih je povukao (K.S. 1925:68, odl. 22).

Draga Braćo u Kristu! Ponekad se pitamo ne govori li se previše protiv postupaka i učenja Društva, ali kada čovjek pogleda zbrku doktrina koju ono nudi Božjoj ništa nesumnjivoj djeci, varajući ih tako i čineći Gospodinovo djelo prezrenim; kada netko vidi kako se ono što je mukotrpno izgrađeno ponovno pustoši, i kako se ponovno stvaraju svi uvjeti za obnovljeno ispunjenje Otkrivenja 2:20, tada biva ispunjen svetom revnošću da uhvati takve jeftine besmislice, ne nježnim rukama, već s odlučnošću da ih razotkrije. Kako samo sistematično hvalisavo Društvo postupa da bi ušutkalo sve glasove koji prosvjeduju protiv njezinih bezbožnih metoda i doktrina! Ovaj članak, koji sadrži osobito ozbiljne zablude, otrovano je oružje protiv braće koja se suprotstavljaju predsjedniku. Ta hrabra braća koja su u to vrijeme rekla "Ne" u ispunjenju svog zavjeta vjernosti, odmah su (i to je učinjeno u velikoj žurbi) označena kao da sačinjavaju "rep Sotonine organizacije" (!!) i sustavno se sijala i poticala mržnja među Božjom djecom protiv ovih remetitelja navodno najvećih i dalekosežnih planova. Cijelo poglavlje u Otkrivenju 12. je sukladno tome izobličeno i sve se "divno" poklopilo! U "nebu" je, naravno, nastala velika radost! Ali nekolicina, koja je bila lojalna Bogu, je plakala! Idite putem koji vam se čini mudrim,

uspješnim i steknite radost za sebe na njemu — dok se vi istovremeno radujete uspjehu svog samouvjereno mudrog puta, drugi moraju plakati. Prva "jedina" (Izaija 47:8) trebala bi biti primjer upozorenja u ovim stvarima viđenima izdaleka (Otkrivenje 17:5). Nije li se ona iz najmanjih početaka razvila u sustav moći koji je vladao svijetom, i na kraju čak prodavala spasenje za zlato i srebro, a odbijanje tako ponuđenog spasenja nagrađivala mučilom i lomačom?

Razmislite! To "Gospodinovo djelo" (da, doista, te su se gadosti također činile "u Njegovo ime"!)) imalo je vrlo mali početak. Jao crkvi kad to sitno zrno gorušice nađe utočište u tlu njezinog srca! Od tog istog trenutka ona će snažno rasti izvana pod novim metodama njezinih vođa, ali će iznutra biti pomračena u istoj mjeri — samo da bi bila odbačena od Boga, koji će na scenu pozvati nove "pokrete" koji će unaprijediti Njegovu stvar i istinu, prema Njegovim metodama, jer crkva mora imati "pokret".

Dotično tumačenje Stražarske kule uistinu je velika zablude. Nije ni čudo, jer je proizašlo iz duha mržnje protiv braće koja su prosvjedovala. Štoviše, to je najplodnije tlo za bezbrojne mijazme zablude koje su se od tada doista uzdigle. "Ozbiljni Istraživači Biblije" trebaju ga odbaciti sa zasluženim prezirom. Ako njegov autor, predsjednik, misli da će njegova tvrdnja takvim Istraživačima Biblije poslužiti kao dokaz, onda on ne zna što je ozbiljni Istraživač Biblije. Njegov argument: "Ovaj bi dokaz trebao biti dovoljan da utvrdi činjenicu da je Sotona bio na nebu i iz nekog razloga imao pristup i priliku optuživati braću u Kristu pred Bogom — Otkrivenje 12:10" (K.S. 1925:69) truli je oslonac, ali pokazuje kako visoko mišljenje on ima o vlastitim tvrdnjama. Ako se taj truli oslonac slomi, onda je cjelokupno tumačenje nadahnuto mržnjom žalosna hrpa ruševina. Jer nema ni "dokaza" ni "činjenice".

Dokaz i činjenica jest, da je Sotona pao s neba na zemlju dugo prije 1917. ili 1918. godine; ostavit ćemo posve neodlučenim je li bio ošamućen svojim padom i je li mogao preuzeti posao tek nakon svog oporavka (K.S. 1925:73, odl. 87). Utvrđeno je da je on već bio izbačen s neba u Isusovo vrijeme, 1900 godina prije 1917.-1918. (Luka 10:18). A ako je bio izbačen tada, svakako mu u međuvremenu nije bilo "dopušteno" pojaviti se "na nebu u neku dobru svrhu". U koju svrhu? Koliko često? Tko je određivao vremena njegovog pojavljivanja?

Doista, prema tumačenju Stražarske kule Sotona je naizgled imao pravo ostati na nebu točno onako kako mu se svidjelo, jer čitamo u K.S. 1926:275, da: "Bog ga nije spriječio da bude tamo." Upućujemo i na jednako besmislena tumačenja u K.S. 1925:276, 277, 280; 1926:24, i druga. Za to nebo, nadalje, kaže se u K.S. 1925:345, da bi trebalo biti nebo u kojem se promišljala nepravедnost, "staro nebo", koje prema Pismima treba proći! To nebo, u kojem je Sotona imao pristup k Jehovi?

Čini se da Matej 18:10 dopušta zaključak da se ne mogu svi anđeli uvijek pojavljivati u prisutnosti Svevišnjega (zapravo o tome znamo vrlo malo), a kamoli Sotona! Luka 10:18 ne odnosi se na budući događaj, koji bi se trebao dogoditi 1917.-1918., nego gleda unatrag u daleku prošlost. Psalam 5:4 ("jer ti nisi Bog kom je nepravda mila, zlobnik ne može boraviti s tobom", odnosno doslovno "zli neće boraviti s tobom") pokazuje da se prebivanje zla (u osobi ili djelu) s Bogom ne može dogoditi zbog Njegove svetosti. Ezekiel 28 i Izaija 14, koje također smatramo figurativnim prikazom Sotoninog ponašanja, ne mogu se uzeti kao odlučujući dokaz da bi se Sotonin pad, njegovo izbacivanje kao oskvrnjenog (Ezekiel 28:16), trebao dogoditi 1917. ili 1918. Ovaj odlomak, poput Izaije 14, opisuje uglavnom prošlo zlo vrijeme, tijekom kojeg je Sotona, zbog

svog grijeha prije 6 000 godina, odbačen od Boga. Prema Izaijinom ocrtavanju, breme babilonskoga kralja (zbrka), bit će izrečeno retrospektivno u dan odmora, sedmi dan, dan Tisućgodišnjeg kraljevstva. Stoga se prigovor predsjednika i njegovih branitelja, da se Sotonin pad s neba nije mogao dogoditi prije 6 000 godina, jer u to vrijeme nije bilo naroda i nacija (Izaija 14:6), urušava (K.S. 1925:345). Utvrđeno je da je Sotona, poput naših praroditelja, bio prognan iz svog svetog okruženja odmah nakon pada, te da je u to vrijeme postao knez i bog ovoga svijeta, a ne tek od vremena odbacivanja Izraela, kako to misli Stražarska kula (K.S. 1925:67, odl. 4).

"Dokazi" Stražarske kule, posebno Job 1:6, kada se sagledaju u njihovom pravom svjetlu, zapravo su dokazi za suprotno. Kombinacija Stražarske kule donekle je slična onoj koju bi složio netko tko kaže: "Pisano je: 'Otišao je i objesio se' (Matej 27:5), i pisano je: 'Idi pa i ti čini tako'" (Luka 10:37). Je li to ispravno dijeljenje riječi istine (2. Timoteju 2:15)? Zasigurno ne! Moć Božje slavne riječi ne leži uvijek samo na površini, gdje je svatko može uzeti slobodno i bez truda; često, da, najčešće, čovjek se mora sagnuti i sakupljati "Manu" svako jutro; čovjek mora "istraživati" istinu, kao što traži srebro, i tragati kao za skrivenim blagom (Mudre izreke 2:1-5). Tada čovjek žanje radost onoga koji traži! Ne bismo trebali biti samo nominalni, već stvarni, Ozbiljni Istraživači Biblije, koji Božjoj riječi pristupaju sa strahopoštovanjem i obožavanjem, budući da nam kroz nju govori Bog.

Iznoseći svoj navodni dokaz, Stražarska kula kaže da je Sotona tamo iznio optužbu protiv Joba, tj. u prisutnosti Jehove na nebu! Postoji li ijedan slog u knjizi o Jobu koji to kaže? Uvijek je dobro ne stavljati u Bibliju ništa čega tamo nema, niti oduzimati išta što tamo jest (Otkrivenje 22:18,

19). Molimo vas da pogledate naš protudokaz i vjerujemo da će biti vrijedan razmatranja svih istraživača.

Jehova je vječno postojeći, nepromjenjivi i posve vjerni Bog, Onaj koji drži Svoja obećanja tisućama generacija (Ponovljeni zakon 7:9; Malahija 3:6). To je vrlo upečatljiva, bremenita oznaka uzvišenog Boga. Ovaj Beskonačni imao je svog Logosa (govornika, objavitelja poruka), Svog prvog i najvišeg Sina, po kojemu je sve stvoreno, koji ima prvenstvo u svemu, i kroz kojega se jedino, stoga, moglo ostvariti otkupljenje od grijeha (Ivan 1:1-3; Mudre izreke 8:22-36; Kološanima 1:15-20; 2. Korinćanima 8:9; Otkrivenje 5:13). Taj je Logos često govorio i djelovao po nalogu Beskonačnoga u Njegovo ime (Jehova). Kada se, na primjer, pojavio ljudima kao Njegov izaslanik (anđeo), tada je govorio kao da sâm pošiljatelj prenosi poruku. To svaki istraživač može lako utvrditi iz različitih biblijskih izvještaja. Tri su čovjeka došla Abrahamu — u stvarnosti anđeli, a jedan od njih bio je Logos, ali on je neprestano govorio i koristio ime Jehova. Postanak 19:24 inače je nerazumljiv, te jasno pokazuje ispravnost našeg tumačenja. Ponekad ime Jehova označava Logosa, a ponekad samog Svevišnjeg. Prividna poteškoća, ili nesklad, kako to tekstualni kritičari običavaju reći, raspršuje se u najsavršeniji sklad u božanskom svjetlu istine. Anđeo Jehovin ukazuje se Mojsiju na Horebu (Izlazak 3:2), ali on nikada ne kaže: "Ja, anđeo Jehovin", već kao zastupnik Onoga koji ga je poslao kaže: "Ja Jehova." Ista stvar vrijedi i za (istog) anđela koji je kasnije razgovarao s Mojsijem na gori i dao mu Zakon. Preporučujemo da se to pročita. Novi zavjet to također svugdje potvrđuje. Pročitajte, na primjer, Stjepanov govor u Djelima apostolskim 7:30, 35, 38. Zašto je anđeo sebe nazivao Jehovom, ako on zapravo nije bio sâm Jehova? Već smo dali odgovor na to, ali i sâm Pismo daje odgovor istraživaču. Čitamo u Izlasku 23:20: "Evo, šaljem (svog, Izlazak 23:23)

anđela pred tobom... Čuvaj ga se i slušaj glas njegov, ne prkosi mu; jer on neće oprostiti vaših prijestupa (jer je vjeran, istinit, nepromjenjiv), jer je moje ime u njemu." Isus, Logos, zastupnik Svevišnjega, nosio je Njegovo ime, Jehova. To mnogo toga objašnjava i rješava poteškoće.

Ako je Isus dolazio Abrahamu, Mojsiju, Gideonu i drugim ljudima pod imenom Jehova, onda je pretpostavka iskrenih i utemeljenih Istraživača Biblije da u slučaju Joba 1:16 [Joba 1:6] imamo posla sa zastupnikom Jehove, sasvim biblijska. Takva pretpostavka razjašnjava ono što Stražarska kula zamračuje. Već smo naveli da se nigdje u Knjizi o Jobu ne spominje da se susret Jehove sa Sotonom dogodio na nebu. Također imamo obilje dokaza u Pismima da su anđeli podijeljeni u "redove" i da bi svi anđeli, kojeg god reda (Kerubini, serafini; usp. također Kološanima 1:16), tretirali arkandela, Božjeg Logosa, sa zasluženim poštovanjem (Hebrejima 1:6; 1. Petrova 3:22). Čak su i zli anđeli pod Sotoninom vlašću znali koliko je on uzvišen i to su čak i priznavali (Marko 1:24). Koliko više oni anđeli koji su odani Bogu! Nadalje znamo da su anđeli, kao "izvršitelji Njegove volje" (Psalam 103:20, 21), bili i jesu aktivni na zemlji u velikom broju, iako ih ne možemo vidjeti svojim ljudskim očima. Dovoljno je uputiti samo na Psalam 34:7. Služba anđela ljudima mnogo je veća nego što smo toga svjesni. Kada je ovaj Jehovin zastupnik dolazio na zemlju, u danima Abrahama ili Mojsija, kako su se anđeli koji su bili aktivni na zemlji ponašali prema tom visokom posjetitelju? Jesu li mu pridavali malo pažnje? Ili su mu iskazali dužno poštovanje kao Jehovinom zastupniku? Bilo je prirodno da stupe pred njega, i da to učine bez da se to od njih traži. Sotonin je cilj bio dostići takav častan položaj za sebe, kao što je prikazano u Izaiji 14:13, 14. Njihovo stupanje pred Jehovina izaslanika odvijalo se osobito kada je trebalo primiti zapovijedi ili donijeti odluke (Danijel 4:17; 7:10).

Je li naše tumačenje nategnuto ili usiljeno kada ovako "tumačimo" Joba 1:16? Ne nameće li se ono prilično prirodno istraživaču u njegovom poniznom i strahopoštovanju punom proučavanju? Neka svatko ispita i prosudi prema svom posvećenom razumijevanju.

Ovdje je, dakle, na zemlji bio susret između Jehovinog zastupnika (Logosa) i Sotone. Sotona je bio vladar zraka i bio je dovoljno drzak da stupi u krug onih koji su bili okupljeni. Ali pobližim ispitivanjem u Jobu pronalazimo daljnje krasote božanske mudrosti.

Zbog nedostatka prostora ne možemo ovdje iznijeti detalje, ali ako Bog da, nešto od toga bit će objavljeno kasnije za dobrobit ljubitelja istine. U Izlasku 33 (osobito Izlazak 33:14) anđeo (Izlazak 32:34) se naziva "Moja prisutnost" (lice moje), a mi znamo da je Logos (Isus) bio taj anđeo, ta "Jehovina prisutnost". Pažljivim ispitivanjem Joba 1:12 i Joba 2:7 otkrit ćemo da se i tamo navodi kako "Sotona ode ispred prisutnosti Jehovine". Tko je onda bio taj Jehova u Jobu? Vjerujemo da će čitatelji sami moći pronaći taj biblijski odgovor. Ali kako bismo im u tome pomogli, upitat ćemo je li sâm Jehova (Otac) u Svojoj svetosti mogao imati zajedništvo s Jobom, pripadnikom grešne ljudske rase, bez posrednika? U vezi s tim, zapazite da je "Jehova" kasnije vodio dijalog s Jobom (Job 38-42, vidi napose Joba 42:7).

Jedan grijeh rađa drugi, a jedna zabluda drugu. I točnost zaključaka Brata A. H. J.-a u Stražarskoj kuli iz 1926:78 (koje on, naravno, nastoji u potpunosti odbaciti) da "ako postoji zabluda u ovom članku... ne bismo li očekivali da će se naredni članci još više udaljiti od istine?", potvrđena je pred našim očima. Zabluda, kada je rođena iz sebičnih motiva (mržnje prema braći koja radi istine kažu "Ne", K.S. 1925:68, odl. 22) jest grijeh. A još je daljnji i veći grijeh ako u svojim nastojanjima da "opravdamo" tu zabludu,

iznesemo drugu zabludu, koja pak vodi do treće, četvrte i još daljnjih zabluda. To je doista grijeh. Ljude s duhovnim ponosom treba smatrati odgovornima za ovo. Oni sve čine ovisnim o vrlo jednostavnoj i, kako oni kažu, lako shvatljivoj "činjenici" da su oni, i samo oni, jedini kanal za božanske istine (da, u pismu objavljenom u njemačkoj Stražarskoj kuli 1925:208 čak su otišli toliko daleko da su upotrijebili izraz "tvornica kruha"); i da ta poruka zapravo nije njihova, već Gospodinova (njemačka K.S. 1924:157). Od tada se to naglašava kroz mnoštvo različitih varijacija.

Jednom kada su uspostavili to načelo i proveli ga među prijateljima, tada im njihov "autoritet" neće dopustiti da priznaju zabludu; ona mora biti branjena i uljepšana tako da izgleda poput istine. A budući da Božja riječ (istina) ne podupire zabludu, tada se mora proizvesti nova zabluda kako bi se utvrdila prva. Obično se neki drugi redak iz Pisma stavi na muke i "obrađuje" sve dok ne postane prikladan za tu svrhu; ali ponekad, kada se ne može pronaći nijedan redak koji bi makar izdaleka podupro zabludu, tada se "tvrdnja" tog "kanala" izdaje kao istina. I onda se čudimo što je prva "jedina" (papinska crkva) učinila "tradiciju" jednako vrijednom kao i pisanu riječ!

Što kaže Isus? Odgovor: Marko 7:9, 13; Matej 7:9; 15:6. Nažalost, istina je, kao što kaže Stražarska kula, da "nijedan čovjek ne voli biti potučen u raspravi" (K.S. 1925:108, odl. 6). Nažalost! Pa ipak ne uvijek: ponizni, i samo oni, kada su "nadvladani svjedočanstvima svetih Pisama", rado će dopustiti da budu potučeni božanskim argumentima i jednako će spremno odustati od svojih vlastitih.

Ubrzo se pokazalo da je novo svjetlo predsjednika, kada se pomnije ispita, u stvarnosti tama. Istraživači su se sjetili da Biblija posvuda kaže da se anđeli koji nisu zadržali svoje prvobitno stanje od tada čuvaju u okovima tame, ovdje u zraku, te da je Sotona njihov vrhovni knez

(Juda 6; 2. Petrova 2:4; Efežanima 2:2; Luka 22:53). S pravom se argumentiralo: Ako su oni ovdje bili okovani u zraku, onda se ne bi mogli slobodno pojaviti sa Sotonom gore na nebu u prisutnosti Jehove, kao što naučava Stražarska kula. Što učiniti kako bi se u svakom slučaju bilo u pravu? Stražarskoj kuli nije bio problem naći odgovor. Odgovorila je: Postojale su dvije vojske demona, od kojih je ona na koju se odnose gore navedena Pisma, budući da su bili vezani u okovima tame, naravno, bila lišena mogućnosti da traži prisutnost Jehove gore sa svojim vrhovnim knezom, Sotonom. Ali Sotona je imao i drugu vojsku koja nije bila ograničena u pogledu svog prebivališta, i to je bila njegova "službena" obitelj koja je bila s njim gore, a koja je zatim bila izbačena s neba u navedeno vrijeme (nakon 1914.), te je od tada potpuno lišena svake mogućnosti da svojom nesvetom prisutnošću ikada više oskvrne svete dvore gore. Eto, sada znamo! I ta tvrdnja ne dolazi s oklijevanjem, već sasvim drsko pred "Pomazanike". Zar nije rečeno: "Bez sumnje (!) postojala je skupina zlih duhova...", to jest onih koji nisu bili zadržani u zemljinoj atmosferi, već su se mogli uspeti sa Sotonom u nebeske dvore (K.S. 1925:346).

"Bez sumnje" — ali, gdje u Pismima? Pisac ga je ili zaboravio citirati, ili je prorok govorio "drsko" (oholo, od sebe samoga) Ponovljeni zakon 18:20; Kološanima 2:18; 2. Timoteju 4:3, 4.

Kako je pisao Brat Russell? "Zahtijevajte od svih koji nastoje poučavati u Gospodinovo ime, da citiraju točne riječi Gospodina ili apostola na koje se pozivaju kao potporu svom učenju. Okrenite na točno poglavlje i redak, itd. ...Zahtijevajte 'tako kaže Gospodin' za sve što prihvaćate kao svoju vjeru. — Djela 2:10 [Djela 17:11]." Istraživači će to zahtijevati! I zato što oni to zahtijevaju, a predsjednik to neće (ili ne može) dati, on ih stoga proglašava "repom Sotonine organizacije" (!!), dostojnima Druge smrti! Ali glatko kamenje za praćku, izvađeno iz potoka, pogađa svaku Golijatovsku zabludu posred čela tako da se ona ruši na zemlju (Mana 4. rujna i 9. svibnja). Mi tražimo čast Božju i čast Njegove istine, i obožavajući Ga, često nam je nužno bez popuštanja oboriti svaku oholost koja se podiže protiv spoznaje Boga, i koja vara Božju djecu. Ne smijemo oklijevati čak ni onda kada se radi o "Božjoj organizaciji" koju su podigli ljudi, "Gospodinovom djelu" koje su ustanovili ljudi, "propisanom putu Gospodnjem" koji su isplanirali ljudi. Sentimentalnostima ovdje uopće nema mjesta. Jer ovdje nije riječ o sitnicama, već o brzorastućem zlu koje izaziva tjeskobu, o obnovljenom "otpadništvu", obnovljenom pustošenju svetišta... "Viči iz sveg grla, ne suspreži se! Glas svoj poput trube podigni i objavi mom narodu njegove prijestupe." (Izaija 58:1.)

TREĆI DIO

Spomenuli bismo još samo nekoliko neutemeljenih tvrdnji za članak koji potječe iz mržnje prema protestirajućoj Božjoj djeci; "Rođenje naroda" (Birth of a Nation). Već smo rekli da se to tumačenje veliča kao "novo svjetlo", a sama Stražarska kula se, iz lako razumljivih

motiva, trudi prijateljima jasno dati do znanja da se bolje svjetlo očekuje i može dobiti tek od tobožnjeg dolaska Gospodina u Njegov hram 1918. godine, te da se logično puno toga nije moglo razumjeti prije tog vremena. I zapravo, toliko je toga staroga već prošlo, a toliko toga postalo novo od 1918., da se čovjek ozbiljno

zapita što se uopće zaista razumjelo u skladu s istinom u danima prije 1918.? (U danima brata Russella.) Tako i 1918. godina igra svoju ulogu u ovom članku! (W.T. 1925:67). Pravo je čudo, ako se to nije moglo razumjeti prije 1918., da su sa širenjem pravog svjetla čekali sve do 1925.! Zašto? Bi li ranija objava "boljeg" svjetla naštetila? O, svakako! Jer bi u to rano doba tada uglavnom iskreni Istraživači Biblije puno odlučnije rekli "Ne". Ali do 1925. godine, "iskrenost" proučavanja Biblije je, kroz sustavan rad, toliko opala da se novi bljesak munje mogao odaslati bez opasnosti. I naišao je — uglavnom — na prijemčive umove. No zamršeno klupko postaje još veće. Prije nego što je novo svjetlo o 12. poglavlju Otkrivenja te o zbačenom i ošamućenom Sotoni izašlo iz "tvornice kruha", istinito tumačenje 12. poglavlja Otkrivenja već je bilo dano. Sedmi svezak ga je sadržavao, a da bi se isključila svaka sumnja, tada je rečeno da su Sedmi svezak i njegovo tumačenje od Gospodina, da, da je Gospodin odgovoran za Sedmi svezak! Dakle, oboje je od Gospodina, a oboje ne samo da nije slično, nego je dijametralno suprotno; prema jednom tumačenju (od Gospodina) u Sedmom svesku, muško dijete je bilo Antikrist, a prema novom svjetlu ono je pravi Krist. Što sad? Od Gospodina je, a odbačeno? Je li sâm Gospodin uvidio da je to neispravno? Ili je došlo do previda? Ili je Bog dao ono što je ispravno, a "tvornica kruha" je podijelila ono što je lažno? Pitamo to jer se uvijek tvrdilo da je ono što se nudi od Gospodina! Naravno, jedva da nam je dopušteno logično razmišljati. Ali zahvaljujemo Bogu što još uvijek možemo razmišljati.

Od 1918. prijatelji mogu vidjeti ono što im je do tada bilo nepoznato. "Od 1918. Pomazanici su po prvi put razumjeli..." (W.T. 1925; 68, odl. 20). Kaže se da je Sotona zbačen s neba, gdje je, kako se tvrdi, imao pristup Jehovi, dolje na zemlju otprilike u to vrijeme.

"Od tog vremena nadalje bitka se nastavila na zemlji. Prije toga bitka se vodila na nebu"
(W.T. 1925:68, 237, 276-280; 1926:25).

Uzmite u obzir sljedeće: Zmaj iz 12. poglavlja Otkrivenja doslovno je Sotona, kojemu je s nekom dobrom svrhom dopušteno da bude na nebu, pa čak i da traži Jehovino lice; taj doslovni Sotona bačen je iz doslovnog neba na doslovnu zemlju, gdje je pretrpio doslovno ošamućivanje, od kojeg se morao doslovno oporaviti. Stoga sa svom ozbiljnošću postavljamo logično pitanje: Ako je zmaj iz Otkrivenja 12:4 doslovno Sotona — ne bi li Sotona morao imati rep? Ne bi li i on trebao imati sedam glava i deset rogova? (Otkrivenje 12:3). Naša se pitanja nastavljaju: Ako su protestirajuća braća (suprotno ujednačenom tumačenju Stražarske kule) označena kao nebeske zvijezde (odl. 22), a kaže se da je nebo doslovno — nisu li onda ta braća morala biti na doslovnom nebu? Nisu li pala dolje?

Ali još jedan kuriozitet: Kaže se da su ta ista braća, "nebeske zvijezde", istovremeno Sotonin "rep"! (isti članak, odl. 22). Koliko svestrano! Zaista su to bajke koje se donose do ušiju Božjeg posvećenog naroda! (2. Timoteju 4:4). Narode Božji! Vidite kako grčevita obrana jedne zablude stvara stotine drugih i gorih zabluda! Čuvajte se! Odvratite se od njih! Takva "djela" nikada nisu dostojna tražene "iznimke". Isus kaže: "Ja ih mrzim." (Otkrivenje 2:6).

Novi narod nije rođen, unatoč pokličima Stražarske kule koji zvuče poput truba. I premda bismo u ovom pitanju govorili manje samouvjereno od Stražarske kule, pitali bismo riječima iz Izaije 66:8: "Može li ... se narod roditi odjednom?" Očiti odgovor je, međutim, naizgled "Ne", a ne "Da". Što ako je Stražarska kula pogrešno objasnila ovu polaznu točku? Tada bi cijela struktura tumačenja koja tako ponosno

počiva na ovome bila jedna golema samoobmana, tada bi proslavljeni mladići vidjeli fatamorganu, ponovno lažnu "viziju". (Vidi W.T. 1925:342.) Tko je onda "ona" u Izaiji 66:7? Kao što smo rekli, nećemo ovdje dati kategoričan odgovor, ali sljedeći prikaz bi možda mogao dati nekim istraživačima poticaj za istraživanje Pisama:

Prije nego što je (Izaija 66:7) osjetila trudove, rodila je, prije nego što su joj došli bolovi, rodila je "muško dijete" (jednina). To je toliko neobično (zapravo, od pada u grijeh i nemoguće), da se postavlja pitanje je li itko ikada čuo ili vidio takvo što. Odgovor je očito: Ne. A budući da se predvidjelo da će se ovo izvanredno rođenje primijeniti na "narod", postavlja se pitanje u Izaiji 66:8. Odgovor je i ovdje očito: Ne. Što ako "ona" nije nitko drugi nego djevica koja je rodila sina? Izaija 7:14.

"Čim je Sion osjetio trudove, rodio je svoju djecu" (množina). Stoga, kada Stražarska kula kaže da se novi narod rađa kao "muško dijete", ponavljamo pitanje koje Pismo već postavlja: "Može li se narod...?"

Toliko je kurioziteta u "Stražarskoj kuli" na teme "Rođenje naroda" i "Sotona zbačen s neba", da je teško znati gdje početi s raščišćavanjem, a gdje stati. Ono što je, poput gore navedene stvari, nemoguće, Stražarska kula ostvaruje s razigranom lakoćom. To je Sion, Božja organizacija, kako je tisuću puta nazivaju, tj. Kristova crkva daje život i svojim pojedinim članovima! Tako Stražarska kula opetovano tvrdi od tada (npr. W.T. 1926:141-142; Osl. 246). Tako crkva, žena, rađa crkvu, muško dijete! Ili se moramo s poštovanjem pokloniti pred ovom "mudrošću" i reći: "Ovo je znanje za mene predivno, previsoko, ne mogu ga dosegnuti", ili je ova mudrost jedna od onih bajki na koje je Pavao upozorio (Titu 1:10-14). Žena rađa samu sebe! Toga, naravno, nikada nije bilo. No, nekima to nije samo jasno, nego čak tvrde da

su vidjeli ovo nečuveno i čudno rođenje. Koliko su veliki religijski sustavi koji odstupaju od istine u izmišljanju "misterija!" Nije li gore opisano učenje o rođenju novog naroda jednaki misterij kao i nauk o trojstvu, itd.? Sve one koji s pravom odbacuju sva takva prazna naklapanja Gospodinov zastupnik (Stražarska kula), naravno, brzo etiketira kao bezakonike, otpadnike, sablazni, rep Sotonine organizacije itd., itd. Unatoč mnoštvu njezinih apsurdna, Stražarska kula samo sebe vidi kao Božjeg miljenika, a sve ostalo je Sotonina organizacija. Ona doslovno kaže: "Sotona je naš najgori neprijatelj, a mi smo njegov jedini zemaljski protivnik" (W.T. 1925:356).

Što se inače tiče 12. poglavlja Otkrivenja, uputili bismo na tumačenje ovog poglavlja dano u "Berejskom priručniku" (Komentaru), koje se čini da ima razne točke koje mu idu u prilog. Smatramo da pod likom zmaja ne bismo trebali podrazumijevati doslovnog Sotonu, već svjetsko carstvo, Rim.

Možda je u ovome Pismo i točnije nego što mislimo. U Otkrivenju 12 nam je rečeno da se zmaj (ovdje Rimsko svjetsko carstvo) naziva đavlom i Sotonom (Otkrivenje 12:9-10), dok se u Otkrivenju 20:2, gdje se očito misli na Sotonu osobno, kaže: "Koji je Đavo i Sotona." Muško dijete ("Sin") iz Otkrivenja 12 podsjeća na "Sina" propasti u 2. Solunjanima 2:3. I baš kao što je Sin iz Otkrivenja 12 vrlo brzo uzašao (napredovao, bio "uznesen") do Boga i do Njegovog prijestolja, tako se i u 2. Solunjanima 2:4 kaže da se tamo spomenuti "Sin" uzvisuje iznad svega što se zove Bog, pokazujući se da je on Bog. Koliko se u ovom slučaju čini prikladnim imenovanje ovog obogotvorenog "sina" kao Mihaela (Onoga koji je poput Boga) u Otkrivenju 12:7. Zvuk radosti u Otkrivenju 12:10 nije, čini se, ništa drugo nego priznanje ovog novog vođe i njegovih sljedbenika na "nebu" (što je naravno jednako simbolično). Oni su naučavali da je s tom pobjedom kršćanstva

(u stvarnosti nikolaitizma, tj. papinstva), došla dugo iščekivana Kristova vladavina i Njegovo kraljevstvo. I to je učenje postajalo sve strastvenije, sve dok nije protestirajućoj Božjoj djeci, koja se nisu htjela podložiti žezlu ovog lažnog Božjeg kraljevstva, donijelo mučenje i smrt na rastezaljki i na lomači. Jedna zla ideja — a kakve strašne posljedice! A ipak se ta ideja potvrđuje do današnjeg dana, i kada bi je neka nova zajednica kršćana uvela, uvijek bi iznova pomislili da su otkrili novu poruku "Gospodina", "Njegovo djelo!" Ako bi se dalo još jasnije tumačenje 12. poglavlja Otkrivenja, mi smo ga spremni prihvatiti.

U 69. odlomku ovog čudesno izvrnutog članka (W.T. 1925:72) pisac je zatražio od čitatelja da uzme olovku u ruke i izračuna 1260 dana iz Otkrivenja 12 (koje primjenjuje doslovno). "Gle rezultata", kaže on teatralno. Suradnici su "pušteni iz pritvora službenika Sotonine organizacije" 26. ožujka, i posljedično, kaže dalje, vrijeme se mora računati od sljedećih cjelovitih dana, od 28. ožujka nadalje. Od 28. nadalje? Zašto ne od 27.? (Vidi i odl. 64 i 87.) Odgovor: Zato što tada (od 27. ožujka uključivo do 8. rujna uključivo; usp. odl. 83) to ne bi bilo 1260 dana! (1920. je bila prijestupna godina!) Ovo smo izračunali s olovkom u ruci! Tvrdnja Društva je neoprostivo dovođenje prijatelja u zabludu. Tako se i uz točno "izračunavanje" ovo tumačenje žalosno urušava samo od sebe.

Ljubljeni u Kristu! Koliko bi se još toga moglo reći u vezi s ovim suludim "svjetlijim" svjetlom, ali zaista nam je nemoguće dotaknuti se svake točke. Svatko tko ima čvrsto tlo pod nogama može bez poteškoća razlikovati lažno od istinitog. Tko god ponovno pročita članak "Rođenje naroda", otkrit će da postoji mnogo apsurdna kojih se ovdje nismo dotaknuli. Ljubav prema Gospodinu trebala bi nas potaknuti da odmah, bez oklijevanja, prepoznamo takva duhovna naklapanja i da ih

odbacimo, a ako su se nekako već ukorijenila, da ih izbacimo iz svog razumijevanja. Da, ljubav prema Gospodinu to zahtijeva! Kako je nekima teško trajno zadržati svoju prvu ljubav prema Gospodinu! Koliko je kušnji, rešetanja često potrebno da bi se vratili prvoj ljubavi, odnosno ljubavi prema Gospodinu i Njegovim darovima! Čovjek "vidi" braću, i biva "viđen" od njih, ali se Gospodina ne "vidi" očima, i čovjek lako zaboravi da Gospodinove "oči" mogu "vidjeti" sasvim drugačije od onih koje imaju braća. Onaj koji hoda usred svijećnjaka (Svojih eklezija, Svoga naroda) ima oči koje probadaju sve, poput plamena ognjenoga. "I nema stvorenja skrivenog pred njim, nego je sve golo i otkriveno očima onoga kojemu moramo položiti račun" (Hebrejima 4:12, 13). Ne bismo li trebali, kada nam "Živa" Riječ Božja kroz "pisanu" riječ pokazuje slavnu istinu, prihvatiti je kao dragocjeni dar od Svevišnjega, a odbaciti kao štetno sve što se protivi simetričnim linijama ove riječi? Bojimo li se izazvati nezadovoljstvo vidljive braće, koja u ne mudrosti ili umišljenosti zanemaruju prvu ljubav prema Gospodinu i koja (ponekad svjesno, ponekad nesvjesno) nastoje sami biti predmetom te prve ljubavi? Ne bismo li se radije trebali bojati izazvati Njegovo nezadovoljstvo, u čijim je očima sve golo i otkriveno — Nevidljivoga? Draga braćo i sestre u Kristu! Zapamtite to! Slijedimo Njega ondje gdje jasno vidimo Njegove istine, metode i puteve u svjetlu Njegovog svjetla. I neka Ga slijedimo odmah, odlučno, bez nećkanja. Nemojmo misliti da je odbacivanje jedne zablude nevažno i da ga stoga ne treba učiniti tako bezuvjetno. Nemojmo misliti da se trebamo suzdržati od toga jer bi to moglo uvrijediti braću, i zato što bismo morali očekivati mnoge sumnje i mnoga zla rasuđivanja na naš račun. Trebaju li se braća uvrijediti kada im drugi (koji su također braća!) skrenu pozornost na pravo svjetlo, a samim time i na njihove vlastite pogrešne zaključke? Ne bi li trebali biti zahvalni? Ne žele li i oni priznati istinu? Ne pokazuje li njihovo ogorčenje na takvo skretanje pozornosti

da oni još moraju rasti u slici Kristovoj? Je li itko među nama nepogrešiv? Nismo li ovisni jedni o drugima? Ne uči li nas povijest s nadmoćnom jasnoćom za svu Božju djecu da je napredak u istini dolazio upravo od onih posvećenih Bogu koji nisu pripadali vodećoj "službenoj" organizaciji?

Iako sve ovo spominjemo u obliku pitanja, vjerujemo da razmišljamo zdravo i trezveno. Vjerujemo nadalje da bi razmatranje ovog savjeta donijelo veliku korist mnogima i pokazalo im nedostatke duhovnih okova, makar oni bili optočeni dragim kamenjem; jer okov ostaje okov. Vjerujemo nadalje da bi odustajanje vodeće braće povezane sa Stražarskom kulom od pomisli da Gospodin daje istine samo preko njih kao jedinog kanala, umanjilo veliki duhovni rat na "nebu" u ovim današnjim danima. Upoznati s poviješću crkve u prošlosti, moramo, naravno, reći da ne gajimo nadu da će braća biti sklona takvom postupku. Njihov dosadašnji stav prema braći koja iz ljubavi prema Gospodinu protestiraju, ne dopušta takvu nadu. I stoga vjerujemo da se oni neće obazirati na naše povike upozorenja. I sami su izjavili da se neće obazirati na kritike takve (zapravo, plemenite) braće, niti će odvojiti vrijeme da ih razmotre (S. k. 1925:355; ali usp. Svezak 6:263, 318, gdje brat Russell potiče na kritiku). Time se lišavaju mnogih blagoslova, jer je duh istraživanja još uvijek živ, i može se naći upravo u onom dijelu prijatelja koje su označili kao "rep" zmaja i "saveznike Sotoninih spletki".

Iz ovih mnogobrojnih razloga i razmatranja proizlaze naši preklinjući i upozoravajući povici: Natrag prvoj ljubavi, natrag prvim djelima! (Otkrivenje 2:4, 5) Natrag Gospodinu kao autoritetu i učitelju!

IZLJEV BOŽJEG DUHA NA SVAKO TIJELO

Svako odstupanje od istine, ma kako malo bilo, uvijek donosi sve veće duhovne gubitke. Pažljivi Istraživači Biblije sa sve većim su zaprepaštenjem primijetili kako je Stražarska kula tijekom posljednjeg desetljeća ponovno stupila na put koji je brat Russell napustio na veliki blagoslov Božjeg naroda, i to povlačeći mnoga, mnoga biblijska obećanja — koja će prema jasnom svjedočanstvu Svetog pisma svoje ispunjenje naći u Tisućljeću, u blagoslovljenoj vladavini upotpunjenog Krista — iz te slavne budućnosti i primjenjujući ih na sadašnje vrijeme, ili čak na cijelo Evandeosko doba. To se može utvrditi u mnogim vrlo važnim točkama istine. Nažalost, velik broj ovisnih prijatelja, koji na Stražarsku kulu gledaju kao na "izravnu hranu od Gospodina" i koji je čitaju samo s namjerom da je odobre, to ne primjećuju. Ovaj smjer može primijetiti samo iskren i temeljit istraživač. Napor da se obećanja koja se trebaju ispuniti u budućnosti — od kojih ćemo još neka spomenuti tijekom naših razmatranja — primijene na sadašnje vrijeme, jasno se pokazuje i u tumačenju dobro poznatog Joelovog proročanstva o izlivanju Božjeg Duha na svako tijelo. Svaki Istraživač Biblije upoznat sa starijom literaturom Stražarske kule zna da je brat Russell biblijski odlomak iz Joela 2:28 primijenio na tisućgodišnju Kristovu vladavinu. I to je tumačenje jedino ispravno i moguće, jer je potvrđeno mnogim biblijskim dokazima. Nasuprot tome, Stražarska kula tvrdi (S. k. 1925:340) da se izlivanje Duha na "svako tijelo" u smislu Joelovog proročanstva dogodilo jednom na kraju Židovskog doba, te da se također događa i na kraju Evandeoskog doba. Ona izričito kaže: "Čini se da se ovaj tekst uopće ne može primijeniti na Tisućgodišnje doba." (Vidi također S. k. 1926:143, gdje doslovno piše: "Pažljivo proučavanje članka u Stražarskoj kuli

pokazat će da izlivanje Svetog Duha ne uključuje razred milijuna koji očekuju živjeti na zemlji. Sveti Duh neće biti izliven ni na koga tijekom Tisućgodišnjeg doba.")

Ljubljani! Čujte i zapanjite se: Sveti Duh je već izliven na svako tijelo! I za to se kaže da je novo, veće svjetlo! Ali ako je to doista svjetlo, onda je prijašnje tumačenje bilo zabluda, jer, naravno, oboje ne može biti istina. Trebamo samo preispitati činjenice, pogledati svoju okolinu, kako bismo utvrdili je li se obećanje iz Joela 2:28 ispunilo, tj. je li Božji Duh izliven na svako tijelo ili ne. Čak i doslovno slijep čovjek zna da svako tijelo još ne posjeduje božanski duh. "Svijet je sada pun patnje; Zvuci jada dopiru do naših ušiju. Prizori bijede i tuge pune oči suzama suosjećanja", pjeva pjesnik, čime upečatljivo karakterizira uvjete među svakim tijelom u našim danima. Jesu li to posljedice izlivanja Duha na svako tijelo? Ne slijedimo "lukavo izmišljene bajke" (2. Petrova 1:16; 2. Timoteju 4:4), lakoumne tvrdnje koje kod Boga nemaju težinu, koje su na Božjoj vagi suda lake poput Baltazara. Gledamo svijet — on "leži u Zlome", i gori je nego ikad. To su činjenice koje nas okružuju i koje se ne mogu zanijekati.

Ali istražimo Pisma i vidimo uče li ona da je Duh izliven na svako tijelo. Odgovor je jasno "Ne!" Gdje god u Pismu naiđemo na izraz "svako tijelo", misli se na cijelo čovječanstvo, a ne na izabrani razred iz njega. Kada u Postanku 6:12 o Noinom vremenu čitamo da je: "... svako tijelo iskvarilo svoj put na zemlji", tada znamo da se to ticalo cijelog tadašnjeg svijeta čovječanstva. Isto vrijedi i za biblijske retke Psalam 145:21; 65:2; Izaija 40:5, 6; Zaharija 2:13; Ivan 17:2 i sve ostale gdje se pojavljuju riječi "svako tijelo". Ako smo još uvijek sposobni razmišljati jasno i logično, onda moramo priznati da se u tim odlomcima uvijek misli na sve ljude. Ograničavanje izraza "svako tijelo" na izabrani dio ljudi zasigurno bi bilo izvrtnje Pisma. Ostaje nam, dakle, utvrditi

kada će Božji Duh biti izliven na "svako tijelo" (Joel 2:28), dakle na cijelo čovječanstvo. Joelovo obećanje jasno daje odgovor u riječi "poslije" (Joel 2:28). Poslije čega? Potrebno je temeljito proučiti 1. i 2. poglavlje želimo li dobiti ispravan odgovor. Prije nego što Joel najavljuje proročanstvo o kojem raspravljamo, on opisuje dan i vrijeme "poslije". Povezujući s time, u Joelu 2:18 i dalje, izneseno je da će Božja naklonost ponovno biti iskazana Njegovom narodu Izraelu u vezi s tim strašnim danom. A zatim slijede dotične riječi:

"I dogodit će se poslije, izlit ću svoj duh na svako tijelo; i proricat će vaši sinovi i vaše kćeri, vaši će starci sanjati snove, vaši će mladići gledati viđenja. Čak ću i na slugu i na sluškinje izliti svoj Duh u te dane."

"Poslije", prema tome, znači poslije Jehovinog dana, dana pustošenja, i kada se tjelesni Izrael, nakon mnogo stoljeća, ponovno obraća svom Bogu. Znamo da dan pustošenja, koji se naziva i danom osvete, predstavlja kraj ovog doba. Ako, stoga, izlivanje Božjeg Duha slijedi nakon dana pustošenja ("poslije!"), onda ovaj biblijski odlomak iz Joela 2:28 svoje ispunjenje može naći samo u Tisućljeću, nikada prije! Samo tada, jer se samo tada govori o svakom tijelu. Prije Tisućgodišnjeg kraljevstva doista je samo malo stado, izabrani razred, blagoslovljeno Svetim Duhom, prema dobro poznatim činjenicama. To je jasno svjedočanstvo Pisama, potvrđeno činjenicama kojima se ne smijemo protiviti. A "mnogi koji (danas) čuju, razumiju i ljube poruku o kraljevstvu i ... koji trube u trubu" (izvaci iz pisma u njemačkoj Stražarskoj kuli 1926:144), ipak nisu "svi", nisu "svako tijelo!" Tumačenje Stražarske kule je posljedično ljudsko šeptrljivo djelo, neutemeljena teorija, prozirni plan, smišljen da označi sve one koji protestiraju kao one koji su protiv "Gospodinovog djela" (a trebalo bi ga nazvati "djelom Društva"), "kao sanjare i starce

koji grade kule u zraku!" O, dragi narode Božji, time se vrši nasilje nad Riječju Božjom! Jer, neka se primijeti, da su proricanja sinova i kćeri, te snovi staraca, itd., posljedice izlivenog Svetog Duha te stoga mogu biti samo dobri i sveti. Kako bi ti starci (starješine) mogli "graditi kule u zraku" ili sanjati lude "snove" kao posljedicu Božjeg Duha? (A to je ovdje pitanje!) "Oni koji su odustali 1918. u tami su ili sanjaju snove", kaže navedeni članak iz Stražarske kule, a u tumačenju riječi: "vaši će starci sanjati snove", ona izjavljuje: "Mnogi koji su dugo u istini nastavljaju graditi kule u zraku" (!) Čujte, stoga, o narode Božji: Sveti Duh Božji čini to! Ali mi kažemo: Dalje s takvim "snovima" Stražarske kule!

Svako će tijelo biti blagoslovljeno u Tisućgodišnjem Kristovom kraljevstvu, kao što smo prethodno pokazali. Stražarska kula zastupa misao da Sveti Duh djeluje samo u smislu začeca, te da se stoga ispunjenje Joelovog proročanstva moglo dogoditi samo u ovom dobu. To je naravno zabluda, jer Pisma, koja su jedina mjerodavna, pokazuju da su i drugi, koji nisu bili začeti duhom za višu prirodu, posjedovali Sveti Duh. Nije li Abraham imao Božji Duh? Nije li Ivan Krstitelj bio "ispunjen Duhom još od majčine utrobe?" (Luka 1:15). Nisu li proročki pisci Biblije bili potaknuti božanskim Duhom? (2. Petrova 1:21; vidi i 1. Petrova 1:2). Jesu li oni tada bili začeti Duhom? Apostol u Rimljanima 8:14 kaže: "Jer svi koje vodi Božji Duh, sinovi su Božji", a i ljudska bića vraćena u savršenstvo također će biti sinovi Božji i sudionici Božjeg Duha (Otkrivenje 21:7). Ako se "Sveti Duh neće izliti ni na koga tijekom Tisućgodišnjeg doba" — kada se može dogoditi izlivanje Duha na Izrael, koje je više puta obećano ovom narodu? (Izaija 32:15; Izaija 44:3; Ezekijel 11:19; 36:26, 27; 39:29; Zaharija 12:10). Hoće li netko hrabro tvrditi da se to već dogodilo ili da se događa danas?

Riječi: "I dogodit će se poslije da ću izliti svoj Duh na svako tijelo" predstavljaju sveobuhvatan opis blagoslova u Tisućgodišnjem kraljevstvu mira, koji počinje nakon strašnog Jehovinog dana. Zatim slijedi pojedinačno nabranje blagoslovljenih: prije svega sinova i kćeri, staraca i mladića. Ove skupine odnose se, prema našem razumijevanju, na tjelesni Izrael, koji prvi prima ovaj blagoslov duha.

Jer primijetimo da su ove riječi upućene tom narodu kroz riječi: "Vaši sinovi i kćeri, vaši starci (starješine) i vaši mladići." Ali prema Joelu 2:29 čak i sluge i sluškinje dobivaju Sveti Duh — cijelo čovječanstvo. Riječi "čak i" daju nam na znanje da sluge i sluškinje do tada nisu bili tako bliski kao sinovi i kćeri spomenuti u Joelu 2:28, itd. — Izaija 14:2, uz druge biblijske retke, pokazuje da su sluge i sluškinje iz Joelovog proročanstva zapravo nacije. Za ispunjenje Izaije 14:2, i drugih sličnih redaka, uvjeti tijekom vremena 6000-godišnje vladavine grijeha naravno ne mogu poslužiti kao primjeri; budući da to ispunjenje pada u tisućgodišnju vladavinu blagoslova pod Isusom Kristom, ono se mora tražiti na potpuno drugačiji način, u skladu s pravdom i ljubavlju nove vlade. Baš kao što je Isus "zarobio" veliko mnoštvo grijehom porobljene ljudske obitelji (Psalam 68:18), kako bi ih priveo Bogu, tako se na sličan način mora shvatiti i Izraelova vladavina nad njihovim prijašnjim tlačiteljima. U svakom slučaju, nitko tada neće vladati nad drugim na njegovu štetu (Propovjednik 8:9). Imajmo također na umu da se izlivanje duha događa "u te dane" (Joel 2:29), tj. u vrijeme označeno riječju "poslije", kada će se Duh izliti na sinove, kćeri, starce i mladiće, ni ranije ni kasnije, dakle također u tisuću godina Kristove vladavine blagoslova. "U te dane" (Joel 2:29) ukazuje na vrijeme koje je već navedeno u Joelu 2:28.

Čuda iz Joela 2:30, 31 u proročanstvu se događaju prije izlivanja duha na svako tijelo, da, čak i prije velikog Jehovinog dana. Riječi: "Prije nego što dođe velik i strašan Jehovin dan", koji je u ova dva poglavlja opisan kao toliko pustošeći, i nakon kojega ("poslije") slijedi izlivanje Duha, pokazuju to tako jasno, da je isključena svaka sumnja. I to je također namjerno izvrnula Stražarska kula, kao što se može vidjeti u istom članku (S. k. 1925:343, odl. 42), gdje se kaže da će "Bog izliti svoj Duh na svako tijelo istovremeno s nastupanjem ovih događaja". Ponavljamo: Joel 2:30-31 ispunjava se prije Joela 2:28-29. Da bismo dali bolji pregled, ovdje smo rasporedili događaje u njihovom redoslijedu:

Događaju se "čuda" iz stihova 30 i 31 ("prije nego što dođe Jehovin dan").

Zatim dolazi Jehovin dan, sa svojim strahotama i pustošenjima; kakvih nikada prije nije bilo i nikada ih više neće biti (Joel 1 i dio 2. poglavlja).

Izbavljenje Izraela (Joel 2:2-27 djelomično).

"Poslije" (nakon prethodnih događaja) slijedi izlivanje duha na svako tijelo, na "vaše" sinove, kćeri, starce, mladiće, a također i na sluge i sluškinje.

Kada je Petar citirao Joelovo proročanstvo na dan Pedesetnice, to je učinio kako bi dokazao podsmjehivačima da ti učinci nisu nastali od mladog vina. Joel je već govorio o tome u svom proročanstvu, da će izlivanje Svetog duha rezultirati proricanjem, gledanjem viđenja i snova.

Ali kako se ne bi stvorio dojam da se Joelovo proročanstvo tada u potpunosti ispunjavalo, Petar izričito kaže: "To će se dogoditi u posljednje dane." Blagoslov Pedesetnice (koji se nastavlja do danas, iako njegov učinak nije tako upadljiv, tako čudesan kao tada) bio je samo prvina (Rimljanima

8:23) pred nadolazećim izlivanjem duha na cijeli svijet u kraljevstvu mira našeg Gospodina. Pitanje na dan Pedesetnice bilo je: "Što bi to moglo značiti?" (Djela 2:12). I Petar im je objasnio što je "to" bilo: rezultat primanja Božjeg Duha, a ne vina. To je bitno.

Još bi se puno toga moglo reći o zaključcima dvojbenih tumačenja Stražarske kule, koja su puna grešaka, ali želimo se pozabaviti samo najgrubljim izvrtanjima istine. Spomenuli bismo, međutim, umjetno, da, domišljato, tumačenje u vezi s "mladićima", za koje se kaže da predstavljaju "velik broj mladića i djevojaka" koji su došli "spoznaji istine" (ali je li to spoznaja?) od 1918. To su uistinu "kule u zraku!" Kako li se počašćeno osjećaju takvi "mladići", i stoga nije čudo da i oni, kao što se često iskusilo, ne uspijevaju pokazati baš najbolje ponašanje prema "starcima". Baš kao nekoć u Izraelu (Izaija 3:4, 5). Zasigurno, razvoj karaktera je nepotreban; da, pogrešan, da, od Sotone, kako to misli Stražarska kula. Jao, "oni odbijaju prihvatiti ukor" (Jeremija 5:3). Najvažnije je da mladići kažu "Da" i s oduševljenjem idu naprijed (S. k. 1925:79, 118-119, 234, 343; 1927:255, pismo). Ako je 1918. bila ključna godina za "mladiće", onda brat Russell ne pripada njima, nego radije sanjajućim starcima. I to se također kaže, iako još uvijek donekle prikriveno, jer mnogi su — kako nam se kaže u pismu jednog brata putujućeg propovjednika, uslužnog prema društvu — koji "leže pokraj brata Russella prije dvadeset godina... u snu", ostarjeli "Rezultati" koji sanjaju (S. k. 1926:255, pismo) i "koji ne znaju lajati". Brate Russellu, vjerni svjedoče! Čujete li to? Preporučujemo pažljivo čitanje oba pisma objavljena u S. k. 1926:286, od kojih je jedno objavljeno unatoč tome što je "osobno i povjerljivo" (jer sadrži neke karakterne pojedinosti protiv starije braće putujućih propovjednika za koje se kaže da "idu spavati"). Pronaći će se neke značajne stvari.

Prije nego što završimo raspravu o članku u Stražarskoj kuli, "Sveti duh izliven", skrenut ćemo pozornost na još jednu točku koja se tamo dotiče, a koja je možda promakla pozornosti prijatelja. Radi se o VREMENIMA OSVJEŽENJA iz Djela apostolskih 3:19. I ovaj se slavni biblijski redak, koji se odnosi na budućnost, oduzima od nje i proglašava već dvostruko ispunjenim — na kraju Židovskog doba i od 1875. do 1918. (S. k. 1925:341-342). Nasuprot tome, u S. k. 1925:93 stoji da se "vremena osvježenja" broje od 1918. nadalje. Ovim će se tempom sva obećanja ubrzo ispuniti, i neće ostati više nijedno obećanje za slavu budućnost Tisućgodišnjeg kraljevstva mira. Povijest se ponavlja! Podnaslov potonjeg članka iz Stražarske kule glasi: "Vrijeme osvježenja je tu" (str. 93), a onda se u 2. odlomku kaže: "Istraživači Biblije su ponekad mislili da 'vremena osvježenja' nisu isto što i 'vremena obnove'. To nije isto."

"Kakvog li predivnog novog svjetla", uskliknut će mnogi od dragih s velikom radošću; ali iskreni će istraživači tugovati zbog toga. I ovdje ponovno imamo "snažnu zabludu" (2. Solunjanima 2:11), opasna izvrtanja istine. Ali iskreni Istraživači Biblije će trubiti u trubu i istinito naviještati: "Vremena osvježenja još nisu tu! Ona su u budućnosti!" Ona nisu ništa drugo do "vremena obnove svega" (Djela 3:21) koja su još u budućnosti, naravno, u bliskoj budućnosti. Tada će doći "poželjne stvari svih nacija", osvježenje i odmor (Hagaj 2:7; Izaija 14:3).

Riječi iz Djela apostolskih 3:19-21 i njihov kontekst dokazuju da će "vrijeme osvježenja" biti za čovječanstvo općenito, dakle svjetskih razmjera. Očito je da ta vremena za svijet još nisu tu, jer čovječanstvo još uvijek stenje pod radom, nemirom i teškim ropstvom (Izaija 14:3). Mi još uvijek možemo pjevati: "Vremena osvježenja, odmora, sada su blizu." Mnogi to pjevaju, ali ne vjeruju u to!

S obzirom na sve ovo, ponavljamo svoja pitanja:

Svjedoče li činjenice prošlosti i sadašnjosti da je Božji Duh izliven na svako tijelo? Može li itko potvrdno odgovoriti na ovo pitanje, a da ne dođe u proturječje s vidljivim činjenicama?

Svjedoči li Božja Riječ da je Duh izliven na svako tijelo? Može li itko tko, sa strahopoštovanjem i poniznim srcem, prihvaća riječ nepatvorenu, tj. upravo onakvu kakva jest, potvrdno odgovoriti na ovo pitanje? Tko god želi potvrditi, neka to učini. Mi to ne možemo, i znamo da na tisuće drugih s nama ne prigrabuju koljena pred naukama koje nisu izgovorili Jehovini govornici.

Trebamo li, kada istinsko svjetlo sja za nas i usredotočeno je i na pitanje o kojem se ovdje raspravlja, misliti: Pa, ionako ću šutjeti, nije važno za ovu jednu točku? Zašto bi zbog mog ponašanja nastao bilo kakav nemir? Pitamo: Trebamo li doista tako odlučiti?

Dragi Izraele Božji! Tko god od nas tko je posvećen Njemu koji je stvorio nebo i zemlju i sve što je u njima, Njemu koji nas je pozvao, prihvatio i dao nam svoju istinu, Njemu koji promatra svaki naš korak i sa ljubavlju prati naše hodaње "putem kojim je Isus kročio" — donijet će svoju odluku, bez kolebanja, bez obzira na druge, samo u korist Onoga kojemu se obvezao jednom zauvijek u svom savezu na temelju žrtve, da će služiti i slušati samo Njega.

Ljubljeni, da to nije tako, kakva bi onda bila naša služba "Bogu"? Kako mi služimo Bogu? Nije li u radosnoj podložnosti Njegovoj Riječi? Ako nije u tome, onda više nismo Njegovi slugе, jer onda tražimo ugoditi ljudima više nego Njemu (Galaćanima 1:10). Prepoznavamo li svoju dužnost? Onda ustajmo, ispunimo je, vjerni u najmanjem, na slavu Njegovog imena! Tada ćemo

na kraju čuti Njegovo "Dobro, slugo dobri!" i ući u Njegovu radost u Njegovo pravo vrijeme. Samo tada!

ILIJA—ELIZEJ

Povijest Ilije u svakom je pogledu nadasve izvanredna. Život i djelo ovog Jehovinog proroka padaju u vrijeme kada je Izrael već bio uvelike predan idolopoklonstvu. Iako je Izrael bio Božji zavjetni narod, ipak, "nisu svi Izraelci koji potječu od Izraela" (Rimljanima 9:6).

Koliko je strpljenja Bog imao sa svojim izabranim narodom, koji je bez iznimke nakon svake reformacije ponovno padao u idolopoklonstvo svog neznabožačkog okruženja. Jedva da bi neki Jehovin borac završio bitku za vraćanje zavjetnog naroda izvornom, čistom obožavanju Jehove i sišao sa životne pozornice, kad bi uslijedio novi otpad. I nisu se u idolopoklonstvu uvijek naslađivali samo rijetki, već mnoštvo; a oni su pak gotovo redovito samo slijedili stope svojih vođa, bili to kraljevi ili svećenici, koji su se željno upuštali u takve idolopokloničke radnje. Cjelokupna je vlast, stoga, i građanska i crkvena, uglavnom bila suprotstavljena istinskom obožavanju Jehove, pa su oni malobrojni koji su Mu bili vjerni posljedično bili u teškom položaju.

Nije li to istina i u vezi s nominalnim duhovnim Izraelom kršćanskog doba? Uistinu, tako je! Svaki je reformni pokret na kraju bio presretnut od strane vladara tame ovoga svijeta i usmjeren na staze koje bi vodile njemu, a ne Bogu. A onda su uvijek iznova morali ustajati novi svjedoci, hrabro i neustrašivo, kako bi spasili kršćanstvo od potpune pokvarenosti tijekom đavolskih gadosti "mračnog" srednjeg vijeka, "slavnog" razdoblja otpada. Kako je samo idolopoklonstvo tamo vladalo! Stoga vidimo kako je tjelesni Izrael, sa cjelokupnom svojom

poviješću, bio predlika povijesti duhovnog Izraela. Sličnosti između tih dvaju Izraela vjerojatno su veće nego što većina nas sluti. One se ne odnose samo na cjelokupnu povijest jednoga i drugoga, nego vrlo često i na pojedinačne događaje, krize i osobe.

Slava svim tim herojima vjere, koji su slušali Jehovu u predanoj odanosti, kako god da ih je pozvao! Jednog će se dana otkriti što svijet duguje ovim malobrojnim, nepoznatim i odbačenim Njegovim svjedocima. Njihova sudbina doista nije bila zavidna. Ilijina se služba odvijala u vrijeme kada je ruka progonitelja teško pritiskala Jehovine vjerne slugе. Ahab, sin zlog Omrija, bio je kralj nad Izraelom, i "činio je ono što je zlo u Jehovinim očima, više od svih koji bijahu prije njega" (1. Kraljevima 16:30). Njegova je žena bila neznabožačka princeza, Izebela, kći Etbaala, kralja Sidona. Uzeti nju za ženu značilo je podvrgnuti se njezinoj dominaciji i istodobno obožavati Baala, čija je ova Etbaalova kći bila gorljiva sluškinja. Čini se da je bila zapovjednički nastrojena žena, nepopustljiva, dalekovidna, dogmatična i okrutna. Nešto plemenitiji Ahab mora da je u njezinoj blizini postao još gori.

Ahab je bio tek loptica za njezine demonske ideje i strasti. Istina je da su oni koji imaju najčistije obožavanje Boga ujedno i najtolerantniji prema drugima; što je obožavanje Boga iskvarenje (čak i tamo gdje su se njegovi predstavnici izdavali za "jedinu pravu crkvu" itd.), to su njegovi pristaše neljubazniji, netolerantniji i okrutniji prema drugima. Božji narode, obrati pozornost na ovo!

Pod takvim kraljem, a još više pod takvom nadarenom, sotonski okrutnom ženom, idolopoklonstvo je moralo poprimiti goleme razmjere. Tako se i zbilo. Primiti u takvo vrijeme Jehovinu zapovijed: "Idi, ja te šaljem!" značilo je nešto. Ilija je primio takvu zapovijed i morao ju je

izvršiti. Biblijski izvještaj o tim danima, tako prepun promjenjivih događaja, svima nam je poznat.

Ilija je revnovao za Jehovu svom svojom snagom, i to ne bez učinka. Ali iza Baala su također stajali demoni nimalo zanemarive moći. Možemo s pravom pretpostaviti da je među palim anđelima vjerojatno bilo nekih koji su zauzimali više položaje, koji su žudjeli za obožavanjem, i koji su mogli biti strašno okrutni kada bi im se nešto usprotivilo. No Bog je veći od svih tih bogova. Kad bi On samo prozborio riječ (Job 34:14, 15), svi bi neprijatelji, svi Baali i Milkami, iznenada izginuli. Ali Bog im dopušta da nastave djelovati do određenog stupnja i do utvrđenog vremena, prema Njegovom svemudrom naumu. U Ilijinom je slučaju Bog na gori Karmelu, u kušnji vatrom, pokazao da je On svemogući Bog i da su demoni koji stoje iza Baala imali samo ograničenu moć.

No čak i uz takve javne demonstracije božanske moći, neki su još uvijek bili daleko od pokajanja jer su imali duh zloga, koji ne prihvaća nikakvu pouku od Boga i Njegovih vjernih slugu. Naprotiv, iz osjećaja nemoći prešli su u bijes protiv onih koji su bili bolji od njih samih.

U bijesu zbog nanesene im sramote, Izebela se zaklela da će istrijebiti tog problematičnog Jehovinog slugu. Baal se morao opravdati.

Ilija odlazi na Horeb. Zašto? Kaže se da je pobjegao tamo isključivo iz straha. Ali nemojmo prebrzo suditi. Vjerujemo li da je Ilija počinio ona djela na gori Karmelu, tu bitku protiv svijeta demona, protiv idolopoklonstva, protiv Baala i njegovih 450 svećenika, protiv Izebele i njene moći, u vlastitoj snazi? Ne. Imao je zapovijed od svog Boga da to učini. Kada Bog daje zapovijed, onda sve posljedice našeg vjernog izvršavanja Njegove zapovijedi možemo i trebamo prepustiti Njemu, jer On vodi bitku. Tada možemo biti posve

uvjereni, jer baš kao što je On odredio, tako će se i zbiti. To neograničeno pouzdanje u Jehovu davalo je herojima vjere onu uzvišenu hrabrost koja nas još uvijek ispunjava divljenjem. Ali zapovijed da se pogubi 450 Baalovih svećenika Bog ne daje svaki dan. Onaj tko bi iz "navike" iz dana u dan provodio takvo djelo udaranja i pogublivanja, samo bi pokazao da ne obraća pozornost na Onoga koji treba govoriti i odlučivati. "Kada te Gospodin želi upotrijebiti, onda ustani u snazi. Ako Isus u duši miruje, nemoj tada ništa poduzimati." Ako, zbog prejakog samopouzdanja, nastaviš činiti djelo koje si nekad činio po Božjoj zapovijedi, iako te Bog nije ovlastio da ga nastaviš, tada je takav samovoljan čin drskost. Sjetite se Mojsija koji je drugi put udario stijenu (Brojevi 20:8, 11, 12). Nemojte misliti da ćete iz dana u dan slaviti pobjede nad 450 Baalovih svećenika! Kako je dobro da vam Bog ne daje takvu zapovijed svaki dan. Dobro je da prepoznamo kako smo vrlo nemoćni. Zar nas ne bi svakodnevna bitka i pobjeda nad 450 Baalovih svećenika učinila oholima?

Neki autor, koji vjeruje da je utvrdio nešto posebno o Ilijinom životu, kaže da se Ilija uplašio, te da Elizej, za razliku od Ilije, nije poznao strah! No neka takav ne zaboravi vlastita iskustva. Svatko mora biti iskren, te u pregledu svog posvećenog života priznati da se on nije uvijek odvijao na visinama pobjede i radosti. Ponekad je čovjek morao poduzeti "bijeg", i – to je bilo ispravno. Nakon razdoblja osobite radosti često dolazi razdoblje u kojem hodamo potlačeni i potišteni. Koliko su često, na primjer, promjenjiva razdoblja i raspoloženja onih koji su predani Bogu zabilježena u Psalmima! Koliko je često Isus smjelo, bez straha, susretao svoje neprijatelje, baš kao Ilija na Karmelu, no zašto se ponekad "skrivao"? Je li to bio znak straha? Sigurno ne! On je postupao isključivo prema uputama svemudrog Oca.

Ako smo onda prepušteni sami sebi na određeno vrijeme koje je Bog odredio, radije bismo poduzeli "bijeg" nego da drsko, bez božanskog naloga, svakodnevno pogubljujemo svećenike. Kad bi samo prijatelji izbliza preispitali ono "djelo Gospodnje" koje se u naše dane provodi bez božanskog naloga! Je li Gospodin priznao to djelo? Je li održao Riječ za koju se uprava tog djela pretvarala da ju je toliko često davala preko njih? Zašto ju je ostavio neispunjenom toliko puta ako ju je On izgovorio, kao što se tvrdi? – Jednostavno zato što je djelo učinjeno bez božanskog naloga. Otuda i činjenica da Bog "nije odgovorio".

Ilijin "bijeg" stoga nije bio toliko nepotreban kao što bi se činilo. Iznad svega, to je bila vrlo potrebna pouka za nas. Kad je Ilija uvidio da unatoč očitom čudu na gori Karmelu nije uslijedilo obraćenje Izraela "ka Jehovi", tada je prepoznao vlastitu nemoć i pobjegao u Božju blizinu. On nije samo pošao k Njemu, pošao je k Njemu na Horeb, na mjesto gdje je On sklopio zavjet s Izraelom. Ovdje je na samom izvoru, da tako kažemo, upijao snagu; ovdje je Bog prošao, baš kao i 700 godina ranije; ovdje je mogao sagledati događaje od proteklih više od 700 godina; ovdje je Bog s njim razgovarao. Ne moramo li se, svaki put kada iskusimo nešto poput malodušnosti zbog naših prividnih neuspjeha, vratiti čak na Horeb, tamo gdje smo stupili u zavjetni odnos s Bogom? "Prisjetite se prijašnjih dana" (Hebrejima 10:32) – koliko bismo to često trebali poslušati! Kako bismo malo svojih vlastitih samovoljnih "djela" (Matej 7:22) tada činili, za koja će Gospodin morati reći: "To nije moje djelo."

Naposljetku je Ilija u vihoru uznesen prema nebu, a njegov je sluga ostao.

Znamo da Ilija nije uzašao na nebo, Isusove riječi otklanjaju svaku sumnju u tom pogledu (Ivan 3:13). Kaže se prema nebu, a Pismo je uvijek točno. Kada gajimo zabludu, to je zato što u Bibliju učitavamo nešto čega tamo nema. Mojsije je bacio pepeo iz peći "prema" nebu i pretvorio ga u pošast, ali bilo bi apsurdno vjerovati da je taj pepeo otišao ravno na nebo i ondje bio primljen. Ilijino uznesenje bilo je u isto vrijeme jednako tipsko kao i sve ostalo u njegovu osobitom životu.

Da je Ilija bio tip, osjećali su iskreni istraživači Biblije svih vremena. Dugo nakon što su njegovi dani prošli, Bogu je bilo ugodno spomenuti ga i dovesti u vezu s važnim proročanstvima koja se nisu odnosila na Ilijino vlastito vrijeme, već na budućnost. Već bi i to samo po sebi bio dobar razlog za vjerovanje da je Ilija, zajedno sa svojim iskustvima, bio tip. No postavlja se pitanje: čiji je on bio tip? Mnogi vjerni i ponizni istraživači Biblije vjerovali su, i u takvom vjerovanju pronašli sklad, da je Ilija bio tip Ivana Krstitelja, a zatim, još i više, svjedočeće i progonjene Crkve Živoga Boga. Priznajemo da nismo pronašli ništa što bi takvu pretpostavku učinilo pogrešnom. Svjedočanstvo cijelog Pisma potvrđuje ovu pretpostavku. Znamo da je Ivan Krstitelj u određenom smislu bio prototip Ilije, jer Pismo to tako navodi (Luka 1:13-17 i Matej 17:12, 13). Iako nije izričito navedeno da je bio tip Crkve, ipak postoji toliko upadljivih sličnosti da se taj zaključak razumno ne može odbaciti. Ovdje Biblija sadrži blaga koja silno raduju srce istraživača. Posljednje Jehovine riječi Izraelu, prije dolaska dugo iščekivanog Mesije, koje je izgovorio Malahija, ukazuju na veliki i strašni dan Jehovin te govore da će Ilija biti poslan prije tog dana – naravno, ne doslovni Ilija, nego netko tko će izvršiti djelo slično Ilijinom. U istoj se vezi daje hitan savjet: "Sjetite se zakona Mojsija, sluge mojega, kojeg sam mu zapovjedio na Horebu za sav Izrael — propisa i sudova" (Malahija 4:4).

Kako neobično! Doslovni Ilija bježi na Horeb (on je bio prvi za kojeg Pismo izvještava da je boravio na Horebu nakon vremena davanja zakona), kako bi tamo dopustio da veličina i važnost tog dalekog Mojsijevog dana, samog početka, neposredne Božje blizine vraćene u sadašnjost okom vjere, proizvede na njega svoj učinak. Kao što smo već rekli: "Prisjetite se prijašnjih dana"; natrag na izvor, na početak, "zakonu i svjedočanstvu!" (Izaija 8:20). Da je Izrael poslušao savjet, da je i kršćanstvo poslušalo savjet i sjetilo se Mojsijeva zakona i zakona Utemeljitelja Crkve, tada veliki i strašni dan Jehovin, koji se spominje neposredno nakon toga u izravnoj vezi, ne bi bio potreban. Ne čini li se, prema ovome, da je Ilija morao pohitati na goru Horeb kako bi sačinio tip važnih stvari? Gledano iz te perspektive, Ilijin strah nije bio jedini i možda zli uzrok ovog putovanja, daleko na mjesto najvećih, najuzvišenijih Božjih objava, na mjesto Boga i Mojsija. Kako je također divno to što su se u viziji na gori preobraženja ponovno pojavila ta ista dva čovjeka s Horeba, Mojsije i Ilija! (Matej 17:3).

Kako li je nadalje čudesno što je kraj života obojice ovih ljudi misteriozno prešao u Božje ruke. Obojicu je Bog položio na počinak na nadnaravan način; jedan je umro na vrhu gore i Gospodin ga je pokopao dolje u dolini, dok je drugi Jehovinom moći uznesen prema nebu i isto tako više nije bio pronađen. Treba li pod ovim okolnostima pretpostavku utvrđenih istraživača Biblije, da je na gori preobraženja Mojsije predočavao zemaljsku ("dolina") razinu, a Ilija nebesku ("prema nebu"), odbaciti kao pogrešnu? Mislimo da ne.

"Veliki i strašni dan Jehovin", čiji je karakter tako često i s naglaskom opisivan pod raznim nazivima u Božjoj riječi, ima veze s kaznenom odmazdom Jehovine pravde na kraju ("žetvi") različitih doba. Čini se da većina zna ponešto o Jehovinom danu na kraju Kršćanskog (Evandeoskog) doba, ali takav je dan osvete postojao i prije gotovo 1900 godina, na kraju Židovskog doba. Isus govori o opustošenju Jeruzalema i njegovom gaženju do isteka vremena neznabožaca (dakle, kroz cijelo Kršćansko doba) u Luki 21, te izričito kaže: "Jer ovo su dani osvete..." (Luka 21:22). Prema tome, tada je postojao "dan osvete", na što je i brat Russell skrenuo pozornost (Sv. 4:47, 529, 570 i dr.). "Dan Jehovin" također čini kraj Kršćanskog doba, doba duhovnog Izraela. Vjerujemo da je većina naših čitatelja s time dovoljno upoznata, ali upućujemo na naša izlaganja u poglavlju: "Izlijevanje Božjeg Duha na svako tijelo."

Kao što je Ilija ustao, u jednom kao i u drugom slučaju, prije ovog dana osvete. U prvom je to bio Ivan Krstitelj, kao što je već rečeno, a u drugom je to Crkva u tijelu, prema mišljenju mnogih pripadnika Božjeg naroda, pa tako i našem. U oba slučaja poruka je glasila: "Zakon i svjedočanstvo!" ili, "Sjetite se zakona Mojsijeva" i "utemeljitelja Crkve, Isusa Krista." No, samo se malo srca okrenulo istini, te je stoga došao i doći će dan osvete nad ljudima.

Posljednji dan osvete mogao bi se možda spomenuti na kraju 1000 godina Doba obnove. Tada će biti žetva, vrijeme konačnih odluka, i protivnici, anđeli i ljudi, zauvijek će propasti u tom danu osvete. Ako je stradajuća i vojujuća Crkva ovog doba Ilija, možda nije pogrešno reći da će i proslavljena te pobjednička Crkva u određenom smislu također biti Ilija. "Ilija" će zaista doći i sve obnoviti (Matej 17:11), a ako je činjenica da, unatoč svim opomenama i pozivima

na pokajanje od strane drugog Ilije, nije sve obnovljeno, ostaje samo pretpostavka da će, kada prvi i drugi Ilija ponovno "dođu", u dan 1000-godišnje vladavine Isusa Krista, sve doista biti obnovljeno (Djela 3:21). Stoga, čak i ako opomene i pozivi na pokajanje Ivana Krstitelja i crkve u tijelu nisu doveli sav narod do pokajanja, i premda dan osvete nije izbjegnut, ipak se mora priznati da je slanje i ustajanje ovog Ilije bilo potrebno u oba slučaja, te da je ostvarilo božanski namjeravano djelo u nekolicini voljnih. U oba slučaja, svi oni koji su dopustili da im se srca obnove, bili su (i bit će) sačuvani od dana osvete.

Ilijino uznesenje prema nebu očito je predstava uznesenja vojujuće Crkve. Vjerujemo da će preobrazba cijele Crkve i njeno uznesenje sačuvati istu od dana osvete. Zasigurno ne možemo reći ništa sa sigurnošću, niti navoditi ikakve detalje, jer te stvari još leže pred nama, ali vjerujemo ovo: da će, kao što su pošteđeni prije 1900 godina otišli u Pelu na sjeveru te stoga nisu morali proći kroz dane osvete, tako i sada crkva otići daleko na sjever, u samo nebo, i tako izbjeci taj strašni dan. Svi ostali bit će pogođeni "kletvom" (Malahija 4:6).

U prethodnom smo iznijeli naša razmišljanja o ovom pitanju. Sada spominjemo činjenicu da Stražarska kula od smrti brata Russella također prikazuje te stvari u posve drugačijem, i po njezinom mišljenju, naravno, u boljem svjetlu. Sada ona naučava da su i Elizej i Ilija bili predstava Malog stada, Ilija doista do otprilike 1918., a Elizej od 1918. naovamo. Zaključci koji se na to odnose mogu se pročitati u članku objavljenom u Stražarskoj kuli 1919. godine (str. 227 i 243): "Blagoslovljeni su neustrašivi", te na mnogim drugim mjestima (npr. Stražarska kula iz 1925., str. 38; 1927., str. 67-72, 83-88).

Po našem je mišljenju to novo svjetlo u stvarnosti tama, a to smo i dokazali, prema milosti koju nam je Gospodin dao, u prethodnim

izjavama. U nastavku će biti rečeno još malo o tome. Doista je zanimljivo primijetiti kako je Društvo ispočetka bilo ogorčeno kada im je rečeno da obavljaju Elizejevo djelo. Tu su tvrdnju odbacili sljedećim riječima: "Tako vidimo u kako bismo se smiješan položaj doveli kad bismo pretpostavili da je to istina" (Stražarska kula, 1918., str. 53; W.T.R 6213).

U to vrijeme oni nisu željeli biti Veliko mnoštvo, koje je trebalo biti prototip Elizeja. Ali, gle čuda, drugog je dana ono što je na početku bilo označeno kao "smiješan položaj" postalo ispravno i od Boga postavljen put: oni su obavljali i još uvijek obavljaju Elizejevo djelo!!

Vrlo je zanimljivo saznati motive za to novo svjetlo. Oni su više nego neobični. Upravo je pitanje "straha" (!) dalo braći iz "Stražarske kule" poticaj da Božjem narodu predstave svoje potpuno promijenjeno mišljenje, a danas je to njihovo mišljenje čvrsta dogma za koju se, u svim izdanjima Stražarske kule, pretpostavlja da je nepobitna istina. Danas je ta dogma čvrsto usidrena u razumijevanju onih koji naprosto slijede Stražarsku kulu. Naslov članka s novom misli (da su i Ilija i njegov sluga Elizej predočavali crkvu) ukazuje zašto braća sada smatraju Elizeja pred slikom crkve. Njihov argument, nadugo iznesen u prvom dijelu članka, jest taj da je Elizej bio mnogo neustrašiviji čovjek od Ilije i stoga izvanredno prikladan kao predstava crkvenog djela od 1918. naovamo. Trude se iz petnih žila kroz cijeli članak prikazati Elizeja višim od Ilije. Da mi možda ne prikazujemo njihova izlaganja s pristranošću, odnosno da je prethodno doista njihova osuda Ilije, dokazuje sljedeći citat iz jedne kasnije Stražarske kule, gdje stoji:

"Nadalje, iskustva koja će zadesiti crkvu u završnim danima njezinog zemaljskog hodočašća bit će takva da će za prevladavanje tih poteškoća zahtijevati dvostruko više hrabrosti, vjernosti, odanosti i ljubavi nego što se zahtijevalo do tada. Iz Ilijinih iskustava primijetili smo da je, unatoč tome što je bio odvažan i neustrašiv tijekom većeg dijela svog zemaljskog puta, ipak došlo vrijeme kada mu je Izebela zaprijetila smrću, te se jako uplašio i pobjegao, no nakon toga povratio je svoju hrabrost. Iskustva kroz koja je crkva prolazila tijekom 1918. godine imala bi tendenciju učiniti plašljivim i bojažljivim onoga tko nije imao apsolutno pouzdanje u Gospodina i tko nije shvatio da njegova bitka nije njegova, nego Gospodinova. Stoga bi bio potreban pojačan duh ljubavi, neustrašivosti i vjerne odanosti Gospodinu i Njegovom djelu da bi se prihvatio plašt koji je pao s razreda Ilije, ili u drugoj slici mač, 'Svršena tajna', i svaka dodatna poruka u skladu s tim, te da bi se hrabro i neustrašivo nosio naprijed i koristio onako kako bi Gospodin htio da to činimo." (Stražarska kula, 1919., str. 247)³

Dakle, Ilijino se vrijeme nastavilo valjda do 1918., tako da je brat Russell kroz njega prošao gotovo u cijelosti, a prema tome, to se vrijeme odlikovalo strahom crkve (o, dragi brate Russell!); tek je 1918. donijela vrijeme neustrašivosti, a u to su vrijeme Ilija i Elizej jasno odvojeni. (Preko koga?)

S obzirom na to, Stražarska kula piše: "Vatrena kola koja su razdvojila Iliju i Elizeja nisu ukazivala na postojanje ikakvog neprijateljstva između te dvojice, niti između razreda koje su njih dvojica predočavali. Naprotiv, Elizej je u svakom trenutku bio potpuno odan Iliji. Kola, kao vozilo, simbol su organizacije i stoga bi vrlo dobro predstavljala Društvo, koje je Gospodin preko svog vjernog sluga organizirao, koristio i još

uvijek ga koristi kao sredstvo za prenošenje svoje poruke svom narodu. Konji predstavljaju doktrine. Vihor je simbol velike nevolje, rata. Na toj su se slici pojavila vatrena kola s vatrenim konjima i razdvojila Iliju i Elizeja, a Ilija je otišao gore (bio je odnesen) u vihoru. U proljeće 1918. Biblijsko i traktatno društvo Stražarska kula nosilo je vatrenu poruku, poruku primjerenu tom vremenu. U isto je vrijeme vladala i velika nevolja. Tada je završilo djelo koje je Ilija predočavao, a Ilijino odnošenje ukazivalo je na takav završetak. To ne znači odnošenje pojedinaca, već bi to značilo da su Gospodinovi ljudi, barem na neko vrijeme, prestali obavljati određeno djelo koje je Ilija predočavao. Elizejevo stajanje pokraj Jordana ukazivalo bi na vremensko razdoblje, bilo ono kratko ili dugo, koje protječe sve dok Elizej ne preuzme plašt — poruku koju je nosio Ilija — i ne počne ga koristiti prema Gospodinovim uputama." (Stražarska kula, 1919., str. 247)

Ovdje je, dakle, izričito utvrđeno da razdvajanje djela nije poteklo od prijatelja, koji su općenito odobravali i zastupali metode i priznata učenja onako kako su se do tada provodili. U objašnjenju koje slijedi, Društvo je, možda nesvjesno, dobro zabilježilo činjenice onako kako sada leže iza nas:

"Bez sumnje, Biblijsko i traktatno društvo Stražarska kula organizirao je brat Russell pod Gospodinovim vodstvom; i kao što je prethodno istaknuto, njegova misao bila da bi ono trebalo biti njegov nasljednik i činiti ono djelo koje on nije dovršio." (Stražarska kula, 1919., str. 248; 1927., str. 157)

Zbog Ilijinog bijega i putovanja na goru Horeb, taj stari izraelski borac u očima Društva Stražarska kula ispada tako slab karakter, da ga Elizej (njegov sluga!), oslobođen svakog straha, potpuno zasjenjuje, tog "oca" (Stražarska kula, 1927., str. 246-247). Čini se da nisu promislili kakva bi se

podrugljiva presuda time izrekla u njezinoj prototipskoj primjeni na mučenike i ratnike iz prošlosti (sve do 1918. godine).

Istina je, naravno, da se od 1918. ne pokazuje nikakav strah, no to možda i jest pogreška! Oni su od 1918. neustrašivi u ostvarenju "djela", osobito s obzirom na Babilon; u vidu su imali velik cilj — srušiti Babilon; no zaboravili su da je bolje pohitati na Horeb nego li, kako je rečeno, rasparati utrobu Izebele i njezinih 450 svećenika bez božanskog naloga. Doista su bili neustrašivi u svom divovskom pothvatu protiv Babilona, opijeni mislju da je upravo nama pripao zadatak provođenja djela odmazde (osvete) protiv Babela. Da, čak je i Sotoni upućen izazov s ludo hrabrom drskošću, ovim bombastičnim riječima: "U ime Jehove Boga... mi prkosimo đavlu i svim njegovim oruđima pod suncem" (!) (Stražarska kula, 1926., str. 200). U jednoj pjesmi iz Stražarske kule (1926., str. 380) daje se poticaj da se ostane lojalan i da se strpljivo izdrži, "kako bismo pripadali vojsci koja ruši Babel."

Pogledajmo, ljubljani, jesu li pripadnici Božjeg naroda, Malog stada, oruđe u ruci Svemogućeg za uništenje Babela. Pismo o oruđima za uništenje Babilona uvijek govori kao o "velikoj vojsci", oruđima Jehovinog gnjeva. Dovoljno je samo pročitati Izaiju 13; Jeremiju 50:3, 9, 14-16, 21, 25-27, 29, 41, 42; 51:11, 12, 27, 28, 48 i druge retke, da ustanovimo kako Božji narod, Malo stado, ne treba vršiti to djelo nad Babilonom, već narod sa sjevera, odavno najavljen, taj veliki narod, mnogi kraljevi zemaljski. O tome je brat Russell sasvim ispravno napisao: Dok promatramo ove milijune naoružanih i discipliniranih ratnika, pitamo se: tko je u svem tom silnom mnoštvu ona vojska na koju proroci ukazuju kao na veliku Gospodinovu vojsku? Mogu li se proročanska ukazivanja odnositi na bilo koga od njih? A ako mogu, u kojem bi se smislu oni mogli smatrati Gospodinovom

vojskom, budući da nitko od njih nije vođen Njegovim duhom? Ili se to ukazivanje može odnositi na Božji narod, vojnike križa, čije oružje apostol Pavao opisuje ne kao tjelesno, već kao moćno za rušenje utvrda (2. Korinćanima 10:3-5)? Može li biti da će "mač duha, koji je Riječ Božja" (Efežanima 6:17), u rukama Božjeg naroda, koji je ispunjen Njegovim duhom, izvršiti to veliko djelo rušenja svih kraljevstava ovoga svijeta, i predati ih Kristu u vječni posjed?...

³ Ali u Stražarskoj kuli od 15. veljače 1918. (članak: "Dva razreda u Crkvi", pod podnaslovom: "Značenje Ilijinog plašta") Društvo izričito označava Elizeja kao onog koji je plašljiv! Tamo stoji: "...nedvojbeno je očito da ga koristi razred Ilije (poruku u takozvanom 7. svesku), a ne Elizej. Lako je sada vidjeti da bi se razred Ilije, ustrajući u objavljivanju poruke protiv Babilona, time odvojio od razreda Elizeja, koji bi bio plašljiv ili bi zanemario obavljanje bilo kojeg dijela ovog djela..."

Dakle, u jednom se trenutku strah pripisuje Elizeju, a u drugom se, naprotiv, kaže da je Elizej neustrašiv, a Ilija onaj tko se boji! — Baš onako kako prigodi odgovara.

Očito nisu sveti ti koji će sačinjavati Gospodinovu veliku vojsku, na koju su ukazivali proroci, za rušenje kraljevstava ovoga svijeta: niti je oružje njihovog ratovanja dovoljno za tu svrhu. Njihovo je oružje doista moćno, kako kaže apostol, među onima na koje ono djeluje. Među pravim Božjim narodom, koji marljivo priklanja svoje srce pouci, Njegova je Riječ oštija od dvosjeklog mača, doista „rušeći krive misli (ljudska mudrovanja) i svaku oholost koja se diže protiv spoznaje Boga, i zarobljavajući svaki um na pokornost Kristu” (2. Korinćanima 10:4, 5); ali oružje ovoga ratovanja ne djeluje tako na svijet. Vojska svetih, štoviše, nije „velika vojska”, već „malo stado”, kako ju je sam naš Gospodin nazvao. — Usporedi Luka 12:32; Joel 2:11. (4. Svezak, str. 542, 543.) Ali Otkrivenje 17 otklanja svaku sumnju. Svaki Istraživač Biblije bi trebao znati da u ovom poglavlju prava crkva nije predložena ni u „zvijeri” ni u „ženi”, već u onima koji se spominju u Otkrivenju 17:6, čiju je krv okrutna žena pila. Zvijer kao i žena bit će uništeni — prvo žena, a zatim zvijer. Hoće li sveti uništiti ovu ženu, Babilon, „veliki grad”, kao što Stražarska kula opetovano, sa smjelom sigurnošću, naučava? Čitamo: „I deset rogova što ih vidje, i zvijer, oni će zamrziti bludnicu, opustošiti je i ogoliti, meso će joj pojesti, a nju u vatri spaliti” (Otkrivenje 17:16; vidi Diaglott prijevod). Ako želiš pripadati vojsci koja ruši Babilon (Babel) — bi li se poistovjetio sa zvijeri i njezinih deset rogova? Jer s te strane dolazi 1. mržnja; 2. pustošenje; 3. ogoljavanje; 4. jedenje njezina mesa (Izebela!) i 5. spaljivanje Babilona, velikog grada. Prema tome, ako želiš srušiti Babilon, onda se moraš brzo pridružiti Jehovinoj „velikoj” vojsci i biti upisan u popise zvijeri i njezinih deset rogova. Onda moraš pripadati zvijeri! S obzirom na to, pitamo: Jesu li mnoga izdanja „Stražarske kule”, koja su poticala na neustrašivost u djelu rušenja Babilona, bila

ispravna? Je li hvalisava neustrašivost u ovom divovskom pothvatu bila prikladna? Nećemo li odlučiti: Mi nemamo ništa sa spaljivanjem Babilona! Zašto se onda u to miješati? Zašto tamo rasipati svoje snage? Čemu toliki utrošak u sferi koja pripada zvijeri i deset rogova? Zašto? Je li to bilo mudro? Je li to bilo nužno? Nisu li upozorenja pravih „istraživača” Biblije protiv ovog djela bila biblijski utemeljena? Jesu li hitne tvrdnje o Ilijinom strahu i Elizejevoj neustrašivosti bile ispravne? Ne, i opet ne! Ne pokazuje li to jednim udarcem da se cjelokupno izlaganje „Stražarske kule” sa svojim motivima urušava samo u sebe? Oh, da su samo dragi nametnuli sebi više suzdržanosti! Ne bi doživjeli toliko razočaranja. Jer, pogledajmo zasebne faze ovog djela udaranja! Jesu li se vode Jordana razdvojile? To se neprestano najavljivalo! Jesu li nebesa nominalne crkve spaljena? Koliko je ovog „Gospodinovog djela”, tako neustrašivo izvršenog, donijelo ispunjenje kakvo je bilo najavljeno? Nije li vrh mača (za koji se govorilo da je 7. Svezak) donio više štete nego blagoslova? Nije li Božja Riječ taj mač, kao što čitamo? Zar on nije imao vrh? Je li bilo nužno stavljati ga? Ako je 7. Svezak bio vrh, što je bio balčak? Možda 1. Svezak? Znamo da su dragima logična pitanja neugodna, ali ovim pitanjima želimo samo pokazati koliko je mnogo toga u ovom „Gospodinovom djelu” bilo ne mudro. Bilo bi bolje da se braća, koja su donosila te lude nauke i u vlastitoj mudrosti radila stvari koje uopće ne pripadaju Božjem narodu, nisu u to petljala, već da su radije požurila na Horeb! Uistinu, to bi bilo mnogo, mnogo bolje. Tada ne bi smatrali nužnim procjenjivati Iliju tako malenim, a Elizeja (zbog njegove navodne neustrašivosti) tako upadljivo velikim. Tada ne bismo ni doživjeli da se vrijeme sve do 1918., u čijem je zadnjem dijelu brat Russell igrao posebno važnu ulogu, označi kao vrijeme nelagodnog straha (!), a samo vrijeme od 1918. — vrijeme brata Rutherforda — kao neustrašivo i

blagoslovljeno dvostrukom mjerom Duha! O, kakve li sramote! Od tog članka, jednog od prvih pogrešnih koji su se pojavili ubrzo nakon smrti brata Russella, pokret Stražarske kule ne želi biti antitip Ilije, već apsolutno samo Elizeja! A oni koji žele ostati Ilijin antitip smatraju se strašljivcima! Vidimo kako čak i Ilija, taj neustrašivi reformator, mora patiti kada onima, koji često moraju prosvjedovati protiv određenih ljudskih pothvata, treba očitati lekciju. Ali, dragi prijatelji, pretpostavimo li da je brat Russell, poput ostalih istraživača, bio u pravu u pretpostavci da je Elizej bio tip (slika) Velikog mnoštva, i pretpostavimo li nadalje da je sadašnji pokret Stražarske kule također u pravu u svojoj vlastitoj najavi da ispunjava Elizejev tip — što iz toga slijedi? Što ako bismo rekli: Prijatelji, mi ne smatramo da smo ovlašteni odlučivati kojem razredu vi pripadate, ali ako mislite da ste Elizejev antitip, to je vaša stvar. Možda i niste toliko u krivu u ovoj svojoj pretpostavci. Nemamo razloga to osporavati; međutim, mi bismo radije bili poput Ilije, a ne Elizeja.

Ovdje ne bismo iznosili kategorične tvrdnje o dvostrukoj mjeri Duha. U određenoj se mjeri možemo složiti sa „Stražarskom” kada u članku kaže: „Kada se proročanstvo ispuni, ili je u procesu ispunjenja, tada ga posvećeno Božje dijete može razumjeti” (K. S. 1919:243). Mi vjerujemo da Ilijin razred još nije odnesen, stoga danas još ne znamo sa sigurnošću koja će mjera Duha biti potrebna Elizejevom razredu koji ostaje iza njega, u onaj strašni dan Jehovinog gnjeva. Očigledno su te stvari još uvijek u budućnosti. Ali htjeli bismo spomenuti činjenicu da mnogi dragi prijatelji iz Stražarske kule, koji vole naglašavati neustrašivost u svom „djelu”, pokazuju veliki strah kada ih se potakne da izravno sagledaju istine koje im se iznose — svjedočanstva Pisma. Oni izbjegavaju suočavanje i boje se priznati da je Biblija u pravu, a „Stražarska kula” u krivu, te bježe. Ako mi kažemo: „Biblija kaže tako i tako,

na tom i tom mjestu”, onda oni kažu: „Ali Gospodin je postavio ovu braću na čelo djela...” Što je od toga sada snažniji, odlučujući dokaz? O, da su barem doista neustrašivi! Budući da poznaju neustrašivost samo u svom entuzijazmu da učine veliko djelo, onda će i to djelo nadalje (kao i do sada) ostati bez božanskog Amen. Budite neustrašiviji, vi neustrašivi! Niste li sami rekli „da se novo stvorenje u Kristu ne treba bojati nijednog čovjeka niti ičega što čovjek proizvede” (K. S. 1919:227)? Onda postupajte u skladu s tim. Odbacite svaki strah (K. S. 1925:38). Ne dajte nam povoda da pitamo zašto nas izbjegavate kada se sretnemo s Biblijom u ruci. Zašto neprestano moramo doživljavati da izbjegavate svaki razgovor s nama?

I to na svakom mjestu. Zato budite neustrašiviji, vi „neustrašivi!” Jer „mi moramo dokazati našu vjeru i pouzdanje u Boga i Njegova obećanja svojim djelima i radom”, a sunasljedstvo s Kristom daje se takvima „samo ako se pouzdano oslanjaju na njegova obećanja i po njima postupaju, te koji se ne boje onoga što im čovjek ili ljudski crkveni sustavi, ili bilo koji drugi sustav, može ili stigne učiniti...” „Takvi će uvijek tražiti da upoznaju što je volja Božja...” (K. S. 1919:228).

Tako je „Stražarska kula” u ono vrijeme vrlo ispravno pisala, a sada izravno pitamo: Jeste li „neustrašivi pred čovjekom ili ljudskim institucijama?” (K. S. 1919:229). Hoćete li uistinu „...mirno i radosno slušati njegove zapovijedi, ne bojeći se što bi moglo uslijediti?” (K. S. ista stranica). Njegova je zapovijed da pustimo svjetlu da svijetli, da objavljujemo Njegovu istinu riječju i djelom, i, nerijetko, da rušimo utvrde, krive misli i svaku oholost koja se diže protiv spoznaje Boga (2. Korinćanima 10:5). Ako to samo želite, imat ćete puno posla u ovoj sferi, jer ćete naići na mnoge neprijatelje. „Oni su uspostavili veliku utvrdu zablude te škrguću zubima i ratuju protiv

svakoga tko se usudi iznositi istinu” (K. S. 1919:244). Tako je lijepo i ohrabrujuće pisala Stražarska kula, a mi bismo vas htjeli ohrabriti da i sami bez straha to poslušate, ne obazirući se na velike radosti koje ćete doživjeti ili na to kakva će to neprijateljstva donijeti.

Da, tako je pisala Stražarska kula u članku o Iliji i Elizeju. To i danas zvuči jako dobro. Ali, mora se razumjeti što je Stražarska kula time mislila. Ako je članak trebao biti poticaj na neustrašivost u širenju poruke istine, onda se pod tim, bez imalo oklijevanja, mislilo da je ono što je izdalo Društvo (K. S. 1919:244-45; 247) — bilo to „Plašt”, „Vrh mača” (7. Svezak) ili „bilo koja poruka u skladu s tim...” (nešto buduće, tada nepoznato!) — bila Gospodinova zapovijed ili dar. Da, to se mislilo. Drugim riječima, Društvo je prijateljima sugeriralo misao da je sve što ono čini istina i Gospodinova zapovijed „...točno onako kako bi Gospodin upravljao”. Sada to razumijemo (K. S. 1919:247).

Da mi doista ispravno razabiremo ciljeve Društva, pokazat ćemo sada ovdje. Društvo je bilo i jest toliko prožeto svojim božanskim autoritetom, da čak i kritiku svoje literature označava kao otpor protiv Gospodina. To se možda neće priznati, ali mi ćemo ovdje doslovno citirati sljedeće retke iz istog članka, koji bacaju svjetlo na situaciju: Kada Društvo najavi materijal za dobrovoljni rad, ne bi li starješine trebali nabaviti primjerke te se sastati i odrediti je li prikladno da ga dotični razredi raspačavaju? Mi ne znamo ni za jedan redak iz Pisma koji bi uopće dao naslutiti da takva obveza počiva na starješinama ili čak na razredima. Sjetimo se da je „Bog postavio udove u tijelu kako je Njemu po volji” (1. Korinćanima 12:18). To znači da je On razne udove u tijelu s ove strane zavjese postavio da obavljaju određene dužnosti. Ako ruka preuzme posao noge, čovjek će se naći kako stoji na glavi. Svaki ud mora obavljati svoj vlastiti dio.

Zapitajmo se: Je li Gospodin, preko svog mudrog i vjernog slugu, stvorio i organizirao Društvo kao oruđe za vođenje svog djela?

Vjerujemo da bi se većina čitatelja Stražarske kule složila da je to istina. Ako je to istina, nije li onda Gospodin odredio određene stvari koje Društvo, preko svojih propisno postavljenih slugu, treba činiti, i nije li dužnost Društva da odredi što će se izdavati kao materijal za dobrovoljni rad (za javnu podjelu) za besplatno raspačavanje? Ako ne ono, tko će onda odlučivati? Kad bi o tom pitanju trebali odlučivati razni starješine ili voditelji raznolikih i brojnih razreda, kada bi se ta dužnost ikada izvršila? Zar se razumnom umu novog stvorenja ne čini da obveza prelazi na Društvo da za besplatno raspačavanje izdaje takav materijal za dobrovoljni rad za koji se čini da je Gospodinova volja? Ne bi li se onda sve to trebalo činiti pristojno i po redu?

Što onda treba učiniti kada vaš razred primi materijal za dobrovoljni rad? Mi odgovaramo: Voditelj dobrovoljaca trebao bi izvijestiti razred o količini dostupnog materijala na zalihi, koliko je dodijeljeno kojem području, i pozvati sve članove razreda koji žele sudjelovati u raspačavanju da to i učine (K. S. 1919:230).

Mi pitamo: Je li to u skladu s Pismom? Je li kritičko ispitivanje kršćanske literature toliko zlo u Gospodinovim očima? Je li tako mislio i brat Russell, koji je bio vrlo oprezan pri odabiru literature za javno raspačavanje? (Usporedi 6. Svezak, str. 245, vrh).

Citiramo još jedan odlomak iz članka „Božansko uređenje” (K. S. 1921:136): „Kao primjer: Nedavno smo primili dopis od jednog starješine razreda, koji glasi: 'Naručujemo četrdeset primjeraka Zlatnog vijeka i jednaki broj brošura »Milijuni«, kako bismo ih mogli pažljivo proučiti i uz molitvu razmotriti, te odlučiti hoće li biti u skladu s Gospodinovom voljom i u skladu s

djelom društva da dopustimo da se to ovdje raspačava.' Smatramo da takav dopis pokazuje nedostatak ispravnog razumijevanja i cijenjenja božanskog reda u crkvi. Bez sumnje, brat koji je napisao pismo bio je potaknut najboljim namjerama; ali spominjemo to samo kako bismo to slikovito prikazali.”

Nije li starješina, ovako prekoren, kao i razred, postupio apsolutno ispravno? Nije li bila njihova dužnost da pažljivo razmotre brošuru „Milijuni” i ostalu literaturu kako bi sami za sebe odlučili, kao što kažu, trebaju li je raspačavati ili ne? Kako Stražarska kula samo čini očiglednim da je namjera tog starješine i razreda (Bog blagoslovio njega i razred!) bila obično drskost! Ponavljamo pitanje još jednom: Hoćete li biti neustrašivi u zastupanju istine? Neustrašivi u odbacivanju ljudske samo mudrosti? Neustrašivi i prema „Stražarskoj kuli” kada ona nastoji oduzeti istinu i zamijeniti je vlastitim teorijama? Onda djelujte! Ne oklijevajte! A ako vam „Božja organizacija” zbog toga izrekne zabranu, budite i dalje neustrašivi („blago neustrašivima!”) i osjetite snagu s rukom Dobrog Pastira u vašoj: On vodi i dovodi do cilja. On sam!

GOSPODINE, NEKA BUDE VOLJA TVOJA!

Božja vodstva znana su tek kad mi mirujemo,

Gdje bi noga jurnula bez prave misli o tom,

Vječnog Oca sveta volja

Nehajnošću postaje promašaj lom.

Mnogi ljudski pothvati

Često ne uspiju, vidimo mi,

Kada su učinjeni vlastitom snagom

Umjesto po božanskoj milosti.

Ono što je Božje i stvari srca,

Više od svega, u sebi drže:

U buci i žurbi ne sile se stvari,

Već u tišini, da se odmore i pruže.

— Nikolaus Ludwig, grof od
Zinzendorfa.

ČETVRTI DIO

ULAZAK U RADOST GOSPODNJU

Među biblijske i nebiblijske riječi od kojih je Društvo Stražarske kule posljednjih godina napravilo parole, spadaju i riječi Svetog pisma o ulasku u radost Gospodnju. Preuzeto je to iz usporedbe o slugama kojima su povjereni talenti

da njima trguju (Matej 25:14-30). Dobri i vjerni sluge trgovali su talentima i za to su bili nagrađeni; zli i lijeni sluge spomenuti u usporedbi to nisu učinili te su stoga izgubili nagradu.

O nagradi vjernog slugu doslovno je rečeno: "Valjaš, slugo dobri i vjerni! Nad malim si bio vjeran, nad mnogim ću te postaviti; uđi u radost gospodara svoga" (Matej 25:21, 23). S obzirom na

zastranjujuću sklonost tumačenja Stražarske kule, mi ćemo se detaljnije osvrnuti na ovaj važan redak.

U krugovima današnjeg Društva Stražarske kule uzima se zdravo za gotovo da se ulazak u radost Gospodnju događa s ove strane, to jest, u sadašnjem zemaljskom životu. A tužno je to što se na ovoj dogmi (jer se jedino tako može nazvati ovo načelo Stražarske kule) grade daljnje opasne zablude. Posljednjih godina u Stražarskoj kuli neprestano se nameće misao da, ako želimo imati udjela u slavi Kraljevstva, u radost Gospodnju moramo ući već ovdje (vidi na primjer S. K. 1923:103, 181, 297; 1925:89, 190, 278; također 1925:36-38; 1926:380, odl. 8).

Mi kažemo da je to pogrešna misao, bez uporišta u Božjoj Riječi! Pogledajmo samo usporedbu, posebice retke 21 i 23. Gospodar slugu vraća se s dalekog puta, što je neupitan prikaz Kristova povratka. On dolazi kako bi se obračunao sa svojim slugama, svojim sljedbenicima, i dao im njihovu nagradu (Otkrivenje 11:18). U zemaljskim stvarima obračun, isplata plaće, slijedi nakon obavljenog posla.

No, Stražarska kula postupa drugačije u primjeni ove usporedbe. Ovdje zasigurno nije riječ o predujmu ili djelomičnoj isplati, već o konačnoj nagradi. Naglašavamo važnost utvrđene činjenice da je usporedba o mudrim i ludim djevicama (Matej 25:1-13) povezana s usporedbom koja se razmatra, čak joj i odgovara, kao što se vidi u riječima prijelaza na drugu usporedbu: "Jer to je kao kad čovjek, polazeći na dalek put..." (Matej 25:14).

Usporedba o slugama treba pojasniti i iz drugačijeg kuta ilustrirati pouku danu u usporedbi o djevicama. No, u obje se usporedbe prikazuju isti razredi. Te razrede nalazimo u Mateju 24:45-51. Radi boljeg pregleda ovdje ih navodimo zajedno:

"Vjerni i razboriti sluga" (Matej 24:45-47) — "zli sluga" (Matej 24:48-51).

"Mudre djevice" (Matej 25:2) — "lude djevice" (Matej 25:2).

"Dobri i vjerni sluga" (Matej 25:21, 23) — "zli, lijeni, nekorisni sluga" (Matej 25:26, 30).

U sva tri opisa radi se o razredima, a ne o pojedincima. Vjerni, dobri i mudri razred u završnoj sceni u sve tri slike prima visoku nagradu, dok zli, ludi, lijeni, nekorisni razred ne samo da gubi nagradu, već od Gospodina prima oštar ukor i bit će, kao što znamo, spašen kao Veliko mnoštvo, "kao kroz oganj" (1. Korinćanima 3:15), na niži položaj.

Budući da se ovdje prije svega radi o visokoj nagradi vjernog razreda, stavimo i njih zajedno:

"Zaista, kažem vam, postaviti će ga nad svim svojim imanjem" (Matej 24:47)

"...i one koje bijahu spremne udoše s njim na svadbu i vrata se zatvoriše" (Matej 25:10).

"Valjaš, slugo dobri i vjerni! Nad malim si bio vjeran, nad mnogim ću te postaviti; uđi u radost gospodara svoga" (Matej 25:21, 23).

Kakav nam se sklad otkriva u usporedbi ovih triju usporedbi ili slika. U sva tri slučaja govori se o istoj nagradi i istom vremenu, samo drugačijim riječima. A sada jasno kažemo: Ulazak u radost Gospodnju (Matej 25:21, 23) jest ulazak na svadbu (Matej 25:10) s kojim je povezano postavljanje vladarem nad mnogim (Matej 25:21, 23) ili nad svim njegovim imanjem (Matej 24:47). Davanje vlasti nad tolikim gradovima u Luki 19:17, 19 potpuno je istog značenja. Ako pažljivo primijetimo da se o "ulasku" govori u objema usporedbama, Matej 25:1-30, i da su obje usporedbe povezane te iznose istu tematiku; tada nam je sve jasno. Osim očitog slaganja između

ove dvije slike, što nam dokazuje da se ulazak u radost Gospodnju ne može dogoditi dok je Crkva u tijelu, pružit ćemo i daljnji dokaz iz Mateja 25:21, iz stupnja pohvale i nagrade. Tamo stoji: "Nad malim si bio vjeran," tj. vjernost je ispunjena. Prošlo vrijeme u izražavanju to dokazuje. Što je to malo? Odgovor leži u 1. Korinćanima 4:1; 1. Petrovoj 4:10; Efežanima 4:7. To su talenti, duhovni darovi, prilike i povlastice koje su nam dodijeljene tijekom našeg zemaljskog života. Preko njih se trebamo pokazati vjernima. Ali mi s velikim naglaskom tvrdimo: Vjernost nad malim ne završava prije svršetka našeg puta! Svima onima koji misle da su već ovdje postavljeni nad mnogim i da su već primili ono "Valjaš, slugo dobri i vjerni!", može se reći: "Oni su već primili svoju nagradu." Vladavina nad mnogim je s one strane! Vlast nad gradovima je s one strane! Vladavina nad svim njegovim imanjem je s one strane! Sve je to jedna te ista stvar. Davanje vlasti ima veze s provođenjem vladavine, s posjedovanjem mjesta na prijestolju (Otkrivenje 20:4; Daniel 7:20, 26). Sve dok smo u tijelu, moramo aktivno sudjelovati u vlastitoj pripremi (hodeći u novosti života), kroz našu službu prema ukućanima vjere, kao i prema svim ljudima; ovdje moramo raditi, a ne sjediti i vladati. Ali nažalost! Društvo Stražarske kule već vlada; ono već sudi. Mi to ne govorimo, to je njihova vlastita tvrdnja, a njihove odane slugе to neprestano objavljuju. No, time ono sudi samom sebi. Upozorili bismo njih i njihove pristaše citirajući Pavlove riječi Korinćanima koji su također bili upali u tu opasnu ambiciju: "Već ste siti, već se obogatiste, bez nas se zakraljiste... (1. Korinćanima 4:8)." Jedan je brat hodočasnik, odgovarajući na izravno pitanje, s osjećajem nadmoći i samouvjerenosti izjavio da on već sudi i vlada ovdje. I to nije izoliran slučaj. To se tvrdi i u samoj Stražarskoj kuli.

Čitamo, na primjer, sljedeće gotovo nevjerojatno objašnjenje u jednom pismu objavljenom u njemačkom izdanju Stražarske kule iz 1927., stranica 32: "Kako nam je Otac jasno pokazao da su se uistinu gotovo sve sile na zemlji morale odreći svog prava na vladanje te da je naš prisutni kralj uzeo to pravo sebi, dok mi, sada sjedinjeni s njim, stojeći uz njega, već možemo s njim dijeliti njegove moći. Sa svih se strana moglo čuti: "Nikada mi nije bilo tako jasno da je kralj prisutan i da uspostavlja svoje kraljevstvo, te da smo mi doista jedini vladari i božanski priznate vođe.""

Nije li to vladanje prije vremena, u kakvo se upustilo papinstvo? Brat Russell opisuje tu zabludu sljedećim riječima: "Teorija da je došlo vrijeme da Crkva prestane sa svojim patnjama i započne svoju vladavinu nad kraljevstvima zemaljskim bila bi, naravno, ugodna i privlačna teorija i nije čudo ako je postupno zahvatila Crkvu u tolikoj mjeri da je onih koji su se još uvijek držali starih apostolskih gledišta bilo malo i da ih se smatralo zaostalima — sve dok konačno, kada je ta zabluda postala poznata kao "ortodoksija" i bila uspostavljena crkvenim saborima, oni koji su se držali apostolskih učenja o tom pitanju nisu bili prozvani 'hereticima'." (Propovijed Pastora Russella, 24. listopada 1904.) O, kad bi sve Kristove ovce mogle spoznati kamo Društvo Stražarske kule kormilari! Neka se kaže vama, voljeni prijatelji koji ste zavedeni, a i vama dragi borci za istinu: vrijeme patnje nije u skladu s provođenjem vladavine (Rimljanima 8:18). A mi još uvijek imamo priliku patiti Krista radi! Sada dolazimo do riječi: "Uđi u radost gospodara svoga." Kad bi barem uprava Stražarske kule znala ispravno čitati! Ali to ovdje nije slučaj, inače ne bi samovoljno prevodili izraz "radost gospodara svoga" kao "radost Gospodnja" ili "u Gospodinu".

Radost Gospodnja, ili u Gospodinu, nije "radost gospodara svoga!" O radosti u Gospodinu govori se u Pavlovoj prvoj poslanici Solunjanima 5:16 "radujte se svagda" (uvijek), a Filipljanima 4:4 "Radujte se u Gospodinu svagda! I ponovno kažem: radujte se!" A čak se i na Izrael primjenjivala ta riječ: "...jer radost Gospodnja (u Jehovi) vaša je snaga" (Nehemija 8:10). Ali to nije radost Gospodnja (gospodara tvoga) u smislu usporedbe o talentima, u koju sluga može ući nakon što je njegova vjernost dovršena. Ući u nju znači posjedovati radost koju Gospodin ima u vrijeme kada izgovara te riječi. O toj Njegovoj radosti rečeno je u Hebrejima 12:2 "...koji, umjesto radosti koja je stajala pred njim, podnese križ, prezrevši sramotu, te sjedi s desne strane prijestolja Božjega." Ta je radost, dakle, ležala s onu stranu križa — "Punina radosti" s desne strane prijestolja (Psalam 16:11). On je ušao u tu radost, a Njegovi sljedbenici trebaju ući u tu Njegovu radost, nakon što budu vjerni nad malim. Za "Stražarsku kulu", ulazak "u radost Gospodnju" datira od 1918. (S.K. 1925:37-38, 259; 1926:72, 376, odl. 44). O, kakvog li lažnog shvaćanja! Proizvoljno se uzima jedna godina — godina od koje je otprilike počelo "odvajanje djela", a time i porobljavanje savjesti i nametanje radosti — kako bi se poduprla teorija. Ako se, dakle, ono "Valjaš!" izgovara od 1918. i ako se ulazak u radost Gospodnju događa sada, što možemo dalje očekivati? Prikazuje li usporedba daljnju nagradu?

"Put je čovjekov izopačen (opterećen krivnjom) i čudan" (dosl.: jako iskrivljen), kaže Pismo (Mudre izreke 21:8), a nova uprava Stražarske kule također je jako iskrivljena. S kakvim samo vještim žongliranjem ona uspijeva miješati koncepte, spajati istine sa zabludama. Nakon što su joj drugi (protestanti!) na temelju Svetog pisma ukazali da je ulazak samo s one strane, Stražarska kula ne uzmiče izravno, već s ponosnim riječima o tome govori "da kršćanin... u

određenoj mjeri (!) ulazi u radost Gospodnju s ove strane zavjese" (S. K. 1927:63). U određenoj mjeri? U kojoj mjeri? Tko god bude ušao u radost Gospodnju, posjedovat će tu radost ne u određenoj mjeri, već u najvećoj mjeri. A tu radost Gospodnju zadobit će samo oni koji su se "pripremili"! A ovdje se uprava usuđuje izričito reći u tom istom odgovoru (na logično i prikladno pitanje!): "Nekada su kršćani smatrali kako je glavno što trebaju činiti pripremiti se za ulazak u nebo i da se sva njihova radost sastoji u tome da budu na nebu i da im bude lagodno i udobno..." "I one koje bijahu spremne..." Zar ne stoji tako u Mateju 25:10? I u istom dahu čak se usuđuju citirati Hebrejima 12:2 i reći: "Kada je ta radost bila stavljena pred Gospodina..." Zar ne vidimo i ne prepoznajemo da je Gospodin podnio križ zbog radosti koja je stajala pred Njim? Ovdje križ i smrt, tamo radost za vječnost — u tu Njegovu radost mi trebamo ući, ako smo vjerni do smrti! (nikada prije!) — A na kraju se poseže za još odvažnijim korakom, skrnavi se Riječ Božja. Budući da su protestanti na temelju Pisma iznijeli razliku između radosti u Gospodinu (s ove strane) i radosti Gospodnje (s one strane) u koju trebamo ući, kao odgovor se daje redak primjenjiv s ove strane, Nehemija 8:10, na sljedeći način: "Radost Gospodnja vaša je snaga" (hebrejski, "radost u Jehovi"). Tako vidimo da Istraživačima Biblije današnjice riječ, svako slovo i svaka crtica, nisu sveti. Većina to niti ne primjećuje! Nažalost! Za nas "Stražarsku kulu ne pišu braća, nego je to Gospodinova vlastita hrana..." (Njemačka S. K. 1927:32).

Sažimamo našu misao, koja je biblijski potvrđena: Ulazak u radost Gospodinovu događa se kada iz vjere prijeđemo u gledanje, kada uđemo onamo kamo je ušao naš Gospodin i Prvosvećenik (Hebrejima 6:20), na nebu. Radost Gospodinova nije na ovoj strani! Samo neozbiljno poigravanje s

Božjom svetom riječju može dovesti do kobne zablude da možemo ili da smo već ušli u tu radost i da sada kraljujemo i sudimo.

Oh, ta tajanstvena godina 1918.! Od tada su počeli sustavno, isprva oprezno, a zatim žurno i snažno, ponovno polagati vjekovnu, slavnu istinu našega Boga u prašinu. Ovdje obrađena točka također se "nije mogla razumjeti" prije 1918. — tako glasi refren. Ali 1917. godine Stražarska kula je još uvijek davala tako divna i jasna izlaganja (s kojima se i dalje možemo složiti nakon 1917.), da ćemo ih ovdje doslovno ponoviti. Govoreći o radosti u Gospodinu, ona kaže: "...A to je rastuća radost, koja iz dana u dan, iz godine u godinu, postaje sve potpunija, iako ne može biti posve potpuna sve dok ne dođe ono što je savršeno i dok se ne ukine ono što je djelomično, dok u uskrsnuću ne budemo gledali kao što smo viđeni i spoznali kao što smo spoznati. Tada ćemo cijeniti radosti Učitelja; jer ćemo čuti njegov poziv dobrodošlice: 'Uđi u radost Gospodara svoga.'" (Stražarska kula 1917:140.)

Kako istinito! Kako zapanjujuće! Samo je ljudska mudrost (to je najblaži izraz koji možemo upotrijebiti) mogla odbaciti istinsko svjetlo spoznaje o ovome i uspostaviti novu teoriju za potrebe vlastite organizacije. Da, i ovdje mi označavamo toliko hvaljeno "Gospodinovo djelo" koje se provodi od 1918., samim riječima posljednjeg spomenutog članka, kao nešto "organizirano u skladu sa smjernicama zemaljske mudrosti." (Stražarska kula 1917:137.)

Ali koja je pobuda tvrdnji koje iznosi Stražarska kula? Već smo rekli da pobude iz kojih proizlaze nove, pogrešne doktrine nikada nisu dobre. To je slučaj i ovdje. Sljedeće predstavlja pobudu u pitanju koje je pred nama: Kada je brat Russell zatvorio svoje oči, tada se potisnuta želja za drugačijim usmjerenjem, koja je neko vrijeme potajno djelovala ispod površine, mogla neometanije razvijati. Nije brat Russell bio taj koji

je došao na pomisao da bi Društvo Stražarske kule, kao njegov zakoniti nasljednik (prvi "jedini" nije bio sam tada u dogmatskom rješavanju pitanja nasljedstva!), trebalo nastaviti djelo onako kako ga on nije nastavio, već se ta misao krila u umovima budućih vođa. Osobite okolnosti, koje je Bog očito dopustio u mudre, konačne svrhe, omogućile su takvim planovima da prevladaju. Nove metode, nove doktrine, uglavnom senzacionalističke prirode, čvrsto povezivanje prijatelja kroz snažnu organizaciju koja regulira čak i najsitnije detalje — pod tim novim uređenjem njihovi su se planovi razvijali iznimno brzo. "Gospodinovo djelo", tako dugo poznato uglavnom u krugu domaćinstva vjere, iznenada je položeno pred svijet, "njivu", i vanjski gledano, sjajno je napredovalo. Ne da bismo mi imali ikakvih prigovora na objavljivanje poruke svijetu, naprotiv, ali oduvijek je bio slučaj da je obrađivanje svijeta uz zanemarivanje domaćinstva vjere za posljedicu donosilo velike štete, uglavnom kompromise, pogrešne metode i doktrine. Braći koja su pridavala veću važnost čistoći metoda, života i nauka nego napretku vanjskog "Gospodinovog djela", nova se uprava suprotstavljala kao smutljivcima. Kazniti takve "biblijskim" sudom nije bilo teško onima kojima je Gospodin (?) sve predao. Pretraživala se Biblija, i pronašao bi se odlomak. Prvo se o takozvanom "Gospodinovom djelu", koje se snažno veličalo, toliko neprestano pisalo, da se u umovima prijatelja uspostavilo uvjerenje da je jedino Društvo zapravo to koje u svemu provodi to djelo. Tako je na kraju postojala samo jedna Gospodinova organizacija, Društvo, zajedno sa svima koji su ga priznavali — i jedan Sotona. Tada je rečeno: (a taj je korak bio razmjerno lak) "Tko god je protiv Društva, protiv je Gospodina." Ako se itko usprotivio lažnim metodama i doktrinama uprave, govorilo se da je on protiv djela Kraljevstva; rezultat toga bio je da su se i njihovi najbezumniji postupci smatrali djelom Kraljevstva. Govorilo se: "Lijeni ste, ne želite raditi, nedostaje vam radosti da s entuzijazmom

sudjelujete u djelu." Tada je netko došao na ideju da operira s "Gospodinovom radosti", i ubrzo se počelo govoriti: Niste ušli u radost Gospodinovu zbog vašeg odbijanja da hrabro idete naprijed s nama u djelu. Mi smo ušli! Tako je zabluda rasla. Dakle, Božja su djeca ušla u radost Gospodinovu od 1918., a ne prije. Ali za neke koji znaju čekati, i koji ne žele sami izgovarati te riječi iz Mateja 25:21, 23, ono radosno "Valjano!... uđi..." još je uvijek u budućnosti. U toj su pomisli oni sretni i radosni (Izaija 66:5).

Sljedeći događaj pokazat će koliko se prijatelji boje suprotstaviti "Stražarskoj kuli", čak i ako to znači potiskivanje biblijskog svjedočanstva. Jednog brata koji brani "Stražarsku kulu" u razgovor o raznim točkama istine uvlače prijatelji koje je Društvo isključilo. Tijek razgovora bio je, ukratko opisan, ovakav:

A. "Brate N. N., jesi li i ti ušao u radost Gospodara svoga?"

B. Isprva šuti.

A. "Mislimo, brate N. N., jesi li i ti od 1918. godine ušao u radost Gospodinovu prema Mateju 25, kao što naučava Stražarska kula?"

B. Nakon malo oklijevanja: "Ne! Nisam ušao u radost Gospodinovu od 1918."

(Ispitivači, iznenađeni, misle da je brat na pravom putu te da ulazak u radost Gospodinovu i dalje vidi u budućnosti.)

A. "Što ti misliš o ovom pitanju?"

B. Koji očito ne želi izložiti kritici "Stražarsku kulu" niti priznati ispravno gledište, odgovara: "Ušao sam u radost Gospodinovu kada sam se posvetio Gospodinu."

(Brat nije uvidio kako je time sebi odsjekao odstupnicu.)

A. "Brate N. N., poznajemo te dugo vremena, i sam si rekao da si prije svog posvećenja bio u svijetu. Kako je onda Gospodin mogao reći 'Valjano' za stvari koje si činio u svijetu?" (Našim će čitateljima biti drago saznati da je gore spomenuti brat N. N. od tada shvatio istinu o toj stvari te je sada jedan od slobodne braće u Kristu.) U drugom slučaju, na pitanje: Jeste li ušli u radost Gospodinovu?, dan je odgovor:

"Ne znam!" Nije li to dokaz da se ulazak u ovu radost još nije dogodio? Jer svi oni koji budu ušli u tu radost znat će to tako sigurno da ih neće mučiti ni najmanja sumnja.

UĐI

Uđi, moj odani slugo,

Vjeran si oduvijek bio,

Ti si, u dužnosti i pravdi,

Čak i s povjerenim talentima

Predavao svoj život sve više,

Na čast mome imenu,

Snazi moga kraljevstva,

Kroz žrtvu — to stiže.

Zato uđi, valjani slugo,

Vjernost ja nagrađujem;

Tvoje je nebesko kraljevstvo, da,

Kruna slavnog priznanja!

Onaj tko je milostivo cijenio,

Male stvari velikima koje je sreo,

Tko je vjeran bio i u najmanjem,

Nad "mnogim" bit će postavljen.

— Nik. Ludv., Grof Zinzendorf.

JAHANJE NA

BIJELIM KONJIMA

Otkrivenje 19:11-21

Glavna zabluda Kršćanske crkve u svakoj epohi Evandeoskog doba sastojala se u tome što nije znala čekati. Čak ni temelji, Crkva u apostolskim danima, koja je trebala čekati Obećanje Očevo, nisu u potpunosti poslušali Učiteljevu riječ. Učenici su pogledali sebe i ustanovili da su brojčano nepotpuni, te su u Pismima otkrili da netko drugi mora primiti apostolsku službu. Čini se da im nikada nije palo na pamet da je Učitelj taj koji bira i koji im je rekao: "...ja izabrah vas" (Ivan 15:16), stoga su oni izvršili odabir. Ali u pravo vrijeme Isus je sâm izabrao Svog apostola (Pavla).

U Prvom dijelu već smo izložili kako je misao: "Dan je tu!" našla put čak i u ranu Kršćansku crkvu. Neki u Solunu su objavili: Dan je tu! Neki Korinćani osjetili su veliku želju da vladaju prije vremena (1. Korinćanima 4:8) i s osudom su gledali na one koji su se čvrsto držali riječi svog Učitelja: "Tko ustraje do kraja..." (Matej 24:13; Otkrivenje 2:26).

Ova pogrešna misao duboko se ukorijenila i nije se dala iskorijeniti. Naravno, svi ponekad možemo griješiti u doktrini, ali možemo se izliječiti od pogreške ako smo ponizni i priznamo poput rasipnog sina: Sagriješio sam (pogriješio sam). Ako u srcu nismo ponizni, a na "odgovornom smo položaju", tada nepriznavanje pogreške vodi dublje u labirint izopačenosti. Sljedeći je korak prilagođavanje biblijskih

doktrina i obećanja vlastitim teorijama i sklonostima. Naravno, biblijske doktrine nisu namijenjene da se uklope u okvire ljudskih teorija. Međutim, moraju se uklopiti, budući da govore "autoriteti", a ne neuka maloljetna djeca. S nožem u ruci mogu se stanjiti i skratiti, ako su predebele ili preduge. Ako nož nije dovoljan, tu je posla za sjekiru; tesane su do mjere. Ako se i dalje ne mogu uklopiti u nečije vlastito učenje, tada se pazi da ih se učini nevidljivima.

Nismo li svi mi, ljubljani, upoznati s mučnom činjenicom da je tijekom Evandeoskog doba postepeno svako obećanje za Doba Milenijske Obnove nasilno iščupano iz njega, sve dok nije ostalo nimalo milenijskog svjetla, već samo užas i vječne muke umjesto njega? Mnoga blagoslovljena obećanja prebačena su u sadašnje vrijeme, sve se tretiralo predmilenijski. "Gospodinovo djelo" je veličanstveno napredovalo — prema mišljenju obmanjivača i obmanutih; ali nekolicina Istraživača Biblije je plakala.

Crkva je postepeno osjećala svoje siromaštvo, unatoč svom vanjskom sjaju. Osjećala je da joj nešto nedostaje. Uz pomoć davno izgubljenog svijećnjaka neki su tražitelji otkrili da čovječanstvo tek očekuje slavna budućnost, unatoč suprotnim učenjima gotovo svih crkava. Vjerujući pjesnici pjevali su o toj slavnoj budućnosti s više ili manje jasnim razumijevanjem iste.

Tada je došao brat Russell, i u nekoliko desetljeća sve istine koje su bile skrivene, okljaštrene, stesane, pa čak i odbačene, ponovno su bile na svojim mjestima, kao dobro uređena cjelina. S rastućom su radošću postepeno pronalazeni daljnji dijelovi istine koji su bili povučeni iz slavnog vremena budućeg milenijskog Kristovog kraljevstva; vraćeni su na svoja mjesta. Svi smo mi prošli kroz to vrijeme i upoznati smo s činjenicama.

A sada, od odlaska našeg dragog brata, svjedočimo ponavljanju povijesti. Obećanja koja se tiču budućnosti ponovno se postupno povlače iz nje i sakate kako bi se uklopila u "sadašnjost". Jeste li, ljubljani, pogledali popis budućih obećanja koja je Društvo prebacilo? Ovdje donosimo samo nekoliko njih:

Sveti duh je već izliven na svako tijelo (Joel 2:28)!

"Vremena osvježenja" (Djela 3:19) već su se dogodila (sada su tu)!

Sluge su već ušli u radost svoga Gospodara!

"Zapisani sud" (Psalam 149:9) sada se izvršava nad narodima!

Kristova Crkva sada vlada!

Kristova Crkva već sudi ovcima i jarcima!

Narodi se već razbijaju kao lončarske posude!

"Pomazanici" već jašu na bijelim konjima!

Tamnica je već otvorena!

Svijet se već sada kažnjava! (Stražarska kula 1927:213 nasuprot Stražarskoj kuli R4993 204993, 15. ožujka 1912.).

Nova nebesa su već ovdje! (Oslobođenje 294).

(Samo je davao zbačen s neba vrlo kasno, navodno tek nakon 1914.!)

Zauzimamo stav protivljenja tvrdnji društva o jahanju na bijelom konju. Prema njihovom učenju to jahanje se odvija sada, a mi nipošto nismo pogrešno shvatili Društvo. Pozivamo se prije svega na članak koji je izašao u Stražarskoj kuli 1912:310, "Gospodinova vojska", koji obrađuje upravo tu temu i otvoreno izjavljuje da članovi eklezije koji još nisu usavršeni također sudjeluju u

bitci opisanoj u Otkrivenju 19:11-16, kao onaj "drugi dio" vojske koji jaše na bijelim konjima (Vidi također Stražarsku kulu 1921:329; 1923:309; i 1925:199, 200). A za oružje ratovanja za koje se smatra da ga koriste, kaže se da su tri više-manje upitne knjige: "Svršeni Misterij", "Knjižica o milijunima" i "Možemo li razgovarati s mrtvima?".

Pročitajte dalje pismo objavljeno u Stražarskoj kuli 1926:286, u kojem pisac traži da se potreba da prijatelji proučavaju Stražarsku kulu naglasi još "snažnije". Čini se nužnim ovdje doslovno citirati dio ovog važnog dokumenta, koji je Društvo objavilo s očitom mjerom zadovoljstva. Tamo piše: "Upravo sam bio na trodnevnoj konvenciji na kojoj su četvorica starješina uzela otprilike četiri petine vremena i niti jednom nisu spomenula djelo kraljevstva. Cijelo su vrijeme govorili o razvoju karaktera, pronalazeći nekoliko izgovora za Stražarsku kulu. Ali ono na što ciljам je da je Sion tamo sjedio kako bi primio poruku, i nisu bili svjesni jesu li je primili dok ih nisam podsjetio da su petnaest godina u zaostatku u žetvi i da uopće nisu u kraljevstvu."

"Izaija 56:10 može se dobro primijeniti na starješine i na mnoge od Putujuće braće. Od psa čuvara očekuje se da upozori domaćina, a ako braća leže pored brata Russella iz vremena od prije dvadeset godina, oni spavaju i ne mogu lajati. Ono što Putujuća braća, i svi ostali koji su predvodnici trebaju raditi jest proučavati Stražarsku kulu od 'Ovaca i jaraca', 'Divnih djevica', 'Rođenja nacije', 'Kralja u akciji', 'Izlivenog Svetog Duha' te svaku od novijih Kula,... (upravo one članke u kojima se iznose zablude!) to su stvari koje pokušavam usaditi u svoju glavu i srce."

"Želim zahvaliti mom nebeskom Ocu, i tebi kao njegovom sluzi, na onom divnom članku u Kuli od 1. svibnja — 'Karakter ili Savez — što od toga?'" A zatim dalje kaže: "Ako smo na bijelom konju, ne možemo zastati da bismo oprali lica, već se moramo boriti..."

Jao, što se ti dragi izriješkom izjašnjavaju da ne žele zastati kako bi oprali lica! Događa li se jahanje na bijelim konjima doista u ovom pripremnom životu? "Jedini kanal" za božansku istinu pozitivno odgovara: "Da!" Mi odgovaramo i glasno svakome kličemo: "Ne! — Braćo, i ovdje ste u opasnoj zabludi i obmanjujete Božji narod tom zabludom!" Molimo vas da u nastavku dokažete naše svjedočanstvo pomoću Svetog Pisma, i onda prosudite što Sveto Pismo kaže o tome tko može danas jahati na tim bijelim konjima.

Mislimo da to neće biti teško utvrditi. Kao dodatak našim prijašnjim zaključcima dodat ćemo samo sljedeći nacrt: Otkrivenje 17 opisuje ženu Babilon i zvijer sa sedam glava i deset rogova koja je nosila ženu. Poglavlje dalje pokazuje kako deset rogova i zvijer naposljetku ruše i uništavaju bludnu, krvožednu ženu. Redoslijed ovog razaralačkog djela je sljedeći: omrznuti je, opustošiti je i ogoliti, pojesti njezino meso i spaliti je u vatri — pet faza. Zatim se u Otkrivenju 18 opisuje veliki požar ove žene ("tog velikog grada"). Ovdje nećemo ispitivati ovo potonje, niti to koje su faze razaralačkog djela iza nas, postaviti ćemo samo jedno pitanje koje se odnosi na posljednju fazu razaralačkog djela:

Je li grad spaljen? Stražarska kula odgovara točno onako kako to činimo i mi: "Ne"; grad sasvim sigurno još nije spaljen. Ali ovo je važna točka; o njoj ovisi točan odgovor na pitanje: Jašemo li već na bijelim konjima sada s ove strane zastora? Otkrivenje 19 prikazuje događaje koji

sljede nakon spaljivanja grada. Obratite pozornost na Otkrivenje 19:2: "Jer osudi veliku bludnicu... i na njoj osveti krv slugu svojih." Sljedeći stihovi govore o Janjetovoj svadbi. "Njegova žena se pripremila" podsjeća nas na odlomak iz Mateja 25:10; "i one koje bijahu spremne udoše s njime na svadbu". "Fini lan, čist i bijel" (Matej 24:8 - vjerojatno se misli na Otkr. 19:8, op. prev.) tada više nije (pripisana) Kristova pravednost, već stvarna pravednost proslavljene nevjestice. Zbog toga se kaže: "jer taj fini lan pravedna su djela svetih." Da je tome tako možemo vidjeti iz Otkrivenja 3:4, 5. Tamo se obećava onima koji nisu okaljali svoje haljine (Kristovu pravednost, koja se nosi ovdje dolje) da će biti obučeni u bijele haljine nakon što pobijede. Haljina opisana u Otkrivenju 19:8 nije ništa drugo doli ispunjenje obećanja iz Otkrivenja 3:4, 5, te time pokazuje da je Crkva tada u slavi. Zatim Ivan vidi nebo otvoreno i vojske kako silaze s neba na zemlju, prateći prethodnicu koja nosi ime: "Riječ (Logos) Božja". Njegov konj je bijel, kao i Njegove vojske, koje su povedene u rat. No osim toga, pokazano je da su vojske odjevene u čisti bijeli lan (Otkrivenje 19:14). Time su vojske koje silaze s neba izjednačene s proslavljenom ženom iz Otkrivenja 19:8, a naravno u isto vrijeme i s pobjednicima iz Poruka, a posebno iz Otkrivenja 3:4, 5. A time je i pružen dokaz da su jahači na bijelim konjima proslavljeni i da se više ne nalaze ovdje dolje! Upamtimo to, prijatelji. A vama, voljeni iz "Stražarske kule", mi kažemo: Ne samo da ste u zabludi da jašete na tim bijelim konjima, već ste napravili i veliku grešku. Oprostite nam kad kažemo da niti vi (kao ni mi) uopće ne znate kako danas jahati na tim bijelim konjima. A budući da to jahanje ne prethodi spaljivanju Babilona, već usljeđuje, ponavljamo naše pitanje: "Je li Babilon već spaljen? To presuđuje pitanje. A brat Putnik koji govori o tome kako lice treba oprati (što sasvim sigurno ne bi pristajalo "bijelom" konju i finom lanu) usuđuje se reći kako ne bi stao da bi oprao lice! Savjetujemo mu: Stani!

Sjaši sa svog visokog konja i vidjet ćeš da nije bijel, da si još uvijek na zemlji! Hoće li vojske koje silaze s neba napasti ženu, Babilon, u ratu koji će izbiti?

Naravno, prvo čarobnica koja je prevarila sve narode! — reći će mnogi. Pa ipak, to nije slučaj, jer neće oni uništiti Babilon, nego rogovi i zvijer, kao što je već rečeno. Kada vojske siđu s neba, na Babilon se više neće naići; jer će taj grad već biti spaljen.

Tko će onda uništiti Babilon? Ne mi! I današnje društvo Stražarske kule to neće postići unatoč svim svojim naporima u svom "Gospodnjem djelu!" Snaga koja je u to utrošena samo je uzalud potraćena.

U bici, vojske imaju posla samo sa zvijeri, uništavateljem žene. Možda je tu na mjestu Izaija 33:1. Samo se tako objašnjava zašto obećanja poput Psalma 149:6-9 te Otkrivenja 2:26, 27 govore samo o narodima, a nikada o ženi bludnici. Tako također možemo utvrditi kada će se dogoditi razbijanje naroda poput lončarskih posuda: nakon proslavljenja Crkve, a ne prije. Neprijateljska sila koja se suprotstavlja vojskama iz Otkrivenja 17:14; 9:15 sastoji se samo od zvijeri i rogova, kao što se može utvrditi iz Otkrivenja 19:17-21, jer se tamo žena Babilon više ne spominje, budući da je u to vrijeme već spaljena.

Nakon razbijanja naroda poput lončarskih posuda u ovoj bici između Janjeta i zvijeri, doći će red na samog Sotonu (Otkrivenje 20:1-3). A tada započinje i dobro poznato razdoblje 1000-godišnje vladavine Isusa Krista i Njegovih proslavljenih pobjednika iz Otkrivenja 20. Vjerujemo da tako moramo razumjeti stanje stvari.

Pitamo još jednom: "Može li se jahanje na bijelim konjima dogoditi danas?" Ljubljeni, ako nas božanska riječ, koja je Da i Amen, ne uvjeri, tada ćemo u zabludi i dalje jahati na tobožnjim

bijelim konjima i slijediti ljude, a ne našeg proslavljenog vođu, Isusa Krista. Prijatelji, ovo su pitanja od temeljne važnosti! Ne oklijevajmo ih riješiti u božanskom svjetlu! Ne slijedimo ljudske organizacije, "ako ne govore prema ovoj riječi" (Izaija 8:20). Nije li nam Njegovo odobravanje vrijednije od onog ljudskog? Trebali bismo odlučiti ovdje i danas, ako istina svijetli nad nama! Da ne bude prekasno!

PISANO JE

Blagoslovljene su duše onih,

Koji drugo svjetlo nisu izabrali,

Nego samo Riječ Božju.

Budući da Božji savjet prihvaćaju,

Ne vjeruju uzalud;

Njihova iskrena srca

Njegova je Riječ osvojila.

Kakva neprocjenjiva spoznaja!

Druga mudrost mi ne treba.

U Njegovu se Riječ ja uzdam,

Nema drugog svjetla za mene,

Radosno u njoj prebivam

Dok drugi u propast odlaze, vidim.

Držanje Tvog zakona donosi milost;

Iako sam na ovom putu udaren,

Gospodine, moja vjera i moje vladanje

Čvrsto su utemeljeni u: "Pisano je."

— E. O. Woltersdorf.

"OVO EVANĐELJE O KRALJEVSTVU"

Matej 24:14.

Iskreni Istraživači Biblije dugo su primjećivali da Društvo Stražarska Kula (Watch Tower Society) pod sadašnjim predsjednikom neprestano pripisuje sve veću i veću važnost 1918. godini. Ako trebamo vjerovati brojnim tvrdnjama koje iznosi "Stražarska kula", onda je 1918. godina morala biti više nego čudesna. Ako se iznese nova doktrina (nauk), gotovo se uvijek kaže: "Ovo se nije moglo razumjeti prije 1918." Sada se često događa da je ista doktrinarna točka bila predstavljena od strane Društva prije 1918. potpuno drugačije od tumačenja danog nakon 1918., i često u izravnoj suprotnosti s njim. Prije 1918. govorilo se da je spoznaja od Gospodina; to se izričito tvrdilo i naglašavalo. Zatim, kada je došlo novo svjetlo o istom pitanju nakon 1918., izravno suprotstavljeno prvom tumačenju, ponovno se govorilo i s mnogo riječi vrlo naglašeno skretala pozornost na to (K. s. 1919:105, 106, 107; Svezak 7 na Otkr. 19:15). Ako je, na primjer, u 7. svesku navedeno da je muško dijete iz Otkrivenja 12 Antikrist, sada se nakon 1918. tvrdi da je muško dijete božanska "Nova nacija", pravi Krist. Ali tada kao i sada to je bio Gospodin koji je dao ovo svjetlo kroz "jedinu kanal". Treba primijetiti da u tumačenjima prije i poslije 1918. nije riječ samo o sličnim ili srodnim tumačenjima, već često o prikazima koji su potpuno suprotstavljeni jedni drugima. Naravno, iz ovoga proizlaze neke neobične perspektive. Kršćani koji razmišljaju postaviti će pitanja poput: "Ako je primjena dana prije 1918. uistinu bila od Gospodina, zašto je odbačena nakon 1918. i zamijenjena potpuno novom?" Ili: "Ako se redak nije mogao razumjeti prije 1918., u vrijeme kada je Gospodin tobože došao u Svoj hram (vidi K. s.

1923:37; 1924:229; 1927:166), je li onda primjena napravljena prije 1918. zaista bila od Gospodina?" Tako se vidi kako sami sebe prestupaju i postavljaju vlastite zamke. Prema 7. svesku (pisanom 1916-17) gaženje grožđa zemaljskog trsa dogodilo se prije 1918. na ovaj način, da je vinska kaca gažena u Scranton-u, mjestu gdje je pripremljen 7. svezak, i da je krv iz grožđa tekla 1200 stadija spomenutih u Otkrivenju 14:20 do Betelskog doma u Brooklynu (bolesno!!). Tako se učilo, dragi Božji narode, i to je bilo od Gospodina, kako je "jedinu kanal" nebrojeno puta naglašavao. A sada dolazi Stražarska kula i kaže za ovaj biblijski redak kao i za Otkrivenje 12, da se to nije moglo razumjeti prije 1918.! (K.s. 1926:259). Što je onda uistinu bilo od Gospodina, u kojega nema promjenljivosti ni sjene od mijene? S kakvom se bezobzirnom lakomislenošću postupa s Biblijom! Naravno, logična pitanja poput gore navedenih čine ispitanih nervoznim i neprijateljskim.

On kaže da je to kritiziranje Gospodina i Njegovog "božanski postavljenog puta" ako se takva pitanja postavljaju "autoritetu", "jedinom kanalu" za prenošenje istina. Neprimjereno je da starješine ili razredi (skupštine) prvo ispituju ispravnost literature Društva (K.s. 1919:230) jer nijedan starješina ne zna više od odbora. Čitamo doslovno: "Ako bi starješina znao više o formuliranju pitanja od odbora u uredu koji je za to imenovan, tada bi se poslalo po njega da dođe i formulira pitanja" (K.s. 1925:348-49). (A ako bi starješina to prijavio, bio bi smatran drskim, bezakonikom, zlim, buntovnikom, tvrdoglavim, samovoljnim — kako ih se već naziva! Matej 5:10-12.) Za Isusove riječi iz Mateja 24:14, citirane u naslovu, o propovijedanju "ovog evanđelja o kraljevstvu" tvrdi se da se nisu mogle razumjeti prije 1918.! Da, "jedinu kanal" ide još i dalje, hrabro i sa sigurnošću postavljajući tvrdnju da je Gospodin dao nalog za propovijedanje ovog evanđelja tek od 1918., a ne prije, te da se

odlomak iz Mateja 24:14 nije mogao primijeniti prije završetka svjetskog rata i proglašenog Gospodinovog dolaska u Njegov hram. (K.s. 1927:168). Iako smione tvrdnje Društva, iznesene s velikom sigurnošću, utječu na mnoge prijatelje na tako fascinantna načina, ipak se moramo čuditi kako one mogu biti prihvaćene, neispitane, pa čak i uz zahvalu Bogu (kao što pisma u Stražarskoj kuli dokazuju) kao bolje svjetlo koje dolazi od Njega. Jesu li onda Istraživači Biblije toliko malo proučavali Bibliju da pobožno prihvaćaju takve drske tvrdnje kao božanski "Amen"? Ili je strah od ljudskog sustava jedanaest godina nakon 1916. toliko velik da mrštenje sustava smatraju božanskom anatemom? Ili je, možda, to omamljujuće vino oduzelo njihovu sposobnost razmišljanja i rasuđivanja? Uistinu sve ukazuje na to! Jer iskusili smo stvari koje smo navikli vidati samo kod ljudi svladanih vinom. Kada pitamo: Ako je tumačenje prije 1918. bilo od Gospodina, i ovo nakon 1918. je također od Gospodina, koje je od ova dva potpuno različita prikaza ispravno, dragi prijatelji? — onda draga braća uspijevaju odgovoriti: "Oba su ispravna." (!) Je li onda moguće uvjeriti takve iz Pisma? Je li moguće razgovarati s takvima o biblijskim temama? Ali oni koji su još donekle trijezni i ne bi dali taj suludi odgovor, u odgovoru na ukazivanje na očite proturječnosti kažu: "Braća to ne misle tako." To je neobično; nešto je napisano u Stražarskoj kuli što se ne misli! Kako nazivamo čin kad se kaže nešto što se ne misli?... Pitanje misli li Stražarska kula zaista ono što kaže, naizgled posvuda igra veliku ulogu; usporedite na primjer pitanje koje je netko postavio u K.s. 1925:344.

Pitamo sve Istraživače Biblije predane Bogu: Je li tvrdnja da je Gospodin tek od 1918. godine dao nalog za provođenje propovijedanja ovog evanđelja o kraljevstvu ispravna? Dokazuje li to Biblija? Dokazuju li to činjenice?

Tvrdnja je lišena svakog dokaza. Biblija i činjenice je pobijaju. Ona je postavljena, zajedno s drugim tvrdnjama, samo kako bi se 1918. godina umjetno učinila velikom i važnom.

Pogledajmo, ljubljani, ovo pitanje u svjetlu Božjeg djela, i nakon što to učinimo, otkrit ćemo da je brat Russell, uz mnoge druge istraživače, bio potpuno u pravu kada je rekao da se ovo evanđelje propovijedalo za svjedočanstvo tijekom cijelog Evandeoskog doba. Da, i sadašnji predsjednik je to također vjerovao, čak i nakon slavne 1918. godine, kao što pokazuje knjižica "Milijuni" (stranica 57). Ako Božjoj riječi pristupimo s potrebnim poštovanjem i proučavanjem, tada će nam također postati jasno zašto je Isus izgovorio ove riječi baš onako kako je to učinio. Evanđelje znači radosna vijest. Božje kraljevstvo sastoji se od dva dijela: vladajućeg nevidljivog i podaničkog vidljivog dijela. Prvi dio priprema se tijekom Evandeoskog doba, a drugi će se dio pojaviti i razvijati kroz dovršeni prvi dio tijekom Kristovog tisućgodišnjeg kraljevstva. Dva se dijela također mogu označiti kao vladar i podanici.

Zli svijet, grijeh i smrt, trebali su biti dopušteni sve dok prvi dio kraljevstva (upravni, vladajući dio) ne dosegne savršenstvo na nebeskoj, duhovnoj razini postojanja, "kroz mnoge nevolje." Od dana kada je Isus pozvao prve članove Svog vladajućeg dijela prije 1900 godina, do kraja vladavine zla, trebalo je proći znatno vrijeme (gotovo 2000 godina). Pozvani, ne shvaćajući tada jasno stanje stvari, imali su pogrešnu misao da bi se njihova su vladavina s njihovim voljenim Učiteljem, njihovim kraljem, trebala dogoditi odmah. Kako je bio iznenađen krug učenika kada im je Isus konačno sasvim jasno rekao da On (Isus) mora patiti i biti ubijen. Posljedica: Njegov učenik, Petar, počeo ga je odvrćati (Matej 16:22; Marko 8:32)! Ali Isus je uistinu patio i umro, kao što je i rekao da hoće, a radosna očekivanja učenika o sjedenju s desne i lijeve strane Učitelja

ležala su kao ruševine na tlu. Ali Isus se ponovno pojavio, uskrsnut iz mrtvih Očevom silom, k tome i proslavljen, uzvišen, kraljevskiji nego što je bio. A učenici, i dalje imajući pred sobom obećanje o svom kraljevanju u Njemu i s Njim, odmah su upitali: Hoće li to biti u ovo vrijeme (Djela 1:6)? Isus nije izravno odgovorio na pitanje o vremenu i samo ih je podsjetio da moraju razmišljati o svojim dužnostima s ove strane, kako bi mogli kraljevati s Njim, s onu stranu svih borbi i patnji.

Misao da će ovaj Isus (Djela 1:11) doći ponovno vrlo brzo, za vrijeme njihovog života, održala se unatoč svim učenjima Gospodina i Njegovih apostola. Da, čini se da su i apostoli u početku mislili da je vrijeme između prvog i drugog dolaska mnogo kraće nego što doista jest.

Solunjani su rekli: "Dan Gospodnji je ovdje!" Korinćani su smatrali da je došlo vrijeme za vladanje i suđenje. Oni koji su bili iskreni u ovoj zabludi bili su izliječeni, ali postojala je i frakcija koja je iz sebičnih motiva prikriveno sve više i više pojačavala ovu misao o (predmilenijskoj) vladavini crkve, sve dok ona doista nije počela vladati — okrutnom, đavolskom vladavinom. Oni nisu poslušali Učitelja. U vezi s ovim upućujemo na naša prijašnja izlaganja.

Ovaj je ishod bio unaprijed poznat Gospodinu. I zato što ga je znao, tako je često upozoravao Svoje, osobno i kroz poslanice apostola te kroz Otkrivenje. Unatoč svemu tome, u svakom se naraštaju Božjeg naroda javljala sklonost da se "kraj" očekuje ranije nego što je trebao doći prema Božjem naumu.

U Mateju 23:38, 39 Isus im je rekao da Ga neće vidjeti dok On ponovno ne dođe. Nakon toga uslijedilo je pitanje učenika: "Reci nam kada...?" (Matej 24:3). Nato je Isus rekao: "Pazite da vas tko ne zavede..." Iz Njegovog opisa trebali su zaključiti da kraj "neće biti uskoro." Ako su možda mislili da će obećani Očev dar (Ivan 16:7,

13; Djela 1:8) doći za nekoliko dana ili tjedana i sa sobom donijeti i "kraj", morali su iz naloga iz Djela 1:8 shvatiti da to nije moguće ako se on prvi trebao izvršiti. Shvatili su da trebaju biti Njegovi svjedoci u Jeruzalemu, i dalje po svoj Judeji, i još dalje — sve do kraja zemlje. Je li to bilo moguće u nekoliko tjedana? Možda u Jeruzalemu i dijelu Judeje, ali ne "do kraja zemlje!" Odnijeti ovo svjedočanstvo do kraja zemlje nije bilo moguće čak ni u desetljećima, za to je bilo potrebno, kao što sada znamo, gotovo 20 stoljeća. Isus nije htio dati učenicima točno trajanje vremena (radi njihovog dobra!), ali iz Njegovog opisa golemog područja za njihovo svjedočenje trebali su shvatiti da se vapajima: "Vrijeme se približilo" (Luka 21:8) ili "dan je blizu" (2. Solunjanima 2:2) mora pristupiti s povećanom budnošću i spremnošću na čekanje. Trebali su neprestano, nepromijenjeno naviještati poruku koja im je dana sve do kraja. Zato je Isus u tom kontekstu, pomalo parafrazirano, rekao: "Dragi moji učenici! Mnogi će doći u moje ime i prerano će vikati: Vrijeme je ovdje! Ali vrijeme neće biti ovdje. Jer kraj neće doći tako brzo kao što se pretpostavlja. Prije ovog kraja morate donijeti daleko svjedočanstvo. Jer ovo evanđelje o kraljevstvu koje smo mi, ja i vi dosad naviještali, mora se propovijedati svim narodima na zemlji za svjedočanstvo, i tek tada će doći kraj."

Isus je naviještao evanđelje o kraljevstvu; vidi Matej 4:23; 9:35; Luka 16:16 ("od tog vremena!") i druge retke. Apostoli su naviještali isto evanđelje o kraljevstvu; vidi Luka 9:2; Djela 8:12; Djela 20:25; Djela 28:23 i druge retke.

A ovo još nije bila 1918. godina! Da, tijekom cijelog Evandeoskog doba davalo se ovo svjedočanstvo, i upravo ga zato nazivamo "Evandeoskim dobom". Dobro je poznato da je uzvišena ljepota ovog evanđelja bila skrivena na neko vrijeme, ali nitko tko poznaje povijest ne može tvrditi da to svjedočanstvo uopće nije bilo

dano tijekom bilo kojeg određenog razdoblja, niti tijekom svih 19 stoljeća, sve do smiješne 1918.! Ali Društvo ne samo da to tvrdi svojim učenjem, već ide čak toliko daleko da drsko objavljuje kako su oni i njihovi suradnici jedini koji izvršavaju ovaj Gospodinov nalog. A to kažu "u poniznosti i skromnosti!" (K.s. 1925:200, 333). Iz kojeg su onda vremena oni kojima je odrubljena glava zbog Isusova "svjedočanstva" (Otkrivenje 20:4)? Prije ili poslije 1918.? Tko je pjevao riječi opomene "S pouzdanjem vičite, vi glasovi stražara... Krist mora imati svjedočanstvo!"? (iz stare njemačke himne) o vremenu kada sadašnji predsjednik Društva sa svojim "evanđeljem za svjedočanstvo od 1918." još nije ni postojao! Treba primijetiti da Isus u Svojim riječima iz Mateja 24:14 i Marka 13:10 ne kaže od kada, nego do kada će se poruka evanđelja propovijedati. Da je to naviještanje evanđelja o kraljevstvu počelo davno prije 1918., da, prije vremena kada je Isus izgovorio ove riječi, pokazano je u Luki 16:16 s krajnjom jasnoćom: "Od tada (od Ivana) navješćuje se evanđelje o kraljevstvu Božjem." "Od tada" nije od 1918. Ne izvrćimo Riječ Božju! Evanđelje se trebalo propovijedati za svjedočanstvo, što ne znači da bi ga svi slušatelji i prihvatili. Često, da, uglavnom, slušatelji su škrgutali zubima na svjedoke evanđelja (Djela 7:54). Ali, iako kamenovani, mučeni ili spaljivani, ipak nikakva želja za osvetom nije prešla preko usana ovih svjedoka evanđelja, zaista nije (Djela 7:60). Ali sada ovo "novo svjetlo", koje sebe smatra jedinim navjestiteljem ovog evanđelja, uči da će osuda "Odlazite od mene, prokleti, u vječni oganj" (Matej 25:41) pasti na sve one koji u ovom životu (dok je Isus bio odsutan na nebu!) nanesu bilo kakvu ozljedu Gospodinovim vjesnicima (K.s. 1923:307, odl. 8).

Drugim riječima: slušatelji moraju prihvatiti poruku koju propovijedaju svjedoci, inače će na njih pasti kazna iz Mateja 25:41. Nije li to uobičajeni način svih lažnih sustava? Je li to propovijedanje "za svjedočanstvo?"

Dragi prijatelji! Potičemo svakoga zbog njegovog vlastitog dobra da napusti takve lude nauke. One su izmišljene kako bi 1918. godini, novoj, ali zloj eri, podarile sjaj i važnost. Djelo nije od Boga, nego od ljudi, i mi ćemo to vidjeti jasno kao sunce, ako povratimo hrabrost da jasno pogledamo stvari onakvima kakve one jesu. Zar ne trebamo hoditi u istini? (2. Ivanova 4; 3. Ivanova 3, 4). Ako želimo okrenuti svoje lice prema Gospodinu, tada često u isto vrijeme moramo okrenuti leđa određenim institucijama ili organizacijama, ma koliko one izvana bile slavne. Da, doista, ljubav i odanost Bogu to zahtijevaju. Barem su strpljivi sluge koji čekaju i koji još nisu ušli u radost svoga Gospodara na putu primanja nagrade revni u ovome, da se pokažu vjernima u malim i nevažnim stvarima. Kako će biti posramljeni članovi "jedine spasonosne crkve" kada postanu svjesni da je služba posvećena njihovoj crkvi i njezinim učenjima bila daleko od službe Bogu. Ista sramota stoji i pred suradnicima "jedinog kanala". A za nas? — Izvršimo dužnost koja je naša! Ali ne odgađajmo (Otkrivenje 18:4)! "Preuzevši to na sebe kao svoju sadašnju misiju, ona (crkva) je izgubila iz vida pravu svrhu ovog Evanđeoskog doba; tj., 'propovijedati ovo evanđelje o Kraljevstvu po svem svijetu za svjedočanstvo svim narodima,' te pomoći u pozivanju i pripremi 'Malog stada' koje će sačinjavati (zajedno s Gospodinom) to Tisućgodišnje Kraljevstvo koje će tada blagosloviti sve obitelji na zemlji (Matej 24:12; Djela 15:14-17). (C. T. Russell u 4. svesku, stranica 169; vidi također stranicu 564)."

BOG ZNA

Bog zna — ne ja — taj vijugav put

Kojim moje nesigurne noge moraju kročiti,

Prije nego što na svjetlost dana

Moji koraci iz tame budu izvedeni.

A budući da moj Gospodin vidi put taj,

Što mari ako je on meni skriven?

— Iz Pjesama Zore (Poems of Dawn).

OSVETA NAD BABILONOM

Već smo spomenuli činjenicu da mnoga zbunjena Božja djeca misle da su sljedbenici Isusa Krista bili pozvani svrgnuti Babilon. Zajednica potvrđuje tu nebiblijsku misao u mnogim člancima i pjesmama; prijatelje se potiče "da pripadaju vojsci koja ruši Babilon" (Njemačka Stražarska kula 1927:80, pjesma). Prije više od deset godina, zapravo ubrzo nakon smrti brata Russella, kada je napisan 7. svezak, ova je misao zaokupljala prijatelje. U 7. svesku, u komentarima na Otkrivenje 18:6, stranica 280, između ostalog stoji sljedeće: "Uzvratite joj kao što je i ona vama uzvratila. Učinjen je marljiv pokušaj u tom smjeru. Svatko tko je izostavljen bit će uvršten u sljedeće izdanje..."

Prema tome Zajednica kaže da se zapovijed iz Otkrivenja 18:6 odnosila na nju i na Božji narod općenito. Budući da ovu misao drže mnoga Božja djeca, mi ćemo, iako smo već pisali o tome, biblijski pokazati da je to pogrešna misao; jer zapovijed "Uzvratite joj!" ne odnosi se na Božju djecu. Da su prevoditelji započeli novi odlomak sa šestim retkom, istraživači bi odavno razabrali

Istinu. Kako riječi sada stoje, teško je razumjeti kome su upućene. Međutim, ako tražimo, naći ćemo objašnjenje.

Opomena iz Otkrivenja 18:4, 5 upućena je Božjem narodu. Oni bi trebali "izaći iz Babilona" (Izaija 48:20; Jeremija 50:8; Jeremija 51:6, "bježite") kako ne bi bili uključeni u uništenje tog "velikog grada", jer se "Bog spomenuo njezinih zlodjela." Kako možemo zamisliti taj bijeg iz Babela? Očekuje li se da Božje dijete žurno izađe izvan vanjskih zidina Babilona; da se tamo zaustavi i pridruži nadirućoj vojsci sa sjevera te zajedno s njom napadne Babilon? Nije tako! Božja bi djeca doista trebala napustiti Babel u bilo kojem trenutku kada prepoznaju Babel kao takav, ali u vremenu o kojem se govori u Otkrivenju 18 nužna je posebna žurba. Možda Otkrivenje 18:2 čak navodi i vrijeme; to ne bismo htjeli tvrditi sa sigurnošću. Možda ono "pao je, pao" iz ovog retka ne znači ništa drugo doli zbacivanje žene jahačice ("velikog grada", Otkrivenje 17:3,7) od strane zvijeri. Jer u nekom trenutku zvijer mora zbaciti ženu (usp. Otkrivenje 17:16), a čovjek se nehotice prisjeća prototipa, 2. Kraljevima 9:30-37 (u vezi s Otkrivenjem 2:20). U prototipu nalazimo zbacivanje Izebele, čije je meso pojedeno, a u Otkrivenju 18:2, 17:16 nalazimo istu stvar. Gotovo ništa ne ide u prilog misli da se riječju "pao" misli na pad iz Božje milosti. Babel kao takav nikada i nije bio u Božjoj milosti.

Bilo kako bilo, prepoznavši opasnost, Božja djeca trebala bi izaći iz Babilona na najbrži mogući način ("bježeći!"). Između pada (zbacivanja od strane zvijeri koja je nosi?) i njezinog uništenja vatrom čini se da postoji određeni vremenski razmak, sudeći prema pokušajima opisanim u Jeremiji 51:8, 9. Drugim riječima: čini se da pad Babilona nije istodoban sa spaljivanjem, posljednjom fazom djela odmazde (Jeremija 51:25). Božji bi narod trebao pobjeći iz Babela, a ne zaustavljati se izvan gradskih zidina

kako bi se pridružio osvetničkim vojskama koje dolaze sa sjevera radi zajedničkog napada. Kada razmotrimo sve odlomke koji govore o bijegu iz Babela, sasvim ćemo jasno vidjeti da trebamo bježati u Sion, u Jeruzalem. Ne samo iz grada, već i iz "zemlje" Kaldejaca (Jeremija 50:8). Ako želimo biti kao "jarci pred stadima" (Jeremija 50:8), tada iznad svega ne smijemo imati želju "pripadati vojsci koja ruši Babel". Dok, stoga, Božji narod brzo bježi iz Babelove okolice, osvetnička vojska, zbor velikih naroda sa sjevera, kreće prema Babelu (Jeremija 50:9). Ako pažljivo pročitamo opis opustošitelja Babela u Jeremiji 50:3, 14, 15, 25, 26, 27, 29; 51:11, 12, itd., jasno ćemo razabrati da zapovijed iz Otkrivenja 18:6 nije upućena Božjem narodu, nego opustošiteljima Babela, to jest rogovima i zvijeri iz Otkrivenja 17:16, zboru velikih naroda dovedenih protiv Babela iz sjeverne zemlje (Jeremija 50:9).

Jeremija 50:29, koji sadrži iste riječi kao Otkrivenje 18:6, dokazuje da to nije Božji narod, koji je pobjegao iz Babela, nego vojske dovedene protiv Babela sa sjevera, koje trebaju izvršiti osvetu.

To je učenje Svetog pisma, i stoga su djela ("Gospodinova?") poduzeta uz veliki utrošak vremena, novca, literature, predavanja, itd., od pojave 7. sveska s ciljem rušenja Babela i paljenja crkvenih nebesa Babilona (W.T. R6150) ne samo posve pogrešna, već su i vrlo velik gubitak snage i vremena, i ni na koji način nisu Gospodinovo djelo u skladu sa svim dokazima koje smo iznijeli ovdje i na prethodnim stranicama. A ako su Božja djeca sama na sebe navukla patnje u izvršavanju takvih djela, tada nisu patila radi Krista i Istine. Takve su patnje uzrokovane miješanjem "u tuđe poslove" (1. Petrova 4:15).

Borba zvijeri za uništenje žene Babilona i konačna bitka između Janjeta i zvijeri (Otkrivenje 17:14; 19:16-21) nisu jedno te isto.

Ako jasno vidimo stvari, onda prestanimo sa zadacima koji nisu naši. Radimo Gospodinovo djelo uz najpažljivije razmatranje Njegove Riječi, a ne brzopleto ili u skladu s našim vlastitim lažnim tumačenjem, zavodeći tako Božji narod. Ako to ne učinimo, onda ćemo uskoro morati doživjeti neuspjeh vlastitog rada, a možda nećemo imati priliku ni vremena odvratiti se od svog puta i hoditi onim putem koji je Bogu ugodan. Ako vidite Istinu, onda biste trebali odmah, neustrašivo, i bez obzira na to što bi se moglo reći ili učiniti, prihvatiti i iznijeti tu Istinu. Jer vi zasigurno želite služiti Gospodinu, a ne ljudskim institucijama. Prepoznajte svoje dužnosti i postupajte u skladu s tim!

TEMELJ NAŠE VJERE

U Boga, a ne u pogrešive ljude

Odsad ću se pouzdati.

Na Božjoj Riječi, a ne ljudskoj,

Građevina moje vjere će stajati.

Na pijesku sabora, vjeroispovijesti i dogmi,

Lud je onaj tko na njemu gradi!

Takva građevina neće opstati!

Tlo apostola, vidjelaca i proroka

Jedini je prikladan temelj.

A Istina iz usta našega Gospodina

Podići će Novo Stvorenje.

Budući da je On sam, Svetac

Izabrani i dragocjeni ugaoni kamen

Blagoslovljen onaj koji na Njemu gradi!

— Iz jedne njemačke crkvene pjesme.

Evo nastavka prijevoda, uz strogo korištenje naziva Stražarska kula, Sadašnja istina te tražene teološke terminologije Pastora Russella:

RAZVOJ KARAKTERA

"Karakter se ne može u potpunosti razviti bez kušnje. On je poput biljke: isprva je vrlo nježan; treba mu obilje sunčeve svjetlosti Božje ljubavi; često zalijevanje pljuskovima Njegove milosti; mnogo njegovanja kroz primijenjenu spoznaju Njegovog karaktera kao dobrog temelja za vjeru i nadahnuća za poslušnost; a onda, kada se tako razvije pod ovim povoljnim uvjetima, spreman je za obrezujuću ruku stega, i ujedno je sposoban izdržati stanovitu tvrdoću." (C. T. Russell u Mani od 20. siječnja) "Ako sada ne razvijemo ovaj karakter, moralni karakter našega Gospodina Isusa Krista, nećemo imati udjela u Mesijanskom kraljevstvu." (Izvadak iz jedne od propovijedi C. T. Russella objavljene u novinama.)

"... Neka prestane sanjarenje i priča o 'razvijanju savršenog karaktera'. Neka svi kršćani budu aktivni u izvršavanju svog Zavjeta..."

"Sotona (!) je usmjerio umove milijuna u kanal tobožnjeg 'razvoja karaktera'..." (J. F. Rutherford u Stražarskoj kuli 1926:136; 1927:199)

"Upravo sam bio na trodnevnom kongresu gdje su četiri starješine uzela oko četiri petine vremena i nijednom nisu spomenula djelo Kraljevstva. Cijelo su vrijeme govorili o razvoju karaktera, iznoseći nekoliko isprika za Stražarsku kulu, ... sve dok nisam podsjetio braću da su petnaest godina unatrag u žetvi, a uopće ne u Kraljevstvu." (Pismo Putujućeg brata, Stražarska kula 1926:286)

Primjećujete li, ljubljani, taj "razvoj" — u učenju Društva Stražarske kule i zapravo nazadovanje u razvoju kršćanskog karaktera? Primjećujete li kako se najsvetija kršćanska načela i osjećaji kude i proglašavaju beskorisnima? Pažljivo i s ozbiljnošću, kao iskreni Istraživači Biblije, pročitajte gore citirane riječi brata Russella i usporedite ih s dva druga citata modernih Istraživača Biblije. Ono što je bilo uzvišeno i sveto, da, najviša dužnost prema procjeni brata Russella, ismijava se i odbacuje odmahivanjem ruke kao "sanjarenje" od strane njegovog "nasljednika", koji neprestano tvrdi da prima svjetliju svjetlost od 1918. godine! Oh, kakvog li zlog postupka!

"Svako pravo Božje dijete mora imati određen individualni karakter..." kaže brat Russell u Mani od 17. rujna nasuprot sadašnjem predsjedniku Društva, i mi danas ni na trenutak ne sumnjamo u ispravnost ove misli. "U razvoju karaktera na sliku svog Otkupitelja oni se svakodnevno uspinju više i postaju prikladni za nebesko Kraljevstvo..." piše brat Russell na drugom mjestu (Stražarska kula R4445). Sve do pojave članka u Stražarskoj kuli "Karakter ili zavjet?", propovijedi i eseji o razvoju karaktera bili su vrlo cijenjeni. Tekstovi iz Mane, koji gotovo isključivo govore o tome, čitali su se sa zadovoljstvom sve do tada, a izlaganja služeće braće hodočasnika i drugih osobito su se cijenila kada su govorila o razvoju karaktera u Kristu. Ali kada je predsjednik Društva Stražarske kule

zapovjedio: "Neka prestane sanjarenje i priča o razvijanju savršenog karaktera!", tada je odmah prestalo i sve (povoljno) govorenje i pisanje o tome — među onima koji slijepo slušaju. Što sve može postići jedna autoritativna naredba! Čudimo li se još uvijek slijepoj poslušnosti katoličkog svijeta odlukama i propisima njihovog papinskog poglavara?

Članak "Karakter ili zavjet?" usmjeren je samo na to da odvrati Gospodinove vjerne od njihove najvažnije dužnosti, to jest pripremanja samih sebe, i da im umjesto toga, kao sumnjivu naknadu, dade vanjsku službu te još više službe i kolporterskog posla. Da, prema sadašnjem učenju Društva tvrdi se čak i to da je ta služba ono "blago u zemljanoj posudi" iz 2. Korinćanima 4:7! Ništa se ne bi smjelo reći protiv aktivnosti u Gospodinovoj službi, ali ta bi se aktivnost trebala odvijati samo u skladu s biblijskim metodama, u suglasju s Istinom. Naš je prosvjed usmjeren protiv izrugivanja i uništavanja naše prve dužnosti — razvoja kršćanskog karaktera. Naša misao nije ta da se savršenstvo ovog karaktera postiže prije nego što je naša trka završena, ali ništa manje od savršenstva nije cilj za kojim moramo težiti ako želimo zadobiti slavno nasljedstvo pobjednika.

Brat Russell pronašao je neke izvrsne riječi za ovu misao, kako je to prikazano u Mani od 29. lipnja, i preporučujemo pažljivo ponovno čitanje tog teksta. Gdje god u novije vrijeme Stražarska kula promišlja o oblikovanju karaktera, to se čini samo na podrugljivo ironičan, preziran, ohol način. Ne mogu učiniti dovoljno da oklevetaju ovu najbitniju aktivnost kršćanina.

Poslušajmo neke od tih izjava: "Mnogi koji su izvršili posvećenje da vrše Božju volju navedeni su na vjerovanje da bi 'razvojem karaktera' ugodnog Gospodinu mogli zadobiti Kraljevstvo kao pobjednici. Kako je takav zaključak apsolutno

neutemeljen u Svetom pismu! To je bio jedan od suptilnih trikova protivnika da uhvati u zamku posvećene."

"Ali đavao obmanjuje mnoge i navodi ih da vjeruju kako razvijanjem takozvanog karaktera stječu pravo na mjesto u Božjem kraljevstvu."

"Međutim, poučavati da kršćanin poboljšavanjem ili razvojem karaktera može biti 'pobjednik' znači poučavati zabludu i đavolju zamku" (Stražarska kula 1927:195, 199, 201, odl. 4, 35, 44). Upućujemo na klevete protiv razvoja kršćanskog karaktera ponovno tiskane na stranici 147, te na članke u Stražarskoj kuli 1927:38, itd. (odl. 34) 94, 95; 1926:259. Čak se i u pjesmama grdi razvoj karaktera. Autor pjesme koja se pojavljuje u njemačkoj Stražarskoj kuli 1927:288, a koja počinje riječima: "Zašto se trudiš, o melankolična dušo, u lažnoj svetosti za unutarnjom ljepotom?", naizgled ne zna da postoje i kršćani koji se u pravoj svetosti trude oko te unutarnje ljepote bez da su melankolični. "Neka razvoj karaktera sada počiva" (!) on poručuje čitateljima i završava svoju pjesmu, takoreći, veličanjem "mana" koje Isus treba pokriti! Zajedno s razvojem kršćanskog karaktera, ovim primarnim uvjetom za ulazak u nebesko Kraljevstvo, grde se i važne istine, kao na primjer kršćaninova čežnja za nebeskim domom. Takva se čežnja opisuje kao sebičnost. Čitamo: "Poznata je činjenica da je na kongresima koje su održavali oni koji su u Sadašnjoj istini tijekom proteklih nekoliko godina, dok su prijatelji mnogo razgovarali o Kraljevstvu, uobičajena tema razgovora bila: 'Kada idemo kući? Kada ćemo biti oslobođeni zemaljskih nevolja, ući u Kraljevstvo i vladati s Gospodinom?' Nije li motiv obje gore spomenute klase, onih u Sadašnjoj istini, bio u velikoj mjeri sebičan?" (Stražarska kula 1926:325; vidi također 1927:38).

Kako bismo ispravno razumjeli smisao gornjih riječi, potrebno je pročitati i zadnji dio prethodnog odlomka gdje stoji: "...i, drugo, oni koji su prihvatili Sadašnju istinu i kojima se doista svidjela, te su s nestrpljenjem iščekivali vrijeme

kada će moći biti uzeti u nebo i oslobođeni svih svojih zemaljskih napora, da tamo zauvijek uživaju u lakoći i udobnosti."

Zar se više ne sjeća onoga što je priopćeno na večer pogrebnih obreda brata Russella (od strane sadašnjeg predsjednika!) o čeznutljivoj želji preminulog brata? (Stražarska kula R6012). I kako se ta goruća čežnja za sjedinjenjem s nebeskim Zaručnikom danas omalovažava kao sebičnost i grdi! Zar nije gore spomenuta "uobičajena tema razgovora na kongresima" korištena baš zato što je bila "od Gospodina", kako se to uvijek tvrdilo? Tada od Gospodina — a sada sebičnost?

Znamo da se godini 1918. pridaje sve veća važnost iz vrlo specifičnih razloga. Ta bi godina trebala označiti granicu između Ilije i Elizeja, uvjerava nas novi predsjednik, između neorganizirane i organizirane Crkve i — između zastarjelog znanja i "svjetlije, bolje svjetlosti". Gospodin je navodno te godine došao u svoj Hram i donio nova otkrivenja svojim. Ali po pitanju razvoja karaktera čak ni fetišizam misteriozne 1918. godine nije uspio potisnuti staro stajalište (koje se sada naziva "zamka, Sotonina obmana"). Jer, dugo nakon što je Gospodin navodno došao u svoj Hram, oblikovanje kršćanskog karaktera opisivalo se u Stražarskoj kuli kao apsolutno nužno! Na primjer: "...savršenstvo karaktera koje je ovdje istaknuto kao ispravan i poželjan cilj svih kršćana, a za koje ih je Gospodin pripremio davanjem svoje nadahnute Riječi, trebalo bi biti znak prema kojem bi svi vojnici križa koji trče u trci za veliku nagradu trebali usmjeriti svoju energiju." (Stražarska kula 1919:255) Da, čak su odabrali tekst za 1923. godinu koji se odnosio na oblikovanje karaktera! Čitamo:

"Kušnja za 1923. godinu odnosi se na preobrazbu kršćanina u sliku našeg Gospodina i Učitelja, Krista Isusa. Potpuna preobrazba u sliku Njegovog karaktera iskrena je želja svakog od njegovih vjernih sljedbenika." (Stražarska kula

1923:6) A još kasnije jedan je članak započeo riječima: "Novo stvorenje mora rasti ili razviti sliku karaktera Gospodina, svoje Glave." (Stražarska kula 1923:184)

A još kasnije, kao odgovor na jedno pitanje, izvodi se zaključak da bi svrha svakog proučavanja trebala biti oblikovanje karaktera na sliku našeg Gospodina Isusa, itd. (Njemačka Stražarska kula 1923:336). U 1924. godini, šest godina nakon 1918., u posebnom članku (Stražarska kula 1924:249) objašnjava se što karakter zapravo znači.

Također u njemačkoj Stražarskoj kuli 1921:25; 1925:201; i Stražarskoj kuli 1923:217-218, oblikovanje karaktera hvali se u člancima, pismima i na kongresima, iako je Gospodin navodno već došao s pravim svjetlom 1918. godine! Zašto je toliko dugo ostavio svoje u "Sotoninoj zamci" (!) da oblikuju karakter? Ili je dao "pravo svjetlo" "službenom" vodstvu, koje ga je više od sedam godina skrivalo pod posudom, u strahu da bi ga prijatelji mogli smatrati tamom? Ali kada je 1925. godina prošla i pokazala da je to "Gospodinovo djelo" zapravo ljudsko djelo, onda se iznenada počelo govoriti da je razvoj karaktera "sanjarenje", "đavolja zamka" i slično. Tako su govorili s jetkim ruganjem protiv blagoslovljene "aktivnosti", nakon što su taj "razvoj" visoko hvalili samo nekoliko tjedana ranije. Da, bili su dovoljno smjeli tvrditi i to da smisao razvoja karaktera prije uopće nije bio shvaćen! A onda su najotrovnije strijele ispaljene na do tada hvaljenu aktivnost. Za prijašnje učenje o oblikovanju kršćanskog karaktera reklo se da je "lukavi potez protivnika kako bi posvećene uhvatio u zamku", "Sotonina obmana", "Sotonina zabluda", "đavolja zamka", "Sotonino djelo zablude", te da se "u tom stanju (oblikovanja karaktera) podržava Sotonina organizacija i biva dijelom ovoga svijeta", itd., i tako sve u istoj pjesmi ruganja.

Dragi brate Russell: Čuješ li što tvoj "nasljednik" govori o onome za što si se ti zalagao? A ipak je "službeno" proglašeno, odmah nakon što si zatvorio oči, da će "Stražarska kula nastaviti objavljivati samo ono što je u skladu s onim što je 'taj Sluga' do sada dao 'domu vjere'." (Stražarska kula R6024, vrh.) Znaš li da si, prema sudskom mišljenju tvog "nasljednika", pola stoljeća bio uhvaćen u zamku "lukavim potezom protivnika"?

Oh, vrlo su dobro znali i znaju što je razvoj karaktera. Ali htjeli su vlastitu prazninu prikriti vanjskom aktivnošću. A napad na pripremu izvršen je već 1927. Čitamo u pismu objavljenom u njemačkoj Stražarskoj kuli 1927:176: "Kako je dragocjena (!) i pomisao... (da) ne trebamo biti tjeskobni oko svoje pripreme, budući da plod, koji se sastoji u objavljivanju, prirodno uključuje i sve ostale plodove!" Preklinjemo vas da pročitate nekoliko upečatljivih izlaganja Stražarske kule, kao na primjer Stražarska kula 1926:136, odl. 46; str. 232, odl. 53; str. 278, odl. 34; 1927:184, 195, 199-201.

Pokušaj dokazivanja da se karakter ne može razvijati, jer mi nemamo karakter nego jesmo karakter, prilično je otrcan. Činjenica da se u nama mora odvijati rast i razvoj ne može se srušiti definicijom "karaktera" iz Stražarske kule. Mi se ovdje ne okrećemo toliko protiv definicije te riječi, već, prije svega, protiv ismijavanja života posvećenja, koji su donedavno svi (pa i autor tog članka u Stražarskoj kuli!) označavali kao sredstvo za razvoj karaktera. Uostalom, misao o posjedovanju karaktera sasvim je uobičajena u našem svakodnevnom govoru. Pod karakterom razumijevamo osjećaje, smjer uma, biće, zbroj čovjekovih osobina; u ovom slučaju, kršćaninovih. Osobine i vrline zasigurno su dio našeg bića, ali s pravom kažemo da ih mi kao osobe posjedujemo ili imamo.

Kršćanske vrline u Svetom pismu nalazimo prikazane i kao plodove Duha (Galaćanima 5:22). I baš kao što plodovi rastu i sazrijevaju, tako i ove naše duhovne vrline, koje čine kršćanski karakter, treba njegovati i oblikovati; one moraju rasti i umnažati se po uzoru na Isusa Krista. Nije li upravo to onaj proces koji se naziva razvojem karaktera? Sveto pismo neprestano govori o razvoju i rastu oko nas i u nama. Čitamo, na primjer, u Efežanima 4:15: "...Nego da istinujući u ljubavi u svemu uzrastemo u onoga koji je Glava, Krist." Pročitajte također 2. Korinćanima 4:16; Hebrejima 5:12, 13; 6:1. Vrine Duha koje oblikuju karakter rezultat su dojmova na "Novo stvorenje" ili um (2. Korinćanima 5:17) koji je opet sinonim za blago u zemljanoj posudi, "unutarnjeg čovjeka" (2. Korinćanima 4:7, 16). Stražarska kula jednostavno ignorira biblijski dokazan rast i razvoj Novog stvorenja. Zaboravila je da začeto Novo stvorenje mora rasti i razvijati se do svog rođenja, baš kao i u prirodnom procesu. Da, u prethodnom odlomku spomenutog članka, ona si uzima za pravo izraziti potpuno

nebiblijsku misao da Novo stvorenje umire žrtvenom smrću! Ono što je žrtvovano je, naravno, vječno mrtvo.

Čak i ako na karakter gledamo kao na nešto što jest, a ne kao na nešto što posjedujemo ili imamo, ostaje ista obveza moralnog kršćanskog života i hoda. Stara priroda — tijelo, jer je rođeno od tijela — beskorisna je za stvaranje života u Bogu (Ivan 6:63; Rimljanima 7:18; 8:8). Onaj koji je začeti duhom mora sebe smatrati mrtvim u odnosu na ono što se tiče snage stare prirode (Rimljanima 6:11). Iz toga proizlazi obveza da se hodi u duhu (u novosti života, u svjetlu) to jest da se napreduje u kršćanskom životu — da se bude pobjednikom, nastojeći obuzdati sav otpor tijela i naposljetku ga kroz Krista savladati. Samo tako duhom začeti kršćanin može u stvarnosti postati Novo stvorenje na duhovnoj razini. Taj hod, taj rast ili napredak u duhu, zahtijeva da sve svoje razmišljanje, osjećaje i htijenje dovedemo u potpuni sklad s Bogom. Božje misli, Božja ljubav i Božja volja moraju postati naši.

PETI DIO

Samo smo stoga u istini, u Kristu, koji je Istina. Svi izrazi ovog našeg novog života u Kristu, tj. naše djelo u riječi i djelu, moraju biti u skladu s našim unutarnjim životom, inače Krist, istina, nije u nama. Naš Gospodin zahtijeva jasnu odluku — ili hladno ili vruće. Ne možemo sijati u jednoj sferi, a očekivati žetvu u drugoj; ili sijete u tijelo pa ćete žeti propast, ili sijete u duh pa ćete žeti vječni život. Samo hodaње u duhu sačuvati će nas od pogubnih tjelesnih požuda. Hodaње — a ne stajanje na mjestu! Stajanje na mjestu je nazadovanje.

Gospodin Isus, kao i apostoli, pripisivali su najveću vrijednost našem bivanju u Kristu, našem životu u Kristu (Ivan 6:56; 14:20; Galaćanima 2:20; Hebrejima 13:20, 21; 1. Ivanova 2:6, 29). Hodati u duhu znači neprekidno rasti u Njegovu sličnost, Njegovu čistoću i slavu, u Njegovu snagu ljubavi. Kristov duh prebiva samo u čistom srcu i ostaje samo tamo gdje može ostvarivati svoje rezultate.

Čini se da pisac članka u "Stražarskoj kuli", u kojemu se ismijava razvoj kršćanskog karaktera, nema nikakvog poimanja o svetom unutarnjem

životu kršćanina. Svatko tko se zanima za život u Bogu, neće dopustiti da ga ponese ismijavanje onoga što nazivamo razvojem karaktera.

"Karakter ili Savez?" nije stvar izbora, jer oni supostoje. Ispunjenje saveza žrtvom — u čemu se ono sastoji? Nije li u razvoju kršćanskog karaktera? Savez žrtvom ne ispunjava se isključivo (izvanjskim) "djelima u Njegovo ime" (mnogi će se jednom na njih pozivati; usp. Matej 7:22), nego u neprekidnom rastu u sličnost Isusu Kristu. A s time neće nedostajati ni izvanjske aktivnosti, nego ona dolazi dobrovoljno, iz unutarnjeg poticaja ljubavi, ljubavi prema Gospodinu, a ne iz ambicije, ili da bi se ugodilo čovjeku ili organizaciji. Takva kršćanska ljubav osposobljava za svaku žrtvu, čak i za polaganje samog života — pa i za neprijatelja. Ljubav koja za to nije sposobna nije nebeska, božanska ljubav.

Često smo iskusili kako prijatelji brzo slušaju Društvo. Neki koji još nisu pročitali članak "Karakter ili Savez", kada su upitani jesu li prijašnja gledišta o razvoju karaktera ispravna, potvrdili su to i proglasili suprotnu tvrdnju zabludom. No, nakon što su pročitali "Stražarsku kulu" u kojoj se razvoj karaktera osuđuje kao "sanjarenje", požurili su odbaciti prijašnje gledište. Ono što je tako dugo bilo prihvaćeno kao istina, sada je odbačeno kao "sanjarenje", zbog dogmatske tvrdnje Kule stražare.

Sada razvoj karaktera ima samo jedno, bijedno postojanje; još samo "malo" stado pokazuje ikakvo daljnje zanimanje za ovu odbačenu bit kršćanskog života. Ali oni su izabrali bolji dio. Draga braćo u Kristu, ne dopustite da vam itko oduzme ovu blagoslovljenu privilegiju oblikovanja karaktera, pa makar vas "jedini kanal", ili anđeo s neba htjeli opljačkati za nju. Razmislite, ako je oblikovanje karaktera doista ono što naučavaju najnoviji pustošitelji svetišta, tj.

zabluda, "sanjarenja", "Sotonina zamka", onda bi i apostol bio u toj "Sotoninoj zamci!" Tada bi i brat Russell, kojega su isti ti ljudi, koji sada tako prezirno govore o razvoju karaktera, tako dugo preko mjere veličali, i sam bio budalasti sanjar. Naravno, znamo da brat Russell neprestano gubi na važnosti u usporedbi sa svojim sadašnjim "nasljednikom", kao što je već pokazano u našoj obradi nove prilagodbe slike Ilija-Elizej.

Izreka "Razvoj karaktera je sanjarenje" urodila je jednim drugim "razvojem". Nećemo ovdje detaljno iznositi određene stvari koje su se tu i tamo dogodile čak i u posvećenom krugu. One su prirodne posljedice prestanka oblikovanja karaktera, hoda u duhu (Galaćanima 5:16, 17). Takvi sramotni događaji objašnjavaju zašto se vrši tako snažan napad na razvoj karaktera, koji, naravno, zahtijeva popriličnu borbu protiv tijela i svijeta. Anatema protiv težnje za karakternom sličnošću Isusu Kristu ohrabrenje je za lagodan život i plitak hod. Kako su u tom pogledu značajne riječi jedne sestre u središnjoj Njemačkoj, koja je radosno rekla jednom istaknutom bratu: "Oh, kako sam sada sretna što oblikovanje karaktera nije potrebno!" — Kao tužan pokazatelj prestanka oblikovanja karaktera spomenuli bismo i riječi jednog brata odanog Društvu koje je bez oklijevanja uputio jednoj dragoj sestri, a koja je (kako se to kaže) "u opoziciji djelu": "Ne mogu te voljeti, moram te mrziti, svijet mi je draži od tebe!" Jesu li to plodovi Duha?

Moramo neprestano iznova naglašavati da svaka zabluda za posljedicu donosi nove zablude. Vrline kršćanina danas mnogi Istraživači Biblije zapravo ne cijene tako visoko, od prestanka razvoja karaktera, kao što su to činili nekada. A budući da se granica između "ovog svijeta" i "našeg svijeta" ne vidi tako jasno od prestanka razvoja karaktera, stoga se pojmu "Svijet" daje potpuno drugačije značenje (vidi primjer, 1.

Ivanova 2:15-17). Sada se kaže da posjećivanje zabavišta, plesnih dvorana, itd., ili prepuštanje nemoralnom načinu života, ne pripada "svijetu" koji se mora pobijediti! (K. S. 1927:198-199). Pitali bismo: Što je onda svijet? Ako takve stvari ne pripadaju "ovom svijetu", gdje onda pripadaju? Možda rezultatima pouka "Božje organizacije"? No, sve ćemo to razumjeti kada prepoznamo uzroke takvih pogrešnih nauka; oni u mnogim stvarima ljube ovaj svijet i ne žele se posebno truditi da poslušaju opomenu iz Rimljanima 12:2. Nije nam drago ovdje spominjati određene stvari. Odlučujuće pitanje iznad svega jest: Što je istina? Ali jedno je sigurno: Baš kao što je danas potrebno propovijedati obraćenje davno mrtvim članovima kršćanstva, tako će uskoro biti potrebno propovijedati obraćenje (odvrtačenje) od puta "ovog svijeta" mnogim Istraživačima Biblije.

Postavljamo svim prijateljima "Stražarske kule", a posebno voditeljima, ozbiljno pitanje: "Nema li oblikovanje karaktera kršćanina veze s njegovim posvećenjem? Niste li svi vi nekada to tako razumjeli? Zar ne znate da mi to i danas tako razumijemo? Zar vam uopće ne dolazi do svijesti, da se u svojoj borbi protiv razvoja karaktera istovremeno borite protiv onoga što ste nekada s nama nazivali životom posvećenja, a što mi i dalje tako nazivamo?"

Tko će dalje njegovati to prijeko potrebno oblikovanje karaktera u Kristu? Tko će ga prigrliti? Tko će to činiti, iako je broj onih koji ljube to djelo vrlo mali? Tko? Neka istupi i odvoji se od onih koji pustoše moralni integritet života posvećenja, koji nas nastoje odvući u stranu od najsvetijih kršćanskih dužnosti. Ne oklijevaj, slugo Božji! Rastrgaj sputavajuće okove, milošću Božjom, i pronađi put k Onomu koji ima Istinu i koji jest Istina. A ako sumnjaš i pitaš: "Što je istina?" onda se moli Njemu da te prosvijetli, jer On sâm je Istina.

BLAGO U ZEMLJANOJ POSUDI

2. Korinćanima 4:7

Ponovno ukazujemo na činjenicu da sadašnje Biblijsko i traktatno društvo Kula stražara revno ustraje u izopačivanju svake biblijske doktrine. Ono stavlja svoju ruku na sve. Svaka doktrina, koliko god bila biblijska, mora ući u laboratorij Društva, i otuda izlazi u novom obliku, rastrgana, iščašena i izobličena.

„Nekada smo mislili... sada vidimo” — to je sada melodija Društva. Očita je pomisao da ono (zapravo njegov predsjednik), kao nasljednik brata Russella, mora iznositi na svjetlo nove istine brzim tempom, ili čak i brže, inače se njegovo nasljedništvo ne bi priznalo. Stoga to nastojanje da se iznese jako mnogo novih nauka. Ovdje je stvar učinjena vrlo jednostavnom: to je božanski određen put, jedini kanal, i sve što dolazi kroz njega jest istina; svjetlija, bolja istina od one iz dana brata Russella. Da ono doista tako gleda na stvar, može se također prepoznati po tome što sa sve većim naglaskom objavljuje da njegova nova učenja dolaze od Gospodina, pa čak i izričito navodi da je Gospodin odgovoran (!) za to. Ali mi se sjećamo činjenice da nikada nije proizašlo ništa dobro kada su duhovni vođe smatrali da su sposobni za previše toga. Sjećamo se nadalje onih riječi našeg dragog brata Russella, koje je napisao govoreći o svojim životnim iskustvima:

„Ali, jao! Kako je opasno za bilo kojeg čovjeka osjećati preveliku odgovornost i pokušavati siliti novo svjetlo.” (Stražarska kula R3820)

Ovdje se osvrćemo samo na Stražarsku kulu iz 1926:117, 118, gdje se „novo svjetlo” otkriveno od 1918. prepričava u dugom popisu s ponosnim zadovoljstvom.

Uistinu, od onog trenutka kada pomislimo da Bog koristi isključivo nas kao kanal ili na bilo koji drugi poseban način, te da Božji narod mora priznati nas i naše izjave, itd., Bog nas više ne može koristiti. Od tog vremena hodimo samo svojim vlastitim putovima, iako naše naširoko hvaljeno „Gospodinovo djelo” izvana cvjeta i napreduje pod našim vodstvom; a to je također i vrijeme kada Gospodin prihvaća druge kao korisna oruđa. Da, doista, druge! Nisu li oni većinom upravo takvi kakve je odbacio onaj „Jedini”? Nije li Isus također bio odbačen od „službenih” Božjih predstavnika? Ali nije li On, odbačen od ljudi, bio od Boga izabran i dragocjen (Matej 21:42; 1. Petrova 2:6, 7)?

O, kad bismo samo razmatrali Božje putove! O, kad bismo samo bili voljni učiti! Kad bismo u svojim srcima razmišljali o povijesti kršćanske crkve i učili od nje! Kad se ne bismo samo divili junaštvu u velikim vremenima prošlosti, nego se pokazali vjernima i odanima u sadašnjosti! Ne manjka li nam često upravo to? Jesmo li spremni, imamo li dovoljno ljubavi da se zauzmemo za istine koje smo primili od Gospodina, jasno, pošteno, neustrašivo, pa da, ako je potrebno, i damo svoje živote za njih? O, kad bi Božja djeca svojim djelima ipak dokazala da je sam Gospodin predmet njihove odanosti i ljubavi, te da susluže, pogrešivi ljudi, u mjeri ljubavi dolaze tek poslije Boga. Tada bi mnogo toga bilo drugačije! Tada pokret kojeg Bog koristi za blagoslov Svog naroda ne bi mogao tako često i tako brzo ili tako duboko pasti u vlastitu mudrost (ludost)! Neka naš vapaj upozorenja malo doprinese tom cilju da Božja djeca odaju čast najprije Bogu, a tek onda onima koji ljube Njegove istine i čvrsto ih se drže u poniznosti i podložnosti Bogu.

Naše je zapažanje da mnogi od dragih prijatelja ne vide koliko je poguban put Društva, jer su prihvatili njegova učenja bez promišljanja, vjerujući da je ono božanski određeni vjesnik. Ali mi također znamo da drugi dio prijatelja više ili manje jasno osjeća, pa čak i vidi pogubnost tog puta, ali oni jednostavno „podnose” (Otkrivenje 2:20) metode i učenja Društva. Kad bismo barem mogli pred oči svih prijatelja iznijeti njihovu tešku odgovornost prema Bogu i Njegovoj istini! Jer On će nas pozvati na odgovornost (a ne samouzvisujuće organizacije ili crkve!) zbog zanemarivanja naših dužnosti kao Božje djece.

„Blago u zemljanoj posudi” također je uvelike stradalo u laboratoriju Društva. Ono čak ni u 1927. godini (desetljeće nakon 1918.!) nije otkrilo da to blago nije, kao što se vjerovalo, unutarnji život od Boga, već — služba! Služba je blago, kaže se, i prijatelji su i ovdje brzi u tome da svoju vjeru polože u „bolje” svjetlo. Sigurnost s kojom Društvo djeluje je fascinantna i uskraćuje prijateljima hrabrost da sami istražuju Pisma, kako bi vidjeli jesu li te stvari takve (Djela apostolska 17:11). „Ne dolazi li to na božanski određen način? I stoga to mora biti ispravno”, tako redovito glasi argument. Prema tome, naravno, ono što je brat Russell iznosio u svoje vrijeme, budući da stoji u izravnoj suprotnosti sa sadašnjim „svjetlom”, ne može biti od Boga, već „od njega samog”. Ali je li to novo svjetlo doista ono za što se tako hrabro tvrdi da jest? Je li ta tvrdnja dokazana? Kada na ovo svjetlo primijenimo mjerila i pravila Božje riječi (a jao nama ako to ne učinimo, nego se oslonimo na tijelo!), tada brzo utvrđujemo da je ovo svjetlo tama. Ono nije došlo od Boga! S odvažnošću koja joj je svojstvena, „Stražarska kula” tvrdi da kontekst dokazuje ispravnost njezinog novog svjetla („blago je služba”). Ovo je namjerno ili neoprezno uvođenje u zabludu, jer je ta tvrdnja zapravo neistinita! Naglašavamo: neistinita je, i to želimo dokazati svakome tko je još uvijek donekle trijezan i poštuje Božju riječ. Prije spominjanja blaga u zemljanoj posudi, apostol je rekao da je Bog zasjaio u našim srcima, da nam dâ svjetlo spoznaje slave Božje na licu Isusa Krista (2. Korinćanima 4:6). Ovaj unutrašnji sjaj je unutarne prosvjetljenje kroz Sveti Duh, Božji dar nama. Ovaj dar Duha u nama stvara „oči razumijevanja” (Efežanima 1:17, 18) koje vide i razlučuju ono što drugi potpuno propuštaju. Svima postavljamo pitanje: „Može li se prosvjetljenje dogoditi bez Svetog Duha?” Mi sami odgovaramo: „Ne!” Kada Pavao odmah nakon toga kaže: „Ali ovo

blago imamo u zemljanim posudama”, on se time referira na upravo spomenuto božansko svjetlo, koje je Bog stavio u naša srca. Tako vidimo da „kontekst” upravo dokazuje da je tvrdnja „Stražarske kule” pogrešna. Da nije drskosti i odvažnosti kojom Društvo iznosi svoje božanske (?) istine, prijatelji bi lako mogli otkriti neutemeljenost tvrdnji Stražarske kule kritičkim ispitivanjem konteksta.

Tvrdnja da je blago spomenuto u 2. Korinćanima 4:7 zapravo služba, u potpunosti je pogrešna.

Ali svrha takve nebiblijske tvrdnje je jasna. Ta „služba”, revna služba, neprestana služba, treba spriječiti prijatelje da postanu svjesni, treba ih lišiti vremena, spriječiti ih da promišljaju o tim stvarima ili da ispituju kako bi vidjeli je li sve ispravno.

Otuda stalno tjeranje u službu, kako prijatelji ne bi u nekom trenutku postali „Istraživači Biblije” i — otkrili da su bili zavedeni i pogrešno poučeni. A to se mora spriječiti. U njemačkom izdanju Stražarske kule iz 1927:144, u jednom pismu je stajalo: „... jedino što je danas potrebno jest rad, samo rad.” A prijatelje se od prijestupa te zapovijedi odvraća prijetnjama, govoreći im da bi morali računati s gubitkom života (!) na bilo kojoj razini ako odbiju poslušati odredbe o službi; možda bi, kaže se, mogli dosegnuti samo razinu Velikog mnoštva (Stražarska kula 1927:78).

Snažno se upozorava protiv onih koji su se vratili slobodi u Kristu, i stoga ih se boje i izbjegavaju. S druge strane, Društvo pokazuje veliku revnost prema onima koji su mu poslušni. Ali ta revnost nije u svrhu da ih se dovede dublje u istinu ili u prisnije zajedništvo s Gospodinom; ona se trudi samo ispuniti ih entuzijastičnom revnošću za njegovo djelo. Kako su zadivljujuće prikladne riječi apostola: „Revno se otimaju za vas, ali ne za dobro; dapače, htjeli bi vas isključiti,

da biste se vi revno otimali za njih” (Galaćanima 4:17). O, prijatelji, koji ste nekoć bili poslušni istini: „Dobro ste trčali; tko vas je spriječio da se ne pokoravate istini? To uvjeravanje nije od onoga koji vas poziva.” I zapamtite, samo „malo kvasca ukvasi cijelo tijesto” (Galaćanima 5:7-9).

Kao da vođe uopće ne znaju za sram kada u svom članku citiraju ispravne misli brata Russella u vezi s Novim stvorenjem (Stražarska kula 1927:133), samo da bi na njih izlili prezir.

Da, kako bi učinili da njihovo takozvano novo svjetlo izgleda jako sjajno, oni zastrašuju Božji narod odvrćajući ga od ispravnih misli brata Russella tvrdnjom da su te misli bile plodno tlo za doktrinu o besmrtnosti duše! Ovdje citiramo ono što kaže brat Russell i što sada Stražarska kula hladnokrvno ubija:

„Djelo ovih ‘Novih stvorenja’ u sadašnjem vremenu, kao što je već pokazano, je dvostruko; njihovo začće od Svetog Duha čini ih svećenicima, ali začeti su samo njihovi umovi; njihova su tijela još uvijek od zemlje, zemljana, i stoga, kao što Apostol objavljuje, ‘Imamo ovo blago (novu prirodu) u zemljanim posudama, da bi se vidjelo da je ta izvanredna snaga od Boga, a ne od nas’ (2. Korinćanima 4:7). Novo začeti um, ili volja, jedino je što trenutno predstavlja novu prirodu, i sve što će i biti sve dok u Prvom uskrsnuću ta nova volja, razvijena u karakteru, ne bude opskrbljena odgovarajućim tijelom, itd.” (Svezak 6:71).. Zatim Stražarska kula odbacuje ovu istinu sljedećim riječima: „Ako je gornja izjava ispravno tumačenje apostolovih riječi, onda je novo stvorenje samo nešto unutar nečeg drugog što se naziva posudom. Nije li to upravo ona poteškoća u koju je nominalno kršćanstvo samo sebe uvuklo učeći da čovjek ima dušu u sebi i da je ta duša besmrtna i ne može umrijeti?... ...Reći da je on govorio o novom stvorenju koje se nalazi unutar zemljane posude potpuno je strano njegovom argumentu...” (Stražarska kula 1927:133).

Mi kažemo: Objašnjenje brata Russella je ispravno, a novo svjetlo zapravo je tama. Novo stvorenje isključivo je zastupljeno u onome što nam je Bog dao prilikom našeg posvećenja, a ne i u zemljanoj posudi, koja drži to blago. Zemljana posuda, šator koji se ruši (2. Korinćanima 5:1), samo je privremeni organizam koji Novo stvorenje koristi dok ne dođe kuća s neba (2. Korinćanima 5:2). Šator ne ulazi u nebeske uvjete, on biva uništen (2. Korinćanima 5:1). Kada se to blago spoji s kućom koja potječe s neba, tada je doista prisutno Novo stvorenje, tj. biće koje je usklađeno u tijelu i duhu koji vječno harmoniziraju. Trenutačno ova kombinacija ne postoji, kao ni taj sklad. Naprotiv: to se dvoje

danas protivi jedno drugome (Galaćanima 5:17). Ali ako je tome tako, kako onda Stražarska kula može to oboje označiti kao Novo stvorenje?

Također se djelomično odustalo od pomisli da je Novo stvorenje začeto. U Stražarskoj kuli iz 1927:116, odl. 10. i 12., čitamo:

„...Pismo ne kaže da je novo stvorenje tek nešto začeto u utrobi što konačno dolazi do rođenja... Ako se stvorenje nalazi u utrobi, ili u procesu trudnoće, onda to stvorenje ne bi moglo imati nikakvu odgovornost tijekom tog razdoblja.”

A zatim se kaže: „... Pomisao da prirodno začće, nošenje u utrobi, oživljavanje i dolazak na svijet rođenjem ilustriraju razvoj novog stvorenja, uopće nije u skladu sa biblijskim učenjima o novom stvorenju. Pisma pokazuju da je od trenutka kada je novo stvorenje začeto i pomazano ono novo stvorenje, te da njegova odgovornost kao takvog počinje od tog vremena.”

Tako je pomisao da je Novo stvorenje nešto unutar nas odbačena od „Stražarske kule” kao zabluda. Ali ne navodi li Pismo izričito da je blago u posudi?

A to blago zasigurno nije služba! Ne govori li Pismo izričito o začću u odnosu na naš život od Boga (npr. Jakovljeva 1:18; 1. Petrova 1:3) i ne postavlja li vrijeme duhovnog rođenja u budućnost?

Pismo govori o podjeljivanju Duha kao o začću, kako bi se pokazalo da smo mi Božje djelo, budući da Bog djeluje u nama da i hoćemo i djelujemo; da smo potpuno i isključivo Njegovo djelo milosti od početka do dovršetka na duhovnoj razini. Ali to ne znači da smo mi bez odgovornosti. Moramo biti svjesno aktivni u svojoj odanosti Bogu, i kroz očitovanje kršćanskog duha sa samoodređenjem i vlastitom

odgovornošću ići prema potpunom razvoju individualnosti — do punog uzrasta čovjeka u Kristu.

Ovaj je duh nakalemljen na naše tijelo. Za naše dobro! Imamo ga u zemljanoj posudi, kako bismo postigli punu osobnost — razvoj našeg Spasitelja kroz sukob koji to uzrokuje. Kroz sukob do pobjede; korak po korak; iz slave u slavu (2. Korinćanima 3:18).

O divne li Božje mudrosti! Neka nas ona vodi, kako bismo nepokrivenog lica promatrali slavu Gospodinovu — Njegovu čistoću i slavu, Njegovu istinu i svetost, Njegovu odanost i snagu. Neka u svima nama živi želja da Njegovom milošću budemo promijenjeni u istu sliku, iz slave u slavu! O, kad bismo dopustili da se Njegova čistoća, Njegova istina i Njegova snaga zrcale u nama (1. Timoteju 6:6; 4:8; 1. Petrova 1:15-17; 2. Korinćanima 7:1)! Tko god ljubi Gospodina, uzet će k srcu Pavlovu opomenu iz Titu 2:11-13 te će, odričući se svjetovnih požuda, živjeti trezveno (uz samokontrolu u svemu), pravedno i pobožno, tj. bogobožno.

„Božji pečat i Njegova slika, Pobožna ljepota, prijateljski izraz lica; Sve što je u umu i duhu, Neka vide i prijatelj i neprijatelj.”

Zaista je sramotno kada predsjednik u članku (Stražarska kula 1927:132, odl. 10) doslovno piše sljedeće: „Nema ničega u nalogu koji im je dan što bi ukazivalo na to da su trebali biti marljivi u razvijanju lijepih, pobožnih, svetačkih sklonosti kako bi otišli na nebo.”

Zaista, preko takvog sramoćenja naše najsvetije dužnosti Gospodin ne može jednostavno prijeći. Ono što je uistinu naša glavna dužnost, koja se vjerno prakticirala desetljećima, to se sada cinično omalovažava. Pa onda se i ne čudimo što se nominalni Istraživači Biblije naših dana nimalo

ne trude razviti „lijepu, pobožnu, svetu sklonost”. Tada se ne čudimo ako se razvija ružna, neljubazna, nesveta sklonost, tako da se tu i tamo ide toliko daleko da se odaju pravom, doslovnom bludu! O Božji narode! Čuvaj svoje najsvetije posjede! Čuvaj blago koje ti je povjereno, i ne dopusti da bude uprljano ili odbačeno u stranu lukavim prijevarama zablude (Efežanima 4:4)! Ohrabri se, o malo stado, i uzmi pet glatkih oblutaka iz potoka; vježbajući se u Riječi, oboriti ćeš svakog Golijata — duha zablude! Odvojite se od onih koji se ne trude razviti pobožan, sveti karakter! Ljubljani, bježite od zablude, obmane, a time i od onih koji obmanjuju. „Neka vam srce ne klone” (Jeremija 51:46)! Blago je u opasnosti!

UNUTARNJE BLAGO

Kršćaninov unutarnji život sja Iako izvana sunce zasljepljuje, Ono što su primili od Kralja neba, Nije poznato nikome osim njihovom rodu; Ono što nitko u vremenu nije osjetio ni dotaknuo, Ukrasilo je njihove prosvijetljene umove, I donijelo im počasti istinski božanske.

—Dr. Charles Francis Richter..

ANĐEO S KADIONICOM KOJI DAJE SNAGU MOLITVAMA SVETIH

Otkrivenje 8:3

Biblijski tekst koji ćemo razmotriti, Otkrivenje 8:3, 4, glasi: "I dođe drugi anđeo i stade kod oltara, imajući zlatnu kadionicu; i dano mu je mnogo kada, da ga prinese s molitvama svih svetih na zlatni oltar koji je bio pred prijestoljem. A dim od kada, koji je došao s molitvama svetih, uziđe pred Boga iz anđelove ruke." Svaki prosvijetljeni istraživač Svetog pisma brzo će primijetiti prilikom čitanja ovih stihova da prizor

koji je ovdje opisan odgovara važnom tipu (predodžbi). Ono što anđeo ovdje izvršava predstavlja protutip onoga što je veliki svećenik obavljao u žrtvenoj službi na Dan pomirenja. Samo spominjanje oltara i kada u ovom okruženju praktički bi nas primoralo da vjerujemo kako ova vizija odgovara Izraelovoj službi pomirenja. To nam pokazuje kako naš Gospodin Isus, kao veliki, pravi Veliki svećenik, čini molitve i žrtve svetih prihvatljivima Ocu na temelju Njegove vlastite žrtve. Kao što apostol Petar kaže: "ugodne Bogu po Isusu Kristu" (1. Petrova 2:5).

Žrtvovani život našeg Gospodina bio je ugodan miris, ugodan Ocu, a taj ugodni miris, koji je ovdje predstavljen kadom, daje snagu prvenstveno molitvama i žrtvama Njegovih sljedbenika. Bez snage zasluge našeg Gospodina, koju on primjenjuje u našu korist kao naš Veliki svećenik i Zastupnik, mi ne bismo bili prihvatljivi Bogu Ocu. Kao daljnji dokaz toga citiramo apostolove riječi: "I sve što god činite, riječju ili djelom, sve činite u ime Gospodina Isusa, zahvaljujući Bogu, Ocu, po njemu." Naše molitve se također moraju prinostiti Bogu preko Zastupnika.

Ako držimo tip (predodžbu) pred svojim očima, tada nam je vizija iz 8. poglavlja Otkrivenja jasna. Anđeo iz Otkrivenja 8:3 može predstavljati samo našeg Gospodina Isusa, Njega jedinoga, jer samo On može dati snagu molitvama svetih, zato što je On naš Zastupnik i Veliki svećenik. To je jasno učenje odlomka o kojem ovdje raspravljamo i Svetog pisma općenito. Jedan tumač Otkrivenja vrlo upečatljivo kaže: "Nikakvo nesavršeno ljudsko biće ili kanal ne može biti predstavljena ovim anđelom s kadionicom. Zaista bi bilo bogohulno misliti o ovom anđelu i njegovom djelu kao da predstavljaju bilo koje nesavršeno ljudsko biće ili kanal..." (R. E. Streeter: "Otkrivenje Isusa Krista.")

Sasvim točno! Ali poslušajte, o narode Božji, za koga se prema tumačenju Društva Stražarska kula u 7. svesku tvrdi da je ovaj anđeo u ovom odlomku. Za Otkrivenje 8:3, "I drugi anđeo...", ovdje se daje sljedeći komentar: (tko čita, neka pazi) "Ne 'glas Gospodnji',... nego korporativno tijelo — Biblijsko i traktatno društvo Stražarska kula, koje je Pastor Russell osnovao da završi njegovo djelo. Ovaj stih pokazuje da, iako je Pastor Russell prešao iza zavjese, on još uvijek upravlja svakim obilježjem Djela žetve."

Tako razumijemo što se time misli: anđeo nije Gospodin, nego Biblijsko i traktatno društvo Stražarska kula! A kako bi se okrunilo ovo drsko tumačenje, dalje se kaže: "Tako, u ovom proročanstvu, veliki protutipski Veliki svećenik poistovjećuje sebe s djelom Društva..." Za riječi iz Otkrivenja 8:5, "I anđeo", izričito se navodi i sljedeće: "Društvo Stražarska kula preko svojih pravih predstavnika." Iste misli nalazimo izražene i u Stražarskoj kuli iz 1925., str. 149, odl. 34 i 35, samo s tom razlikom što se tamo "društvo" obmanjujuće opisuje kao Udruženje Istraživača Biblije.

Uistinu, ovo je vrhunac drskosti, ponosa i taštine! Čudimo li se onda još uvijek kada papa tvrdi da je namjesnik Sina Božjeg? Tvrdnja Društva nipošto ne zaostaje za tom arogancijom. Tužan je i pažnje vrijedan pokazatelj kada čovjek ili ljudska organizacija traži i nalazi sebe posebno označenog u Svetom pismu. To je nepogrešiv znak duhovnog ponosa, ali s njim, u isto vrijeme, i duhovnog pada, jer "ponos ide prije propasti" (Izreke 16:18).

A kada se izbjegavajući kaže da je Društvo sav Gospodinov narod, pozivamo se samo na definiciju tog naziva u njihovoj literaturi, gdje u vezi s adresom izdavača stoji: "Biblijsko i traktatno društvo Stražarska kula: 'Ovo je naziv poslovne tvrtke (u kasnijoj literaturi: djela) koja se

bavi izdavanjem važnih vjerskih knjiga i časopisa, te drugih korisnih pomagala za proučavanje Biblije.'" Ali to nije cijeli krug Božjeg naroda! Takvo iskrivljavanje ideja neće zaplesti pažljive čitatelje. Dobro smo svjesni da se pojam "društvo" različito opisuje, baš onako kako to potreba zahtijeva.

Čast da bude veliki Veliki svećenik, koja pripada samo našem blagoslovljenom Gospodinu i Glavi, oduzeta Mu je i prisvojena od strane Biblijskog i traktatnog društva Stražarska kula, kao što njihova objašnjenja jasno pokazuju. Kada su stjerani u kut, Istraživači Biblije vole potražiti utočište u primjedbi: "Nije se tako mislilo." (!) Ali to neće objasniti ovdje dani odgovor. A ako se nije mislilo onako kako je navedeno u objašnjenju, onda bi to bila svjesna obmana! Vidimo da Društvo Stražarska kula u svom izlaganju Otkrivenja 8:3 slijedi stope papinske crkve, koja zahtijeva najveće priznanje i čast za svog duhovnog poglavara kao namjesnika Sina Božjeg.

Kakav pad! Kakva degradacija našeg jedinog Velikog svećenika! I baš kao što je papinstvo uspostavilo dogmu o štovanju svetaca, tako se i Društvo Stražarska kula kreće u tom smjeru. Zastupa se "štovanje anđela" (slugu Božjeg naroda), umjesto da se "drži Glave" (Kološanima 2:18, 19). Jer, neka se primijeti, anđeo, za kojeg se prema spomenutom izlaganju kaže da je Društvo Stražarska kula, daje snagu molitvama svetih. Ako se ovo izlaganje iz 7. sveska u vezi s anđelom iz Otkrivenja 8:3 prihvati, onda bi jedini mogući zaključak bio da naše molitve moraju ići nebeskom Ocu preko Društva Stražarska kula, koje bi ih obdario snagom ili učinilo prihvatljivima. Primjećujete li kojim smjerom Društvo upravlja? Društvo je sve, a Gospodin zauzima drugo mjesto.

Kako se sluša opomena naše Glave: "Jedan je vaš Učitelj, Krist, a vi ste svi braća" (Matej 23:8, 10)? Literatura Društva također je uzvišena preko

svake mjere, kao što na primjer pokazuje objašnjenje "kadionice" iz Otkrivenja 8:5 u 7. svesku. Za 7. svezak se kaže da je on kadionica!

Ali Društvo ne pronalazi sebe samo u Otkrivenju 8:3, nego i u mnogim drugim biblijskim odlomcima. U Otkrivenju 14:18 prikazan je anđeo koji ima moć nad vatrom i koji daje zapovijed da se pobere zemaljski trs. Na to Stražarska kula kaže istim drskim jezikom: (kao u 7. svesku za Otkrivenje 8:3) "Jasno je da je anđeo koji se ovdje spominje Biblijsko i traktatno društvo Stražarska kula." (Stražarska kula, Reprints R6150, 1. listopada 1917.). Preporučujemo pažljivo čitanje ovog članka iz Stražarske kule, u kojem se, među ostalim, oni koji odbacuju sedmi svezak proglašavaju kao oni koji ne pripadaju Ilijinom razredu, i u kojem je sedmi svezak označen kao oruđe koje treba zapaliti nebesa nominalne crkve. Ali vidimo da taj njihov požar nije ni počeo. Ili je "gospodin" naručio djelo greškom ("uskraćivanjem spoznaje"?), ili su samovoljni ljudi organizirali djelo "u Njegovo ime". Od 7. sveska očekivalo se puno više. "Vrh mača", za što se tvrdi da je ovaj svezak, prema izlaganju tog članka (Stražarska kula, Reprints R6149, R6150 i R6214) u međuvremenu se čini poprilično istrošenim, jer su se uporaba i odobravanje ove knjige primjetno smanjili. U Stražarskoj kuli od 15. prosinca 1917. (Stražarska kula, Reprints R6182) Društvo je ponovno označeno kao anđeo koji ima moć nad vatrom. Tamo se također, bombastičnim riječima, za moć i autoritet Društva kaže da razbacuje žeravice vatre, posebno kroz 7. svezak, koji je ovdje označen kao sredstvo kojim će se zapaliti nebesa nominalne crkve. Gornje izlaganje u vezi s anđelom iz Otkrivenja 14:18 ponavlja se u Stražarskoj kuli od 1. siječnja 1918. (Reprints R6194). Društvo također želi biti protutip vatrenih kola koja su odnijela Iliju. (Stražarska kula, Reprints R6213-14, 15. veljače 1918.; za usporedbu vidjeti Stražarska kula, Reprints

R5845, 1. veljače 1916.). Doista se Društvo natječe u samohvali s najvećim od svih sustava, papinstvom.

Molimo se Gospodinu da nas sačuva od ovog oblika duhovnog ponosa. Gajimo poniznost, ljubljenu; postavimo našeg Gospodina iznad svega ostalog, dajući Mu prvu ljubav i prvo mjesto. Ne stavljajmo sebe u prvi plan, ne ističimo sebe i time ne oduzimajmo čast Njemu kojemu jedinome ona pripada.

Neka nam duhovni ponos Društva Stražarska kula bude upozorenje. Izaija 2:10-11, 22.

**"1914" — "1918" — "1921" —
"1925"**

"VREMENA VIŠE NEMA"

Tko god je proživio predivne dane iz vremena brata Russella, zna da se na 1914. godinu gledalo kao na godinu kada će završiti duga vladavina grijeha i smrti, a započeti vladavina pravednosti i života. Prije toga, smatrao je brat Russell, izvodeći svoje zaključke iz određenih paralela, malo će stado pobjednika biti upotunjeno i ući u nebesku slavu.

Očekivanja vezana uz 1914. godinu nisu se u potpunosti ispunila. Malo stado nije bilo proslavljeno; vjerujemo da ni do danas nije upotunjeno. Sam brat Russell poživio je i nakon 1914.

No, kakav je stav naš dragi brat zauzeo prema činjenici da je 1914. prošla a da nije donijela potpuno ispunjenje njegovih očekivanja? Da je 1914. vrlo važna godina, svi znamo, jer je te godine velika katastrofa započela na zemlji, uglavnom u "kršćanstvu", i još uvijek traje.

Ali "kraj" nije došao brzo, kao što činjenice sada pokazuju. Što je brat Russell rekao na te činjenice? Između ostalog: "...Ne smije se dopustiti da naša očekivanja na bilo koji način nadjačaju činjenice." I nakon što je to važno načelo stavio na početak jednog članka, priznao je grešku, a u istom članku pod podnaslovom "Naša pogreška u vezi sa žetvom" nalazimo i daljnja priznanja. (Stražarska kula, W.T. R5950: 1. rujna 1916.) Tko sada može reći da je nakon prolaska 1914. brat Russell propustio ispuniti svoje dužnosti prema ukućanima vjere? Nitko! Jer kada je priznao pogrešku i dokazao je činjenicama, protiv kojih se nitko ne može uspješno usprotiviti, on je pošteno učinio sve što se pod tim okolnostima moglo učiniti. Takvo ponašanje uvijek pokazuje iskrenost, a ljudi takvog karaktera mogu, kako kaže pjesnik, "putovati kroz zabludu do istine"; Gospodin ih nastavlja blagoslivljati i koristiti.

Nakon 1914. brat Russell nije više raspravljao ni o kakvoj točki vremena. Nije znao ni za jednu i nije je htio postavljati nasumce. (Stražarska kula, W.T. R5950-51 205950.) Umro je dvije godine nakon dugo očekivane 1914. godine.

Njegovi "legitimni nasljednici" tvrde da ga je Bog uzeo jer on nikako ne bi mogao vidljivo djelovati u poslu koji je uslijedio; rečeno je, morao bi pisati o sebi, itd. (vidi npr. Predgovor 7. svesku). Zapravo, brat Russell je položio svoju glavu nakon života ispunjenog aktivnošću i blagoslovom, kako bi Istraživači Biblije bili strogo ispitani, da se vidi imaju li istinu samo u glavi ili, iznad svega, u srcu, i daju li više časti i službe stvorenju nego stvoritelju. Ispit se i dalje nastavlja i vidimo njegove rezultate. I vidimo da od tisuća samo "tri stotine" nosi "vodu" rukom do usta, da je mogu popiti nakon što je kritički pogledaju i ispituju. Većina stavlja oči tako blizu površine vode i guta je tako halapljivo da uopće ne mogu vidjeti što im ulazi u usta. To je taj ispit.

Russellovi "nasljednici" odavno su napustili njegove metode i učenja. Na prethodnim stranicama govorili smo o nekim od tih stvari i dokazali ih.

U pogledu vremena "nasljednici" su također bili vrlo neoprezni, baš kao i u mnogim točkama nauka. Literatura Zajednice od smrti brata Russella pripisivala je veliku i zadivljujuću važnost godinama 1918., 1921. i 1925. (ponekad i 1926.). I ovdje je bilo prijatelja koji nisu mogli prisvojiti uvjerenost Zajednice i koji su savjetovali oprez. To je posebno vrijedilo za 1925. godinu. Vremenska razdoblja prije 1925. općenito su samo bila iznošena pred Božji narod; s 1925. je bilo sasvim drugačije.

Uloženi su izvanredni naponi kako bi se to obznanilo svijetu nadaleko i naširoko. To se sada ne može poreći, s obzirom na tiskani materijal u brošurama i Stražarskoj kuli, itd. koji je pred nama. Godine 1917. izraženo je očekivanje da će Abraham stvarno ući u posjed svog nasljedstva 1925. godine (Stražarska kula, W.T. R6175 206175.). Naravno, u tom bi slučaju crkva prvo morala biti proslavljena, a činjenica je da se to očekivanje njegovalo. Čitamo: "Što će donijeti 1918. godina?... Kršćanin očekuje da će ta godina donijeti potpuno ostvarenje nade crkve." (Stražarska kula, W.T. R6191 206191.) U nastavku citiramo nešto iz literature Zajednice kao dokaz da je Zajednica očekivala da će dani datumi, a posebno 1925., donijeti događaje koji su prethodno bili objavljeni u brojnim pisanim i usmenim izlaganjima. Čitamo: "... i budući da drugi redci iz Pisma definitivno utvrđuju činjenicu da će uslijediti uskrsnuće Abrahama, Izaka, Jakova i drugih vjernih iz starine, i da će oni imati prvu naklonost, možemo očekivati da će 1925. svjedočiti povratku tih vjernih ljudi Izraela iz stanja smrti, ..." (Milijuni, str. 99).

"U to će vrijeme (1925.) biti prepoznata zemaljska faza kraljevstva. Apostol Pavao u jedanaestom poglavlju Poslanice Hebrejima navodi dugačak popis vjernih ljudi koji su umrli prije raspeća Gospodinova i prije početka biranja crkve. Oni nikada ne mogu biti dio nebeske klase; nisu imali nebeske nade; ali Bog za njih sprema nešto dobro. Oni trebaju biti uskrsnuti kao savršeni ljudi i činiti knezove ili vladare na zemlji, prema njegovom obećanju (Psalmi 45:16; Izaija 32:1; Matej 8:11). Stoga možemo pouzdano očekivati da će 1925. označiti povratak Abrahama, Izaka, Jakova i vjernih proroka iz starine..." (Milijuni, str. 89-90).

"... završava otprilike 1. listopada 1925. po Kr., u koje vrijeme ima razloga vjerovati da će Abraham ući u posjed svog nasljedstva." (Milijuni, str. 108, vidi i str. 110.) "...1918. i 1921. sve jasnije pokazuju da su to bile prekretnice ili miljokazi na kronološkom putu..." (Stražarska kula, W.T. 1922:150). Koliko je velika bila sigurnost u vezi s 1925. pokazuje sljedeće izlaganje u Stražarskoj kuli: "Datum 1925. Sveto pismo još jasnije naznačuje" od 1914. (Stražarska kula, W.T. 1922:262.) "Stvarni kraj jubileja donio je uništenje doslovnog Babilona; a kraj sedamdeset ciklusa (kao što je naznačeno sa sedamdeset jubileja) u jesen 1925., zasigurno će donijeti smrtni udarac simboličnom Babilonu." (Stražarska kula, W.T. 1924:159) Usporedite i vlastito svjedočanstvo Zajednice u vezi sa svojim proglašavanjem o 1925. godini u Stražarskoj kuli, W.T. 1925:54, odlomak 33, prvi redak.

S približavanjem 1925. godine, glasovi koji su savjetovali oprez u vezi s njom su se pojačali, jer u Svetom pismu nisu mogli pronaći nikakav siguran temelj za senzacionalističke najave vezane uz tu godinu. Uvidjeli su da previše uvjereno proglašavanje teme "1925." neće donijeti blagoslove, već samo sramotu umjesto toga. Ove su opomene imale željeni učinak na neke, i

Zajednica se zbog toga razljutila. To je potaknulo kolebljive da se još strastvenije drže 1925., a oni koji su doista dijelili njihova očekivanja stavljeni su pod osudu. Između ostalog napisali su: "Mnogi su skloni sumnjičavosti u vezi s 1925., pa su postali mlaki" (Stražarska kula, W.T. 1923:35). Pitanje "Hoće li 1925. donijeti ono što se proglašava?" jako je zaokupljalo prijatelje, što je dokaz da nisu bili sasvim sigurni. Koliko je karakteristično, na primjer, ovo pitanje tiskano u Stražarskoj kuli (W.T. 1923:106): "Je li prije osam mjeseci izašla zapovijed Putujućoj braći da prestanu govoriti o 1925.? Nemamo li više razloga, ili jednako, vjerovati da će kraljevstvo biti uspostavljeno nego što je Noa imao vjerovati da će biti potop?" Odgovor Zajednice je neobičan. Prvo kaže: "Iznenadujuće je kako se glasine šire. Nikada ni u jednom trenutku nije bilo nikakve naznake braći hodočasnici da bi trebali prestati govoriti o 1925..."

"Naše je mišljenje da je 1925. definitivno utvrđena Svetim pismom, označavajući kraj tipičnih jubileja."

Da, na kraju odgovora pitaoca se izričito uvjerava da kršćanin sada posjeduje puno više na čemu može temeljiti svoju vjeru (tj. "da će kraljevstvo biti uspostavljeno 1925.") nego što je Noa imao..., na čemu je temeljio svoje vjerovanje u nadolazeći potop. Ali u isto vrijeme zvuči prizvuk da ni sama Zajednica ne zna što će se zapravo dogoditi 1925.; da, počeli su proglašavati izjave o određenim događajima za 1925. kao "sitničarenje (cjepidlačenje)" — poigravanje riječima.

Odvelo bi predaleko da ovdje navodimo mnoga izdanja Zajednice o godini 1925. u njezinim raznim brošurama, člancima u Stražarskoj kuli i ostaloj literaturi. Preklinjemo sve da pregledaju "Stražarsku kulu" i ostalu literaturu iz vremena prije 1925. i da se prisjete neizmjernog utroška

vremena, snage, novca, nebrojenih govora i velike količine kolporterskog (knjižarskog) i dobrovoljnog rada koji je ostvaren u vezi s tom 1925. godinom.

Ne želimo posebno ukazivati na neuspjeh u pogledu 1925. godine; jer smo i sami pogrešivi. No u nastavku ćemo izložiti zašto uopće išta govorimo o ovome. Naš stav nije toliko protiv pogrešaka koliko protiv nepoštenog, neiskrenog ponašanja koje zavodi Božju djecu. Imamo dokaze da je i sama Zajednica postala "sumnjičava" u vezi s 1925., ali da nije hodila pravim putem i na vrijeme obznanila te sumnje Božjem narodu. To bi, naravno, zahtijevalo hrabrost. Nakon što se većina prijatelja, zbog mnogih i odlučnih objava u vezi s 1925., i sama uvjerila te postala odana i zahvalna Zajednici zbog njezinog "čudesnog svjetla", Zajednica bi smatrala slabljenjem svoje pozicije kada bi otvoreno i pošteno izjavila: "Prijatelji, danas moramo reći da nismo sigurni u pogledu događaja najavljenih za 1925." To bi doista u početku poljuljalo povjerenje mnogih u Zajednicu, ali bi povjerenje u sigurnu proročku riječ (2. Petrova 1:19) bilo vraćeno i, što je najvažnije, Zajednica bi se pokazala poštenom i iskrenom. To priznanje nije došlo, i upravo je to otvorilo oči onim iskrenima među Božjim narodom.

Ne samo da ono nije došlo, nego je čovjek uskoro morao spoznati da je Zajednica odjednom odbila preuzeti bilo kakvu odgovornost, već je svu krivnju htjela svaliti na "druge". I dalje je željela biti smatrana Božjim usnikom, Njegovim "jedinim kanalom" za primanje i obznanjivanje Njegovih istina (ta činjenica dobiva na važnosti kada se sjetimo kako ona neprestano, strastveno i ljubomorno traži tu službu za sebe), i stoga se toliko izvrtala i uvijala, da su prijatelji povjerovali i u njezinu novu, kontradiktornu tvrdnju. Riječ "varalica", upotrijebljena u 2. Timoteju 3:13 (vidi Youngovu Konkordanciju), ovdje tako točno

pristaje da je moramo primijeniti na ponašanje Zajednice. Odvelo bi previše daleko da navodimo sve zaokrete kojima je kasnije svoje vlastite sigurne, pa i odvažne tvrdnje, objave i očekivanja svaljivala na druge. Tko god nema glavu zakopan u pijesak spremno će priznati da je Stražarska kula odjednom okrenula koplje i u vezi s naširoko objavljenim očekivanjima za 1925. naprasno rekla: "Mnogi, ... nekoliko, ... nekolicina, ... su mislili, vjerovali, očekivali, itd." Da je Zajednica davala izjave kakve je davao brat Russell u vezi s 1914.: "Mislili smo, ... očekivali smo, ... naše greške...", tada nitko ne bi imao razloga išta reći protiv nje. Ako ja sam proglasim određenu poruku kao "jedinu poslanik", a zatim, zbog neuspjeha vlastite mudrosti kažem: "Ja to nisam proglasio, mnogi... drugi... su to učinili", time bih dokazao svakoj iskrenoj osobi da sam sve samo ne iskren, ili jedini koji obavlja Gospodinovo djelo. Onaj tko ne priznaje takve činjenice, ima, naravno, privilegiju obmanjivati samoga sebe i dijeliti krivnju za obmanjivanje drugih.

U netom spomenutom članku, Stražarska kula, W.T. 1922:150, već se jedva primjetno može nazrijeti namjera da se lažna poruka prebaci na druge. Mnogi su imali sklonost, ondje stoji, očekivati više nego što je zapravo bilo proročeno. Znamo što je bilo proročeno; također znamo da su neki... nekolicina... imali sklonost očekivati manje nego što je bilo proročeno (od strane Zajednice); nadalje znamo da su ti bili, i jesu do današnjeg sata, omalovažavani kao protivnici "Gospodinovog djela", usprkos njihovom trijeznom i ispravnom stavu koji su pokazale činjenice; — Braćo, Sestre u Kristu! Možete li još uvijek logično razmišljati? Onda razmislite! ... Argumentima poput: "1925. kao datum (!) neće biti ponovno odgođena čak i ako se sve što neki očekuju ne ostvari", iskreni istraživač ne može pridavati nikakvu težinu. "Kao datum", naravno, 1925. nije odgođena, niti 1914., niti 1926. ili

1927., itd., ali očekivani su događaji bili "odgođeni", izostali su! Takvi su odgovori "neke" prirodno uznemirili. Potaknuli su ih na razmišljanje, a s njime i na ispitivanje svih tvrdnji Stražarske kule posljednjih godina. No upravo u takvom ispitivanju Zajednica je vidjela opasnost za svoju dominantnu poziciju. Da je prijateljima dano vremena da preispitaju te stvari, da vide jesu li istinite, tada bi možda otkrili neke stvari neugodne za "jedini kanal". Zato su na spretan način bili odvrćeni od takvih ispitivanja i usmjereni na "djelo" koje je grandiozno raslo. Ako je slavna biblijska istina prije zaokupljala umove prijatelja, sada ih je djelo trebalo očarati i ispuniti divljenjem. Tko god danas čita fraze "neki... nekolicina... su vjerovali, očekivali", zapitat će se: "Tko su mogli biti ti malobrojni, ... neki, koji su gajili i proglašavali takva nejasna, nesigurna očekivanja?" Ovdje navodimo samo nekoliko dokaza da je Zajednica svalila krivnju za proglašena i neispunjena očekivanja o 1925. godini na druge kako bi sebe prikazala potpuno nedužnom.

Između ostalog napisali su: "Ima li itko smjelosti sada reći da zna točan dan i čas kada će posljednji član proći iza zavjese, kada će svi zauvijek biti s Gospodinom, i kada će se vrata zatvoriti? Zasigurno ne." (Stražarska kula, W.T. 1923:292) "Neka nitko sada ne bude zaveden izračunima o tome kada će točno Gospodin prestati sa svojim djelom s Crkvom ovdje na zemlji. Godina 1925. je datum konačno i jasno označen u Svetom pismu, čak i jasnije nego onaj iz 1914.; ali bilo bi drsko sa strane bilo kojeg vjernog Gospodinovog sljedbenika pretpostavljati što će točno Gospodin učiniti tijekom te godine." (Stražarska kula, W.T. 1924:211) "Sada nije vrijeme za pokazivanje slabosti u vjeri ili za malodušnost zato što se nekima možda čini da 1925. neće donijeti ono što su očekivali."

(Stražarska kula, W.T. 1924:247) "Godina 1925. je tu. Kršćani su s velikim očekivanjima iščekivali ovu godinu.

Mnogi su pouzdano očekivali da će svi članovi Kristova tijela tijekom ove godine biti preobraženi u nebesku slavu. To se može ostvariti. A možda i ne. U svoje pravo vrijeme Bog će ostvariti svoje naume u vezi s vlastitim narodom. Kršćani ne bi trebali biti toliko duboko zabrinuti onime što bi se moglo dogoditi tijekom ove godine da bi zbog toga propustili radosno činiti ono što bi Gospodin htio da čine." (Stražarska kula, W.T. 1925:3, odlomak 2) "Neki su predviđali da će djelo završiti 1925., ali Gospodin to nije tako izjavio." (Stražarska kula, W.T. 1926:232) "Nije tako izjavio?" — ali zar nije ta objava bila "Gospodinovo djelo?"

Kada čovjek pročita odvažnu tvrdnju u članku Stražarske kule (W.T. 1925:56, odlomak 47): "... sigurni smo da je Gospodin i dalje u izravnom vodstvu, te da On provodi svoje djelo točno po rasporedu", a zatim vidi ovo guranje jednako odvažno proglašavanih očekivanja na druge, tada dobiva jasan uvid u "čudan" (dosl. "iskrivljen") put (Izreke 21:8) kojim Zajednica ide od smrti brata Russella. Nakon što je prikazala Gospodina kao upravitelja i gospodara svojih priprema, ona smjelo, bez imalo srama, kaže: "Čini se da je slabost mnogih Istraživača Biblije da, ako u Bibliji lociraju neki budući datum, odmah oko tog datuma koncentriraju što je više moguće proročanstava. To je bio uzrok mnogih rešetanja (prosijavanja) u prošlosti. Koliko se sjećamo, svi predviđeni datumi bili su točni. Poteškoća je bila u tome što su prijatelji napuhali svoju maštu izvan svake mjere; a kada se njihova mašta rasprsnula, bili su skloni sve odbaciti." (odlomak 51) Što reći na takvo žongliranje? Sama je Zajednica, unatoč svim opomenama, na 1925. koncentrirala "što je više moguće proročanstava", i te je opomene proglasila insinuacijama Protivnika te ih bahato

bacila u vjetar; a onda, kada se mnoga proročanstva usredotočena na 1925. godinu nisu ostvarila — onda odjednom ona to nije učinila, nego drugi, neki, nekolicina... ! Tim izmišljenim "nekima... nekolicini..." brzo se, kako bi obmana bila savršena, pripisala "maštarija", "fantastične vizije", nedostatak "biblijskog temelja za sve što su očekivali da će se dogoditi te godine", itd. Tko su onda bili ti "drugi"? No, ako bi se prijekori poput "maštarije", "fantastičnih vizija", nedostatka "biblijskog temelja...", koje je Zajednica ovdje i na drugim mjestima gomilala na te misteriozne "nekolicinu... druge...", vratili njoj kao mjestu kojem i pripadaju — tada bi oni itekako pristajali. Ali je li jedna "službena" Božja (?) organizacija ikada priznala svoje greške u doktrini i praksi? "Ja sam, i nema druge osim mene!" (Izaija 47:8) govorila je i govori ne samo "majka", nego tu pjesmu vole i "kćeri", a pjeva je i Zajednica, kao što to ona izričito i navodi. I ma koliko krivo postupala, ili naučavala apsurdne, ili iznosila neodređene tvrdnje i gurala svoje besmislene poruke na druge, ona ipak (ili baš zbog toga?) želi biti i ostati "Jedina". Narode Božji! Vidite li vi stvari onakvima kakve one jesu?... Slijedite li stope svog Pastira?... Zna li što uključuje odanost Njemu?... Ljubite li Ga?... Onda pokažite kako to činite! Ne bojte se! Sve više i više Božje se djece rasplamsavalo i rasplamsava za izvanjsku službu. Zašto? Kako ne bi došli do mirnog, jasnog rasuđivanja i razmišljanja i utvrdili istinu i činjenice.

A o tim se misterioznim "nekolicini... nekima... mnogima", koji su imali određena očekivanja za 1925., govori na sve više osuđujući način. Ljubljeni u Kristu! Jednoga će dana povijest na drugačiji način utvrditi iskrivljene putove Zajednice i dokazat će opustošenje svetišta oko uvelike hvaljene, a poslije uvelike omalovažavane "1925." Želimo li da se tada o nama govori kao o onima koji su, odustavši od osobnog istraživanja, kroz sve teškoće prošli s ovim sustavom

najprofinjenije obmane, koji su Gospodina, kojem je pripadala naša odanost, gurnuli u pozadinu? Je li se 2. Timoteju 3:5 odnosilo samo na vrijeme prije 1900 godina? Ne odnosi li se i danas na samovoljne "autoritete" i "Jedinu"?

"Kraj 1925. je tu negdje. Neki su očekivali vidjeti da će djelo crkve u tijelu biti dovršeno ove godine. Vjerojatno je to očekivanje djelomično potaknuto željom da se okonča zemaljsko putovanje muke i da se u udobnosti sjedne u slavu. Ako je tako, nema li onda mjere sebičnosti u takvoj želji i očekivanju? Sebičnost ne bi mogla biti ugodna Gospodinu." (Stražarska kula, W.T. 1925:259)

"Za očekivati je da će Sotona pokušati ubaciti u umove posvećenih misao da bi 1925. trebala označiti kraj djela, ..." (Stražarska kula, W.T. 1925:262)

Tako je pisala Stražarska kula. Ono za čime se stoljećima žarko čeznulo, što nipošto nije moglo biti sebično očekivanje, što je sama Stražarska kula očekivala (vidi npr. Stražarska kula, W.T. R6191 206191, odlomak 1), jednim se okretom ruke pretvorilo u sebičnost, zato što nekolicina... neki... još uvijek pripremu za to slavno stanje smatraju važnijom od uvelike hvaljenog "Gospodinovog djela!" (Čitaj: "djela Stražarske kule.") Zajednica je dobro znala da će "nekima" od posvećenih pasti na pamet da je Zajednica za 1925. najavila kraj djela, i zato izvlači svoje najteže oružje s navedenom rečenicom: "Za očekivati je da će Sotona pokušati, itd. ..." O da, taj Sotona! Zajednica, naravno, nikada nije proglasila kraj djela za 1925.! (?) Gospodin je "odgovoran" za sedmi svezak, itd., a kada se vlastita mudrost "Jedine" srušena nađe na tlu, onda se kaže: "Nije od mene! Od Sotone!"...

Stoga je neispunjenje mnogih drsko postavljenih kronoloških događaja i utemeljeni strah da bi prijatelji mogli ponovno obratiti

pozornost na zanemareno proučavanje Biblije, uzrokovalo da Zajednica skrene pažnju na novu stvar, kojoj je dala privlačno ime "Gospodinovo djelo". Uz to se navodno Gospodinovo djelo izvorno povezuje pitanje "organizacije" — nova obmana Božjeg naroda. Jao, što Božji narod dopušta da ga se toliko obmanjuje! Da, pri samoj pomisli da se, nakon žalosnog sloma svih kronoloških očekivanja, ponovno opreznije posvete proučavanju Biblije, bili su zarobljeni, i sada gotovo ne vide ništa više od slavne božanske istine i "razumne službe" (Rimljanima 12:1) zbog sjaja i slave tog "djela". Kao što je rekao brat Russell: "Postali su nepomirljivi s istinom, tako da ih ni Pismo, ni razum, ni primjer vjernika nemaju moć ispraviti."

Još 1923. godine Zajednica je izjavila da pitanje koje zaokuplja umove Gospodinovog naroda u proteklih 45 godina, a posebno u posljednjih 19 godina, jest i bilo je ovo: "Kada će se dogoditi to sjedinjenje zaručnice i Zaručnika? Kada će vjerni Gospodinovi sljedbenici biti sjedinjeni s njim?" (Stražarska kula, W.T. 1923:292). Sada se zloslutnom žurbom izjavljuje da su takva očekivanja — sebičnost! "Dosad je biblijska kronologija bila velik poticaj da um kršćanina održi fiksiranim na vrijeme Kraljeve prisutnosti, dolazak njegovog kraljevstva i preuzimanje njegove moći da vlada," (Stražarska kula, W.T. 1925:260) i priznavanje kronoloških točaka žestoko se zahtijevalo; sada se kaže da Gospodin nigdje nije izjavio u kojoj godini itd. bismo trebali očekivati to uzimanje posljednjih članova.

"Zašto bi nas On trebao obavijestiti prije svoga vremena, i zašto bismo mi uopće trebali željeti posjedovati to znanje prije Gospodinovog pravog vremena, ...?" kaže se sada, kao da Zajednica nikada nije najavljivala datume. (Stražarska kula, W.T. 1925:260; 1926:232, odlomak 48). Opisujući neispunjenje svega onoga što se očekivalo 1914.

godine, kaže se: "... ali jesu li oni (Božji sluge) imali biblijski temelj za sve što su očekivali...?" (Stražarska kula, W.T. 1925:57, odlomak 51), čineći tako da izgleda kao da su to bili samo drugi, a ne ona, koji su ikada imali određena očekivanja u pogledu datuma koji leže iza 1914. "Iz tvojih usta sudit ću ti" — vrijedi i ovdje. Jer ti "nekolicina... neki..." itd. nisu nitko drugi doli odgovorni u samom "Jedinom kanalu". Oni su vjerovali, oni su naučavali, oni su očekivali i oni su se žestoko borili protiv onih koji nisu vjerovali kao oni; koji su razaznali da su njihova učenja ljudska mudrost, i oni, Zajednica, bore se protiv njih do današnjeg dana.

Umjesto da pokaže tugu i kajanje zbog činjenice da je zbog njihovog samovoljnog puta toliko duša bilo zavedeno i moguće navedeno na nevjeru, Zajednica s ponosnom gestom odbacuje tjeskobno pitanje o tome hoće li 1925. ili 1926. doista donijeti preobrazbu crkve, i izjavljuje: "... što je to važno?" (Stražarska kula, W.T. 1925:58, odlomak 66). Ali u istom tom članku (odlomak 47) navodi se da nije apsurdno očekivati da bi Jehova ovaj datum označio jednako jasno za svijet kao što je to učinio s 1914. godinom. A malo kasnije dolazi i otvorena izjava: "Vremena više nema. Time se misli da se više ne bismo trebali duboko zabrinjavati vremenskim značajkama.

Gospodin je u svome hramu. Kralj i Njegovo kraljevstvo su ovdje. Hoće li ili neće cijela crkva proći iza zavjese 1925. godine, od male je važnosti." (Stražarska kula, W.T. 1925:247, odlomak 33). "Od male važnosti!" — Braćo, Sestre, razmislite o ovome! "Vremena više nema" — misterij, razumljiv samo upućenima! Ovime nam Zajednica samo pokazuje što misli o vremenu. Mi ćemo toj odluci dati njenu pravu vrijednost. Za njih doista više nema vremena. Nemaju vremena razmatrati vlastite putove, niti proučavati, niti tugovati, ni kajati se, oni se samo bacaju u svoje navodno "Gospodinovo djelo", na

koje uvijek iznova hvalisavo ukazuju. Ali mi izjavljujemo: "Vremena ima!" i nećemo smatrati nepoželjnim biti zabrinuti oko vremenskih značajki, bez da trčimo ispred Boga, kao što je to činila Zajednica, i bez da govorimo u maniri Stražarske kule: "Što se tiče vremena, nema granice. Ono je sada, od sada pa zauvijek" (Stražarska kula, W.T. 1925:247, odlomak 33). "Za pomazanike koji su sada na zemlji vremena više nema" (Stražarska kula, W.T. 1925:276, odlomak 10). "Za njih vremena više nema." (Stražarska kula, W.T. 1925:344, odlomak 460). Opet kažemo: misterij! Tko je onda "sitničario (cjepidlačio)" s riječima? (Stražarska kula, W.T. 1923:106). Jedino Zajednica, koja prema vlastitom priznanju nije čak ni dala naslutiti braći hodočasnicima (pilgrimima) "da prestanu govoriti o 1925."

Zajednica je odavno predosjećala da će se njezine "fantastične strukture" srušiti, ali svoje pristaše nije uvodila u svoju nevjeru u pogledu vlastitih očekivanja. Prijatelji koji ne samo da su putovali na Opću konvenciju u Magdeburgu 1925., nego su čak, kako su nam sami priznali, prodali neke potrebne stvari kako bi dali prilog za "Gospodinovo djelo", morali su na toj Konvenciji, na svoje najveće zaprepaštenje, slušati o velikim i vrlo opsežnim planovima (zgradama, itd.), koji su sezali daleko iza 1925. Bili su uplašeni, ali su se jedva usuđivali ikome izliti svoje srce. Ali Zajednica nije bila u neprilici za odgovor. Nikada! S mnogo riječi nastojala je učiniti božanstvenost svoga "djela" vjerodostojnom "Pomazanicima", kako to ona običava reći, i za djelo nakon 1925. Ponašala se kao da kraj djela nikada nije bio najavljen za 1925. To su, naravno, učinili "drugi, ... nekolicina... neki...", a ne "mi"! (Zajednica).

Ako 1925. nije donijela ono što se očekivalo, ipak je donijela nešto, ali nešto sasvim drugačije: najtemeljitije detaljno oblikovanje navodno božanski uređenog Organizacijskog ustroja! U

Stražarskoj kuli (W.T. 1925:56, odlomak 45) "svrha" 1925. opisana je ovako: "Što bi bilo razumnije od očekivanja da će 1925. biti vrlo uzbudljiva i radna godina za protutipske Izraelce, dok će Bog uređivati njihove rasporede i položaje u Tijelu, pripremajući ih za njihovo djelo koje treba započeti s poganima u pravo vrijeme?"

Dakle, "činovi i položaji u tijelu" trebali su se regulirati 1925.! Ono što se do tada godinama proglašavalo o 1925. iznenada je nestalo; "novo i svjetlije" je zasjalo svjetlo i većina je vjerovala da moraju dokazati svoju lojalnost Gospodinu i Njegovom djelu brzim i entuzijastičnim slijeđenjem tog novog svjetla. Također se odmah i s pravom strahovalo da će taj samovoljni čin (detaljno oblikovanje organizacije) donijeti teška iskušenja kao posljedicu (odlomak 45). Da, organizacija je ta koja je došla 1925., ali ne ono što se očekivalo. I sada Istraživači Biblije imaju organizaciju; oni su, kao i gotovo sve ostalo u naše vrijeme, organizirani ("uvezani u snopove") i sada kažu: čudesan dar od Boga! Kasnije ćemo reći nešto više o toj sudbonosnoj organizaciji.

Čovjek bi pomislio da će biti ponuđena barem jedna isprika u vezi s hvalisavim najavama o 1925. Ni blizu tome. "Objašnjenje..." nakon 1925. (Stražarska kula, W.T. 1. siječnja 1926.) još je hvalisavije. Izričito se navodi da Zajednica nema što povući u vezi s 1925. (!) Doslovno se kaže: "Nemamo, stoga, nikakvog razloga ispravljati bilo što u vezi s datumom 1925... Nemamo što ispravljati u vezi s tim datumom."

A kao dokaz navodi se da su događaji u svijetu na političkom i društvenom planu apsolutno (!) potvrdili očekivanja za 1925. Zbunjenost cijelog svijeta dovoljan je dokaz, kaže se dalje, kao da zbunjenost nije u svijetu prisutna još od 1914. i s nama je čak i danas. U svojoj neugodnosti, a zato što pod svaku cijenu želi biti u pravu, Zajednica nastoji dati stvarnim događajima iz 1925. najveći i najčudesniji značaj, umjetno ih uveličati. Ali mi

smatramo da je biblijski kronološki datum to samo onda kada ga karakteriziraju uistinu izvanredni, biblijski prorečeni događaji. Zajednica doista jest očekivala takve izvanredne događaje; ali oni su izostali. A o njima se spominje kao o nečem posve nevažnom to da su doista postojala neka očekivanja o uskrsnuću Drevnih Vrednota (Ancient Worthies) i "jasno vidljivom početku djela obnove", ali da su ona bila samo — beznačajna po karakteru! (dosl. beznačajan zaključak). Tako izgleda objašnjenje Zajednice! Krivo na krivo, zabluda na zabludu, bezbožne metode, zavođenje Božjeg naroda mogu se pratiti do nje — ona uvijek ostaje Božji "jedini kanal", jedino ona! Pustite je! Ostat će ono što jest; jer niti jedan pokret koji je kročio vlastitim, a ne Božjim putovima, nikada se nije pokajao. Mi smo se samo trudili skrenuti pozornost Božjeg naroda na zamke i opasnosti koje mu prijete, i potaknuti svakoga da ispuni svoju dužnost prema Gospodinu. "I neka vam srce ne klone!" kličemo Gospodinovim posvećenicima iznova i iznova. "Ako se osjećate u ropstvu, hrabro se istrgnite!" Ne mislite da time želimo reći: "Dodite k nama." Mi radije opominjemo: "Idite Gospodinu!" i sve će se drugo urediti. Naći ćete svu Božju djecu, koja su, kao i vi, otišla i idu Gospodinu, koja poznaju samo jednu vezu, duh odozgo koji ih veže jedne za druge i za Boga, samo jedno djelo, djelo vjere, istine i preobrazbe u sliku Isusovu. Takva Udruga (Zajednica) gorljivih, Bogu predanih Istraživača Biblije još je uvijek udruga bez prisile, kao što je to bila prije petnaest i više godina.

O, kad bi Božji narod, jednom istrgnut iz vlasti ljudskih sustava koji samo zarobljavaju umove i misli, ponovno obratio pozornost na Gospodina i njegovu istinu! Kad bi samo vidjeli što su to zamke i klopke! Kad bi pobjegli od svježe posluženog pjenušavog vina Babilona! Rijetki će to učiniti. Samo će se rijetki bojati Boga više nego ljudi. I ti će biti blagoslovljeni. Požurite!

SAMO ISUS!

Samo Isus! Nema drugog Učitelja, Gospoda.

Stoga moje geslo neka bude:

Ne ja, nego Ti,

I daleko od isprazne slave,

Želim biti potpuno Tvoj!

Oh, neka sve lažno iz mene ode

I neka ništa ne prebiva u mom srcu

Osim Isusa samog!

Što sam manji ja,

To On mi je veći;

Što Njegova volja više vlada,

To manje moja,

Koja je teška prepreka.

On me krasi istinskim bogatstvom,

I još me potpunije krijepi

Što sam manji ja!

Samo Isus!

To dragocjeno ime sja

U dubini moga srca.

O, kad bi samo moglo rasti

Kako moj život prolazi!

Oh, da sam manji, još manji,

I da vjerno slušam volju

Samoga Isusa...

Evo prijevoda teksta, uz dosljednu upotrebu teološke terminologije (Stražarska kula, Drevni dostojnici, itd.):

PROBA DREVNIH DOSTOJNIKA

Je li prošla, ili se nalazi u budućnosti?

Biblijski odgovor na gore navedeno pitanje ne bi trebao biti težak niti jednom prosvijetljenom, iskrenom Istraživaču Biblije. Kada Pavao govori o junacima vjere koji su prethodili kršćanskoj eri, koje nabraja u Hebrejima 11, kao o onima koji su dobili dobro svjedočanstvo od Boga, i kada nam ih nadalje, u Hebrejima 12:1, preporučuje za nasljedovanje kao sjajne primjere u hrabroj vjeri, lojalnosti i strpljivom podnošenju patnji, on je time presudio pitanje o tome je li njihova proba prošla i jesu li je položili.

"Zato i mi, budući da smo okruženi tolikim oblakom svjedoka..." kaže Apostol, što znači da su oni primjeri dostojni oponašanja vjernicima ovog doba, u pogledu revnosti i izdržljivosti. Njihova je proba bila prilično teška, kao što je prikazano u Hebrejima 11, posebno Hebrejima 11:33-38. Oni su je položili. Stoga nam je jasno, a i potvrđeno Svetim pismom, da su junaci vjere u Starom zavjetu imali svoju probu tijekom svog života na zemlji i položili je, te im se zbog toga sprema "bolje uskrsnuće" u vrijeme buđenja (Hebrejima 2:35 — napomena: u originalu stoji 2:35, a odnosi se na 11:35). Tada će primiti slavnu nagradu. Bit će postavljeni za knezove po svoj zemlji (Psalmi 45:16). To je učenje Svetog pisma.

"Novo svjetlo" Stražarske kule zamračilo je i ovu istinu, što se nažalost mora reći za gotovo sve istine. Napadnute su sve istine. Gospodin to dopušta kao ispit za vjerne. U Stražarskoj kuli (W.T. 1925:23) raspravlja se o pitanju probe Drevnih dostojnika. Zadivljeni smo dok tamo čitamo da će ova klasa još morati proći svoju konačnu probu, i to na kraju Milenijskog doba. Prema izlaganju Stražarske kule, oni "neće imati savršenstvo karaktera kada izađu iz groba". Tijekom Kristove milenijske vladavine trebali bi biti obučavani u školi iskustva i konačno će stajati savršeni na kraju tog vremena. O hrabri ratnici za Božju vjeru, u kakvom ste vi nepovoljnom položaju u usporedbi s vašim su-vjernicima iz kršćanske ere, koji se iskušavaju samo jednom, u ovom sadašnjem životu! Tek na kraju tisućgodišnje vladavine bit će vam dan vječni život, ako prođete konačni ispit! — Ali, hvala Bogu, to govori samo "Stražarska kula". Drago nam je da ove misli nisu Božje misli.

Ali ispitajmo ovo: Prema svjedočanstvu Svetog pisma (Psalmi 45:16), vjerni iz Starog zavjeta bit će postavljeni za knezove po svoj zemlji. Oni trebaju zauzimati istaknuti, autoritativni položaj među ljudima i živjeti vidljivo na zemlji kao njihovi učitelji, predstavnici duhovnih vladara, i izvršavati njihove zapovijedi (Psalmi 45:16; Luka 13:28).

Upute Kristove duhovne vladavine davat će se čovječanstvu preko ovih zemaljskih zastupnika i namjesnika. Ali kako i kada ovi pobjednici iz Starog zavjeta mogu biti knezovi po svoj zemlji, ako im se nagrada daje tek na kraju tisuću godina nakon polaganja konačnog ispita? I tada, prema objašnjenju "Stražarske kule", oni ne bi trebali primiti zemaljsku nagradu, već bi trebali biti preobraženi u nebeska bića. Prema tome bi biblijsko obećanje da će oni biti "knezovi po svoj

zemlji" ostalo neispunjeno. Ne, ove su misli ljudske i bez pokrića, budući da su pobijene nepogrešivom božanskom riječi.

Svojom lojalnošću u probi tijekom svog života ovdje, dokazali su svoju dostojnost za kneževsku službu u Milenijskom Kraljevstvu. Njihov je karakter bio iskušan i dokazan kroz patnju; stoga je nedosljedno reći da će biti probuđeni s nesavršenim karakterom i dostići savršenstvo tek na kraju tisuću godina. Zar nisu slično patili i bili iskušavani pod istim nepovoljnim uvjetima, i zar nisu morali dokazati svoju lojalnost i strpljivu izdržljivost sve do smrti baš kao i njihovi supatnici ovoga doba, koji će također stajati savršeni u svom buđenju? Koju bi prednost imali nad ostalim ljudima, kada bi morali biti obučavani poput njih tijekom Milenijskog Kraljevstva i proći konačni (drugi) ispit na kraju tisuću godina? Naprotiv, bili bi u nepovoljnijem položaju u usporedbi s njima, budući da bi bili dvostruko iskušavani, ovdje pod grešnim uvjetima, a zatim ponovno u Mileniju.

Ako junaci vjere iz pretkršćanske ere trebaju biti knezovi po svoj zemlji, tada je Bog napravio ovu pripremu jer će čovječanstvu trebati vodstvo, obrazovanje i nadzor tijekom Milenija, a za to će Gospodin upotrijebiti ove vjerne patrijarhe iz starine. Nakon što djelo obnove bude završeno, po isteku Kristove milenijske vladavine, svi će ljudi biti kraljevi, knezovi, podložni samo Bogu i Njegovoj nebeskoj vladavini. Bit će obučeni i sposobni sami upravljati svojim poslovima. A hoće li pretkršćanski pobjednici tada biti uzdignuti na nebesku razinu postojanja, kao što neki nagađaju, a kako navodi i Stražarska kula, to ne znamo.

Iz Hebrejima 11:40 ne može se zaključiti da će stari junaci vjere biti savršeni tek na kraju Milenija. Postajanje savršenima, o kojem se tamo

govori, neće se dogoditi na kraju, već na početku tisuću godina, u vezi s njihovim buđenjem, i zahtijevat će tek malo vremena.

Ovdje bismo željeli dokazati da "novo svjetlo" "Stražarske kule" često traje samo nekoliko mjeseci. Tvrdi se da je od Gospodina, a ipak je bez trajanja. Godinu dana nakon gore obrađene egzegeze, "Stražarska kula" (1926:87, odlomak 40) donijela je suprotnu misao o Drevnim dostojnicima, u kojoj se izražava da će spomenuta klasa izaći iz groba savršena, već iskušana i nađena vjernom, te zauzeti božanski provideno mjesto u "vladavini Siona, u novoj naciji." Ova je misao još jasnije izražena u knjizi "Oslobođenje" (Deliverance), stranica 311. Tamo se kaže: "Razumno je očekivati da će ovi vjerni ljudi, koje nazivamo drevnim dostojnicima, biti izvedeni iz groba kao savršeni ljudi, posjedujući savršena tijela i savršene umove. Bili su iskušani i provjereni prije nego što su umrli. Njihova vjernost Gospodinu čak je postavljena pred crkvu kao prikladan primjer i vodič za one koji slijede i nadaju se biti nebeskog ili nevidljivog dijela Kraljevstva."

Što možemo reći na to? Obje su misli od Gospodina, "novo svjetlo", a ipak su suprotstavljene jedna drugoj? Je li ono što Gospodin daje od vrijednosti samo kratko vrijeme? Je li On zadržao spoznaju o ispravnoj stvari "od Sebe samoga"?

Nadamo se da ova izlaganja mogu otvoriti oči iskrenim prijateljima, kako bi se mogli razaznati kolebljivi putovi Stražarske kule. U očima brata Russella ovo pitanje u vezi s Drevnim dostojnicima bilo je jasno viđeno; ono što se tada vjerovalo bila je istina, i nije postalo zabluda u jednoj godini. Ne, kratkotrajno "novo svjetlo" bilo je ljudsko mišljenje. Čuvajmo se, ljubljani, stavljanja takvih ljudskih mišljenja iznad božanske riječi. Ne govorimo: "Stražarska kula je naš učitelj i naš autoritet" (Stražarska kula, W.T. 1925:191);

Riječ Božja je naš autoritet, koja je, poput samoga Boga, nepromjenjiva i ostaje zauvijek. A "ako ne govore po ovoj riječi, to je zato što u njima nema svjetla" (Izaija 8:20).

"Ovi drevni dostojnici razlikovat će se od ostatka čovječanstva, ne samo po činjenici da je njihova proba prošla dok će proba svijeta općenito tek započinjati; već će se od njih razlikovati i po činjenici da će dobiti nagradu za svoju vjernost — bit će savršeni ljudi, kojima će biti potpuno vraćeno sve što je u Adamu izgubljeno od mentalne i moralne sličnosti Bogu, i savršenstva tjelesnih moći." (C. T. Russell u 4. svesku, stranica 625)

SAMO ISUS

Samo Isus! U sjeni

Oblaka tako hladnog i mutnog,

Mi se držimo, ljubimo, vjerujemo,

On s nama i mi s Njim.

Posve nevidljiv, iako uvijek blizu,

Samo Isus — sav naš vapaj!

Samo Isus! U slavi,

Kada sve sjene nestanu,

Videći Njega u svoj Njegovoj ljepoti,

Zadovoljni samo Njim.

Da se pridružimo Njegovom otkupljenom mnoštvu,

Samo Isus — sva naša pjesma!

—Iz Pjesama Zore..

USPOREDBA O OVCAMA I JARCIMA

U danima brata Russella svi ozbiljni Istraživači Biblije slagali su se da će se ispunjenje usporedbe iz Mateja 25:31-46 dogoditi kada naš Gospodin i Glava, kao Vrhovni Sudac sa svojom upotpunjenom eklezijom (skupštinom) kao pridruženim sucima, započne svoju tisućgodišnju vladavinu blagoslivljanja — ne ranije. Sve je bilo jasno i skladno — sve dok brat Russell nije sklopio oči, a onda je, baš kao što je i predvidio da će se dogoditi, započelo "trčanje za nečim novim, nekim novim posebnim 'otkrićem' u Božjem rudniku, koje bi pobudilo divljenje mnogih znatiželjnih učenika" (Stražarska kula R1320). Navodne "stare", "odsanjane" stvari brzo su uklonjene. S poletom su djelovali kako bi učinili "sve stvari novima", po mogućnosti do 1918., i tako prikupili više dokaza za navodni Gospodinov dolazak u Njegov hram te godine. Nisu napravili temeljnu promjenu u objašnjenju ove usporedbe sve do pred kraj 1923., tako da se tvrdnja, danas tako uobičajena, da se ovo ili ono nije moglo razumjeti prije 1918., pokazuje kao prazna priča. Kada se u Stražarskoj kuli iz 1926:118, odl. 28, kaže da je od 1919. Crkvi pružena jasnija (tj. sadašnja) spoznaja o usporedbi o ovcama i jarcima, to je ili svjesna neistina, namjerno zavodenje, ili je "novo svjetlo" bilo skrivano od Crkve sve do 1923. godine.

U Stražarskoj kuli od 15. listopada 1923. po prvi se put pojavilo sadašnje tumačenje usporedbe o ovcama i jarcima. Ono sadrži mnoštvo zabluda i besmislica, a na tim su zabrudama u međuvremenu izrasle i druge nove zablude. Sljedeće rečenice (odl. 4 tog članka) pokazuju kako Stražarska kula želi da se usporedba objašnjava: "Dosad smo ovu usporedbu primjenjivali na Kristovu Milenijsku vladavinu, a konačni sud iz usporedbe na kraj te vladavine.

Takvo tumačenje bilo je teško uskladiti. Ako nađemo prigovore njezinoj primjeni tijekom Milenijskog doba, i ako ustanovimo da fizičke činjenice koje su nam sada poznate odgovaraju ovoj slici u riječima, bili bismo opravdani u zaključku da dosad možda nismo imali ispravno tumačenje."

Iznoseći "prigovore njezinoj primjeni", govor o nekada vjerovanom ispunjenju u Milenijskom kraljevstvu postaje, između ostalog, "nemogućnost", "protivno svakom razumu", itd. (odl. 6 i 10).

Time je naznačen smjer ovog objašnjenja. Prema tome, usporedba ne bi našla svoje ispunjenje u Mileniju. Ako je ovo tumačenje "jače svjetlo", onda ono prijašnje nije slabije svjetlo, već zabluda i tama, jer ovdje je riječ o suprotnostima; ovdje nauka stoji protiv nauke. Prije se usporedba primjenjivala na Milenijsko doba, a sada je sama Stražarska kula primjenjuje na sadašnjost.

Stražarska kula grubo griješi kada u 6. odlomku ovog članka kaže: "Konačni sud (iz usporedbe) temelji se na određenim događajima koji su se zbili dok je naš Gospodin bio odsutan na nebu i prije nego što započne suđenje (kušnja) u restituciji." Prema ovome, sud odlučuje o vječnom životu ili vечноj smrti svakog pojedinca na temelju njihovih djela u ovom dobu i ovom životu. Nije li Društvo time ponovno pristalo na tlo na kojem već dugo stoje gotovo sve crkve i vjerske zajednice? Da je istina ono što Stražarska kula sada naučava svojim "jačim" svjetlom (?), tada bi sudbina cijelog čovječanstva bila zapečaćena: oni idu u Drugu smrt, budući da nema pravednoga — osim vjernih! Tada bi božanski plan spasenja bio veliki promašaj. Mi kažemo: Ne, to nisu misli našeg Boga, to je ljudski proizvod, to nije istina.

Mi i dalje vjerujemo Bibliji kada kaže da je Bog odredio "dan" u kojem će pravedno suditi svijetu po onom čovjeku — Isusu Kristu (Djela 17:30, 31) i da je taj dan Tisućgodišnji dan, Milenij Gospodina Isusa Krista i Njegove proslavljene Zaručnice. Sve dok se sudi članovima Kristovog tijela, svijetu se ne sudi; a sve dok ovi prvi pate, ne mogu u isto vrijeme vladati i suditi. Moramo se čvrsto držati ove jedne istinite temeljne misli. Ne može biti sumnje da su Gospodinovi sljedbenici još uvijek na sudu, da ih se još uvijek iskušava s obzirom na njihovu apsolutnu odanost. Sve dok Sotona, knez ovoga svijeta, obilazi zemljom kao ričući lav, tražeći koga da proždere (1. Petrova 5:8), postoji prilika za kušnju kandidata za prijestolje, prilika za patnju i za sud. Kada ova klasa bude upotpunjena, tek tada će započeti suđenje svijetu, suđenje ovcama i jarcima. Sud bez upotpunjenog Sudbenog vijeća je nezamisliv. Budući da će Crkva biti suci u Mileniju pod Glavom kao Vrhovnim sucem (Otkrivenje 20:4; Daniel 7:22-26), oni prvo moraju biti upotpunjeni i sjedinjeni sa svojom Glavom, te posjednuti na suvereno prijestolje i sudačku stolicu (vidi netom spomenute retke i Otkrivenje 3:21), i tek tada može započeti sud svijetu. Crkva danas nije upotpunjena.

Konačni sud iz usporedbe ne temelji se na događajima iz ovog, već iz budućeg doba, Milenija, iako događaji iz ovog života neće biti bez utjecaja na iskustva u sljedećem dobu. Gotovo svi su danas osuđeni u Adamu. Oni također umiru u Adamu (1. Korinćanima 15:22; Rimljanima 5:12). Iznimka tome su nekolicina prosvijetljenih, koji su postali dionicima Svetog Duha (Hebrejima 6:4), koji su prešli iz smrti u život (Ivan 5:24), kojima se sada sudi (1. Petrova 4:17) i koji umiru u Kristu. Samo se ovoj klasi, nazvanoj "Malo stado", ovdje sudi i na temelju djela ovog sadašnjeg života biva nagrađena ili osuđena. Za sve ostale istinite su riječi: "Svijet leži u Zlome"

(1. Ivanova 5:19), i "bog ovoga svijeta oslijepio je umove nevjernika, da im ne bi zasvijetlilo svjetlo slavnog evanđelja Kristova" (2. Korinćanima 4:4). Pod ovo potpadaju svi koji nisu prosvijetljeni i dionici Svetog Duha, pa tako i starješine, pismoznanci i farizeji za koje je naš Gospodin posredovao (Izaija 53:1; Luka 23:34) i koje apostol djelomično ispričava zbog njihovog neznanja pri razapinjanju Mesije (Djela 3:17). Klasa pismoznana i farizeja u prošlosti i sadašnjosti, naravno, nije bez svjetla i odgovornosti, ali nije imala punu mjeru svjetla koja bi ih tada učinila u potpunosti odgovornima. Naš ih Gospodin Isus više puta naziva slijepima; ne manje od pet puta On to čini u 23. poglavlju Mateja.

Ali ako nisu posjedovali puno svjetlo i nisu bili dionici Svetog Duha, tada nisu mogli ni zgriješiti protiv punog svjetla (Hebrejima 6:4). Njihovi postupci u sadašnjosti utjecat će na njihov napredak u Mileniju, jer će morati uložiti veći napor da bi napredovali Putem svetosti, razmjerno tome koliko su se opirali Božjoj riječi i istini tijekom Evanđeoskog doba. Naravno, mi danas ne možemo znati hoće li oni proći na sudu u Mileniju ili ne.

Utvrdili smo, dakle, da se samo Kristovim sljedbenicima sudi na temelju djela i događaja ovog života "dok je naš Gospodin bio odsutan na nebu". Vođe Društva, zajedno s Istraživačima Biblije koji ih slijede, žurili su se odučiti i zaboraviti slavnu nauku o Restituciji, koja ima izravan utjecaj na sud iz Mateja 25. Sada je sve već tu: "vremena osvježenja", sud o ovcama i jarcima, jahanje na bijelim konjima, itd. Uskoro neće ostati ništa za Milenij. Vratili su se na stajalište velikih crkava, koje sve čine ovisnim o sadašnjem životu, a blagoslove u budućnosti vide samo za sebe. Opojna babilonska čaša privlačnija je od bistre vode istine.

Novo tumačenje usporedbe o ovcama i jarcima poteklo je iz duhovne uobraženosti. U tom članku Stražarske kule od 15. listopada 1923. čitamo da se sud opisan u usporedbi temelji, između ostalog, na djelima koja su učinjena braći koja su bila u zatvoru. Na stranici 311 ovog članka naći ćemo dokaz da je zatvaranje (navodno kao patnja radi Krista) udarilo u glavu nekim Istraživačima Biblije, a među njima i autoru ovog članka.

U odlomku 41 se kaže: "Tijekom Svjetskog rata zvjerski je poredak ponovno postao posebno aktivan, i nikakvo zlobnije progonstvo kršćana nikada nije ocrnilo svjetsku povijest od onog koje su potaknuli i proveli kler i glavari stada protiv bespomoćnih, bezazlenih kršćanskih muškaraca i žena koji su se usudili objavljivati poruku Mesijinog kraljevstva."

Molimo, međutim, da se cijeli odlomak ovog članka, kao i oni koji slijede, pažljivo pročitaju. Dakle: Nikada nije bilo zlobnijeg progonstva kršćana (!!!) od onog tijekom Svjetskog rata, koje je zadesilo sadašnjeg predsjednika i nekoliko drugih suradnika! Slično čitamo u Stražarskoj kuli 1925:72, odl. 63, gdje se kaže: "Ponovno naglašavamo činjenicu da od 1874. do 1918. gotovo da nije bilo progonstva Crkve. Teško progonstvo uslijedilo je nakon što je Sotona zbačen s neba (također 1914.)."

Kada je Gospodinove predstavnike smjestio u svoj vlastiti zatvor (razumijemo li?), bez sumnje je zaključio da im više ne treba posvećivati malo ili nimalo pažnje..."

Ovo kaže predsjednik! Odbor Stražarske kule žuri objaviti ovu "istinu" (čitaj: samohvalu) nadaleko i naširoko! Slušajte, vi mučenici iz prošlosti, vi apostoli i svi vi Gospodinovi sljedbenici koji ste bili proganjani i ubijani, koji ste često završavali svoje živote na spravama za

mučenje i na lomači: vaša herojstva, vaše patnje i vaše mučeništvo ovime su ocijenjeni kao vrlo mali ili nikakvi.

Ali to nije dosta samohvale. U 29. odlomku članka izvodi se zaključak da se zajednica kršćana okupila na Općoj konvenciji u rujnu 1922., koji su se tom prigodom obratili svim narodima na zemlji usvojenom proklamacijom.

Zatim, nakon navođenja doslovnih izvadaka proklamacije, u 30. odlomku se kaže: "On (Gospodin) djeluje službeno preko svoje Crkve. Nije li razumno zaključiti da ova proklamacija velikih načela Božje Riječi poslana narodima ispunjava proročanske izjave našeg Gospodina o okupljanju naroda pred Njega na sud?"

Iz ovoga bi bez sumnje proizlazilo da Stražarska kula u ovom manifestu i distribuciji proklamacije vidi izvršenje suda, te da su oni koji su distribuirali tu proklamaciju bili ovlašteni suci. Da je to misao Stražarske kule dokazuju izvodi u 20. odlomku članka. Nije li to drskost koju je teško nadmašiti? Doista, ovo je zadovoljstvo za palu prirodu sklonu oholosti: vidjeti sve narode okupljene pred sobom, suditi im i izricati im presudu. Vidimo koliko je opravdano upozorenje Pisma: "Zato ne sudite ništa prije vremena" (1. Korinćanima 4:5). Ono što je bilo ukoreno kod Korinćana, istina je za mnoge današnje Istraživače Biblije: "Već ste siti, već ste se obogatili; počeli ste vladati bez nas..." (1. Korinćanima 4:8). Vjerna, strpljiva ustrajnost do kraja je teška, put postaje predug, križ pretežak. Suci i vladari više ne trebaju patiti! To je sasvim po želji gospodara — ovoga svijeta. Naravno, kada ukažemo na 1. Korinćanima 4:5, tada se hrabro tvrdi: "Danas je to vrijeme tu!" To su i Solunjani tvrdili (2. Solunjanima 2:2), a kada Pavao tu tvrdnju žigoše kao "zabludu", mi činimo isto, i u vezi tvrdnje Društva kažemo: "Zabluda!" U Stražarskoj kuli iz 1924:51, itd., gdje se pokušavaju izvući iz zamki koje su sami postavili, kaže se da usporedba ne

govori o konačnom sudu pojedinaca, već klasa. To je prozirna zabluda. Ali da je to istina, tada bi bilo još gore, jer se presuda izriče cijeloj skupini ljudi, pri čemu se pojedinci unutar te klase ne bi mogli uzeti u obzir, čak i ako su relativno bolji. Prvi članak, kao i onaj kasniji, bez sumnje pokazuju da Stražarska kula misli na sud i izricanje presude pojedincima i želi da se usporedba tako razumije. U 51. odlomku prvog članka izričito se kaže da "ako farizeji nisu bili dostojni suda za vječni život, zašto isto ne bi vrijedilo i za moderne farizeje?" A odlomak 52 kaže: "Ne bi li to moglo značiti da će oni koji... su zanemarili nahraniti Gospodinovo stado, već su ih namjerno i svjesno ignorirali te im dopustili da gladuju, i koji su progonili druge kršćane koji su pokušali nahraniti gladne, te koji su namjerno pogrešno predstavljali Gospodina i Njegovu poruku istine, pretrpjeti isti takav kraj? Čini se da sinovi đavla u ovom dobu odgovaraju potomstvu zlih duhova Noinih dana (Ivan 8:44). Prvi su stradali od vode. Čini se da su drugi osuđeni propasti u vatri (2. Petrova 3:4-7)." Zatim se u 53. odlomku dalje navodi: "Đavao mora pretrpjeti uništenje. Klasi jaraca Isus kaže: "Odlazite od mene, prokleti, u vječni oganj, pripravljen đavlu i njegovim anđelima." Kao klasa jaraca bit će zauvijek uništeni. Hoće li bilo tko od pojedinaca koji čine tu klasu imati priliku za sud (kušnju) tijekom Milenijskog doba, ne možemo sa sigurnošću reći. Ako brzo promijene svoj smjer, možda hoće. Čini se da Pisma ukazuju na to da oni koji su namjerno i svjesno odbacili istinu tijekom Gospodinove prisutnosti, koji su đavolske nauke zamijenili naukom Gospodnjom, koji su zanemarili Gospodinovo stado a istodobno tvrdili da su Njegovi predstavnici, i koji su progonili Njegovu braću, možda neće biti smatrani dostojnima suda za život tijekom Milenijskog doba."

I napokon na kraju 60. odlomka: "Tako vidimo da će Gospodin neke smatrati nedostojnima suda za život; ..."

No pročitajmo sami u drugom članku, koji je trebao otkloniti poteškoće koje su prijatelji imali s novim tumačenjem (odl. 25): "Činjenica da neki na kraju Evanđeoskog doba, a koji nisu opravdani za život, mogu otići u smrt te da neće biti uskrsnuti, ni u kojem smislu ne poništava niti obesnažuje apostolovu izjavu u Rimljanima 5:18."

Članak "Sudbina jaraca" pokazuje još više od prvog članka da se imalo na umu suđenje pojedincima (koji čine klasu!). Odlomci 28, 33, 61 i 80 to posebno dokazuju, pa bi njih, kao i cijeli članak, trebalo ponovno pročitati. Oba članka Stražarske kule pokušavaju pokazati — što autor ne može poreći — da pismoznanci i farizeji od prije 1900 godina, kao i oni današnji koji odbacuju poruku, čine klasu jaraca i navlače na sebe drugu smrt. U 63. odlomku drugog članka čak se kaže da nije bilo nužno "da svi koji pokazuju takav duh (protivljenja istini i njezinim vjesnicima) budu opravdani i začeti Svetim Duhom kako bi bili odgovorni. Glavna bi stvar bila to da netko zna da je određena osoba kršćanin, i da s njome loše postupi zbog te činjenice." Među takve, bez daljnjega, Stražarska kula izgleda ubraja i onog propovjednika čija je supruga kupila knjigu od kolportera, što se propovjedniku nije svidjelo (odl. 57-60, u vezi s odl. 63; vidi također pismo u Stražarskoj kuli 1925:271). To proturječi jasnom apostolovom svjedočanstvu, prema kojem tek "postajanje dionicima Svetog Duha" nekoga čini u potpunosti odgovornim (Hebrejima 6:4).

Brata Russella, koji je nekoć bio predstavljen kao mudri i vjerni sluga, Stražarska kula lako odbacuje kada je riječ o raspačavanju "novog svjetla". No u slučaju novog tumačenja usporedbe o ovcama i jarcima sumnje prijatelja bile su toliko velike da se autor poslužio smicalicom citiranja brata Russella kako bi pružio tobožnji dokaz da je to bila čak i misao brata Russella. U drugom se članku citiraju misli brata Russella u vezi sa

slučajem Jude. Brat Russell tamo sasvim točno kaže da su blisko zajedništvo s našim Gospodinom i brojne prilike predstavljali veliku odgovornost za Judu, zbog čega je Juda sagriješio protiv većeg svjetla (odl. 32). Pa ipak, iz ovog izraza brata Russella ne može se sa sigurnošću vidjeti da je on smatrao da je Judin slučaj vječno odlučan. On kaže: "Stoga moramo, neovisno o nekom budućem postojanju, doći do zaključka da je njegov život bio beskoristan, promašen..." Brat Russell nije se izjasnio o Judinoj budućoj sudbini, a ni mi danas nećemo niti možemo o tome išta odlučivati. Blisko i slatko zajedništvo koje je Juda imao s Gospodinom (Psalam 55:12-14) nisu imali ni farizeji ni pismoznanci, jer su se od Njega uglavnom držali podalje od samog početka. Ali Stražarska kula trijumfalno citira riječi brata Russella: "Priznajemo da imamo malo nade za pismoznance i farizeje koji su, kada nisu mogli naći nikakvu drugu manu, Gospodinova djela pripisali đavlu." (odl. 34). No prerano je radovati se tome da je brat Russell tada vidio "novo svjetlo". Kao prvo, nije dokazano da je brat Russell sudbinu pismoznanaca i farizeja sagledavao sa stajališta suđenja u Mileniju, i kao drugo, brat Russell samo kaže da ima malo nade za tu klasu. "Malo nade" i "beznadno", naravno, nije isto. Mi, dakako, ne znamo hoće li se glavari i farizeji pokazati dostojnima života u Mileniju ili ne.

Stražarska kula vjeruje da navodnu beznadnost može dokazati recima iz Mateja 23:33. No mi bismo ih zamolili da ozbiljno razmotre da tamo ne piše: "Kako možete izbjeći gehenu?", već: "Kako možete izbjeći osudu gehene?" (koja će se odigrati u Mileniju). Da farizeje i ostale ne treba smatrati u potpunosti odgovornima za njihova djela pokazuje se u opetovanom naglašavanju njihove sljepoće (Matej 23:16, 17, 19, 24, 26), a i završne riječi: "Evo vaša se kuća ostavlja vama pusta; jer kažem vam da me od sada nećete vidjeti dok ne kažete: 'Blagoslovljen koji dolazi u ime Gospodnje!'"

govore radije u prilog nego protiv pretpostavke da za njih još uvijek postoji mogućnost budućeg spasenja. Jer se u tim recima očito misli na tu klasu. Ubojice su ti koji bi to trebali reći. Djela 3:17; 1. Korinćanima 2:8; 1. Timoteju 1:13, 15 i drugi odlomci dokazuju da su farizeji i pismoznanci onoga (kao i sadašnjega) vremena djelovali djelomično u neznanju. Stoga se ne mogu smatrati u potpunosti odgovornima. Nasuprot tim jasnim svjedočanstvima Pisma, u knjizi "Oslobođenje", na 150. stranici, iznosi se da pismoznanci, farizeji i svećenici nisu bili u neznanju, te da su hotimično griješili protiv svjetla. Kad se citira Djela 3:17, odgovor je: "Tamo se govori o svjetovnim glavarima." Ali činjenica je da Petar tamo govori o neznanju njihovih ("vaših") glavara. Nikodem, farizej, označen je kao židovski glavar (Ivan 3:1), što je daljnji dokaz da se nije mislilo na svjetovne vladare. Radujmo se što još uvijek postoji nada u blagoslov za farizeje i pismoznance. Njihova su djela bila rezultat moćnog utjecaja kneza ovoga svijeta. No, kada on bude bio svezan, tada će sigurno mnogi protivnici Gospodina i istine zgrabiti priliku da se pokažu dostojnima vječnog života. A ako su Isus, Glava crkve, i Stjepan, mučenik, molili Božji oprost za ono što su im učinili njihovi neprijatelji, s farizejima i glavarima na čelu, mislimo li da su te molitve bile protivne Božjoj volji? Isus je sigurno znao za što se može moliti (Ivan 11:42). Usrdno molimo sve drage prijatelje da pročitaju izlaganja brata Russella u 1. Svesku, 8. studija, "Dan suda". Tamo na 145. stranici on kaže: "... Nitko drugi osim Gospodinovog povlaštenog 'malog stada' još nema dovoljno svjetla da bi na sebe navukao konačnu kaznu, drugu smrt."

To je biblijska istina, koja i danas vrijedi.

U članku "Prijestupi i njihov utjecaj na karakter", brat Russell piše sljedeće: "Stoga bi postojalo božansko oproštenje za neke od velikih

prijestupa i prestupa koje su počinili. Razapinjanje našeg Gospodina zapravo nije bilo namjerno. Govoreći o onima koji su razapeli Krista, apostol Petar kaže: 'Znam, braćo, da ste to učinili iz neznanja, kao i vaši glavari.' Sveti Pavao izražava istu misao govoreći: 'Jer da su znali, ne bi razapeli Gospodina slave' (Djela 3:17; 1. Korinćanima 2:8).

"Ove izjave podrazumijevaju da je taj čin bio više ili manje prijestup od strane počinitelja. Postojala je mjera grijeha, mjera spoznaje. Razmjerno spoznaji koju su imali, imali su i odgovornost, te su razmjerno tome primili udarce, nacionalno i pojedinačno. Stoga nam Pisma govore da će biti budućih prilika za blagoslov onih koji su razapeli Kneza života. Oči će im se otvoriti kada se probude. Radujemo se tome. Nisu sagriješili s punom spoznajom i hotimično, te stoga nisu podložni drugoj smrti. Imat će buduću sud (kušnju)... Neki se možda nikada neće oporaviti." (Stražarska kula R5751, 15. kolovoza 1915.)

Nije li tako? Mi vjerujemo da jest. I stoga ne možemo izricati konačni sud sve dok smo u stanju pripreme.

Isus je molio: "Oče, oprost im" (Luka 23:34; vidi također Izaija 53:12). Stjepan je molio: "Gospodine, ne uzmi im ovo za grijeh" (Djela 7:60); mnogi mučenici, koji su često bili mučeni na spravama za rastezanje i na lomači na tako sotonjski način, isto su tako molili za svoje zaslijepljene neprijatelje; današnji poglavar Društva Stražarske kule s druge strane naučava da bi Gospodin kaznio neprijatelje Društva prema njihovom ponašanju u ovom životu (prema kolporterima, itd.) kao jarce, proklete, vječnim ognjem. Ne znači li to drugim riječima: "Gospodine, uzmi im ovo za grijeh."

Srce našeg dragog Otkupitelja, kao i Stjepanovo i svih ostalih svjedoka i mučenika, bilo je ispunjeno ljubavlju čak i prema njihovim neprijateljima. I mi bismo trebali biti ispunjeni tom ljubavlju, a i predsjednik također, da, doista. Kao kršćani nikada ne bismo smjeli zaboraviti da je Pismo: "Osveta je moja!" Gospodinova riječ. Trebamo li se mi, kada nas svjetovni ili njihovi duhovni vladari (Babilon) mrze, ili nas čak liše slobode, zavjetovati Gospodinu da bismo, ako bismo povratili slobodu, "rasporili Babilon širom otvoren" — kao što se netko zavjetovao? Takav duh osvete, takav ružan, pun mržnje zavjet trebali bismo odbaciti daleko od sebe. Ovdje ponavljamo naše ranije obrađeno pitanje: "Tko će izvršiti osvetu nad Babilonom?" Božji narod? Ne! Nego deset rogova i zvijer (Otkrivenje 17:16), u Jeremiji 50:9 itd., o kojima se govori kao o "zboru velikih naroda iz sjeverne zemlje." S njima će onda onaj koji je dao zavjet sklopiti savez ako želi rasporeti Babilon širom otvoren (a njegova pismovna izlaganja svjedoče o ozbiljnoj namjeri njegovog bezumnog nauma). Ljubljani prijatelji! Sadašnje tumačenje usporedbe o ovcama i jarcima poteklo je iz takvih osvetoljubivih misli, osim iz drugih motiva. Čovječanstvo se danas izvodi na sud, samo zato što poruku Društva, koja je, međutim, prožeta zabludom, ne prihvaća većina ovog zaslijepljenog čovječanstva. Nad njima se bez oklijevanja izriče osuda.

Vidi također Stražarsku kulu 1924:143, gdje stoji: "Došlo je vrijeme kada kršćanstvo mora čuti da 'duša koja griješi, ona će umrijeti!...' Ovdje se potvrđuje ono što je sadašnje vodstvo Stražarske kule iznijelo u Stražarskoj kuli 1924:217, odl. 8, da je brat Russell govorio jasno, pokazujući popustljivost, ali ne i oštrim riječima, jer takve danas nisu prikladne. To karakterizira današnji duh! Društvo Stražarske kule ne poznaje strpljivost, ne poznaje popustljivost (Stražarska kula 1925:5, odl. 25). Prema njihovom shvaćanju

"stvarno nema izgovora za to što su farizeji dopustili da ih đavao prevari" (Oslobođenje, str. 137), da, da danas "nitko nema razloga ni izgovora da griješi!" (Stražarska kula 1924:295). Prema ovome bi svi ljudi bili krivi i dostojni druge smrti. Zablude, izvrtanje Pisma! Mnoge vjerske organizacije koje naučavaju točno tako, obogaćene su za još jednu.

Stražarska kula iskrivljuje usporedbu zanemarujući njenu pouku da se sudi svim narodima; jer ona pred sud iznosi samo nominalnu crkvu. Tako se samovoljno postupa s Pismima! (Vidi Stražarsku kulu od 15. listopada 1923., odl. 25, 26; 15. prosinca 1924., odl. 6, 16 itd.) Nominalno kršćanstvo nisu "svi narodi". Odvajanje na "ovce" i "jarce" također se provodi sasvim samovoljno. "Temelj najavljenog suda jest stav ljudi prema njegovim vjesnicima...", kaže Stražarska kula (Stražarska kula 1924:381, odl. 10, 11) i na tom temelju ona izriče presudu. Prema toj misli, ovce su svi ljudi koji naginju pravednosti i sada se prijateljski odnose prema Istraživačima Biblije (Stražarska kula 1923:309, odl. 24, 55). Dakle, ako narodi zadobiju naklonost Istraživača Biblije, onda su kao "ovce" dostojni vječnog života! Ali jao vama koji se prema Istraživačima Biblije ne odnosite blagonaklono! Vječna kazna past će na vas kao "jarce". Molimo pročitajte Stražarsku kulu 1925:308. Pozdravni govor visokog dužnosnika iz Indianapolisa općoj konvenciji koja je tamo zasjedala i kupnja kompleta knjiga donose mu nagradu blagoslovljenih ("ovaca" iz usporedbe), dok kler toga grada, koji je, zasigurno pod zlim utjecajem, odvrćao stanovnike od pružanja prenoćišta Istraživačima Biblije, prima nagradu "jaraca". Ali, hvala Bogu, ovu nagradu s obje strane daju samo pogrešivi, nesavršeni ljudi! Ali s kakvim suptilnim spletkama rade (nominalni) Istraživači Biblije, pod nadahnućem Stražarske kule! Odlaze kleru, protiv kojeg izdaju huškačke spise, "optužnice" (Stražarska kula 1924:262), traže od njih doslovnu

hranu i piće i očekuju da će s njima 'dobro postupati' unatoč neuspjelim optužbama; još gore, da preklinju njih (!) da im daju svjetla! (Stražarska kula 1923:310, odl. 35, 36; "stranac" iz usporedbe, prema tumačenju Stražarske kule u odlomku 37, jest četa kolportera i misionarskih radnika!) Ovdje se u "čudesnom skladu" hvale i drskost i skromnost.

Zaključno bismo rekli: Usporedba o ovcima i jarcima (Matej 25:31-46) prenosi nas u vrijeme Milenija, kada naš Gospodin sa svim svetima kao najvišim sudom ili sudačkim vijećem dolazi suditi svim narodima. "Dan osvete" prethodi ovom sudu, u kojem će svi zli sustavi koji porobljavaju ljude biti uništeni, a ljudi, tako oslobođeni, bit će pripremljeni za prilike za sud (kušnju) i blagoslov u milenijskom kraljevstvu. Sotona će biti svezan tijekom ovog dana suda, a ljudi, oslobođeni njegovog utjecaja, tada će osobno jednom zauvijek odlučiti za dobro ili za zlo. Dan osvete i danas traje; Malo stado još nije usavršeno, sudačko vijeće još nije upotpunjeno. Prema Mateju 25:14-30, Gospodin prvo dolazi samo kako bi se obračunao sa svojim slugama. Kada to bude riješeno i klasa slugu upotpunjena, On dolazi sa svim svojim svetima (tj. sudačkim vijećem; vidi također Juda 14; Matej 16:27; Zaharija 14:5) u svojoj slavi (Matej 25:31) u kojoj će sudionici u suđenju biti otkriveni svima (Kološanima 3:4). Sada je naš život još skriven s Kristom u Bogu (Kološanima 3:3), budući suci, s Isusom kao glavnim sucem, još nisu objavljeni svijetu (Rimljanima 8:18, 19). Još uvijek je potrebno patiti, pobjeđivati, kako bi poslije mogli sjediti na prijestolju vladati i suditi (Otkrivenje 3:21; 2:27; 20:4). Kada ovi pobjednici budu na prijestolju, tada započinje sud svim narodima, s posljedičnim konačnim razdvajanjem ovčjih i jarčevih karaktera na kraju Milenija; s dodjeljivanjem vječnog života ili vječne smrti. Svi oni koji budu nađeni dostojnima baštinit će kraljevstvo pripravljeno za

njih od postanka svijeta (Postanak 1:26-28), i svako će ljudsko biće tada biti kralj. Nedostojni odlaze u drugu smrt.

Ako neki od dragih prijatelja imaju poteškoća u razumijevanju u vezi s "braćom" (Matej 24:40), podsjećamo ih da će svi ljudi, kada budu vraćeni u sklad s Bogom, biti sinovi Božji i stoga Kristova braća, i to doista ona "najmanja" Kristova braća. Što se tiče zatvoreništva, golotinje itd., čini se opravdanom pretpostavka da će onima koji izlaze iz svoje tamnice smrti najprije biti potrebna tuđa pomoć.

Neka nam presuđuje nepogrešiva Božja riječ! Pismo se mora dokazivati Pismom; dokaz mora biti jasan. S druge strane, ljudsko je objašnjenje nejasno i umjetno. Iz svake Stražarske kule može se procijeniti koliko je sve to umjetno, nejasno, iskrivljeno i nerazumljivo "objašnjeno". Čak se može čuti kako prijatelji iz Stražarske kule priznaju: "Ja to ne mogu razumjeti." Doista, takva se mješavina ne može razumjeti; ona služi samo kao potpora zbrkanim naukama! Mi još uvijek vjerujemo u zdrav razum onih koji su uistinu posvećeni Bogu. Njima nije potrebno dokazivati da je sklonost ka vladanju i suđenju (u bilo kojem smislu) u ovom životu, prije proslavljenja, u svakom trenutku bila potpuno pogrešna i popraćena odobravanjem velikog protivnika. Ovdje ne možemo a da ne citiramo nešto iz pera onoga koji je doista imao bolje rasuđivanje u vremenu prije 1918., dakle, u vremenu kada se, prema sadašnjoj tvrdnji Stražarske kule, toliko toga nije moglo razumjeti. U članku "Stupnjevi grijeha i njihova kazna", pod podnaslovom "Bog sada obučava suce", čitamo sljedeće: "No, što se tiče zauzimanja položaja suca, mi to nismo sposobni učiniti.

Zato 'ne sudite ništa prije vremena' (1. Korinćanima 6:2).

Kada je to 'vrijeme'? Ljudi su uvijek sretni kada dobiju priliku suditi drugima. Netko bi mogao pitati: 'Kada ćemo dobiti priliku suditi? Htjeli bismo je imati sada.' Mi odgovaramo: 'Vaš je duh pogrešan. Oslobodite ga se ili uopće nećete ni biti suci.' Bog izabire drugu klasu da budu suci — svetu klasu koja će biti u potpunosti zadovoljna time da ne sudi ništa prije vremena, već da sve prepusti Njemu. On kaže: 'Takve ja želim. Njih ću izabrati.' Apostol kaže: 'Ne znate li da će sveti suditi svijetu?' (1. Korinćanima 5:2)?

Mi ćemo suditi svijetu, ne sada, u sadašnjim uvjetima, nego nakon što budemo promijenjeni u prvom uskrснуću, promijenjeni u trenu...

Kada dostignemo to stanje tjelesne sličnosti, kao i sličnosti u karakteru s našim Gospodinom, bit ćemo Njegovi suradnici, Njegova žena, kraljevsko svećenstvo. Tada ćemo imati i previše vremena da sudimo svijetu. Sve lekcije koje sada prolazimo samo će nas razviti za to vrijeme. Što se više suočavamo sa samima sobom — vi sudeći sebi, a ja samome sebi — to ćemo biti bolje pripremljeni za priliku koju će nam Bog u pravo vrijeme dati." (Stražarska kula R4990)

"Mi nismo ni ovlašteni niti kompetentni izvršavati takav sud." (Stražarska kula R5519)

"Još nismo blagoslovili svijet; još nismo sudili svijetu; jer se još uvijek učimo to činiti. ... Nećemo biti suci dok smo u tijelu, nego nakon našeg proslavljenja u prvom uskrснуću." (Stražarska kula R5776)

I danas kažemo: Kako istinito! Kako logično! (Zar je to zabluda?) Suprotstavljena nova misao, za koju se tvrdi da ju je dao Gospodin nakon što je došao u svoj hram, trebala bi biti ispravna, trebala bi biti jače svjetlo? Neka svatko prosudi prema svom prosvjetljenom razumijevanju.

Stražarska kula je 1921. godine u vezi s usporedbom o ovcima i jarcima pisala da će se ona ispuniti nakon vremena suđenja Crkvi (doba kušnje), nakon uspostave kraljevstva, kada prava crkva sjedne na prijestolje. (Stražarska kula 1921:155) Zatim se doslovno kaže: "Tko će, nakon pravilnog razmatranja, reći da je to stvar prošlosti?" (A mi bismo danas dodali: "ili sadašnjosti.") Prva rečenica ovog članka mogla bi sasvim lijepo započeti ovako: "Mnogi su od nas u prošlosti previše nepažljivo čitali Bibliju."

To je bilo 1921. Tada je dobar dio "starog" svjetla još uvijek bio na snazi. I nisu željeli prebrzo šokirati prijatelje svojim "novim" teorijama koje su dugo gajili u svojim srcima. Ali ubrzo nakon toga su zaszjeli na prijestolje kao suci. Rezolucija usvojena u Cedar Pointu, Ohio, 10. rujna 1922., upućena "narodima na zemlji", izričito se u Stražarskoj kuli 1922:324 označava kao "sud" iz Jude 14, 15. A nedugo zatim, u rezoluciji usvojenoj na Općoj konvenciji u Los Angelesu (novo vodstvo ima sklonost prema rezolucijama, proglasima, apelima itd., upućenima svim narodima na zemlji) izričito se "utvrđuje" da oni koji su u njoj opisani nisu učinili ono o čemu se govori u Mateju 25:42, 43, te su posljedično tome krivi za kaznu vječnog ognja, kako tamo stoji.

Oh, moramo reći da je zakleti neprijatelj iznova uspio navesti vođe Božjeg naroda da preuzmu djelo koje bi se trebalo obavljati u budućnosti, na veliku štetu Crkvi (vjernicima). Kad se taj posao obavlja prije vremena, njegovi radnici pokazuju veliku mjeru tvrdoglavosti, ponosa i oholosti: oni preporučuju upravo ono protiv čega su se oni najbudniji u svim vremenima, a posebno brat Russell, borili cijelog svog života kao protiv zamke Zloga. Srce boli čitati mnoga pisma u Stražarskoj kuli koja ne pronalaze dovoljno riječi da se "dive" upravo onim člancima koji su tek varljiva svjetla

(uključujući onaj o ovcama i jarcima; vidi npr. Stražarsku kulu od 1. listopada 1924.). Takvo divljenje zacijelo ohrabruje vodstvo da nastavi putem kojim je krenulo, i da se prema prosvjedima nekolicine poniznih odnosi s prijezirom. Tako će biti sve do kraja.

Postoje brojne apsurdnosti koje Stražarska kula iznosi u vezi s modernim tumačenjem te usporedbe, osobito u članku Stražarske kule od 15. prosinca 1924. itd. No, vjerujemo da smo naveli dovoljno kako bismo dostatno ukazali na slabu i nesavršenu strukturu ove nove nauke. Takva će se građevina u pravo vrijeme srušiti s velikim treskom, a oni koji ne "iziđu brzo iz nje" bit će pokopani u njezinim ruševinama. Hvala Bogu koji nam je dopustio da pobjegnemo iz tog sustava i vratimo slavnu slobodu u Kristu.

"Ne sudite, i neće vam se suditi.

Ne osuđujte, i nećete biti osuđeni.

Opraštajte, i bit će vam oprošteno"

(Luka 6:37).

SLIJEDEĆI ISUSA KROZ SRAMOTU

U tjeskobi ovoga svijeta ja se neću žaliti

Neću ovdje vijenac časti nositi;

Niti ću cvjetnim stazama lutati

*Kad je moj Gospod trnovu krunu morao
nositi;*

Kad je Sveti, lišen oholosti,

Na grešnički križ prikovan bio — i umro.

— Dr. K. J. Ph. Spitta.

ŠESTI DIO

IZVRŠENJE ZAPISANIH SUDOVA

Prema Psalmu 149

U dosadašnjem izlaganju obradili smo dio bombastičnog jezika kojim se služila "Stražarska kula" tijekom prošlog desetljeća. Taj jezik svjedoči o duhu koji proizlazi iz uprave Stražarske kule. A taj se duh na pronicljiv i lukav način prenosi na cijeli pokret, jer je on njime cijepljen. Duh oholosti, samo veličanja, osuđivanja i netolerancije trijumfira među onima koji su zaboravili da sva čast i vlast pripada Gospodinu. Pisma se izvrću i natežu kako bi se dokazala zakonitost njihovog navodnog autoriteta i moći.

Svi znamo koliko često i rado Stražarska kula naglašava da je izvršenje osвете nad narodima, vezivanje kraljeva itd., prema Psalmu 149:7-9, zadatak crkve u ovim danima. (Vidi na primjer Stražarska kula 1921:331; 1925:153). Društvo Stražarske kule stoga ne oklijeva vršiti djela navedena u Psalmu, ne čekajući upotpunjenje crkve.

Iz Stražarske kule 1925:36, odl. 26 i 27, saznajemo kako Društvo želi primijeniti riječi Psalma. Tamo stoji da se Psalm 149 do sada odnosio na svece s ove strane zavjese i da je to bilo ispravno. Naš je odgovor: Prvi dio ove tvrdnje nije u potpunosti točan, a drugi je potpuno irelevantan. Brat Russell često se nedvosmisleno izražavao u smislu da se izvršenje zapisanih

sudova, u smislu citiranog odlomka Psalma, odvija s onu stranu zavjese; vidi na primjer brošuru: "Povratak našeg Gospodina" (str. 21). Kada se kaže da brat Russell više nije zastupao to mišljenje posljednjih godina svog života, mi odgovaramo da je bio barem vrlo oprezan u primjeni ovog Psalma na sadašnje stanje crkve, jer u to nije bio siguran. Stoga, nije posve točno da je "do sada" brat Russell primjenjivao Psalam 149 na crkvu s ove strane. Međutim, ne želimo ostaviti nimalo sumnje u to da brat Russell, čak i da je u kasnijem vremenu razmišljao drugačije, nije konačni autoritet za istinu, jedino je Božja riječ odlučujuća. To će nam pokazati da se primjena ovog odlomka na današnje vrijeme ne vrši "s pravom". Prije nego što razmotrimo pitanje u svjetlu Pisma, želimo se osvrnuti na izlaganje brata Russella u "Foto-drami", na 93. stranici, koje pokazuje koliko je bio siguran i uvjeren u primjenu dotičnih obećanja na vrijeme nakon proslavljenja crkve. Tamo piše: "Izraz Vojujuća crkva označava Crkvu u ratu. Bila je to pogrešna misao kada je Crkva poduzela ratovanje tjelesnim oružjem, bilo protiv naroda ili protiv heretika posredstvom naroda. Ona nema ovlaštenje za takvo ratovanje. Na kraju će biti njezina uloga da njihove kraljeve veže lancima i njihove odličnike željeznim okovima, te da izvrši zapisani sud. Tu čast imaju svi Njegovi sveci! Na kraju će biti njezina uloga, kada bude proslavljena, da sjedi s Kristom na Njegovom prijestolju i da provodi vlast nad narodima, te ih razbije u komade kao lončarevu posudu (Otkrivenje 2:27). Ali sve to bit će nakon prvog Uskrsnuća, u njenom Nebeskom nasljedstvu Slave, Časti i Besmrtnosti."

Sveci iz 149. Psalma, koji su ondje prikazani u stanju posebne radosti i izvanrednog veselja, nesumnjivo predstavljaju ekleziju, nebeski Sion. Oni pjevaju novu pjesmu Jehovi (Otkrivenje 14:3) u skupštini svetaca. Time se misli na "opći sabor", upotpunjenu "crkvu prvorodenaca" (Hebrejima 12:23), jer je izvršenje suda čast iskazana "svim

Njegovim svecima" (Psalam 149:9). Ovdje se oni pojavljuju u zbijenim redovima, kao proslavljeno tijelo, sa svojim vođom u svojoj sredini kao kraljem (Psalam 149:2). To bi nam pokazalo da ovo ne prikazuje crkvu u njenoj poniznosti, već Kristovu crkvu uzvišenu kao kraljeve i svećenike (Otkrivenje 5:10). Njihove aktivnosti, kako su opisane u Psalmu 149, ne pokazuju ništa od patničke, ugnjetavane i progonjene crkve, već otkrivaju njihovu suverenu moć i slavu. Pogubna je misao da je crkva obdarena autoritetom i suverenim pravima s ove strane. Sve dok je u tijelu, njezina sudbina moraju biti patnja, prijekor, ugnjetavanje i progonstvo. Jer to su sredstva koja se koriste za njezinu pripremu i ujedno najbolji dokaz da je ona Njegova.

Sud iz 149. Psalma ne izvršava se u ovom sadašnjem životu.

Slava koja uzrokuje radost svetaca (Psalam 149:5) nije radost Jehovina ili u Jehovi u njihovom stanju s ove strane, nego radost njihovog Gospodina, koja će biti njihov slavni udio kada prime ono "Valjano", nakon što do kraja pokažu svoju vjernost (Matej 25:21). To je zanos nebeskog blaženstva, slava samoga Oca (1. Solunjanima 2:12) koja će biti njihov udio, kada prijeđu iz vjere u gledanje.

Ovo tumačenje riječi slava ne odgovara "Stražarskoj kuli"; ona želi posjedovati slavu ovdje, ovdje ući u radost Gospodinovu, jer se, kako kaže, radost svetaca odvija na njihovim posteljama, a postelje predstavljaju stanje apsolutne vjere, potpuni počinak vjere. Naravno, postelja može predstavljati stanje počinaka vjere, ali to nije uvijek tako. To ovisi o kontekstu u kojem se riječ koristi. Na primjer, s tim se izrazom susrećemo u Izaiji 57:2, gdje se za svece kaže da će "počivati na svojim posteljama". Nema ni najmanje sumnje da se postelje u ovom odlomku ne odnose na stanje vjernika s ove strane zavjese, već na slavu s one strane, na počinak vječnog

blaženstva nakon dovršene bitke. Jer tamo se govori o svecima, pravednicima, koji su odneseni "od zla koje dolazi", tj. očito prije velike katastrofe, kako bi ušli u mir. Izaija 57:2 glasi: "On će ući u mir: počivat će na svojim posteljama, svatko tko je hodio u pravednosti" (ispravljeni prijevod). To je neupitno ulazak u nebesku slavu, što je u prispodobama iz 25. poglavlja Mateja opisano kao ulazak na svadbu, ulazak u radost Gospodinovu. Postelje u Izaiji 57:2 i Psalmu 149:5 su identične. One zasigurno predstavljaju vječni počinak pobjednika s Ocem u nebeskoj slavi.

Radost svetaca izražava se u "uzvišenim hvalama Bogu", kao što pokazuje Psalm 149:6, u zanosnom iskazivanju hvale za predivno izbavljenje Njegovog naroda. I baš kao što se ova istina koristila s ove strane kao dvosjekli mač u bitci protiv tame i zablude, tako će je ovi proslavljeni pobjednici koristiti na mnogo savršeniji način kao duhovno oružje. Tada će ona doista ukloniti svu tamu i prosvjetliti sve. Sve ovo pokazuje kako će i kada Psalm 149:7-9 naći svoje ispunjenje. Ne s ove strane! Kako bi "izvršili osvetu nad narodima i kaznu nad plemenima; vezali njihove kraljeve lancima, a njihove odličnike željeznim okovima; da na njima izvrše zapisani sud", sveci moraju imati svoj sud iza sebe, moraju najprije pobijediti! Svakako! Ne glasi li obećanje (obratite pažnju: obećanje!) crkvi u Tijatiri: "I onome tko pobijedi i održi moja djela do kraja, njemu ću dati vlast nad narodima; i vladat će njima željeznom palicom, kao lončarevo posuđe razbit će se u komadiće; baš kao što sam i ja primio od svog Oca..." (Otkrivenje 2:26, 27)?

Dakle: najprije pobjeda i držanje Njegovih djela do kraja — a tek onda izvršavanje vlasti nad narodima. "Jeste li sve ovo razumjeli" i poslušali, ili vi, Istraživači Biblije, suprotno Božjoj riječi, izvršavate sud i osvetu nad narodima već sada? Nažalost, mnogi od vas započeli su djelo za koje

vam Bog nije dao nalog! Ovo djelo, stoga, nije Njegovo djelo, i propast će u svoje vrijeme. Čak i ako se stotinama puta naglasi da je to Njegovo djelo, da se čini u Njegovo ime — to ipak nije Njegovo djelo, jer je poduzeto prije vremena i bez Njegovog odobrenja (Matej 7:22).

Tek kada Gospodin primi "skupštinu" (Psalam 75:2), kada ona bude stajala upotpunjena u svadbenom ruhu sa Zaručnikom, tek tada, i nipošto ranije, bit će izvršen sud.

Obratimo pažnju na sljedeće: "Ovu čast imaju svi Njegovi sveci", ne samo jedan njihov dio, ili odvojene skupine, tj. jedan dio u stanju žrtvovanja — a drugi u stanju slave.

Ako se kaže da je istina danas mač i sredstvo za vezivanje kraljeva, istaknuli bismo da se istina, kako to priliči u svako doba, uvijek, a ne samo od 1918., koristila kao mač. Ovaj argument, stoga, nije dovoljan da podrži teoriju "Stražarske kule". Ljubljani, neka vas nitko ne prevari ni na koji način! Sudbena radnja iz ovog Psalma odvija se s onu stranu zavjese.

Razbijanje naroda u komade, vezivanje i okivanje njihovih kraljeva također se odvija s onu stranu zavjese. Božja djeca najprije moraju pobijediti i prestati patiti te prijeći u slavu. Djelo vladanja, suđenja, osuđivanja, jahanja na bijelim konjima, izvršavanja osvete itd., danas je preuranjeno. To glasno vapimo! Čuvajmo se suđenja prije vremena, kao što su to pokušali učiniti Korinćani (1. Korinćanima 4:8). Mi koji smo razabrali da je izvršenje suda nad narodima budući zadatak, ponizno ćemo i vjerno slijediti stope Isusa, našeg Vođe ovdje, i patiti s Njim. Tada ćemo, ako patimo i ako izdržimo do kraja, također s Njim kraljevati (2. Timoteju 2:12).

Ponovno bismo ukazali na zapanjuuću činjenicu da Društvo Stražarske kule sve svoje odredbe, koliko god one bile nebiblijske,

nelogične i glupe, sa sigurnošću i mnoštvom oholih riječi naziva "Gospodinovom zapovijedi" i sličnim izrazima. Postoje članci u kojima se izraz "Gospodin zapovijeda" (odnoseći se na odredbe Društva) ponavlja poput refrena. Tek kada se neustrašivo i kritički ispita ono što to "Gospodin" zapovijeda, može se jednako neustrašivo ustvrditi da pogrešivi ljudi, koji preziru izgradnju kršćanskog karaktera kao Sotoninu zamku, izdaju te brojne, često apsurdne zapovijedi. Iznova i iznova oni savjetuju "da se držimo u pozadini, da ne tražimo čast i uzdizanje za sebe" (Stražarska kula 1925:152, odl. 58), a sve to kako bi oni bili što više u prvom planu. Jer ako se u Stražarskoj kuli 1927:200, odl. 39, u posljednje dvije rečenice, pažljivo ispita tamo izrečeni prijekor — nije li pismo, objavljeno na 238. stranici Stražarske kule od 1. kolovoza 1927., dokaz o tome koliko se zapravo "želi da drugi dobro govore o njemu"?

Ponavljamo: Sve, koliko god pogrešno, pa i glupo to bilo, makar se i deset puta mijenjalo i vrijedilo samo mjesec dana, da bi potom bilo zamijenjeno novim "bljeskom munje" — sve je to "od Gospodina zapovijeđeno!" A mi bismo trebali "poslušati!" I dokazati svoju odanost braći! Postupati "prema Njegovom određenom putu" ili "zakonito" (ili kako god drugačije glasili ti izrazi) znači vjerovati i činiti ono što uprava uči i naređuje. Ona uči da sveci koji "sada" priznaju ovo ili ono (između ostalog, da je Gospodin došao u svoj hram 1918. godine) zauzimaju "častan položaj". (Stražarska kula 1925:152, odl. 58; 196, odl. 11.) A u tu veliku čast spada i izvršenje zapisanih sudova. Tamo stoji: "Zakonito služiti Gospodinu sada znači izvršavati sud spomenut u Pismima" itd. (Stražarska kula 1925, odl. 68).

"Stražarska kula" doduše kaže: "Neka nitko ne pokušava provoditi tu vlast", zadržavajući to pravo za sebe, no odmah dodaje značajne riječi: "za koju nije ovlašten da je koristi." (Od koga to?)

(Stražarska kula 1925:197, odl. 21). Razumijemo što se pod time misli. Također razumijemo što se misli kada Stražarska kula (1925:8, odl. 50) kaže:

"Drsko je sa strane bilo koga pokušati suditi ili dodjeljivati kaznu Gospodinovim pomazanicima, osim ako se to ne čini na Gospodinov određeni način."

Zašto ne izaći otvoreno? Zašto jednostavno ne reći da se pod "Gospodinovim određenim putem" uvijek misli na propise Društva?

Toliko se govori o izvršenju suda nad narodima, o vezivanju njihovih kraljeva u okove, o razbijanju naroda u komade poput lončarevih posuda; i oni tvrde da su to učinili, ali to je učinjeno samo ustima i na papiru — u stvarnosti niti su kraljevi bili svezani, niti narodi razbijeni u komade. Ali kada se ovi sudovi predaju proslavljenim vladarima, upotpunjenom Kristu (Glavi i tijelu) na izvršenje, tada će se sve planine (kraljevstva) topiti kao vosak pred Gospodarem cijele zemlje. O, zaboravilo se da je razbijanje naroda obećanje koje pripada pobjednicima (Otkrivenje 2:26, 27). Da, oni bi izvršili sud, vezivali, udarali i razbijali — prije vremena. Kada se "razdvajanje voda Jordana" nije dogodilo — skupštine Istraživača Biblije bile su udarene i razdvojene.

Ova klasa ljudi bila je udarena, i otkrilo se da je sakupljanje ovih ljudi (Istraživača Biblije koji su zauzeli stav protiv pogubnog smjera nove uprave!) i njihovo bacanje u peć bilo sasvim jasno "stvarno" završno djelo žetve. (W.T. 1925:152; cijeli je članak važan dokument, vidi str. 200 i 214). Dakle, Društvo izvršava i ovaj sud! A kada skupi "sve što sablažnjava" i izbaci ih van, tretira ih kao onaj prvi "Jedini": kao "Heretike", koji ne mogu zahtijevati nikakav obzir.

Njih se ne smije priznati. Takvi koji prosvjeduju (Bog ih blagoslovio!), tvrdi Društvo, pridružili su se neprijatelju u njegovoj namjeri da uništi "Gospodinovo djelo", da "govore oholo" (Psalam 73:8) tada: "Ne obraćamo pažnju na njih, jer nemamo vremena." (W.T. 1925:359) Treba li ovdje uzeti u obzir Zahariju 11:16?...

Suđenje, vladanje — to je želja prije pobjede. A ovo je klasa (Jeremija 5:31) koja piše sljedeće:

"Zapovijed je dana i oni se kreću kao jedan čovjek. Oni znaju da će prepirka među njima značiti katastrofu. U miru su jedni s drugima i održavaju to stanje dok borba ne završi. Ne zastajkuju da bi raspravljali o tome tko zapovijeda. Oni shvaćaju da to netko mora biti; njihovo je da slušaju zapovijedi i rade u točnom skladu." (W.T. 1926:36, odl. 15)

"Netko mora zapovijedati" (pazite na argument!) i nije bilo potrebno zastajkivati da bi se raspravljalo o tome tko je zapovijedao. Netko je to morao činiti, a na drugima je bilo da slušaju.

Zatim se raduju što je Gospodin tako predivno organizirao Svoj narod po cijeloj zemlji da sve "radi kao sat", a misao "da se ne trebamo brinuti o svojoj pripremi" označena je kao dragocjena. Gospodin nam je dao sve: "...odlične strojeve (tiskarske preše, itd.) ...najdivnije od svega...pet prekrasnih automobila!" (Iz pisma objavljenog u njemačkom W.T. 1927:175, 176.) A najdivnije od svega — duh odozgo? Skriveni život u Bogu?... "Ja sam bogat..." netko kaže, a netko drugi — Amen — kaže: "Ne znaš da si siromašan..."

Imamo samo jednog Suca, Nadglednika i Vladara, jednog Zapovjednika (da, On zapovijeda, o tome zaista ne trebamo zastajkivati i raspravljati) — to je još uvijek isti Bog i Gospodin za nas, nitko drugi, zaista nitko! (2. Petrova 2:1; Juda 4). Braćo, sestre, gledajte na Isusa, svog

spasitelja, pazite na Njegov znak! Čekajmo na vladanje, suđenje i razbijanje naroda dok ne budemo kao što je On. Da, tada ćemo činiti "Djela" na Njegov određeni način. Tada će biti vrijeme. Ali sada je krajnje vrijeme da se pripremimo za svadbu. Učinimo to!

Probudi se, ti duše ranih mučenika,

Stražari, što na sionskom zidu stoje,

Čiji dani i noći nikada ne šute,

Koji s pouzdanjem dočekuju svog protivnika.

Da, čiji zvuk po cijelom svijetu odjekuje

I svim narodima radosnu vijest donosi!

— K. H. Von Bogatzky.

„SVRŠENA TAJNA”

U interesu Božjeg teško kušanog naroda, čini se nužnim reći nešto o literaturi koju izdaje Društvo Stražarska kula od odlaska brata Russella, a posebno o takozvanom 7. svesku: „Svršena tajna”. Dragi prijatelji koji su proživjeli blagoslovljeno vrijeme brata Russella sjetit će se na koji je način izdano šest svezaka „Studija u Svetom pismu”. Nije tu bilo senzacionalističkih najava, nikakve ljudske propagande; ne, Svesci i djela brata Russella pojavljivali su se nenametljivo i bez zahtjeva za priznanjem. Bili su stavljeni pred prijatelje na ispitivanje. Kolika je u tom pogledu bila tolerancija, pokazuje nekoliko rečenica iz programske brošure „Međunarodnog udruženja Istraživača Biblije”:

„Ne postoje ograničenja u pogledu članstva, osim onih koja bi se s pravom mogla primijeniti na svakog pravog kršćanina: (1) Vjera u Boga kao Velikog Stvoritelja i nebeskog Oca; (2) Vjera u Gospodina Isusa Krista kao Otkupitelja svijeta; (3) Vjera u Bibliju — da je ona nadahnuta Božja poruka koja se tiče Njegove volje i nauma u vezi s čovječanstvom; (4) Čist i častan život. Naše Udruženje smatra da je ova platforma dovoljno široka za sve prave kršćane, bez obzira na sve denominacijske granice, posebnosti i ukrase. Kod nas nema ropstva i svatko je jednako slobodan napustiti razrede kao što je slobodan u njih ući...”

„Nijedan razred nije obavezan slušati ova predavanja niti nabavljati literaturu koju Udruženje izdaje za njihovu pomoć.” (Preuzeto iz Stražarske kule [W.T.], R5155 205155.)

Niti su djela brata Russella objavljivana ishitreno; njihov je sadržaj bio unaprijed temeljito promišljen te nosi obilježja temeljitog proučavanja Svetog pisma. To objašnjava zašto je tijekom vremena, usprkos porastu znanja, u njihovom sadržaju tek vrlo malo toga moralo biti popravljeno.

Svatko tko posjeduje stare Stražarske kule, koje su danas u određenim krugovima toliko prezrene, na unutarnjoj strani naslovnice ispod najave šest svezaka pronaći će nešto, iako vrlo malo, rečeno o sedmom svesku. Tamo kratko stoji:

„Svezak 7 – Otkrivenje – obećano” ili „Svezak 7 – (u pripremi) o 'Otkrivenju Isusa Krista'.”

Ti su nagovještaji bili dovoljni da izazovu nagađanja kod nekih među braćom o sadržaju ovog sedmog sveska. Nakon što su se spomenute kratke reference na budući Sedmi svezak pojavljivale nekoliko godina, brat Russell je objasnio:

„Što se tiče Sedmog sveska, urednik može uvjeriti čitatelje da nitko ne zna kakav će biti njegov sadržaj, jer još ni riječ nije napisana. Nema sumnje da će nam u Svoje dobro vrijeme Gospodin dati i vrijeme i sve ostalo potrebno za tumačenje Otkrivenja, ako bude Njegova volja da na taj način služimo Crkvi.” (Stražarska kula, R4753 204753).

Time je nakratko izbijeno tlo pod nogama špekulantima.

Brat Russell umro je 1916. godine, a da nije napisao Sedmi svezak. Sama Stražarska kula izvještava da je jedna od posljednjih primjedbi brata Russella bila: „Ako mi Gospodin pokaže ključ, napisat ću Sedmi svezak; ako On pokaže ključ nekom drugom, on ga može napisati.” (Kula stražara, R6149 206149; vidi također 1. kolovoza 1917.).

To jasno pokazuje da brat Russell nije imao ključ za objašnjenje Otkrivenja te iz tog razloga nije napisao Sedmi svezak.

Njegova povremena izlaganja određenih tekstova u Otkrivenju nisu bila dovoljna da pruže cjelovito objašnjenje te knjige. No, brat Russell jedva da je i zatvorio oči, a već su u ishitrenoj žurbi pristupili dovršavanju Sedmog sveska. „Stoga se s njim požurilo”, stoji u Stražarskoj kuli od 1. listopada 1917. godine. Samo nekoliko mjeseci nakon njegove smrti pronađen je i upotrijebljen „ključ” za Otkrivenje. Štoviše, tvrdi se da je taj ključ bio prisutan još za života brata Russella (skovao ga je netko drugi 1906. godine),

ali ga brat Russell nije koristio! U prosincu 1916. započeli su sa sastavljanjem 7. sveska, i do kraja ožujka – dakle u samo četiri mjeseca – bio je dovršen (Stražarska kula, R6182 206182). Kako bi opravdala objavljivanje sveska, a osobito njegovo brzopleto pojavljivanje, Stražarska kula kaže: „Skromnost i poniznost brata Russella možda su ga spriječile da uoči ključ. Kad pročitate sedmi svezak, mogli biste lako otkriti da je sam brat Russell taj ključ.” (Stražarska kula, R6127 206127.)

Ovo je fino smišljen dokaz, ali sročan kao obmana. Da se brat Russell suzdržao od pisanja sedmog sveska samo iz skromnosti i poniznosti (jer je on navodno prikazan kao sedmi Vjesnik), tada bi se suzdržao i od tumačenja retka Svetog pisma o vjernom i mudrom sluzi (Matej 24:45), koji je primijenio na sebe na najpažljiviji mogući način. Ne, brat Russell nije imao ključ, niti on sam predstavlja ključ. To pokazuju i njegove vlastite riječi iz posljednjih godina njegova života, kojima pridajemo veću vrijednost od tvrdnji Društva. Rekao je:

„Priznajemo da postoji mnogo stvari koje ne znamo. Da znamo sve o knjizi Otkrivenja, vrlo bismo brzo izdali Sedmi svezak. Postoji nekoliko stvari u koje naprosto nismo sigurni. Ne volimo se baviti nagađanjima. Mogli bismo nagađati o nekim stvarima, ali si ne dopuštamo nagađati. 'Ako tko govori, neka govori kao Božje riječi' (1. Petrova 4:11)!”

Ni Poruke ni sam Laodicejski vjesnik nisu ključ; brat Russell je smatrao, možda i s pravom, da ispravno razumijevanje 17. poglavlja Otkrivenja čini taj ključ. Vjerujemo, nadalje, da ne griješimo u očekivanju da će „Stražarska kula” također odbaciti vlastito tumačenje iz 7. sveska, prema kojemu je brat Russell sedmi Vjesnik.

Različita izlaganja Stražarske kule (primjerice Stražarska kula, 1927:6, 7) već pripremaju teren za to.[4]

Kada je brat Russell izjavio da nema „ključ” za Otkrivenje, zacijelo je govorio istinu; govoriti neistine iz „skromnosti i poniznosti” nije bila njegova manira.

⁴Ova se pretpostavka pokazala točnom: Društvo Stražarska kula odbacilo je brata Russella kao sedmog Vjesnika. Vidi Stražarsku kulu, 1928: 1. studenoga; članak „Laodicejsko razdoblje”.

Društvo Stražarska kula unatoč tome u svom predgovoru 7. svesku kaže: „Ali činjenica je da ga je on (tj. brat Russell) napisao. Ovu se knjigu s pravom može smatrati postumnim djelom brata Russella. Zašto? Zato što je on bio taj kojemu je Gospodin dao 'ključ'...” (Svezak 7., str. 5., Predgovor).

Tko je sada u pravu — brat Russell ili Društvo? Brat Russell je u pravu, jer niti je on napisao Sedmi svezak, niti je imao „ključ” za njega! Sedmi svezak nije njegovo „postumno djelo” niti „njegova posljednja ostavština”; to nije njegov svezak! Zašto se to ne prizna?

Utvrđeno je da je brat Woodworth dao objašnjenje onih dijelova Otkrivenja koje brat Russell nije objasnio (vidi predgovor). Prema „napomenama uz objašnjenja” 7. sveska, za sve citate iz pera brata Russella navedeno je mjesto u njegovim djelima iz kojeg su preuzeti. No pomno će ispitivanje pokazati da znatan dio izlaganja ne potječe od brata Russella, te da drugi važan dio sadrži upućivanja na izlaganja brata Russella sa sklonošću da dovedu u zabludu. To vrijedi, na primjer, za izlaganje Otkrivenja 8:3, koje brat Russell nikada nije dao, niti bi ga ikada dao! Stoga ponavljamo svoju tvrdnju: 7. svezak nije djelo brata Russella!

No zašto se 7. svezak toliko požurivao? Radilo se o ljudskoj računici. Smatralo se da Božjem narodu treba poslužiti obilje svjetla dotadašnjim, dapače i ubrzanim tempom, kako bi se osiguralo povjerenje prijatelja nakon smrti brata Russella. Zatim su Sedmi svezak po svaku cijenu htjeli iskoristiti i kao instrument za udaranje rijeke Jordan, kao „oružje uništenja” za „zapaljivanje nebesa nominalne crkve”. (Stražarska kula, R6149 206149; R6182 206182; R6214 206214; Stražarska kula 1919:244). Tvrdilo se da je raspačavanje tog sveska bilo završno djelo žetve (Stražarska kula, R6150 206150, pri vrhu). Osim toga, kako je često teško čekati! Skupština braće u Jeruzalemu nije smatrala potrebnim čekati, nego se (pozivajući se na Pisma!) osjećala dužnom pristupiti izboru zamjenskog apostola (Djela 1:21); Savao je smatrao nužnim (također se oslanjajući na Pisma!) progoniti kršćane (Djela 26:9). Tako i Stražarska kula kaže:

„Jedno od ovoga dvoga posve je sigurno — ili je ovo taj dugo obećani Sedmi svezak kojim se treba obaviti udaranje, ili se mora napisati drugi.” (Stražarska kula 1918:6).

„Pisma pokazuju (gdje to?) da Sedmi svezak mora biti objavljen.” (Svezak 7., Predgovor, str. 6).

Vrijeme je pokazalo da taj svezak i njegovo raspačavanje nisu bili Božje djelo. Bio je to većim dijelom ljudski pothvat, baš kao što je i određivanje prvog dana njegove distribucije (isto kao i kod traktata „Pad Babilona”) imalo svoje izvorište u ljudskim proračunima. A kada je 7. svezak donio patnje Božjem narodu (vidi, na primjer, Stražarsku kulu, R6182 206182), bile su to patnje uzrokovane njihovim vlastitim nerazboritim postupcima.

A kako je samo 7. svezak bio dočekan i hvaljen! Predstavljen je (iako je to do danas na mnogim mjestima ispravljeno) kao hrana izravno od Gospodina, koji je za nju ujedno snosio odgovornost (Stražarska kula, R6149 206149; 6150; Stražarska kula 1918:54; 1919:244, 245); nadalje, njime se omogućavala pobjeda (Stražarska kula, R6147 206147); njegovo je radosno prihvaćanje osiguravalo dobivanje počasti Kraljevstva (Stražarska kula, R6150 206150) i mjesto u Ilijinom razredu, dok je njegovo odbacivanje značilo gubitak tog mjesta (Stražarska kula, R6150 206150; R6194 206194); nadalje, bio je posljednje zlo na Babilonu (Stražarska kula 1919:105) i mnogo toga drugoga. Nije li to vrlo čudan rječnik? Nije li to pogubna hvala koja Sveto pismo gura u drugi plan?

Brat Russell je odbijao takvu hvalu. Budući da 7. svezak nije imao očekivani učinak, nego je donio samo razočaranja i vrlo teške kušnje, željeli su prikriti te teške promašaje stalnim, pretjeranim hvaljenjem tog djela, kako bi za njega umjetno stvorili „impresiju”.

Naslovljen je: „Svršena tajna”. To uistinu i jest tajna, počevši od prve stranice. Dok je naslovna oznaka preuzeta iz Otkrivenja 10:7, tom su naslovu dodane dopunske riječi: „Vinski tijesak Božjega gnjeva i pad Babilona.” Jesu li možda htjeli ujediniti obje „tajne” iz Otkrivenja, „tajnu Božju” (Otkrivenje 10:7) i „tajnu, Babilon Veliki” (Otkrivenje 17:5)? Kombinacija na naslovnici zaista je vrlo tajanstvena.

„Objašnjen je svaki stih Otkrivenja, Ezekiela i Pjesme nad pjesmama, a rijeka svjetla baca se na cijelu Bibliju”, tim se hvalisavim riječima ovaj svezak uzdiže iznad ostalih svezaka (vidi i Stražarsku kulu iz 1919:93, „temeljito objašnjeno”); danas se, naravno, hvali manje nego u prvim godinama nakon pojavljivanja. No ova visokozvučna pohvala nije opravdana; svezak ni na koji način nije „kruna cjeline”, kako je to oduševljeno napisao jedan vodeći brat.

Zbilja se pokušalo reći ponešto o svakom retku Otkrivenja, proroka Ezekiela i Pjesme nad pjesmama, ali molimo drage prijatelje da obrate pozornost na „objašnjenje” svakoga stiha. Kako su tumačenja često oskudna, kako su često posve negativna objašnjavajući ono što određeni predmet u tom stihu nije; na mnogim se mjestima, u nedostatku objašnjenja, daju samo navodi iz Svetog pisma, dok se u Ezekielu veliki broj stihova ponekad zna spojiti kako bi se nakon toga pokušalo s objašnjenjem. Bolje bi bilo da se otvoreno priznalo kako znatni dijelovi Otkrivenja, a posebno Ezekiela, još uvijek nisu shvaćeni, umjesto da se uzaludno govori o cjelovitom objašnjenju svakoga stiha i rijeci svjetlosti.

Za 7. se svezak kaže (Stražarska kula, 1919:70) da u njemu nema ničega što bi bilo u neskladu s Božanskim planom; stoga onaj tko je u opoziciji tom svesku ne bi trebao biti izabran za starješinu, a također se tražilo i priznanje 7. sveska. (Stražarska kula 1919:69, 70; 139; njemačka Stražarska kula, 1927:367.)

Rečeno je da je Sedmi svezak hrana od samoga Gospodina; On je snosio odgovornost. No izlaganja tog sveska opetovano su se mijenjala (na primjer, Stražarska kula 1921:169-173; 1920:169), da, Stražarska kula je naknadno utvrdila kako u 7. svesku postoje objašnjenja koja potječu iz carstva demonizma (!), i željela je to odlučno zaniijekati

(Stražarska kula 1922:196). I još više: u Stražarskoj kuli iz 1925:67 objavljuje se da se 12. poglavlje Otkrivenja (objašnjeno u 7. svesku prije 1918.!) nije moglo razumjeti prije 1918. godine. A sada? — Svezak 7 je od Gospodina... izlaganja su revidirana i izmijenjena... astrologija (demonizam) u izlaganju... Otkrivenje 12 neshvaćeno prije 1918... posljedica je: Gospodin je zasigurno pogriješio; Gospodin je upotrijebio astrologiju u vezi s izlaganjem; Gospodin nije razumio 12. poglavlje Otkrivenja u vrijeme objavljivanja 7. sveska! Inače, Stražarska kula je bahato tvrdila da je 7. svezak od Gospodina. Neka svatko tko razmišlja odluči sam za sebe.

Vidimo kako se olako postupa s Božjom riječi. I koliko samo pogrešnih izlaganja pokazuje 7. svezak! Pogrešno objašnjenje Otkrivenja 8:3 već je obrađeno. Izlaganje Otkrivenja 14:20 jednako je lažno. Tamo se iznosi da se gaženje u vinskom tijesku odigralo u Scrantonu, te da 1600 stadija (1200 prema 7. svesku) predstavlja udaljenost od Scrantona, gdje je svezak napisan, do Betelskog doma u Brooklynu! Nije li ovo objašnjenje krajnje smiješno? Ipak, i ono je napušteno, kao što to pokazuje Stražarska kula iz 1926:259. Tamo se ponovno navodi da se Otkrivenje 14:20 nije moglo razumjeti prije 1918.! 1918. i uvijek iznova 1918.! Predsjednik je nedugo prije toga došao na čelo djela! I sam priznaje u članku "Vinski tijesak":

"Izvanredno je i čudesno ohrabrujuće primijetiti koliko je proročanstava doživjelo ispunjenje od 1918. godine... Za to postoji poseban razlog."

Ah, da, razlog! Znaju ga samo istraživači, stražari! Odvelo bi nas predaleko da citiramo sva lažna i sumnjiva objašnjenja iz te knjige. Tko god je uistinu ispitao ovaj svezak, odavno je otkrio netočnosti.

I ostala djela koja su se pojavila od smrti brata Russella jednako su za svaku osudu kao i 7. svezak, uz nekoliko iznimaka, osobito "Harfu", koja je razmjerno slobodna od prigovora. Općenito bi se moglo reći da, iako je brat Russell opisao i razotkrio sustave ovoga svijeta, kao na primjer, sustav Antikrista u 2. svesku (Studija IX, "Čovjek grijeha"), ili kraljevstvo ovoga svijeta u svescima 1 i 4, on to nikada nije učinio na tako gnjevan, ratoboran način kako se to čini danas ("Pad Babilona" [slika!]; knjižica "Milijuni" [slika!]; "Optužba protiv svećenstva!"). Naravno, ako Društvo želi "pripadati vojsci koja ruši Babel", onda je njegov rječnik i buka na ulici razumljiva. Oruđa koja će uništiti Babel mogu koristiti takav rječnik, "hućeći kao morski valovi", gnjevan, brutalan, osvetoljubiv i strastven. Ali kao što smo već rekli: Ako želite pripadati vojsci koja ruši Babel, morate se pridružiti Jehovinoj "velikoj" vojsci, jer će zvijer i rogovi spaliti Babel vatrom, a ne malo stado pobjednika. Tekst iz Mane za 4. kolovoza pokazuje način postupanja brata Russella, kao i sljedeći izvanredan savjet:

"Izbjegavajte koliko je god moguće svako neljubazno spominjanje kršćanskih propovjednika ili drugih koji se od nas razlikuju u tumačenju Biblije. Propovijedajte evanđelje! Neka njegova moćna sila obavi posao. Kada govorite o drugima, govorite što je moguće obzirnije, nastojeći naći ispriku i pokazati razumijevanje radije nego osuđivati, jer to nije naše područje." (Stražarska kula, izdanje R5040).

Čak je i u svojoj oporuci brat Russell savjetovao popustljivost, dugotrpljivost prema svijetu i prema braći. (Stražarska kula, izdanje R6024, zadnji odlomak). Tamo gdje je bio potreban jasan govor, dopuštao je da to kaže Sveto pismo; izbjegavao je biti osoban, agresivan ili uvredljiv. Njegovi napadi na vjerska uvjerenja i sustave uvijek su se držali unutar granica Božanske riječi i duha. Veći dio njegovih spisa

nije bio upućen narodima zemlje, niti vladarima svijeta (Stražarska kula 1926:211); bili su namijenjeni isključivo za ukućane vjere (dom vjere). Znao je da je rad za svijet zadatak za buduće Kristovo kraljevstvo. Stoga njegove "Studije Svetog pisma" nose podnaslov "Ruka pomoćnica Istraživačima Biblije". Sadašnje Društvo Stražarske kule promijenilo je ovaj podnaslov: 1. svezak danas nosi novi podnaslov "Put u život i sreću". To "novo svjetlo" naizgled zahtijeva napuštanje svih naših prijašnjih uvjerenja!

U vezi s tim želimo reći nešto više u pogledu

KNJIŽICE "MILIJUNI" I PORUKE O MILIJUNIMA

Knjižica se pojavila 1920. godine. Kada je očekivani učinak Sedmog sveska izostao, tražilo se i pronašlo drugo senzacionalno sredstvo. Željelo se privući pozornost masa na sebe i vidjeti sebe na "istaknutom položaju prema svijetu". Činilo se da Matej 24:22, o skraćivanju dana, nudi željeni temelj za objavljivanje nove senzacionalne poruke (vidi Stražarsku kulu 1920:127); ona je brzo odasлана, privlačeći mnoge ljude zbog svog senzacionalizma i dovlačeći ih u gomilama na predavanja.

Ova privlačna poruka glasila je: "Milijuni koji sada žive neće nikada umrijeti." Objavljivanje je započelo kao po vojnoj zapovijedi. Nazvano je to "polaganjem zaporne vatre". (Stražarska kula 1921:311). Trebala je to biti posljednja poruka, čime se 7. svezak odgurnuo u stranu kao posljednje djelo. Ljudima su se davala jamstva za život ako poslušaju poruku. "Bojite li se smrti? Ne morate umrijeti", moglo se pročitati na lecima. "Svrbljive uši", kako to naziva apostol (2. Timoteju 4:3).

U propagandi su se trebale koristiti "samo teme o milijunima", "jer njegovo kraljevstvo je tu" (Vidi Stražarsku kulu 1921., 15. listopada, str. 311). Istraživači Biblije trebali su postati jednako popularni s ovom porukom kao i proizvođač kiselih krastavaca sa svojih "57 vrsta".

Stražarska kula je izričito izjavila da je poruka o "Milijunima" bila "ovo evanđelje o kraljevstvu" prema Mateju 24:14! (Stražarska kula 1921:152). S druge strane, rečeno je (Stražarska kula 1923:5) da baš kao što su zidine Jerihona bile "obiđene trinaest puta", tako se i poruka o Milijunima mora iznova i iznova objavljivati. Oni koji su imali skrupula oko korištenja ove teme i odabrali neku drugu za predavanje, morali su podnijeti prijekor Putujućeg brata koji je držao predavanje, kako je to kuća bez krova. Da, oni koji nisu radosno i marljivo surađivali u objavljivanju ovog evanđelja o kraljevstvu (?) bili su sumnjičeni i gurnuti u stranu.

Poruka knjižice o Milijunima temelji se na očekivanjima koje je njezin autor gajio za 1925. godinu.

Danas se to pitanje stavlja u stranu na redovit način, prema dobro poznatoj metodi "drž'te lopova", kao da očekivanja za 1925. nisu proizašla od Društva Stražarske kule i njegovog predsjednika, već od drugih, sebičnih prijatelja (Stražarska kula 1925:259). No "zaključak" predsjednika, kao što to pokazuje knjižica o Milijunima (koja danas svjedoči protiv svog autora!), bio je "izričit" i "neoboriv" — da će nakon 1925. na zemlji živjeti milijuni ljudi u smislu da nikada neće umrijeti. (Vidi knjižicu "Milijuni" pod naslovom "Izričito obećanje".) Prema njegovim očekivanjima, Drevni dostojnici trebali su izaći iz groba godine 1925., dok je djelo obnove trebalo započeti u isto vrijeme. To je pretpostavljalo prethodno proslavljanje Malog stada (Stražarska kula 1926:196). Da je

predsjednik gajio i poticao to očekivanje ne može se zaniijekati, to dokazuje knjižica o Milijunima. Među navodnim biblijskim dokazima zaključeno je da će se uskrsnuće Drevnih dostojnika i početak blagoslivljanja svih obitelji dogoditi oko 1. travnja 1925. Naknadno objašnjenje (Stražarska kula 1926:196), da se povratak Dostojnika očekivao "nedugo nakon 1925.", je točno.

K tome, stihovi iz Svetog pisma nabrojani u dodatku nisu dovoljni niti su željeni dokaz za prelazak u život onih Milijuna koji sada žive. U svakom slučaju, možemo vidjeti da su očekivanja u vezi s 1925. godinom, na kojima je izgrađena knjižica o Milijunima, proizašla od samog Društva Stražarske kule. U oglednom tekstu Društva namijenjenom za predavanja o "Milijunima" danom na pregled doslovno je stajalo: "Zapisi izneseni u Mojsijevim knjigama vode ga (govornika) do 1925. godine po Kr., kao početka vremena koje treba donijeti oslobođenje ljudske rase od grijeha i smrti (Djela 3:21).

Tog datuma on očekuje, na temelju objave Svetog pisma, prve naznake početka uskrsnuća mrtvih i iz toga zaključuje — jer mnogi reci Pisma koje on citira također to navode — da mnogi ljudi ovog sadašnjeg naraštaja koji sada žive na zemlji neće nikada umrijeti." Ovaj plan jasno pokazuje da je Društvo Stražarske kule željelo da braća govore upravo na takav način. Sada ono tvrdi da to nije željelo, niti da je to zastupalo! "Neki su vjerovali", "nekolicina je očekivala..." itd., kažu oni, prebacujući svaku odgovornost na druge i držeći sebe besprijekornima! Ostanite besprijekorni — u vlastitim očima, ali Onaj koji ima oči kao plamen ognjeni nije vezan vašim sudom.

Očekivanja se, kao što svi znamo, nisu ispunila. I time je knjižica o Milijunima izgubila svoju važnost. Sada je to samo povijesni dokaz da je potekla iz propadljive ljudske mudrosti, a tako je i sa 7. sveskom, s traktatom "Pad Babilona" i

drugim djelima i proglasima Društva; i to je to toliko hvaljeno "Gospodinovo djelo"? Ne padaju li nam ovdje na pamet Apostolove riječi: "Jer doći će vrijeme kad ljudi neće podnositi zdrave nauke; nego će po vlastitim požudama gomilati sebi učitelje, jer će ih svrbjeti uši; i odvrćat će uši od istine, a priklanjat će se bajkama" (2. Timoteju 3:4). Tako doista i jest. Dobra, trijezna, biblijska nauka stavljena je u stranu u korist spekulativnih, umjetno spojenih, neutemeljenih učenja. Brzopleto dograbljene teorije i dogme, smišljene da golicaju uši, istom se brzinom naširoko i nadugačko objavljuju javnosti, samo kako bi je na kraju razočarale i oduzele joj i posljednje pouzdanje u Boga i Njegovu riječ. Ljubljani, tako se kleveće služba i istina, istinsko Gospodinovo djelo (2. Korinćanima 6:3)! Zato nastojmo svijetu govoriti samo ono što je biblijska stvarnost.

Da će ljudi prijeći u blagoslovljeno vrijeme Tisućgodišnjice s izgledom na vječni život može doista biti točno, mi se tome ne protivimo. Ali ako čvrsto tvrdimo i objavljujemo široj javnosti kao činjenicu da Milijuni ljudi koji sada žive neće nikada umrijeti, onda najavljujemo svoje vlastito djelo, a ne Gospodinovo. Jer mi to sa sigurnošću ne znamo; Gospodin nam nije dao takvo poslanje da ga izvršimo. Također ne znamo hoće li "proći dvadeset i pet godina, a možda i više, prije nego što započne buđenje mrtvih" (Stražarska kula 1925:58, odl. 60). U predviđanju datuma do sada su se neprestano pravile pogreške, što na kraju moraju uvidjeti svi Istraživači Biblije. Ne bi li nas to trebalo upozoriti na oprez? Graditi bilo što oslanjajući se na predviđene datume s pretjeranom sigurnošću više je nego suludo, to je štetno. Najbolji pokazatelji koji su nam dani u vezi s time gdje se nalazimo u struji vremena jesu "znaci vremena", među kojima bi se, prema Svetom pismu, osobito istaknuto trebale pojaviti određene stvari povezane s tjelesnim Izraelom. No ako pažljivo razmotrimo okolnosti i događaje

vremena, uvidjet ćemo da nismo opravdani u iznošenju proglašenja kakva je Poruka o "Milijunima".

Ovo takozvano "Gospodinovo djelo" samo je oklevetalo istinsko Gospodinovo djelo Porukom o Milijunima (2. Petrova 2:2).

Još nekoliko riječi u vezi s Matejem 24:21, 22, stihovima na kojima se Poruka o Milijunima uglavnom temelji. Taj se odlomak bavi

SKRAĆIVANJEM NEVOLJE.

On glasi: "Jer tada će biti velika nevolja kakve nije bilo od postanka svijeta do sada, niti će je ikada biti. I kad se ne bi skratili ti dani, ne bi se spasilo nijedno tijelo, ali radi izabranih skratit će se ti dani."

O toj istoj nevolji kaže se u Nahumu 1:9: "On će učiniti potpuni kraj; nevolja se neće podići po drugi put." Doći će do skraćivanja nevolje božanskom intervencijom, ali ne u njezinoj sredini, kako to misli Stražarska kula, nego na njezinom kraju. Prema onome što iznosi Stražarska kula, to ne bi bilo skraćivanje u pravom smislu riječi, već prekid nevolje, koja bi se ponovno podigla s novom silom kako bi one kojima je kroz objavu Poruke o Milijunima bio obećan vječni život na zemlji uvela u obnovljenu fazu strašnog uništenja, u smrt. Je li to svrha skraćivanja nevolje prema riječima našeg Gospodina? Ne! Niti mi želimo upasti u kobnu zabludu u koju neki upadaju, govoreći da je nevolja prošla i da je započeo vječni mir. Činjenice dokazuju da su takve poruke zablude! Svjetski rat bio je samo značajan znak koji prethodi nadolazećoj velikoj nevolji ("Jehovinom danu"), možda onoj koja se spominje u Joelu 2:30, 31. Ne bi li nas činjenice svuda oko nas trebale uvjerljivo poučiti, dragi prijatelji? Skraćivanje nevolje božanskom intervencijom ima za svrhu

osloboditi ljude od mnogih i zlih protivnikovih sustava, od svih okova, i sačuvati ih od opasnosti potpunog istrebljenja (kao u Noinom slučaju).

Sadržaj knjige

"OSLOBOĐENJE"

"najnovije i najbolje knjige suca Rutherforda", kako je navedeno u preporukama Društva Stražarske kule, ne možemo detaljno ispitati. Općenito rečeno, kontrast između ove knjige i djela brata Russella u pogledu doktrine i tona upotrijebljenog jezika posebno je upadljiv. U njoj se mogu pronaći sve zrake "novog svjetla" koje smo obradili, ali i još neke druge. Kako se samo ta knjiga hvalila i uzdizala prije nego što se uopće pojavila.

Sva njihova sposobnost bila je iskorištena za buđenje znatiželje i interesa te za njihovo umjetno stvaranje. Vodeći brat iz Brooklyna bio je posebno izabran za tu svrhu i on je svoj zadatak dobro razumio. "A sada, kao posljednje i najbolje od svega, moram vam odati jednu tajnu, ali molim vas nemojte reći bratu Rutherfordu da sam vam to rekao", kazao je on, a zatim dao oduška sljedećim riječima: "To je daleko najbolje što je on (brat Rutherford) ikada napisao, i siguran sam da će, kada ovaj veliki bljesak munje bude pušten na zemlju, đavlu i njegovim pomagačima uslijediti vrtoglavica" (Stražarska kula 1926:199). Tako je knjiga "Oslobođenje" bila preporučena riječima šarlatana. Zar takvo "napuhavanje" ne bi djelovalo među lakovjernima?

Ako je naslov "Oslobođenje" varljiv, to se još više odnosi na sam sadržaj knjige. Naravno, u njoj ima istine. Ako znamo kako je ispravno čitati — jezik u novijoj literaturi često je vrlo zamršen i nejasan, pa autor nema nade za pale anđele. (str. 34, 45.) On kaže: "Sveto pismo objavljuje da će u Božje pravo vrijeme svi ti zli anđeli, koji su se pridružili Sotoninoj pobuni, biti uništeni", te

"Mnogi od čistih i svetih nebeskih anđela... okrenuli su se opačini i sada se nalaze u zatvoru, s konačnim ishodom da budu uništeni." Biblijski dokaz nedostaje. Jer ga nema. Sveto pismo pruža izgleda za sud palim anđelima (1. Korinćanima 6:3), i to će dokazati koji su od njih dostojni života. Baš kao što sud obećan ljudima ne znači osudu za sve, već kušnju i odluku, tako ni palim anđelima neće donijeti puko uništenje, već kušnju i odluku, kada i oni, poput čovječanstva, budu oslobođeni od vlasti zla.

Jednako kao i ova teorija, i nauka o sedam svjetskih carstava (koja se također pojavila u Stražarskoj kuli 1926:215 i 1927:339) potpuno je bez uporišta. Tvrdi se da su to: Egipat, Asirija, Babilon, Medo-Perzija, Grčka, Rim i Velika Britanija. Koji dijelovi Pisma to dokazuju? Gdje Sveto pismo pokazuje da su Egipat, Asirija i Britansko carstvo bili ili jesu svjetska carstva (u smislu Svetog pisma)? Budući da je Babel označen kao glava od zlata (Daniel 2:37, 38), pokazano je da se on treba smatrati prvim od svjetskih carstava. On je bio carstvo davno prije Daniela (usporedi Postanak 10:10), ali prije Nabukodonozora nije bio svjetsko carstvo u priznatom biblijskom smislu. On je zaista bio prvo carstvo na zemlji, kao što to pokazuje Postanak 10:10.

Egipat, kojeg Stražarska kula označava kao prvo svjetsko carstvo, osnovan je nakon Babela. Sveto pismo naziva Medo-Perziju drugim svjetskim carstvom, Grčku trećim, a Rim četvrtim. Zamijetimo da su sva ta carstva postojala prije nego što su postala svjetska carstva. "Deset nožnih prstiju" četvrtog svjetskog carstva, Rima, nisu svjetska carstva u biblijskom smislu. Nakon četvrtog i posljednjeg svjetskog carstva, prorok govori o Kristovom kraljevstvu kao o sljedećem (petom) svjetskom carstvu. Pismo govori o samo četiri "zvijeri", svjetska carstva, a to je presudno za Istraživače Biblije.

Božje kraljevstvo slijedi neposredno nakon Rima, a ne nakon Velike Britanije. Ovo novo učenje Društva obično je ljudsko nagađanje, potpuno neutemeljeno u Svetom pismu.

Knjiga "Oslobođenje" je upravo suprotno od onoga što se u njoj obećava, jer na svojoj naslovnoj stranici nosi sljedeće riječi: "Ova će knjiga svjedočiti o imenu Svemogućega Boga..." Je li to "svjedočanstvo" na čast tom Svemogućem Bogu, kada o Njemu svjedoči da Bog nije unaprijed znao za čovjekov pad u grijeh i smrt Svoga sina? Sveznajući zasigurno neće izreći svoje "odlično" takvom svjedoku! Ovo novo "Oslobođenje" sputava i zatvara prijatelje još više nego ikad. U njemu nema ni traga slobodi. Njegov slavohlepni, bombastični sadržaj doista je prilagođen isključivo promicanju duhovnog ropstva. Ipak, bilježimo kao povoljan znak da nekolicina heroja vjere "nije prihvatila Oslobođenje" te su radije pretrpjeli da ih pogrešivi ljudi stave pod zabranu.

Neka ih sve Bog blagoslovi! I svima savjetujemo: "A ti ostani u onome što si naučio i u što si uvjeren, znajući od koga si naučio" — 2. Timoteju 3:14 — od Gospodina kroz Njegovu riječ.

Dodajemo nekoliko napomena u vezi sa sadašnjom "Manom" Istraživača Biblije,

"GODIŠNJAKOM ISTRAŽIVAČA BIBLIJE ZA 1927."

Kao što se dan i noć međusobno razlikuju, tako se i sadržaj "Dnevne nebeske mane" razlikuje od sadržaja "Mane iz Godišnjaka". I tome se ne treba čuditi, budući da je razvoj kršćanskog karaktera, o kojem odbačena "Mana" gotovo neprestano govori, sklonjen u stranu kao suvišna stvar, kao tlapnje. Završne riječi predgovora u prijašnjoj knjizi "Mana" zvuče kao optužnica: "Ova će

knjiga trajati cijeli život i može se koristiti iz godine u godinu, jer sveta poruka nikada ne stari..." Sada je sve to odbačeno, zahvaljujući novom predsjedniku. Još 1922. godine bilo je zamišljeno da se "Dnevna nebeska mana" zamijeni drugim djelom. (Vidi Stražarsku kulu 1921:55).

"Godišnjak" će se vjerojatno pojavljivati svake godine i tako uzrokovati troškove. No rotacijski strojevi u Biblijskoj kući time će imati posla... Nakon vremena brata Russella, autor "Godišnjaka" povukao je oštru liniju razdvajanja, te se od 1918. računa nova era, o kojoj predgovor kaže sljedeće:

"...i sasvim je očito da se od 1918. dogodilo daleko veće očitovanje Gospodinovog duha (!) u provođenju njegovog djela. Prije tog vremena činilo se da je opća misao u umovima kršćana bila odlazak na nebo. To je bilo uglavnom sebično." (!) Predgovor "Godišnjaka", str. 21.

Tako predsjednik veliča svoje vrijeme, a diskreditira dane brata Russella i samog brata Russella, jer je taj Božji čovjek "neprestano" govorio, kao što čitamo u Stražarskoj kuli 1923:294, o pripremi crkve i njezinom sjedinjenju s Gospodinom. Sada se osporava misao da je odabir svetaca danas glavna Božja svrha. S izrazito prezirnim riječima kaže se: "Mnogi su zamislili (!) da je glavna Božja svrha tražiti (!) među ljudskom obitelji kako bi pronašao neke koje bi uzeo na nebo..." (Stražarska kula 1925:281).

A na drugom mjestu: "Tada se (u danima prije 1918.) svom Gospodinovom narodu činilo da ih Jehova samo želi educirati... i da je služba kraljevstva sasvim sporedna; literatura koja se objavljivala u tim ranim danima bila je namijenjena uglavnom obrazovanju Gospodinovog naroda, čemu posebno svjedoči Šesti svezak Studija Svetog pisma. Mislilo se da je

to djelo trajno i konačno; ali Gospodin je otkrio da je to bilo samo prijelazno djelo, pripremno za mnogo veće djelo u korist uspostave njegovog kraljevstva" (Stražarska kula 1927:157, odl. 17).

Nije li neprestano skretanje pozornosti na vrijeme nakon 1918. i osuda dana prije 1918. (vrijeme brata Russella) ne samo "prilično", već sasvim pretjerano "sebično"? Hvalisava misao gore citiranog predgovora ujedno obilježava i tendenciju cijele knjige. To potvrđuju tekstovi iz Godišnjaka za 25. siječnja; 24. ožujka; 10., 25. i 27. studenoga. Tko god posjeduje "Godišnjak" (za 1927.) može se sam uvjeriti koliko se često spominje 1918. godina, i koliko se često razlika između vremena prije 1918. i nakon 1928. [1918.] ističe kao izrazito nepovoljna za ovo prvo. Uvjerite se sami, ljubljani, kako se u Godišnjaku s neodobravanjem izriče osuda o njegovanju kršćanskog karaktera, koje se preporučuje u "Mani" (vidi tekstove za 6. travnja; 12. kolovoza; 14. prosinca). Nasuprot tome, novi "bljeskovi munje" neprestano i pretjerano veličaju, prije svega, nebiblijske teorije o rođenju nove nacije (vidi tekstove za 26. ožujka; 2., 16., 21. travnja; 23., 29. svibnja; 23. studenoga; 19., 25. prosinca i druge); o Sotoninom zbacivanju s neba nakon 1914. (vidi tekstove za 11., 12., 26. ožujka; 22. travnja; 11. srpnja i druge); o navodno ispunjenom izlivanju Duha na tijelo (vidi tekstove za 14., 31. ožujka; 6. lipnja). Zatim, tu su i snažni udarci protiv onih koji u tome ne sudjeluju radosno (vidi tekstove za 5. veljače; 9. ožujka; 29. travnja); za njih se kaže da su "bezakonici", "sebični" itd. Nadalje, tu se nalazi i tajanstvena, snažno papinska tvrdnja da je privatno tumačenje Svetog pisma neispravno, budući da bi se to trebalo činiti isključivo putem božanski postavljenih (pažnja!) sredstava (vidi tekstove za 27. rujna; 24. prosinca; također Stražarska kula 1925:165, 246; 1926:118, odl. 35; 1927:56, 57).

Tekst od 29. srpnja donosi jednako sumnjiv izraz u vezi s uzdizanjem crkve u njezinom sadašnjem stanju. Također se spominju Ilijina ognjena kola kao tip Društva Stražarske kule (!) i odvajanje antitipskog Ilije i Elizeja koje se navodno ostvarilo 1918. (tekst od 23. kolovoza). Naravno, ne izostaje ni drska tvrdnja da je Gospodinovim sljedbenicima već ovdje i sada dana vlast nad narodima (Otkrivenje 2:26; to je onda moguće i bez pobjede) — putem optužnica, rezolucija itd. (tekst od 27. svibnja; usporedi i tekst od 4. travnja)! Za vrijeme ispunjenja riječi: "Ti si Sin moj, danas te rodih" (Psalam 2:7), kaže se da je 1918. godina! (tekst od 13. listopada). Zapovijed u vezi s propovijedanjem Evanđelja o kraljevstvu (Matej 24:14) naravno je također izdana oko 1918. godine (tekst od 20. ožujka). No, u knjižici "Milijuni", koja se pojavila nakon 1918., stoji: "...i treće, ovo (tj. objava Evanđelja o kraljevstvu) već je učinjeno!" Za razne proglase opet se Gospodina drži odgovornim, kao i za lažnu poruku u vezi s 1925. godinom (tekst od 8. travnja). Božje predznanje također je znatno ograničeno u tekstu od 5. listopada.

Ako "Mana" objavljena u vrijeme brata Russella vrlo često i na vrlo privlačan način govori o toliko potrebnom oblikovanju kršćanskog karaktera, nova "Mana", dobra samo za jednu godinu, govori uglavnom o — Organizaciji! Ja, ta organizacija, koja guši svaki svježi duhovni život, svaku slobodu u Kristu! Netko se potrudio i prebrojao koliko se često riječ "organizacija" ili "organizirano" pojavljuje u novoj Mani, i kaže: 205 puta! Nekada: Preobrazba karaktera u Isusovu sliku, a sada: Organizacija koja izjavljuje da je "Sotona (!) privukao umove milijuna na pitanje takozvanog razvoja karaktera." (Stražarska kula 1927:199). Ljubljani u Kristu! Ovo su samo neki primjeri iz "Godišnjaka Istraživača Biblije za 1927."

I tako nešto se predstavlja dragim prijateljima u svrhu pobožnosti i izgrađivanja! Kako su, s druge strane, izgrađujući tekstovi iz Mane. Oni su važni još i danas. Možemo ih i dalje koristiti na našu korist. Ova knjiga i dalje ima svoju vrijednost (za nas) "...može se koristiti iz godine u godinu."

Dodatak Godišnjaku sadrži prikaze velikog i opsežnog "djela", kojim su mnogi prijatelji sasvim zaneseni. U tu je svrhu izvještaj i pripremljen. Umjesto izbrisanog razvoja karaktera, opisuje se razvoj knjige u 45 "koraka" (str. 46, 47). Doista, djelo je po kvantiteti veliko, kako to i samo društvo kaže. No pitanje je kakva je kvaliteta. Ali u dodatku se priznaje da su poteškoće prisutne svugdje među prijateljima (str. 63, 68, 70, 73, 105, 106). Znamo da su one rezultat nepodnošljivog pritiska od strane uprave, a te poteškoće tumačimo kao naznake da protestanti, borci za istinu, još uvijek žive. Nazivi dani onima koji su "izbačeni" (tekst od 29. travnja) sve su samo ne laskavi ("sanjari" itd.). Također, s onima koji radosno ne prihvaćaju glasnike i poruku postupa se oštro i osuđujuće. Za njih se kaže da su jarci, dok su oni koji prijateljski postupaju s kolporterima ovce iz usporedbe (str. 54)...

OSNIVANJE I.B.S.A.-e5

Slijedi razlog zašto je brat Russell osnovao I.B.S.A.: Nekoliko godina nakon što je kupio londonski Tabernakul, čiji je vlasnički list naslovio na ime Watch Tower Bible and Tract Society, saznao je da su sve britanske nekretnine, koje se vode na ime neregistriranih stranih korporacija, podložne oduzimanju u korist Krune. Stoga je osnovao I.B.S.A. kao holding korporaciju za imovinu Tabernakula. Trojica britanskih upravitelja (J. Hemery, H. J. Shearn, W. Crawford) pod prisegom su u sudskom sporu oko novačenja 1916. i 1917. godine izjavila da je I.B.S.A. bila

samo holding korporacija; da ona nije bila agencija za djelo onog tijela kršćana koji su se diljem svijeta nazivali I.B.S.A. Tijekom života brata Russella, korporacija I.B.S.A., osim članarina svojih dvadeset i tri člana (ukupno 23 funte), nikada nije primila niti potrošila nikakav novac; niti je primila ili izdala ček. Korporacija I.B.S.A. nije bila ništa više ni manje od "fiktivne korporacije", s "fiktivnim direktorima", i nije imala apsolutno nikakvog drugog posla, osim držanja imovine Tabernakula za brata Russella, dok je on kontrolirao nju i imovinu koja se vodila na njeno ime.

Čini se da mnogi od mlađih istraživača i nedavnih pretplatnika na Stražarsku kulu nisu primijetili izjavu na drugoj stranici koja tisućama Istraživača Biblije izlaže misiju Društva i Časopisa. Predlažemo pažljivo ponovno čitanje cijele ove druge stranice.

Kako bi svi bili upoznati s pravnim statusom Udruženja, ovdje prilažemo izjavu pomoćnika registrara dioničkih društava u Londonu. Međunarodno udruženje Istraživača Biblije (International Bible Students Association) kao organizacija postoji već mnogo godina, ali je propisno registrirano u Londonu, u Engleskoj, pod gore navedenim imenom 30. lipnja 1914. godine, prema Zakonima o trgovačkim društvima iz 1908. i 1913., kao što je prikazano u nastavku:

Br. 136.776.

Društvo s neograničenom odgovornošću.

5Ovaj su dio umetnuli prevoditelji.

POTVRDA O REGISTRACIJI

Ovime potvrđujem da je MEĐUNARODNO UDRUŽENJE ISTRAŽIVAČA BIBLIJE na današnji dan registrirano prema Zakonima o

trgovačkim društvima iz 1908. i 1913. godine. Dano uz moj potpis, u Londonu, ovog trinaestog dana lipnja, tisuću devetsto četrnaeste.

GEO. J. SARGENT,

Pomoćnik registrara dioničkih društava.

USPOREDBA O MUDRIM I LUDIM DJEVICAMA

Ovu usporedbu Stražarska kula danas također tumači drugačije nego prije. Bilo bi doista apsurdno kada bi se novo tumačenje odbacilo samo zato što proturječi onom brata Russella. Međutim, trebali bismo biti sposobni, nakon dugog i molitvenog proučavanja Pisma, sami odlučiti što je u skladu s Pismom, a što nije (Hebrejima 5:14). Ne bismo smjeli toliko ovisiti o nekom bratu da bismo prihvatili sve što on kaže ili vjeruje bez biblijskog dokaza.

Samo je božanska riječ nepogrešiva; njeno je svjedočanstvo pouzdano. Stoga ispitajmo ovim mjerilom objašnjenje usporedbe o "Djevicama" (Matej 25:1-13) koje daje Stražarska kula i provjerimo je li u skladu s Pismom ili nije. Novo objašnjenje nalazi se u Stražarskoj kuli (W.T.) 1923:291-297. Tijekom te godine pojavila su se u kratkom razmaku tumačenja svih usporedbi sadržanih u 25. poglavlju Mateja. Prvo je bilo objašnjenje usporedbe o slugama s talentima (Stražarska kula 1923:67); zatim je Stražarska kula iznijela objašnjenje usporedbe o djevicama, a u sljedećem broju (15. listopada 1923.) novo tumačenje usporedbe o ovcama i jarcima. To ukazuje na sustavan plan.

Već smo vidjeli da je sadašnje tumačenje usporedbe o ovcama i jarcima u potpunosti nebiblijsko i da ga treba odbaciti, te da motivi za to novo objašnjenje nisu najbolji. U našem razmatranju ulaska u radost Gospodinovu

istaknuli smo da Stražarska kula griješi i u objašnjenju usporedbe o slugama s talentima, i da ni ovdje motivi nisu dobri. Vidjet ćemo da Stražarska kula griješi i u svom novom tumačenju usporedbe o djevicama, te da su i ovdje skriveni motivi odredili stil tumačenja.

Premisa "Stražarske kule" jest da se ispunjenje usporedbe o djevicama prvenstveno treba naći u određenim događajima koji su se zbili nakon 1914. godine. Iskustva crkve u godinama 1917.-1918., a i kasnije — Opći kongres u Cedar Pointu (1. rujna 1922.) s odabranim sloganom "Gle, Kralj!" ("Oglašujte, oglašujte, oglašujte Kralja i Njegovo kraljevstvo") ovdje bi trebali predstavljati središnju točku u tumačenju. U odlomku 62 tog tumačenja tvrdi se da, prema usporedbi, nisu svi sveti spavali, što bi odgovaralo stanju Božjeg naroda 1919. godine. Ali je li sve to istina? Ne! Usporedba govori o djevicama koje izlaze ususret zaručniku, a ne o podanicima onoga koji se očekuje. Ne: "Gle, Kralj!", niti: "Oglašujte Kralja i Njegovo kraljevstvo", već povik glasi: "Gle, zaručnik!" prema Mateju 25:6. Djevice, iznenađene ponoćnim povikom, odmah su uvidjele činjenicu da nisu bile spremne za Njegov doček, te da njihove svjetiljke nisu gorjele jarkim svjetlom. Sve su djevice uredile svoje svjetiljke, budući da su željele ugoditi zaručniku. Da je povik bio namijenjen široj javnosti, onda sigurno ne bi vikale: "Gle, zaručnik!", nego: "Gle, Kralj!" i oglašavale Kralja i Njegovo kraljevstvo!" Osvrt na kralja i Njegova objava namijenjeni su svijetu. Ali povik: "Gle, zaručnik!" namijenjen je vjernicima, a ne svijetu. Primjena ove točke od strane Stražarske kule stoga je nebiblijska, a iznesena je samo u svrhu toga da sva uređenja Društva izgledaju veličanstveno i pod božanskim vodstvom. "Stražarska kula" također griješi u svom objašnjenju da nisu svi sveti, predloženi u djevicama, spavali. Matej 25:6 iz usporedbe jasno i nedvosmisleno stoji: "A kako je zaručnik kasnio, sve su zadrijemale i zaspale."

Opis obilježja razlikovanja između dvije klase djevice od strane Stražarske kule također je pogrešan. Ovdje "Stražarska kula" (suprotno svojim tumačenjima iz 1921:30, gdje je ispravno objašnjeno da su se mudre djevice opskrbile većom zalihom ulja od ludih) izgleda zastupa misao da, dok su mudre imale ulja u svojim posudama, lude ga uopće nisu imale (odl. 44). Ali lude su djevice očito također imale ulja u svojim svjetiljkama. Usporedba pokazuje da su sve djevice krenule s upaljenim svjetiljkama, ali da se u određeno vrijeme ulje u svjetiljkama ludih djevice počelo smanjivati te je svjetlost stoga počela slabjeti. Činjenica je, dakle, da su i mudre i lude djevice jednako imale ulja u svojim svjetiljkama, ali da su se mudre — u čemu se i sastojala njihova mudrost — opskrbile dodatnim uljem u zasebnim posudama, što lude nisu učinile. Ulje također nije, kao što Stražarska kula kaže u odl. 34, slika radosti i veselja, pri čemu nesumnjivo misli na radost u entuzijastičnom slijeđenju uprave u njezinom "Gospodinovom djelu." Ovo je objašnjenje umjetno i usiljeno. Objašnjenje brata Russella o tome u 3. Svesku, str. 91, 92, prema našem razumijevanju je ispravno.

Ali "Stražarska kula" griješi i u objašnjenju koje se tiče vremena ispunjenja. U 11. odlomku članka kaže se da se to odnosi na vrijeme nakon ovih drugih događaja — nakon što su se oni ispunili. To je netočno! Nakon što je Gospodin govorio o znakovima Svoje prisutnosti i svršetku doba te o podjeli slugu, On nastavlja u Mateju 25:1: "Tada (tj. u vrijeme kada se slika podjele slugu odigrava na opisani način) kraljevstvo će nebesko (ne: biti kao, već) biti nalik na deset djevice, koje uzeše svoje svjetiljke i iziđoše u susret zaručniku." Drugim riječima: slika mudrog i vjernog sluga ilustrirana je, odnosno učinjena jasnom usporedbom o djevicama; ona iznosi istu stvar, samo iz drugačijeg kuta. Očito je vrijeme u oba slučaja isto.⁶

Već smo ukazali na čudesan sklad triju usporedbi, Matej 24:45-51; 25:1-13; 25:14-30, koji pokazuje da su u sva tri slučaja dvije klase suprotstavljene jedna drugoj. To su kroz sve vrijeme te iste klase. Klasa predložena u mudrom i vjernom sluzi jest onaj budni, čekajući i vjerni Gospodinov narod u vremenu kraja. Vjerni i mudri sluga jest ono što su vjerne i mudre djevice u onoj drugoj slici. Baš kao što Gospodin po svom povratku zatječe "vjernog i mudrog slugu" u ispravnom stavu, tako on zatječe i mudre djevice u onoj drugoj slici "spremnima" (Matej 25:10); i baš kao što se iz klase vjernog i mudrog sluga oblikuje klasa zlog sluga (primijetite: on počinje tući svoje sudrugove, itd., što on dakle prije nije činio!), tako se i dio djevice otkriva kao luda klasa. Zli je sluga očekivao svog Gospodara ranije te nije obavio pripreme za dulje čekanje, a istu su stvar učinile i lude djevice, ne opskrбивši se zalihom ulja u slučaju kasnijeg dolaska njihovog zaručnika (tj. za njihov ulazak s Njime), kao što je to učinila mudra klasa. Oboje, i zli (bezvrijedni) sluga i lude djevice, stoga su bili odvojeni od vjernog i mudrog sluga te klase djevice, i izgubili su najvišu nagradu...

Ali tražimo da se primijeti taj motiv, koji se ne može nazvati dobrim, a koji leži u osnovi novog tumačenja usporedbe od strane "Stražarske kule". Željelo se ukazati na lude djevice i razotkriti ih. Utvrđivanje te klase "Stražarskoj kuli" ne predstavlja teškoću; to su svi oni koji odbijaju pomagati u "djelu" Društva: "Kraljevstvo je nebesko ovdje (?), milijuni koji sada žive neće nikada umrijeti." (Stražarska kula 1923:296; odl. 68). Prema tome, dragi bi prijatelji koji ne objavljuju ovu poruku glasno i brzo, po ovome predstavljali lude djevice, kada bi Stražarska kula bila najviši sud. Pa, ne smeta nam ako nas naša braća osuđuju — određujući našu sudbinu. Radujemo se što "poznaje Gospodin one koji su

Njegovi" (2. Timoteju 2:19). On će odlučiti. Spremni smo biti samovoljni u očima Stražarske kule, samo ako Gospodin presudi drugačije.

Društvo Stražarske kule kao klasa mudre "djevice" želi da je se moli: "Dajte nam od svog ulja" (odl. 68); ali ne pomišlja da bi upravo ono moglo biti to kojem ga nedostaje (Otkrivenje 3:17). No jedno osjećamo i znamo, a to je da je Nebeski Otac bogato blagoslovio one koji su se posljednjih godina iznova probudili iz određenog sna, te s uređenim svjetilkama prešli u sjajnije svjetlo istine (Matej 25:7; Luka 12:35, 36), pa im kroz predano "privatno" proučavanje Božje riječi kao svjetiljke, svjetlo istine sja novim sjajem pod milostivim Gospodinovim vodstvom. Danas imaju privilegiju radovati se jasnijem razlučivanju slavnih istina svoga velikog Boga nego ikad prije. Naprotiv, s tugom primjećujemo kako drugi, koji zakopavaju svoj talent u zemlju, tj. u opsežnu aktivnost za svijet ("njiva je svijet"), sve više i više gube svjetlost istine i odlaze u tamu. To djelo za svijet obavlja se na račun njihovog vlastitog razvoja (Matej 25:10). Braća hodočasnici "odsada" trebaju služiti prijateljima samo navečer, a preko dana trebaju pomagati prijateljima da "literaturu daju u ruke ljudima." (Stražarska kula 1926:312, odl. 38.) Suzdržat ćemo se od navođenja daljnjih apsurdnosti "Stražarske kule" u tumačenju usporedbe o djevicama. Želimo samo potaknuti drage prijatelje da sami temeljito ispituju sve što im se iznosi, poput drevnih Berejaca, koji su čak bili pohvaljeni zbog ispitivanja nadahnutih riječi apostola kako bi vidjeli jesu li one u skladu s Pismima Starog zavjeta. Ako budemo tako postupali, brzo ćemo uočiti zablude, bez obzira na to odakle one dolazile, dok će nam istovremeno biblijske istine postajati sve jasnije.

No, ovdje također usrdno potičemo: Ne oklijevajte! Ne mislite da, zbog brojnih suprotstavljenih tumačenja, čovjek ne može na

kraju spoznati što je istina. "I pitaš li se 'što je istina?' Zato što si u sumnji? Onda pođi K Njemu po jasnoću, Koji je Sam Istina!" Pitaj Njega, i kad ti da jasnoću, onda idi i svjedoči za istinu.

PROBUDITE SE!

"Probudi se!" Gle, glas doziva

Od stražara sa sionskih zidina,

"Probudi se, grade Jeruzaleme!"

Ponoć je čas dozivanja.

Kliču nam radosnim glasovima:

"Gdje ste, o djevice krasne?"

Gle, zaručnik je tu! Posvuda

Ustanite i uzmite svjetiljke svoje!

Aleluja! Pripremite se

Za svadbu Janjetovu!

Morate Mu izaći u susret!"

—Dr. Ph. Nikolai.

6 Autori originalnog njemačkog izdanja zastupaju stajalište o "klasi" slugu. Članak koji primjenjuje Mateja 24:45-47 na pojedinca može se dobiti obraćanjem na: The Berean Bible Student, 61 Eagle St., San Francisco, California. (Prevoditelji).

DALJNJA POGREŠNA UČENJA DRUŠTVA STRAŽARSKE KULE

Skrovito mjesto Svevišnjega (Psalam 91).

Koliko nam je potrebna zaštita skrovitog mjesta Svevišnjega i koliko je Božjem posvećenom narodu u bilo kojem trenutku u

prošlosti ona bila potrebna, poznato je svima nama koji vjerujemo da bismo bez te zaštite pali kao žrtve protivnikovih otrovnih strelica. Ali od 1927. godine Stražarska kula uči da ta zaštita nije bila dostupna prije 1918., niti je bila potrebna! Ona kaže (Stražarska kula, 1927:230-231, odl. 28, 32) da je ova zaštita bila predviđena i omogućena članovima Crkve kada je Gospodin došao u svoj hram (1918.), a ne prije, jer prije za nju nije bilo potrebe (!)—uvijek 1918.! Na to bismo samo rekli da žalimo one jadnike koji su živjeli bez te zaštite prije 1918.

Je li ova "nova svjetlost" istina? Neka svatko odluči pred Bogom, na temelju Njegove riječi. Naš hitni poticaj nama samima, kao i svima onima koji su odani Bogu jest: "Čuvaj ono što ti je povjereno, izbjegavajući svjetovne i isprazne tlapnje te proturječja lažno nazvanog znanja, koje su neki ispovijedali pa zastranili od vjere. Milost s tobom." (1. Timoteju 6:20, 21).

Postavljanje dragocjenog Kamena na Sionu (1. Petrova 2:6 i drugi odlomci).

Znamo da se postavljanje glavnog ugaonog kamena (Isusa) dogodilo prije 1900 godina. Sada Stražarska kula uči da je postavljanje ugaonog kamena u to vrijeme bilo samo "u minijaturi" (što je sada omiljeni izraz) i da se potpuno postavljanje dogodilo 1918. Ona kaže, između ostalog: "Postavljanje ugaonog kamena dogodilo se 1918., kada je Krist Isus, Jehovin pomazani kralj, došao u svoj hram" (Stražarska kula, 1926:10, 342).

To je, naravno, zabluda. Kamen je postavljen mnogo prije 1918. (1. Korinćanima 3:11). Petar je u svoje vrijeme poticao da se pride ovom živom kamenu, kako bi se na Njemu izgradio duhovni hram. Pročitajte 1. Petrovu 2:3-10. Prema tome, kamen je morao biti postavljen u to vrijeme, a kada Stražarska kula uči da je Gospodin došao u

svoj hram 1918., to bi značilo da je Gospodin tek tada počeo graditi Sion. (Stražarska kula, 1926:342, odl. 28).

Sveto pismo ne zna ništa o postavljanju ugaonog kamena "u minijaturi" i postavljanju "u potpunosti". Bog je samo jednom postavio kamen. Svjedočanstvo iz Efežanima 2:20: "...nazidani na temelju apostola i proroka, a sam Isus Krist je glavni ugaoni kamen;" uklanja svaku sumnju. Da, istina je da hramska klasa sada s jasnom Sadašnjom istinom pomete utočište ili bedem laži kojim su zaslijepljeni neki od Božjeg naroda (Stražarska kula, 1926:331, odl. 32).

Cesta za svijet čovječanstva (Izaija 35).

Mi smo obećanja iz Izaije 35 primjenjivali na Tisućljetnu vladavinu Krista i Njegovih svetih. I to je bilo i jest ispravno. Samo će se u Tisućljetnom kraljevstvu ostvariti to da ni bezumnici neće zalutati na tom putu, i da lav koji riče, a koji danas obilazi tražeći koga da proždre, više neće biti tamo, itd. Ali Stražarska kula sada uči da je to pogrešno. Put iz Izaije 35:8, kako ona kaže, "ne znači cestu", i dodaje: "Govorili smo o njemu kao o cesti svetosti, ali to nije ono što Pismo kaže." Na ispravno pitanje, kakav je to onda put, čujemo odgovor: "To je put kojim treba ići" (Stražarska kula, 1926:200). Kakve li mudrosti! uskliknut ćemo s Jobom 12:2? "Ovaj put je put kojim treba ići" — znamo li to sada? Ovu izjavu proglašavamo bljutavom, besmislenom frazom i s naglaskom kažemo: "Ovaj put je cesta obnove (restitucije) u Tisućljetnom kraljevstvu, kada će Sotona (lav) biti svezan i kada se više neće naći nijedna grabežljiva zvijer (Danijel 7, posebno Danijel 7:11, 12)."

Kristov povratak.

Kada smo u prošlosti govorili o Kristovom povratku (parousia, prisutnost), uvijek smo mislili na osobni Gospodinov dolazak. Stražarska kula i dalje vjeruje "da je njegova prisutnost započela oko 1874. godine" (Stražarska kula, 1927:163). Ona, međutim, kaže da je od 1874. Isus obavljao određeno djelo na zemlji, ali zatim izjavljuje: "dok obavlja to djelo, Gospodin je i dalje zdesna Jehovi, a istovremeno je prisutan na zemlji." (Sveprisutnost?) Takvo je vjerovanje neobično. Dalje se kaže da se "silazak" iz 1. Solunjanima 4:16 može upotrijebiti u prenesenom (ne stvarnom) smislu. Prema tome, kako nas uči, to bi moglo značiti da će Gospodin svoju aktivnost, tijekom spomenutog vremena, usredotočiti izravno na... zemlju, a ipak biti na nebu tijekom te aktivnosti. (Stražarska kula, 1927:164, 165). I u Stražarskoj kuli iz 1926:73 stoji: "Vladavina će biti nebeska, jer se njome upravlja s neba." Svakako, Gospodin može upravljati svim stvarima s neba, ali ovdje je pitanje što Pismo uči o povratku našega Gospodina.

Odgovara li učenje "Stražarske kule" pravom smislu riječi parousia, prisutnosti Gospodinovoj? Je li Kristov povratak stvaran ili samo figurativan? Bi li to bila parousia Gospodina da je on ostao na nebu?

Isus je rekao da ide Ocu da pripravi mjesto svojim u kući Očevoj. Je li taj odlazak bio stvaran ili samo figurativan? Mi mislimo da je bio stvaran. Kad zatim kaže: "A kad odem... ponovno ću doći i uzeti vas k sebi" — je li to "odlaženje" i "ponovni dolazak" stvarno ili figurativno?

Može li se odlaženje shvatiti doslovno, a ponovni dolazak, s druge strane, samo figurativno? Ne mora li ponovni dolazak biti jednako stvaran, doslovan, kao što je odlaženje bilo stvarno, doslovno? Naravno, ne trebamo

duboko razmišljati o tome znači li riječ "sići" "da Krist Isus mora izvršiti let s neba na zemlju." (Stražarska kula, 1927:164, odl. 16). Ako je Njegovo uzašašće bilo "let" (Luka 24:51 —"uznesen") onda će Njegov povratak biti isto takav; ako je Njegovo uzašašće bilo nešto drugo osim leta, onda je to i Njegov povratak. Nemamo načina spoznati kakve su mogućnosti na raspolaganju proslavljenom Gospodinu za takvo uzašašće i silazak. Znamo samo da On ponovno dolazi, a kako se vraća, to ne trebamo znati. To da je Isus još uvijek gore kod Oca, a u isto vrijeme i na zemlji, jest mudrost (?) s kojom smo se već susretali u određenim starim sustavima. Da je to tako, onda bi Isus tijekom cijelih 1900 godina bio na nebu i na zemlji u isto vrijeme, pa zašto onda čekati Njegov povratak? To da je On u duhu bio prisutan sa svojim (Matej 28:20) poznato je svima nama. Mi vjerujemo da je povratak (drugi dolazak) Krista jednako doslovan kao i prvi dolazak. Ne trebamo posebno isticati da je naš Gospodin prvi put došao u obličju sluga, dok će Njegov drugi dolazak biti kao dolazak Gospodara slave.

Obaviješteni smo da i drugi prijatelji, osim sljedbenika "Stražarske kule", nažalost odbacuju misao o stvarnom, osobnom Gospodinovom dolasku. O, narode Gospodnji, pažljivo poslušaj što Pismo kaže!

Sud Crkve.

To da izraz sud u Pismu vrlo često znači "kušnja i odluka (presuda)", nama je poznato. U tom smislu je i Isus, naša Glava, bio na sudu. Kada su sve kušnje prešle preko Njega, "uzet je iz tjeskobe i suda" (Izaija 53:8). Njegovi sljedbenici koji koračaju Njegovim žrtvenim putem nalaze se u sličnom sudu. On zaista traje 1900 godina. Je li prošao? Je li uzet od Crkve? S pravom ćemo reći: Ne.

"Nova Mana" kaže: "Jehova je od Crkve oduzeo sud." (Godišnjak 1927: 12. lipnja). Nije ni čudo ako se neprestano objavljuje (sve dok "Pomazanici" doista u to ne povjeruju i u skladu s tim ne postupaju) da je Gospodin 1918., budući da je "kraljevstvo uspostavljeno" (1918., 1918., i opet 1918.!) "počeo otkrivati (rasvjetljivati) prispodobе i odlomke koji se odnose na kraljevstvo i sadašnju čast (!)... i djelatnost crkve." (Godišnjak 1927: 24. ožujka i drugi). "Sadašnja čast", "vidljiva čast!" (njemačka Stražarska kula, 1925:207). Braćo, sestre, nosimo i dalje sadašnju sramotu (porugu), sve dok nas Gospodin ne odvede sa suda. Neki su u Pavlovo vrijeme slavohlepno govorili o svojoj "časti", ali Pavao kaže: "čija je slava u njihovoj sramoti" (Filipljanima 3:19). Nećemo sami sebe hvaliti,

nećemo sami sebe isticati, nego svoju čast radije vidimo u stalnom podnošenju sramote radi Isusa, i nećemo dopustiti da se naša radost u Njemu umanji zato što nas ljudi mrže, odvajaju od svog društva te odbacuju naše ime kao zlo (Luka 6:22).

"Jer se ne usuđujemo ubrojiti se ili uspoređivati s nekima koji sami sebe preporučuju... Mi se nećemo hvaliti preko mjere, nego po mjeri pravila koje nam je Bog dodijelio... Jer nije prokušan onaj tko sam sebe preporučuje, nego onaj koga preporučuje Gospodin" (2. Korinćanima 10:12-18).

"Zato odlučno i sada slijedimo našeg nebeskog Vođu, neumorno pateći i noseći Njegovu porugu."

SEDMI DIO

Greške u Bibliji?

Stražarska Kula tvrdi: "Čak i Biblija sadrži neke" (greške). (K. S. 1920:103). To se govori kako bi se opravdale njezine vlastite priznate greške. Međutim, dodaje se: "Pod greškama mislimo na pogrešno razumijevanje ili pogrešnu primjenu. On (Sedmi svezak) ne sadrži nikakve pogrešne nauke", ali njihova tvrdnja o greškama u Bibliji (dobro uočite, ne u primjeni i izlaganju!) ostaje. Oh, kakve li sramote! Kako bi se prikrile mnoge greške Sedmog sveska, tvrdi se da postoje greške čak i u Bibliji. Biblija ne sadrži greške Autora, nego greške s naše strane u razumijevanju i prevođenju. No sa Stražarskom Kulom prisutne su greške autora.

Neka nas božanska milost sačuva od takvog nepoštivanja Njegove riječi!

"Dođi kraljevstvo tvoje."

Tako sva Božja djeca koja čekaju još uvijek mole i danas. Brat Russell ispravno kaže u Stražarskoj Kuli (W.T.) od 15. studenog 1914. (W.T.R5575) pod naslovom: "Kraljevstvo još nije došlo": "Kako je očito da ovo kraljevstvo još nije došlo kada vidimo da u čovječanstvu vlada sebičnost, kako pojedinačno tako i nacionalno, te da danas diljem svijeta postoje mnogi zli utjecaji koji nanose bol i uništavaju. Stoga možemo i dalje moliti: Dođi kraljevstvo tvoje! Budi volja tvoja na zemlji, kao što je i na nebu!" Ove su riječi primjenjive i danas. Zato nastavljamo moliti: "Dođi kraljevstvo tvoje", izražavajući tako misao da ono još nije ovdje, da još nije uspostavljeno. Proglašenje Društva Kule stražare da je kraljevstvo već uspostavljeno uzrokovalo je to da zavedeni prijatelji više ne koriste ovu molitvu. U

odgovoru na jedno pitanje rečeno nam je da se molitva za dolazak Kraljevstva više ne može upućivati, jer je ono već ovdje! Kako je tužno da dragi prijatelji dopuštaju da ih ponese ova zabluda i prestaju moliti za Božje kraljevstvo (2. Petrova 3:17). Neka im Gospodin otvori oči, kako bi vidjeli i spoznali da danas ništa nije potrebnije od dolaska Njegova kraljevstva.

"Sluga", "Zatvor", "Zatvorenici", "opustošene baštine"

(Izaija 42, Izaija 49).

Gospodin preko proroka Izaije mnogo govori o "sluzi", kojeg naziva Svojim slugom. No pažljivim čitanjem također ćemo otkriti da prorok govori i o Jehovinim slugama (množina), koje se, stoga, mora razlikovati od onog "sluge".

Proročki opisi prikazuju nam slugu u najrazličitijim aktivnostima. Naše oko promatra razne činove u kojima se sluga pojavljuje, kao u kakvoj drami, sve dok konačno opis ne dosegne svoj vrhunac u 53. poglavlju Izaije. Svi znamo da je taj ("određeni") sluga iz 53. poglavlja Izaije Isus i samo On. Ali sluga u Izaiji 53 je onaj isti sluga koji se tako često spominje u prethodnim poglavljima. Zamijetimo redoslijed: 53. poglavlje i ono što mu prethodi prikazuju nam Isusa u Njegovom djelu ("on"); Izaija 54 Kristovu zaručnicu ("ona"), a Izaija 55 plod truda Njegove duše: svijet čovječanstva ("svi"). Nije li prilično smion o Stražarske Kule kad kaže (K. S. 1926:243, 343 i drugi odlomci) da sluga nije samo Gospodin, nego da predstavlja "članove tijela u cjelini, dok su u tijelu"? (str. 244). Naravno, i ovdje 1918. godina igra važnu ulogu. Na tom riskantnom tumačenju izgrađene su mnoge nove i velike zablude, nauke koje brojna obećanja primjenjiva za budućnost smještaju u sadašnje vrijeme. Stražarska Kula piše: "U Izaiji 42:6, 7

Bog se ponovno obraća svom sluzi, Kristu, i kaže: 'Ja, Gospodin, pozvao sam te u pravdi, i držat ću te za ruku, i čuvat ću te, i dat ću te za savez narodu, za svjetlost poganima; da otvoriš slijepe oči, da izvedeš zatvorenike iz zatvora, i one koji sjede u tami iz tamnice.' Ovo proročanstvo nikako se ne bi moglo odnositi na Tisućgodišnje doba. Ono prikazuje djelo koje treba obaviti razred Sluge dok je na zemlji."

Slično čitamo na 244. stranici, gdje stoji: "Dosad se četrdeset i deveto poglavlje Izaijina proročanstva primjenjivalo isključivo na Tisućgodišnje doba; ali sada se čini posve očitim da ovo proročanstvo ima veze sa završnim iskustvima crkve, dok su neki njezini članovi još uvijek u tijelu."

A istu stvar nalazimo na stranici 343, odl. 35, gdje se izričito navodi da je otvaranje slijepih očiju (vidi također Izaija 35:5) te izvođenje sužnjeva iz zatvora djelo Crkve u tijelu! Ponovno pitamo: što preostaje za Tisućgodišnje Kraljevstvo? Za "Stražarsku Kulu" praktički nema Tisućgodišnjeg Kraljevstva, nema daljnjih, budućih blagoslova. Sve se to, kako kažu, događa "sada", od 1918. godine. Uočite, ljubljani, kako sustavno i metodično postupaju Stražarska Kula. I, vjerujte nam, otići će još puno dalje na tom putu kojim je krenula.

Molimo vas sve da sami pročitate dotične odlomke, a posebno Izaiju 42:1-7 i Izaiju 49:6-9, te da sami prosudite odnose li se oni na sadašnjost ili na budućnost. Opustošene baštine, kaže Kula stražara u svom tumačenju (1926:343), "bez sumnje su onaj razred koji je označen kao veliko mnoštvo." Ovo tumačenje je zabluda za osudu, jer ta riječ ukazuje na opću obnovu u Tisućljeću. "Zatvorenici" u Izaiji 42 i Izaiji 49 su, prema novom svjetlu, "oni posvećeni kršćani" u nominalnim sustavima, veliko mnoštvo! (vidi i str.

339). A "zatvori" iz proročanstva navodno su crkveni sustavi. Da, Stražarska Kula se usuđuje ustvrditi:

"Misao koja se obično izražavala bila je ta da je grob zatvor, a da su mrtvi zatvorenici; otuda onaj poznati izraz: 'Oni koji su u tamnici smrti.' Pisma ne podupiru tu izjavu. Nigdje nije navedeno da je smrt tamnica" (K.S. 1926:339).

I na stranici 246, odl. 28, kaže se:

"Obratite pažnju da ovo Pismo ne kaže: 'Tamnica smrti.' Mi smo to učitali u Pismo. Mi smo to učitali u Pismo. Tekst glasi: 'Recite sužnjevima: Izadite.' Kako bi sluga mogao to reći sužnjevima ako su mrtvi u grobu...?"

Kakvo pitanje! Najprikladniji odgovor na ovo je: "U zabludi ste, jer ne poznajete Pisama ni sile Božje." A Psalam 90:3? I Ivan 5:28, 29; 11:43? Oh, kako se samo Društvo izgubilo u labirintu zabluda! Čujmo dalje što kaže "Stražarska kula":

"Svi koji su začeti i pomazani od Gospodina i koji ostaju pod tim pomazanjem računaju se kao dio Siona, a ujedno i kao njezina djeca." (str. 244, odl. 8).

godina bila je "vrijeme za početak suđenja." (str. 244, odl. 15) 1918!

"Okupljanje i podizanje Jakova, spomenuto u petom i šestom retku (Izaija 49), jasno znači sakupljanje punog broja od 'sto četrdeset i četiri tisuće'" (odl. 18). Sluga (članovi tijela) prema ovome, sami sebe sakupljaju "zajedno"!

Oni koji sjede u tami i sjeni smrtnoj (Psalam 107:10) su Veliko mnoštvo (velika četa). (odl. 19)

Slijepi u Izaiji 42:6 (usporedi i s Izaijom 35:5) također su Veliko mnoštvo. (odl. 24, 25)

Oslobođenje "zarobljenika" (Velikog mnoštva, prema Stražarskoj kuli) postignuto je, između ostalog, putem "optužnica". (odl. 26)

To što Veliko mnoštvo neće više gladovati ni žeđati itd. (Otkrivenje 17:16) događa se "dok su još na zemlji, a ne nakon što su stigli na nebo." (odl. 29)

Oni koji su 1918. i otada zauzeli mjesto onih koji su "žurno napustili istinu" (onih koji su prosvjedovali protiv zablude i ljudskih metoda!) bili su takvi koji kao "djeca" Siona, prema Izaiji 49:17-21, žure k njoj i skupljaju se, itd. (molimo pažljivo pročitajte ove odlomke!), a to su opet oni iz Velikog mnoštva opisani u Otkrivenju 7:13! (odl. 32, 33). Je li autor dobro promislio što je napravio od ovih koji žure?

Crkva sada postavlja temelje nove zemaljske organizacije. (odl. 35) U jednoj od himni stoji: "Uzalud onaj tko na tome gradi!"

Ustajanje i klanjanje kraljeva i knezova iz Izaije 49:7 primjenjuje se na ovu stranu (zavjese)! (odl. 36). Ovo ugađa tijelu!

"Sluga" (članovi tijela, prema "Stražarskoj kuli") već ima djecu na ovoj strani! (odl. 39). Ovo je prilično sumnjivo! (Otkrivenje 2:23).

Psalmi 79:11; 102:20 ("sužnjevi") označavaju Veliko mnoštvo! (str. 341, odl. 18, 19; str. 342, odl. 28).

Klasa Velikog mnoštva je "strogo govoreći" tijelo ili četa tek na kraju evanđeoskog doba. (str. 339, odl. 6)

Godine 1919. (izračunato!) nominalni crkveni sustavi potpuno su odbacili Božjeg pomazanog kralja. (odl. 23)

Spreman čovjek određen da odvede otpusnog jarca u pustinju je svećenstvo! (odl. 25). Može li onda svećenstvo kao klasa dijeliti sudbinu jaraca (kao što uči "Stražarska kula"), ako se taj čovjek mogao vratiti u logor nakon svog očišćenja (Levitski zakonik 6:26)?

Tamničari su svećenstvo. (odl. 38)

Pogrešna učenja u ova dva članka su kolosalna. Poteškoće u primjeni 49. poglavlja Izaije na sadašnje vrijeme Stražarska kula nastoji prevladati govoreći da su "reci od jedanaestog do trinaestog... očito tamo stavljeni kao umetnuta izjava, sa svrhom čuvanja tajnosti ovog proročanstva" (247: odl. 30). Tko god vjeruje "kao što Pisma kažu", vidjet će te zablude i odbaciti ih, pronaći će istinu koja oslobađa, i uistinu će biti slobodan.

Andeo koji leti posred neba

(Otkrivenje 14:6).

Zlatni pojasevi sedmorice anđela

(Otkrivenje 15:6).

Što se tiče ovih točaka, željeli bismo samo postaviti pitanja svim dragim čitateljima, na koja si mogu sami odgovoriti u svjetlu Božje riječi: Je li moguće da je objava glasnika Društva putem "Radija" od 1918. godine (kako Društvo kaže) ispunjenje Otkrivenja 14:6? (Stražarska kula 1927:167). Je li moguće da su zlatna slova na "Studijama Svetog pisma" ispunjenje Pisma u vezi sa "zlatnim pojasevima", a bijeli papir "Studija Svetog pisma" ispunjenje Pisma u vezi s "lanom" (Otkrivenje 15:6)?

Dok je ovo djelo bilo u rukama tiskara, u Stražarskoj kuli pojavila su se i druga izlaganja koja unakazuju istinu. To se i predviđalo. Ograničit ćemo se na jednostavno spominjanje ovih pogrešnih učenja Društva bez detaljnih komentara:

"Narod za Njegovo ime" iz Djela apostolskih 15:14 nije izabrana klasa Evangeoskog doba, već se sastoji od onih u sadašnje vrijeme koji zauzimaju stav protiv "Sotonine organizacije!" "Upravo za takvo vrijeme u našim danima Bog je poslao svoju istinu neznabošcima da od njih izabere narod za svoje ime." (Stražarska kula 1928:19-25)

Ljubljani! Ovom novom teorijom podignuta je ruka za razorni udarac protiv biblijskog nauka o izboru!

Sve je danas! Tako "Stražarska kula" (1928:24) kaže da prisposdobe o Kraljevstvu (kao na primjer ona o sijaču, itd.) nalaze svoju primjenu danas. "One ne započinju tijekom razdoblja izabiranja crkve..."

Borba Društva Stražarske kule protiv "Sotonine organizacije", o kojoj Stražarska kula tako rado i gotovo isključivo piše, sve više zadire u političku sferu. To je osobito vidljivo u pamfletu "Sloboda za narod", koji nepogrešivo pokazuje pristranost prema određenim klasama ljudi, te je stoga prikladan da još više raspali političke strasti. "Sloboda naroda!" — učinkovit mamac, ali koliko se često iza tog pokliča kriju nedostatak slobode i netolerancija, jer su oni također udomaćeni u taboru Društva.

Međutim, Društvo se našlo u neprilici s "đavlovom organizacijom". Budući da Istraživači Biblije često imaju potrebu ići u bolnicu, morali su se prilagoditi kako bi bolnice izuzeli — "strogo

govoreći" — iz "đavlove organizacije!" A što je sa zrakoplovima? Tiskarama? Radijem? Automobilima?

Nadalje su vrijedni pažnje uvjeti postavljeni za izbor starješina od strane skupštine u Dresdenu (Njemačka), koji se smatraju standardom (što se tiče organizacije!). Tamo se zahtijeva priznavanje sedam svezaka Studija Svetog pisma, priznavanje Biblijskog i traktatnog društva Stražarska kula kao "izraza Božje organizacije na zemlji", priznavanje "Stražarske kule" kao kanala, te priznavanje osobne misionarske aktivnosti od kuće do kuće "kao najizvrsnijeg i najblagoslovljenijeg načina svjedočenja o Kralju i Kraljevstvu"!

Zaista, organizacija je dobro razvijena! Ali, gdje je slavna sloboda Božje djece? Gdje je uvjet priznavanja Gospodina i Njegove riječi? Uzalud to tražimo!

Oh, dragi prijatelji! Kako je opasno odstupiti od istine! Kakvo mnoštvo zabluda proizlazi iz jedne zablude! Držimo se čvrsto istine u ljubavi (Efežanima 4:15) svakodnevno i iz sata u sat, čak i do krvi, kao što su činila naša braća u prošlim danima. I činimo to sa snažnim pouzdanjem u Boga.

Duboko razmišljajmo o dugom i slavnom 119. Psalmu, u kojem se toliko puta govori o držanju Njegove riječi, Njegovih svjedočanstava, Njegovih zapovijedi, Njegovog zakona, Njegovih uputa, Njegovih odredaba i Njegovih sudova. Držimo se čvrsto Njega i Njegove riječi pod svaku cijenu, pa i po cijenu vlastitog života. Podsjećamo se himne koju je Luther skladao prema 12. Psalmu tijekom svoje borbe protiv nespretnih zabluda svog vremena, od koje ovdje citiramo nekoliko stihova zbog njezine prikladnosti.

O Bože s neba, pogledaj na to

I neka te tvoje milosrđe pokrene!

Kako je malo tvojih dragih svetaca,

Tih siromaha i napuštenih.

Neki ne dopuštaju da Tvoja riječ bude istina,

A i vjera je gotovo izginula

U cijelom svijetu čovječanstva.

Naučavaju isprazne, lažne i lukave stvari,

Izmišljene njihovom vlastitom pameću,

I srce im nije jednodušno,

Niti je sjedinjeno u Božjoj riječi;

Jedan bira ovo, drugi ono,

Razdvajajući se bez mjere

Dok izvana blistaju.

Neka Bog u potpunosti uništi sve one

Koji nas uče ispraznim tlapnjama;

Čiji jezici govore oholo, prkosno:

"Tko se usuđuje u ovome nas spriječiti?"

Samo mi imamo vlast pozivati,

Ono što objavimo, vrijedi za sve;

Tko je taj tko bi nam mogao gospodariti?"

Zato Bog kaže: Ja moram ustati,

Ponizni i siromašni su smeteni;

Njihovi su uzdasi doprli do mene,

Njihove sam jadikovke čuo,

Moja zdrava riječ sada će izaći,

I iznova im donijeti blagoslove.

Utvrdi za siromašne.

Dr. Martin Luther.

DJELO GOSPODNJE

Kao što je spomenuto na prethodnim stranicama, Društvo Stražarska kula navodno, strastveno i ljubomorno od smrti brata Russella iznosi tvrdnju da ono, i samo ono, vrši "Gospodnje djelo."

Tako ono rigorozno isključuje svakoga tko u svemu ne ide s njime. Ono tu stvar, kao što je već rečeno, čini vrlo jednostavnom: Brat Russell, kaže se, bio je vjerni i mudri sluga (ali Društvo ga je odbacilo kao tog slugu od 1927.; usporedi Stražarska kula 1927:57.—A sada?); on je osnovao Društvo Stražarska kula, a braća iz uredničkog odbora njegovi su "zakoniti nasljednici" nakon njegove smrti, "zakonito izabrani i postavljeni od Gospodina", i sada On govori kroz njih. Sve što je naučavano, uređeno i učinjeno na njegov način, jest "djelo Gospodnje", jest "zapovjeđeni", "propisani", "Gospodnji put": ali svi koji ne slušaju uređenja tog puta, su "bezakonici, uvredljivi, samovoljni, tvrdoglavi, idolopoklonici, buntovni, zli" itd. (Stražarska kula 1925:200, 214; 1926:116, 145, odl. 42, 43).

Potpuno isto stanje i jezik nalazimo u Katoličkoj crkvi. Članovi crkve čvrsto vjeruju da je njihovo svećenstvo "zakonito izabrano i postavljeno od Gospodina" i da ništa drugo nije "Gospodnje djelo" osim onoga što im dolazi tim "božanski postavljenim putem", bilo da se radi o doktrini, zapovijedi ili djelu. Oni znaju samo za jednu crkvu (što je u osnovi apsolutno točno) i za tu crkvu tvrde da su oni sami, i nitko drugi. Uopće im ne pada na pamet da se prava crkva ne prepoznaje jednostavno po članstvu u nekoj organizaciji, već po očitovanju određenih

sklonosti srca (Božjeg duha), u bezrezervnom podlaganju Božjoj volji te u brizi za Božji život i njegovom razvoju.

Prema upravo navedenom argumentu, crkvu Živoga Boga mogao bi prepoznati i vidjeti svatko, umjesto samo Bog. Da, sve je tako jednostavno — uvjeravaju nas.

Ali oni koji gladuju za pravednošću neće se oslanjati na takve "jednostavne" koncepte u vezi s crkvom. Oni neće gledati na vanjske stvari, na vanjsko članstvo u nekom crkvenom sustavu, već samo na božanski utvrđena obilježja razlikovanja.

Naravno, to nije tako jednostavno kao što "Stražarska kula" misli i uči o pitanju "Gospodnjeg djela". Činjenica da je brat Russell osnovao Biblijsko i traktatno društvo Stražarska kula uopće ne rješava pitanje je li Društvo danas to "Gospodnje djelo", ili pak to djelo vrši isključivo za sebe. Činjenica da je brat Rutherford na čelu, da petorica braće čine odbor, da je pokret veličanstveno organiziran do najsitnijih detalja, itd., nipošto nije presudna. Takve činjenice ne odlučuju, ne; sve to spada u domenu vanjskih stvari. Jedine činjenice koje odlučuju o ovom pitanju sasvim su drugačije. Kada se netko hvali "zakonitim nasljedništvom" nekog istaknutog Božjeg čovjeka kako bi dokazao autentičnost "Gospodnjeg djela", tada temelj za tu navodnu "autentičnost" zasigurno nije autentičan.

Ne, ljubljani, sve to nema nikakvog značaja. Neprestana pozivanja na zakonito nasljedništvo brata Russella, na organizaciju koju je stvorio "Gospodin", na veličinu djela itd., nemaju presudnu težinu za iskrene Istraživače Biblije. Ne! Pravi Istraživači Biblije prosuđuju sve, doista sve, prema božanskom mjerilu, riječi istine. Oni se nikada ne prepiru oko pitanja je li "Stražarska kula" zakoniti nasljednik brata Russella ili je to Pastoralni biblijski institut ("Vjesnik"), već se radije pitaju: Što je istina? U onoj mjeri u kojoj

"Stražarska kula" uči i radi u skladu s istinom, ona vrši Gospodnje djelo, a u onoj mjeri u kojoj to čine drugi, tada oni vrše Gospodnje djelo. Djelo Gospodnje vrši se samo u povezanosti s Njegovom voljom i Njegovom istinom, nikada drugačije. Ako je devedeset dijelova od stotinu u metodi i učenju "Stražarske kule" nebiblijsko, onda oni vrše deset dijelova Gospodnjeg djela, a devedeset dijelova svog vlastitog (ljudskog) djela.

To "djelo" krenulo je potpuno drugačijim smjerom nakon smrti brata Russella, što mnogi Istraživači Biblije naših dana ne žele priznati. Stoga bismo ovdje podsjetili na ono što je sam brat Rutherford rekao u rujnu 1922. Pod podnaslovom "Promjena u djelu" nalazimo sljedeće riječi iz njegova vlastitog pera:

"Došlo je do jasne promjene u karakteru djela crkve od 1918. Pitanje je, je li to bilo opravdano? Oni koji su hodili s nama, ali više ne hode s nama, kažu: 'Ne.'" (Stražarska kula 1922:336).

Nije li ovdje promjena u karakteru djela ne samo priznata, nego čak i utvrđena? Promjena, onda i sada, sastoji se u tome što se nakon smrti brata Russella poduzelo potpuno novo djelo na svijetu; i to tako brzo i uz naprezanje svih njihovih borbenih snaga, kao da je djelo u vrijeme brata Russella bilo kažnjivo zanemarivano. Proglasi, pozivi itd. bili su upućeni "ljudima na zemlji" i "vladarima svijeta". To označava promjenu karaktera djela. Stražarska kula 1924:143 izričito piše: "Naša poruka sada je upućena narodima kršćanstva posebice..." Mi također pitamo: Je li ta promjena bila opravdana? Činjenice kao posljedica te promjene dat će odgovor.

Tvrđnja Društva da ono, i samo ono na zemlji, vrši od Gospodina određeno djelo, lako se može ispitati. Jer djelo ne leži u dalekoj prošlosti ili u budućnosti, nego u našim vlastitim danima. Prema tvrdnjama Društva, koje se bezbroj puta ponavljaju u raznim fazama, djelo je uredio

Gospodin. Samo nekoliko od mnogih fraza: "Gospodnje djelo raste svakim danom, ali raste i protivljenje njemu, a neki dopuštaju da budu, nesvjesno, gurnuti na stranu protivnika djela, dolaze u položaj protivljenja Gospodnjem djelu u cjelini i odbijaju učiniti ovo ili ono što Gospodin obznanjuje kao nužno da se izvrši." (Njemačka Stražarska kula 1922:153).

"... koji propuštaju ili odbijaju prepoznati Gospodnji put, ... vršiti Njegovo djelo na način na koji je On zapovjedio; ... vršiti Gospodnje djelo na Gospodnji način...; ... suprotno načinu koji je Gospodin zapovjedio; ... radosno slušati Njegove zapovijedi." (Stražarska kula 1925:214, 215).

"... pridržavati se ili slušati ovo božansko uređenje; ... poslušati Gospodnju naredbu koja upravlja crkvom; ... vršiti Njegovo djelo na Njegov određeni način." (Stražarska kula 1925:200).

I tako dalje u istom tonu. Ono što je "Gospodin obznanio kao nužno da se izvrši," naravno da su (unatoč odbijanju nekih) izvršili voljni koji su preostali — djelo je bilo učinjeno. Kada "Stražarska kula" kaže "uređeno od Gospodina", to naravno znači upute koje je ona sama dala; to se može dokazati stotine puta iz Stražarske kule. Ali ispitajmo stvarno djelo kako se vršilo od smrti brata Russella. Ako je to doista bilo Gospodnje djelo, onda ga je On morao priznati, jer Njegova su uređenja bez greške, i jamče najtočnije i najpotpunije ispunjenje. Društvo u Godišnjaku iz 1927. kaže da ono što je uređeno i zapovjedbno od Jehove, sigurno biva izvršeno i pozitivno se ostvaruje. Ako je to slučaj, onda je dokazano da je to bilo, ili jest, Božje djelo.

Što činjenice govore o godinama od 1916.? Sva djela koja su provedena prema uređenjima Društva Stražarska kula poznata su nam. Je li Gospodin priznao mnoga djela Društva kao Svoje djelo? Je li održao Svoju riječ, kada je naredio da

se ona izvrše? Je li potvrdio riječ Svog sluge (Izaija 44:26)? Ili je On uredio neko djelo, zapovjedio proglašavanje poruka, samo kako bi dopustio Svom narodu da doživljava razočaranje za razočaranjem? Opet pitamo: Što dokazuju činjenice od 1916.?

Jedno od prvih djela bio je Svezak 7, koji je izdan sa zapanjujućom žurbom. Širenje traktata "Pad Babilona" bilo je dio tog istog "Gospodnjeg djela". Poruka o milijunima imperativno je zahtijevala da također bude uvrštena u krug "Gospodnjeg djela".

"1925." iz toga se nije smjela isključiti. Stvaranje i usavršavanje "organizacije" tražilo je glavno mjesto u tom istom djelu. I tako dalje. Je li ostvarenje ovih (i drugih) dijelova "Gospodnjeg djela" donijelo željeni rezultat? Ili bismo mi, zbog sjaja i slave ovog "djela", ili iz straha da ne padnemo u nemilost Društva, trebali zatvoriti oči pred stvarnošću i činjenicama? Može li i smije li poštena osoba to učiniti? Mi znamo da se "Gospodnjem djelu" ne smije ispitivati autentičnost. Ako netko ustanovi da je djelo tu i tamo lažno, loše utemeljeno i da pokazuje pukotine u svojim zidovima, pa skrene na to pozornost za dobrobit izraelskih stražara, onda se kaže da on kritizira Gospodnje sluge i njihova uređenja, a time i samog Gospodina, jer je On izabrao takve sluge i postavio ih na odgovorne položaje (Stražarska kula 1924:72, odl. 51). Takvi odgovaraju onima koji u ovim danima "žele" ispitati stvar "kako bi vidjeli jesu li te stvari u skladu s njihovim idejama o tome što bi trebalo biti, koji unose ljudsko rasuđivanje u Gospodnje postupanje...", kaže "Stražarska kula" (1924:28). Za takve se, na drugom mjestu kaže, "da se u istini i na djelu spotiču o Gospodina" (Stražarska kula 1926:295, odl. 40).

Ali dobro! Slijedimo doista ono što je Stražarska kula posljednjih godina tako često preporučivala, naime, da se Gospodnja volja vrši bez ikakvog straha. Nemojmo se bojati pažljivo ispitati to hvaljeno djelo.

Svezak 7 izdan je kako bi udario Jordan i razdvojio mase, zapalio crkvena nebesa, itd. Pitamo: Je li se to dogodilo? Jesu li mase razdvojene? Je li Babilon spaljen? Tražimo izravan odgovor. Odgovor glasi: Ne! Mase i dalje stoje poput falange, babilonsko nebo još nije izgorjelo; očekivane velike stvari su izostale. To su činjenice! Zašto Gospodin, budući da je (kako se tvrdi) On uredio to djelo, nije dopustio da se ostvari ono što je bilo najavljeno? Je li se pokajao? Ili je od samog sebe sakrio znanje o stvarnom tijeku stvari u ovom pitanju pa, zaboravivši na to, napravio takvo uređenje? Nije li izravan odgovor, koji same činjenice daju na sva ova pitanja, zapravo ovaj: "Spomenuti proglasi nisu imali nikakve veze s Gospodnjim djelom!"?

Ista stvar vrijedi i za "Pad Babilona"; očekivani rezultat je izostao. I jedno i drugo trebalo je značiti zatvaranje Crkve. Pitamo, je li bilo tako? Može li se ostvareno djelo, u vezi s najavljenom temom, nazvati "Gospodnjim djelom", kada njegov "božanski" (kako su ga nazvali) obznanjen i prorečen cilj nije postignut? Izravan odgovor, koji daju same činjenice, jest: To nije bilo Njegovo djelo.

"1925!" Kakav je ogroman trošak u vremenu, novcu, papiru, knjigama, predavanjima, kolportaži (čak do granice nametljivosti) itd., iziskivalo to djelo "uređeno od Gospodina", "1925."! Da to nismo vidjeli vlastitim očima, činjenica o ovom gigantskom djelu u vezi s 1925. godinom mogla bi se osporavati i nijekati. Ovdje pitamo s onom neustrašivošću koju preporučuje Stražarska kula:

Je li se 1925. ispunila? Je li postignut proglašeni cilj tog gigantskog djela? Nije li tu bilo razočaranja? Gdje su Drevni dostojnici?

Ne pjevamo li još uvijek: "Oni spavaju u onim zelenim dolinama, kojima su u umoru hodali?"

Je li Malo stado bilo upotpunjeno 1925. godine? Neka nam bude dopušteno i ovdje otvoreno postaviti pitanje: Je li to gigantsko djelo bilo "djelo Gospodnje"? Činjenice i ovdje odgovaraju: Ne! I tako dalje u vezi s mnogim drugim "aktivnostima".

Ovdje također naglašavamo da nam je manje stalo do razotkrivanja neuspjeha djela. Nastojimo samo pokazati da ispitivanje neprestane tvrdnje kako je jedino Društvo obavljalo "Gospodnje djelo" nije samo nikakav grijeh, već sveta dužnost prijatelja, čije ispunjenje donosi istinit, glasno proglašen odgovor u samim činjenicama: Većina velikih aktivnosti koje je Društvo razvilo ne pripada Gospodnjem djelu. Od 100 dijelova tih aktivnosti, kada se činjenice prihvate onakvima kakve jesu, devedeset dijelova se može označiti kao čisto ljudsko i čak nimalo mudro ljudsko djelo. U tom silno hvaljenom "Gospodnjem djelu" ima devedeset posto (ili više, kako neki misle) ljudskih primjesa! Tvrdnja Društva da samo oni vrše Gospodnje djelo, u konačnici je izrazito hvalisava i otkriva katoličke tendencije (Izaija 47:8; usporedi također Otkrivenje 3:17).

Ali to će uvidjeti i razumjeti samo oni koji "od 1918.", pokoravajući se hitnoj zapovijedi "Stražarske kule", pokazuju neustrašivost, te važu i ispituju te bombastične tvrdnje na vagi činjenica. Samo u onoj mjeri u kojoj vršimo Njegovu volju na Njegov istinski utvrđeni način, i samo u onoj mjeri u kojoj se Njegova sveta i posvećujuća istina u tom pogledu uzima u obzir, mi vršimo Gospodnje djelo; a ne drugačije. Vršiti to djelo nije monopol (isključivo pravo) određenog Društva ili organizacije, to je slavna privilegija

sve Božje djece, čak i "onih malenih, beznačajnih, netalesiranih i bijednih" (Efežanima 4:7: "svakome od nas...!"). Gospodin uvijek priznaje naše djelo, ako je ono učinjeno u skladu s Njegovom voljom; razočaranja nikada nisu posljedica takvog vršenja Njegove volje. Ako dođu, trebali bismo biti dovoljno ponizni da ispitamo kotače, poluge, štoviše, sve dijelove "djela", kako bismo vidjeli nismo li uglavnom vršili vlastitu volju. Brat Russell je rekao: "Naše greške... Imali smo pogrešnu misao," i to je bilo pošteno. Kad je 1925. godina prolazila, pred njen kraj u Stražarskoj kuli je bilo objavljeno: "Nemamo što povući u vezi s 1925..." Naravno, tada obilježje poštenja, ispravnosti i, iznad svega, poniznosti, u potpunosti nedostaje. Jao, kad bi barem "vlasti" mogle biti "kao djeca!" Da bi se mogle pokajati!

Ovo "Gospodinovo djelo" koje smo upravo ispitati odnosi se gotovo isključivo na svijet, tj. imalo je posla sa stvarima koje se tiču svijeta općenito. Vrlo smo svjesni da imamo dužnosti i prema svijetu, ali činjenice iz prošle povijesti, kao i velika Riječ Božja, potvrđuju da naši vlastiti interesi počinju patiti od onog trenutka kada od svijeta nastojimo učiniti i postići više nego što je to predviđeno Božanskom voljom. Čim počnemo prenositi obećanja koja pripadaju budućem Milenijskom Kraljevstvu i svijetu općenito u neko ranije vrijeme (sadašnjost), kako bismo radili na takvom novom temelju koji proizlazi iz tog prijenosa, zapravo smo se stavili izvan okvira Gospodinovog djela. Jer to doista nije Njegova volja, a stoga nije ni Njegovo djelo. Nije potreban nikakav novi dokaz za to da je Društvo (Zajednica) — koje tvrdi, kao i svi koji su to propovijedali, da ono jedino vrši Gospodinovo djelo — stupilo na koban put prenošenja obećanja koja sasvim sigurno pripadaju budućnosti u sadašnjost, te da u skladu s tim uređuje svoje djelo; o tome smo već prethodno nešto rekli. Ali na taj način oni ne vrše Njegovo, već samo svoje

djelo. I premda ga oni nazivaju predivnim "Gospodinovim djelom" i tvrde da ga vrše u Njegovo ime (po Njegovom nalogu), to ne čini nikakvu razliku. Matej 7:22, 23 trebao bi nam biti dovoljno upozorenje. Nije nedostajalo "djela" ni u Efezu ni u Laodiceji, no ipak onaj "Amen", čije su oči kao plameni oganj, kaže: "Ovo imam protiv tebe: prvu si svoju ljubav ostavio", i "...izbljuvat ću te iz svojih usta." A riječ "moja djela", izgovorena s naglaskom u Otkrivenju 2:26, zasigurno nam nešto znači. Mi smo u potpunosti za to da se, nakon djela za nas i u nama, evanđelje donese svijetu u skladu s božanskom voljom, te ćemo se i mi truditi to činiti. Ali mi ne radimo u skladu s Gospodinovom voljom kada se služimo senzacionalističkim, kronološkim proglasima, "znakovima" (indikacijama) itd.

No mi znamo, jer i ovdje činjenice govore glasno i jasno, da je od vremena kada se poduzelo preuranjeno djelo za svijet, "djelo u nama" zanemareno. Smatralo se da će "djelo u nama" napredovati kroz vanjske aktivnosti poput kolportiranja itd., te su počeli smatrati ispravnim da bi trebalo "prestati govoriti i sanjariti o razvoju savršenog karaktera". Da, kasnije, kada je mnogim prijateljima Stražarske kule, dakle "uredno organiziranoj" djeci Božjoj, razvoj karaktera i dalje ostao prilično neophodan, drag i vrijedan, oni su otišli čak toliko daleko da su iznijeli krajnje ružnu, izvanredno oštru tvrdnju da je ova prekrasna doktrina (o razvoju karaktera) "Sotonina zamka" i "Sotonina obmana" u koju su upali mnogi nominalni kršćani! (Stražarska kula 1927:199). I sva draga Božja djeca koja još uvijek nalaze zadovoljstvo u intimnom i progresivnom uzrastanju u Krista, slušaju Rutherforda kako sudbeno izjavljuje "... upravo u to vrijeme takvi su dio svijeta i podupiratelji su Đavlove (!) organizacije. Sotona je usmjerio umove milijuna u kanal navodnog 'razvoja karaktera'..." (Stražarska kula 1927:199). A mnogi Istraživači Biblije čak zahvaljuju Gospodinu "koji svime upravlja i

zapovijeda" za takav zao nauk, i na tome što je "Gospodin još uvijek neposredno nadležan, i što on vodi svoje djelo točno po rasporedu" (Stražarska kula 1925:56, odl. 47); zato što "iznosi tako divnu hranu Njegovim Pomazanicima ovoga vremena!" O, kakve li sramote! Vršimo, predragi ljubljani u Kristu, "Gospodinovo djelo" Njemu na slavu. Imajmo najveći strah od toga da nanesimo sramotu Njegovom djelu, Njegovoj stvari i Njegovoj Istini kroz samovoljno djelo! Iznad svega, vršimo "djelo u nama" (Mana, 5. veljače) i "ni u čemu ne dajući nikakve sablazni, da se ne kudi ova služba" (2. Korinćanima 6:3). Odbijmo slijediti lažne učitelje, samovoljne ljude, koje će mnogi slijediti, kao što je Petar prerekao, jer će se zbog njih (njihovih nerazumnih pothvata, koji redovito propadaju) huliti na put Istine (2. Petrova 2:1, 2)! Ako te stvari nismo jasno vidjeli u prošlosti, učinimo to sada, smjesta, i u odlučnom okretanju Gospodinu! Gospodinovo djelo to zahtijeva! "I neka ne klone srce vaše" (Jeremija 51:46)!

ORGANIZACIJA

Kristova crkva je skupina izabrana iz čovječanstva. Gospodin vrši to biranje, a ne neki čovjek ili tijelo ljudi! Ova izabrana crkva pozvana je da postane poput svoje Glave, Isusa Krista, slijedeći ga u žrtvovanju svog života ovdje na zemlji. Mnogo je borbe, sramote i patnje radi Njegovog imena povezano s takvim slijeđenjem Njegovih stopa. Nakon što završi svoju trku (svoj put), i u Božje pravo vrijeme, svi će kršćani (pomazanici) biti promijenjeni u nebesku slavu.

Oni će nedostajati među ljudima (neće ih biti među ljudima) u vremenima restitucije (obnove), kada će svi oni biti s Kristom u slavnim duhovnim tijelima, u nebeskim uvjetima i "kraljevati s Njim tisuću godina".

Ova je crkva posebno Božje djelo tijekom evanđeoskog doba. Ne možemo a da ne citiramo kratke, ali istinite riječi našeg dragog brata Russella, koje su se tolike godine (ali sada više ne!) pojavljivale u svakom broju Stražarske kule:

"Za nas Pismo jasno uči:

"Da je Crkva 'Hram Boga Živoga' — osobit 'Njegov rad' (Njegovo djelo); da je njezina izgradnja u tijeku kroz cijelo evanđeosko doba — još otkako je Krist postao Otkupitelj svijeta i Glavni Ugaoni Kamen svoga Hrama, kroz koji će, kada bude dovršen, Božji blagoslov doći 'svim ljudima', te će oni naći pristup k Njemu (1. Korinćanima 3:16, 17; Efežanima 2:20-22; 1. Mojsijeva 28:14; Galaćanima 3:29).

"Da u međuvremenu napreduje klesanje, oblikovanje i poliranje posvećenih vjernika u Kristovo pomirenje za grijeh; i kada i posljednji od tog 'živog kamenja', 'Izabranog i dragocjenog', bude pripremljen, veliki Majstor Graditelj okupit će ih sve zajedno u prvom Uskrsnuću, a Hram će biti ispunjen Njegovom slavom, i bit će mjesto susreta između Boga i ljudi tijekom cijelog Milenija (Otkrivenje 15:5-8).

"Da Temelj nade, za Crkvu i Svijet, leži u činjenici da je 'Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga čovjeka', 'Otkupninu za sve', i da će biti 'pravo svjetlo koje obasjava svakoga čovjeka koji dolazi na svijet', 'u svoje vrijeme' (Hebrejima 2:9; Ivan 1:9; 1. Timoteju 2:5, 6).

"Da je Nada Crkve u tome da će biti poput svog Gospodina, 'vidjeti Ga onakvim kakav jest', biti 'dionik božanske prirode', i dijeliti Njegovu slavu kao Njegov sunasljednik (1. Ivanova 3:2; Ivan 17:24; Rimljanima 8:17; 2. Petrova 1:4).

"Da je sadašnja misija Crkve usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božjim svjedokom svijetu; i pripremati se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem Dobu (Efežanima 4:12; Matej 24:14; Otkrivenje 1:6; 20:6).

"Da nada za Svijet leži u blagoslovima spoznaje i prilike koju će svima donijeti Kristovo Milenijsko Kraljevstvo — Restituciji (obnovi) svega onoga što je izgubljeno u Adamu, za sve voljne i poslušne, iz ruku njihovog Otkupitelja i Njegove proslavljene Crkve — kada će svi namjerno zli biti uništeni" (Djela 3:19-23; Izaija 35).

Ova Crkva nije ni Katolička, ni Luteranska, ni Baptistička, ni Adventistička, niti bilo koja zajednica vjernika sputana fiksnim vanjskim granicama, vidljivima svakom čovjeku.

Postoji samo "jedna sveta, univerzalna kršćanska crkva, zajedništvo svetih", kako to Luther prikladno kaže. Ova je Crkva nevidljiva, tj. izvana nepoznata; samo Gospodin zna koji su Njegovi. Ona je tek u pripremi, u izgradnji. Ali jednako je tako istina da pojedini članovi gore navedenih crkava mogu pripadati "jednoj crkvi" Božjoj, naime, oni koji ispunjavaju božanski postavljene uvjete. Članovi jedne istinite crkve podložni su izravno svojoj Glavi, Isusu Kristu, i nemaju posrednika. Oslobođeni od jarma grijeha, oni žive u najvećoj zamislivoj slobodi, i upravo u toj slobodi vode svoju borbu protiv grijeha i

svijeta. Oni ne poznaju nikakve okove, koji bi bili samo smetnje. Oni su jednaki među sobom, nitko nema veći autoritet od drugoga. Sav autoritet počiva u rukama njihove Glave. Pobjegavši iz okova ljudskih organizacija, oni ne bi trebali imati nikakvu želju podizati nešto slično onome što su upravo napustili; niti bi trebali željeti da drugi promijene svoj status iz istinski slobodnih kršćana u organizirane kršćane. Galaćanima 5:1 za njih je opomena kojoj se treba pokoravati. Sva uvjerenja da je organizacija nužna, osobito kada se "djelo" povećava, trebala bi biti nedovoljna da ih se pridobije za takve planove. Oni odgovaraju s Galaćanima 5:8.

Ovo je istinita crkva. I takva je oduvijek bila, i zauvijek će biti. To je organizam, a ne organizacija stvorena od čovjeka. U vezi s tim brat Russell piše: "...Njihova (rana crkva) bila je 'dobrovoljna udruga' za uzajamnu pomoć; i ovo je društvo bilo pod zakonima i vladavinom Krista, svoje glave ili priznatog vladajućeg autoriteta. Spona su bile spona ljubavi i zajedničkih interesa. Budući da su svi bili prijavljeni pod vodstvom Isusa, nade i strahovi, radosti i tuge te ciljevi jednoga bili su i oni drugih; i tako su imali daleko savršenije sjedinjenje srca nego što bi se to ikako moglo postići sjedinjenjem na temelju bilo kakvog vjerovanja (kreda) stvorenog od čovjeka. Tako je njihovo jedino sjedinjenje bilo ono u duhu; njihov zakon za vladanje svakim od njih bila je ljubav; i svi, kao cjelina, bili su stavljeni u poslušnost 'zakonu duha' onako kako je to bilo izraženo u životu, postupcima i riječima njihovog Gospodina.

Njihova vladavina bila je volja Onoga koji je rekao: 'Ako me ljubite, zapovijedi ćete moje čuvati'..."

"Kako je jednostavan, lijep i djelotvoran Božji plan 'dobrovoljne udruge' Njegove djece." (Stražarska kula, R1574) Prethodni su citati uzeti iz članka: "Crkva Boga Živoga" koji se prvi put pojavio u Stražarskoj kuli iz rujna 1893., a koji je od velike pomoći za ispravno razumijevanje predmeta koji se razmatra, te zbog njegove izvrsnosti ovdje citiramo još nekoliko dijelova tog članka: "Prva opasnost na koju je apostol upozorio Crkvu bilo je sektaštvo; i očito ga se u to vrijeme barem poslušalo, jer se nije razvila nikakva velika sekta pavlovaca ili apolovaca. Ali, kao i obično, veliki Neprijatelj, spriječen u jednom smjeru, prešao je u suprotnu krajnost i pokušao inzistirati na jedinstvu koje je uvelike drugačije od onoga što su naš Gospodin ili apostoli ikada naučavali. Taj je pokušaj bio usmjeren na to da svaki priznati član Crkve misli potpuno isto o svakom sitnom detalju kršćanskog nauka. Taj se pokušaj na kraju razvio u papinstvo, gdje su o svakom pitanju nauka odlučivali pape i koncili; i svaki čovjek koji je želio da ga se smatra članom crkve bio je prisiljen u potpunosti prihvatiti takve odluke, te izjavljivati da su one njegovo uvjerenje, njegova vjera; dok one ni u kojem smislu nisu bile njegove, osim samim time što ih je usvojio. One su se općenito ili slijepo primale ili licemjerno ispovijedale s mentalnim rezervacijama.

"To nipošto nije bilo jedinstvo na koje je poticao sv. Pavao. On je poticao na jedinstvo srca i uma, a ne na nepromišljeno, bezdušno ili licemjerno ispovijedanje. On je poticao na jedinstvo kakvo prirodno proizlazi iz pravilnog korištenja slobode koju imamo u Kristu — da istražujemo i vjerujemo u Pisma, te da rastemo u milosti i spoznaji, pri čemu je svaki čovjek tako potpuno uvjeren u svom vlastitom umu te čvrsto ukorijenjen i utemeljen u jednoj vjeri, onako kako je iznesena u Pismima... Ta jedna vjera, koje bi se svi trebali držati, bila je vrlo jednostavna; toliko jednostavna da su je svi, i učeni i neuki, mogli usvojiti i shvatiti, i biti 'potpuno uvjereni u svojim vlastitim umovima' u vezi s njom. To nije bila doza neskladnih tajni (misterija), koje su same po sebi nedosljedne i neskladne i s razumom i s Biblijom, a koje bi neznalice trebale progutati s lakovjernošću, a učeni s licemjernim mentalnim rezervacijama; nego je bila toliko jednostavna, jasna i razumna, da bi svaki pošten Kristov sljedbenik mogao biti potpuno uvjeren u vlastitom umu u pogledu njene istinitosti...

"Napor da se prisili sve ljude da razmišljaju isto o svim temama kulminirao je u velikom otpadu i razvoju velikog papinskog sustava; čime se izgubilo 'Evandjelje', ona 'jedna vjera' koju su iznijeli sv. Pavao i drugi apostoli — zakopani pod masom nenadahnutih dekreta papa i koncila. Zajedništvo rane Crkve, utemeljeno na jednostavnom Evandjelju i vezano jedino ljubavlju, ustupilo je mjesto ropstvu Rimske crkve — ropstvu Božje djece, od čije su degradacije mnoštva još uvijek slaba i pate.

"Reformacijski pokret šesnaestog stoljeća došao je kao napor da se ponovno zadobije sloboda savjesti; međutim, zavedeni idejom razrađenog vjerovanja (kreda) na kojem se inzistiralo toliko stoljeća, reformatori i njihovi sljedbenici oblikovali su druge sustave ropstva, vrlo slične papinskom, iako su neznatne izmjene dale slobodu potpunijim idejama o nekim temama. I tako je ostalo sve do danas. Svaki novi reformatorski pokret načinio bi istu grešku pokušavajući učiniti vjerovanje tek toliko širokim da odgovara samo njegovim glavnim pokretačima...

"Neka dragi sveci koji sada koračaju uskim putem, i čija su imena 'zapisana na nebesima' kao probni članovi jedne, istinite Kristove crkve, strpljivo ustraju u obožavanju Boga na način koji drugi nazivaju 'krivovjerjem' (herezom) — pomno proučavajući i vjerujući u sve što je zapisano u nadahnutoj Riječi, bez obzira na to koliko se to može sukobljavati s ljudskim vjerovanjima i mišljenjem takozvanih velikih teologa. Budite dovoljno jednostavni da držite Boga za Njegovu Riječ, ma koliko crkveni monopoli ili savezi nastojali, bilo voljno ili nenamjerno, izvrnuti je u svoju korist. Bježite od svih takozvanih unija (sjedinenja), koje su puko ropstvo. Ono što nam je potrebno jest manje takvih unija, a ne više.

Svaki pojedinac treba osjetiti i prakticirati istu onu slobodu u pogledu nauka kakvu danas zahtijeva svaka sekta..."

Zatim se u istom članku kaže u vezi s organizacijom Crkve: "Međutim, ona (Crkva) još nije dovršena, a stoga ni organizirana. Kada bude organizirana, bit će odjevena moći, i neće biti 'demokracija, nego carstvo; neće biti republika, nego kraljevstvo'. Kao takva ona će doći čovjeku

(svijetu — tijekom Milenija) s božanskim autoritetom (i s moći da podupre taj autoritet). Njezini su službenici (tada će biti) pod prisegom Vječnom Kralju, te trebaju služiti ljudima u Njegovo ime i za Njega." Valja primijetiti da sve ovo točno odgovara nadolazećoj vladavini Crkve, kada će ona 'blagosloviti sve obitelji na zemlji'; no to nikako ne odgovara njezinom sadašnjem stanju ili uvjetima. Ne postoji danas organizacija koja bi bila odjevena takvim božanskim autoritetom da bi mogla zapovjednički vladati nad čovječanstvom. Danas nema organizacije koja to čini; iako smo itekako svjesni da mnoge od njih u teoriji tvrde da bi im to trebalo biti dopušteno; a mnoge bi druge to isto željele.

"Ovo je bila fatalna pogreška u koju je Crkva počela padati u drugom stoljeću; a naponi da se ostvari to lažno shvaćanje kulminirali su u hvalisavom, zapovjedničkom krivotvorenju nadolazećeg kraljevstva unutar papinstva, koje je stoljećima nastojalo dominirati svijetom na temelju navodnog 'božanskog autoriteta'. Ova je ideja u većoj ili manjoj mjeri prožela i zatrovala i ideje cjelokupnog protestantskog 'svećenstva'; koji, oponašajući papinske lažne ideje o Crkvi, također tvrde da je Kristova crkva već sada organizirana, premda znatno manje hvalisavo polažu pravo na 'božanski autoritet' kako bi poučavali ljude i općenito vladali njima, za razliku od papinstva.

"Božja crkva još nije organizirana. Naprotiv, Evanđeosko doba bilo je vrijeme za pozivanje i iskušavanje dobrovoljaca voljnih da se sada žrtvuju i pate sa svojim Gospodinom, i tako se pokažu dostojnima (Otkrivenje 3:4, 5, 21; 2. Timoteju 2:11, 12; Rimljanima 8:17) da budu organizirani kao sunasljednici u njegovom kraljevstvu na kraju Evanđeoskog doba, kada će on 'uspostaviti' ili organizirati svoje kraljevstvo u sili i velikoj slavi, da blagoslovi svijet i vlada njime s 'božanskim autoritetom.' U međuvremenu, ovi neorganizirani, već samo pozvani, koji nastoje učvrstiti svoj poziv i izbor, kako bi zadobili udio u kraljevstvu (2. Petrova 1:10; 2. Korinćanima 5:9) predstavljaju 'dobrovoljnu udrugu vjernika' okupljenih radi uzajamne pomoći u nastojanju da spoznaju i vrše Učiteljevu volju, kako bi bili smatrani dostojnima obećanih časti i slava, a ne da sada vladaju nad ljudima božanskim autoritetom; jer oni još uvijek nemaju takav autoritet.

U ovoj 'dobrovoljnoj udruzi' posvećenih nema imperijalnog autoriteta jednih nad drugima; i nikakvo gospodarenje nad Božjom baštinom ne bi trebalo biti dopušteno; jer je jedan i jedini Gospodin ostavio uputu: 'Vi se ne nazivajte Rabbi; jer jedan je vaš Učitelj, Krist, a svi ste vi braća.' (Matej 23:8) Umjesto ljubazne [odnosno kraljevske] i gospodujuće vladavine koja prevladava u običajima svijeta, Učitelj je svima dao potpuno drugačije i suprotno pravilo..."

Misao brata Russella tada je bila ista kao i naša danas, tj. da je upravo organizacija uvijek porobljavala Crkvu i gušila njezin duhovni život. Prethodno smo izjavili da udruživanje kršćana, članova prave Crkve, nije nastalo posredstvom organizacije, već kroz Božji Duh. Ponavljamo: Bilo je to jedinstvo Duha; ljubav je bila zakon

pojedince, dok su kao cjelina bili pod poslušnošću "zakonu duha". Bili su vođeni voljom Onoga koji je rekao: "Ako me ljubite, zapovijedi ćete moje čuvati." "Veliki ljudski sustavi, zvani crkve, nikada nisu bili više nego samo nominalno Crkva." (Svezak 4, str. 30) Ali jao! Takve i slične savjete, koje su pravi Božji sluge neprestano davali u svim vremenima za duhovnu dobrobit Crkve, uvijek bi progutale uzastopne nove organizacije. Sve dok su ti posebni sluge bili živi, sve je išlo dobro, ali kad su zaspali smrtnim snom, uslijedila bi katastrofa. U našim danima doživljavamo potpuno istu stvar. Ono što je, prema posvećenom razumijevanju većine Božjeg naroda, u danima brata Russella doista bilo nepotrebno i što bi prouzročilo samo nesagledivu štetu — organizacija — sada se smatra toliko nužnim da bi se gotovo činilo kao da su u izgradnji takve organizacije povratili davno izgubljenу istinu! Ono čega su se 1908. bojali kao bauka, sada s nježnošću grle. Kako se vremena mijenjaju! Zato što se smatralo poželjnim osloboditi pravog učitelja i organizatora, našeg Gospodina Isusa Krista, nekih Njegovih zadataka, netko je poželio prisvojiti ono što pripada samo Njemu. Pokazat ćemo i dokazati da je tome tako i da se to ne može poreći, kako bi barem neki od Božje djece, "prisjećajući se prijašnjih dana", mogli ponovno sagledati razornu pošast, duhovni okov zvan "organizacija", kao nešto čega se treba bojati, i kako bi se mogli osloboditi od toga. Svi koji priznaju "tako kaže Gospodin!" će "progledati" i biti oslobođeni; ostali, koji vidljivu organizaciju stavljaju iznad božanskih utvrđenih potreba, ostat će u organizaciji i pretrpjeti gubitak.

Već smo na drugim mjestima rekli da je brat Russell vidio početak pokreta odvrćanja od jednostavne i predivne istine, prema usponu organizacije. Ne znamo je li računao na to da će se to razviti do takvih oblika i razmjera kakve vidimo danas. Kao što je već izneseno, mislio je obuzdati ovu štetnu tendenciju s V.D.M. pitanjima. Sve

uzalud! Čini se da niz ovih izjava pokazuje da je on računao na pobjedu te skrivene struje. Članak koji smo spomenuli, "Opasna vremena", to pokazuje.

Odmah nakon smrti našeg voljenog brata zadržala se ideja da "stolica" na kojoj je tako dugo sjedio brat Russell mora biti i ostati izvorom božanskog svjetla. "Mora!" — to svatko može pročitati u izdanjima STRAŽARSKOJ KULE. Podupirali su se tom mišlju i htjeli njome obvezati Boga. Ne bi li bilo bolje odbaciti takve ljudske zaključke te čekati i obratiti pozornost na Gospodinovo vodstvo (Psalam 123:2)? Ali jednom kada se u mislima Božje djece fiksirala misao da je tu, i samo tu, "stolica", tada je katastrofa mogla gigantski rasti. Ova sudbonosna misao naišla je na plodno tlo, "primila se". Nakon toga stvari su se razvijale same od sebe, i sada, malo više od desetljeća kasnije, to je toliko čvrsto ukorijenjeno da njeni branitelji "čini se gube svu prijašnju snagu kršćanskog karaktera. Postaju nepomirljivi prema istini, tako da ni Pismo, ni razum, ni primjer vjernih nemaju moć da ih obnove." (W.T. R1320 / S.K. R1320) Više se ne kaže: "Tako je pisano" (Luka 24:46), već: "To mora biti istina, jer je tako rekao Gospodin, preko braće koju je on sam postavio na odgovorna mjesta." Možemo li kriviti Katoličku ili bilo koju drugu crkvu što koriste potpuno iste argumente?

U STRAŽARSKOJ KULI od 15. lipnja 1917., u jednom pismu, čitamo: "ako se trebaju iznijeti bilo kakve stvari u vezi Otkrivenja i Ezekijela, itd., ne očekujemo li ih iz pravog izvora, iz Glavnog ureda?..." Dvije godine kasnije, položaj braće koju je postavio "Gospodin" bio je tako čvrsto utvrđen, a organizacija kroz njih tako snažna, da je poduzet hrabar korak naprijed, u kojem se izjavilo da je neprikladno da braća kritiziraju literaturu Društva! Novi predsjednik pita: "Kada Društvo najavi volonterski materijal, ne bi li starješine trebali nabaviti primjerke i

sastati se kako bi odlučili je li on prikladan da ga dijele dotični razredi?" (STRAŽARSKA KULA 1919:230) te odgovara na pitanje negativno s argumentom da odgovornost ne leži na svoj Božjoj djeci, već na Društvu kojem je Gospodin dao određene stvari da učini, a koje sada moraju obaviti njegovi "zakonito" ("od Gospodina") imenovani slugi. Apostol je hvalio Božji narod u Bereji jer su ispitivali njegovu (nadahnuo!) učenje; ova nova "božanska organizacija" ukorava Božju djecu jer žele ispitati njezin (nenadahnuti!) literarni proizvod s obzirom na njegovu usklađenost s Pismom! Svatko tko, usprkos odvrćajućem ukoru, ostane dosljedan i, sjećajući se "tako kaže Gospodin", doista kritički ispituje (uspoređujući s Božjom Riječi, a nije li to jedini ispravan način?), biva brzo osuđen, na način sličan papinskim bulama, kao netko tko odbija "učiniti ovo ili ono što Gospodin obznanjuje kao potrebno za izvršavanje." "Mi razumijemo", nastavlja "STRAŽARSKA KULA", "da sve takve stvari dolaze od protivnika, koji želi ometati djelo" (Njemačka STRAŽARSKA KULA 1922:143). Izuzevši pomisao da uprava u Brooklynu mora biti Božji kanal, takvo opće prihvaćanje i takav arogantan jezik koji dosljedno koriste ti herojski poslovni ljudi bili bi odlučno odbačeni, a tih nekoliko neustrašivih protestanata naizgled mora podleći.

Sve su se čvršće stezali duhovni okovi "jedinog kanala". Želimo ponoviti da mi ne opisujemo ovaj (prema našem viđenju) doista katastrofalan pokret na iskrivljen način. I citati iz STRAŽARSKA KULE itd., nisu unakaženi niti istrgnuti iz svog konteksta, što svatko može provjeriti; sve iznosimo na vidjelo, tako da svatko tko nije opijen tim vinom može vidjeti što se događa.

Nije prošlo dugo dok ideja (isprva oprezno iznesena) da samo Društvo može poučavati, tumačiti itd., nije poprimila čvršći oblik. Ubrzo (do kraja 1922. godine) Društvo je, pod vodstvom

svog predsjednika, bespogovorno izdalo aksiom da je neovisno privatno "tumačenje" (koje je brat Russell na temelju Pisma iznio kao naš glavni zadatak) od Sotone!! Novo svjetlo može proizaći samo iz "pravog izvora", preko "zakonito" imenovanih Gospodinovih slugu, tj., naravno, preko Društva. Predsjednik je napisao u službenom glasilu: "Neka nitko ne laska samome sebi vjerujući da ga je Gospodin posebno ovlastio da osigurava hranu za kućanstvo vjere tumačeći Pisma; jer Pisma nisu za privatno tumačenje. Gospodin otkriva svoju Riječ putem svog imenovanog sredstva."

I dalje, pod naslovom "Privatno tumačenje", on kaže: "Sotona sada mora pokušati neku drugu metodu obmane. Jedna od tih metoda je da se u umove nekih koji su povjerovali u Gospodina ubaci misao da hrana koju Gospodin stavlja na stol preko svog izabranog upravitelja nije odgovarajuća hrana. Sotona je naveo neke da vjeruju kako je njima povjerena privilegija privatnog tumačenja Pisma..."

I nadalje: "Imajte na umu, dakle, da ove istine (tj. one od predsjednika) nisu iznesene privatnim tumačenjem, već da je to učinio sam Gospodin, djelujući preko svog propisno imenovanog načina. Neka, dakle, svi oni koji inzistiraju na privatnom tumačenju dokažu da su zauzimali ili sada zauzimaju poseban položaj Gospodinovih slugu za tumačenje njegove Riječi; a ako u tom dokazivanju ne uspiju, neka šute" (STRAŽARSKA KULA 1922:372-376).

Vrlo odlučno, zar ne? Donijeti "dokaz", kaže on, i tada se, naravno, mora pojaviti pitanje nadležnosti. Kome se treba podnijeti taj dokaz? Društvo bi sigurno odgovorilo: "Nama, božanski postavljenom putu." Što je ono brat Russell rekao 1889. godine? Uputili bismo čitatelja na stranicu 73 ("Probudite se protestanti!") ovoga djela. A onda je samo po sebi razumljivo da predsjednik zaključuje svoj članak "Pripreme za Njegove

vlastite", sudskim opaskama, da je okretanje od ovog stola (tj. od Društva) sebična nezahvalnost, da je privatno tumačenje (on govori o samoproglášenim tumačima i učiteljima) Božje riječi drskost; on upozorava na "opasnost traženja bilo kojeg drugog puta." Sve ovo dobiva na važnosti kada shvatimo što Društvo misli pod takvim izrazima.

Sa sve većim samopouzdanjem organizacija je podizala svoju glavu. Razlika između svećenstva i laika (iako se, naravno, poricala) postajala je sve snažnije izražena. "Uprava" djela poistovjetila se s Gospodinom i neprestano govorila o podložnosti Gospodinovim zapovijedima, pri čemu se, naravno, mislilo na njezine zapovijedi. U članku "Odanost kao ispit" (STRAŽARSKA KULA 1923:67) stvar je postavljena ovako: netko može biti odan Gospodinu samo ako je odan braći koju je On postavio. "Biti odan Njemu znači da srcem moramo biti u skladu s Njegovim uređenjem", a što je to "Njegovo uređenje", to se zatim razlaže. Polazeći od pretpostavke da je brat Russell bio vjerni i razboriti sluga (7) i opisujući posljedice, to jest da je Društvo bilo božanski određeno da ga naslijedi u djelu, članak neprestano govori o poslušnosti aranžmanima Društva, pod čime oni, naravno, podrazumijevaju da se to shvati kao predstavljanje Gospodina. Čitamo: "Poniznost znači podložnost, podložnost znači slušati; slušati znači obavljati Gospodinovu službu na njegov određeni način" (STRAŽARSKA KULA 1923:67, odl. 34). A u 19. odlomku istog članka:

"Svako mrmljanje protiv Gospodinovog načina činjenja neke stvari jest mrmljanje protiv Gospodina." (Vidi također STRAŽARSKA KULA 1926:359; 1927:40).

Djelo koje je "Gospodin odredio" mora biti učinjeno, "...tada bi propust ili odbijanje da se to učini isključilo nekoga iz toga da bude dio

kraljevske loze." (STRAŽARSKA KULA 1924:5) Primjećujemo napredak! To je praktički izopćenje, baš kao i u Katoličkoj crkvi.

Ta je tvrdnja tamo označena kao "čvrsto utvrđena činjenica", "neosporiva", "konačno riješena", a zatim se kaže da je "služba tog 'vjernog i razboritog sluga', stoga, dio uređenog načina na koji Gospodin obavlja svoje djelo tijekom svoje druge prisutnosti." Oni koji nisu mogli priznati brata Russella kao vjernog i razboritog slugu označeni su kao oni koji su "napravili budale od sebe." (STRAŽARSKA KULA 1923:260) Ali sada je brat Russell odbačen kao taj sluga! A što je sada s tom pretpostavkom?

Sâm brat Russell bio je mišljenja da je on (osobno) bio taj vjerni i razboriti sluga iz Mateja 24:25; u svakom slučaju, nije se protivio takvoj pretpostavci. I u Svesku 4, na stranici 613, spominjući ovu pretpostavku skromnim riječima, on sasvim jasno i razgovijetno kaže da je taj "sluga" doista sluga, poslužitelj, a ne gospodar; da bi dao Kristu puno priznanje koje Mu pripada, da nije bio ni nadahnut ni nepogrešiv, već prilično ponizan i nenametljiv, revan samo za čast svog Gospodina. "On Istinu neće smatrati ni svojim duhovnim ni materijalnim vlasništvom." Sadašnji sluga je gospodar, o kojem svi moraju ovisiti; (kasnije je brat Russell uzvišen kao "vladar" u STRAŽARSKOJ KULI od 1. ožujka 1923., odl. 36, 48), on danas posjeduje "tvornicu kruha" iz koje svi moraju nabavljati svoj kruh ako ne žele da ih se naziva: "repom Sotonine organizacije", "jarcima", itd.

Nekada je bila "čvrsto utvrđena činjenica", "konačno riješeno" (vidi prethodno navedeno i STRAŽARSKA KULA R6181 206181 & STRAŽARSKA KULA 1920:101; 1922:131; 1923:360) da je brat Russell bio taj sluga, a sada je to "neodoljiv zaključak", da se pitanje u vezi s tim slugom nije moglo razumjeti prije 1918. te da brat Russell nije bio taj sluga.

Sada se kaže da su "neki" iznijeli tvrdnju da je brat Russell bio taj sluga! (STRAŽARSKA KULA 1927:51, itd.). Vjerovanje da je brat Russell bio vjerni i razboriti sluga dugo je vremena predstavljalo temelj za mnoge tvrdnje, posebno u vezi s hvaljenom organizacijom. A sada? Temelj je srušen? A s njim i mnogi zaključci, doktrine itd. podignute na njemu? Jesu li ove doktrine bez temelja? Ali danas znamo da temelji i doktrine često vrijede samo nekoliko tjedana.

S vremenom su svi koji su na bilo koji način stajali na putu novom pokretu, a koji je neprestano slijedio svoj smjer, bili prosijani kao "bezakonici" — uprava je bila na vrhuncu svojih nastojanja. Prosijavalo se sve dok nisu ostali samo željeni ljudi. A onda: odanost prema njima, podložnost njima. Sada se podrazumijeva pravilo da se odanost Gospodinu izražava u odanosti prema braći.

Jedan vrlo revni branitelj ove prežvakane zablude, upravitelj "djela" u jednoj europskoj zemlji, postavlja strastveno pitanje prijateljima koji su možda još uvijek neodlučni: "Jesmo li spremni da naša poslušnost bude ispitana tako što ćemo iskoristiti svaku priliku kako bismo dokazali svoju privrženost braći?" (Njemačka STRAŽARSKA KULA 1924:157) Što se misli pod dokazom privrženosti vidimo u STRAŽARSKOJ KULI 1927:238, gdje se između ostalog doslovno kaže: "...Siguran sam da vas je Gospodin postavio na položaj koji zauimate...

Dragi brate, nemoj me sada pogrešno shvatiti kad pišem to što pišem. Vaša narav i narav našeg dragog brata Russella različite su kao dan i noć...

Ali vi, brate Rutherford, imate narav koja se ne može mjeriti s naravi brata Russella. Čak je i vaš izgled drugačiji. To nije vaša greška. To je bio vaš rođendanski dar i niste ga mogli odbiti. Ne biste mogli biti poput brata Russella čak ni da ste

pokušali. Priroda je odlučila drugačije. ... Ipak, unatoč svemu tome, vi ste bili odani i privrženi dragom Gospodinu i njegovom poslanju kako je zapisano u Izaiji 61:1-3."

Pisac ne nalazi dovoljno riječi hvale kojima bi uzveličao sadašnjeg predsjednika, a predsjednik to rado sluša, inače se takva pisma ne bi tiskala u "STRAŽARSKOJ KULI" (vidi također STRAŽARSKU KULU 1927:95: "...i naša nepokolebljiva odanost vama..." [tj. predsjedniku!]). To je ona "odanost prema braći" o kojoj se naučava. Pismo to naziva "iskazivanjem poštovanja prema osobama radi vlastite koristi" (Juda 16). Obožavanje među nominalnim Istraživačima Biblije prilično je rašireno. Ono nije usmjereno samo prema predsjedniku, već i prema tiskarama, radijskim postajama, automobilima i drugim vidljivim stvarima, a da i ne spominjemo "novo svjetlo". (Vidi, na primjer, STRAŽARSKU KULU 1926:175; pisma) Našem Gospodinu i Spasitelju divi se manje. Kada se u spomenutom pismu razlika između brata Russella i brata Rutherforda uspoređuje s danom i noći, onda se pod "danom", naravno, misli na brata Rutherforda. Tko je onda "noć"? Oh, dragi brate Russell, što se to sada misli o tebi? "Ali vi, brate Rutherford..." Zar takva "klanjanja" pred predsjednikom nisu sračunata na to da uzvise njegovu moć i veličaju njegovu umišljenost? Zauzvrat on dijeli počasti na raznim stranama.

Vidi na primjer STRAŽARSKU KULU 1922:390, gdje neki posebno revni razredi primaju počasne spomene. Ali jao onima koji se okrenu od djela! Čak su i braća koja ne daju brzo svoju financijsku potporu za velike građevinske planove Društva strogo ukorena (STRAŽARSKA KULA 1926:359).

Da, svaka kritika "djela" koje čine "redovito imenovani" Gospodinovi sluge smatra se velikim grijehom. Na zastrašujući način se argumentira: "Ako kritiziramo Gospodinove sluge, mi

kritiziramo samoga Gospodina zato što je odabrao i koristi takve slugu. Ako se ne možemo slagati sa slugama koje on želi koristiti, neće proći dugo kada se nećemo moći slagati ni sa samim Gospodinom" (STRAŽARSKA KULA 1924:72, odl. 51).

Takve kritičke ispitivače (Bog ih blagoslovio!) duboko uvrijeđena "STRAŽARSKA KULA" smatra buntovnicima, mrmljačima koji neće stići do Kanaana. Čitamo: "Izrael kod Kadeša, time što je želio da im se izviđa zemlja, i time što je odbio slijediti svjetlo, odgovara onima koji u ovim danima, kada je Gospodin tako jasno pokazao svoj naum, žele 'ispitati stvar' kako bi vidjeli jesu li stvari u skladu s onim kakve bi prema nekim idejama trebale biti, onima koji se oslanjaju na razum prilikom procjenjivanja Gospodinovog postupanja. Gospodin uvijek ispravno vodi svoj narod; i ako je on pokazao da vodi, rasuđivanje je neprimjereno. Oni koji su u ovim danima njegove prisutnosti zanemarili jasan dokaz da Gospodin vodi svoj narod, i koji su zbog vlastite sigurnosti sjeli kako bi propitali, obično su sjedili sve dok pohod nije prošao pored njih; i ostavljeni su u svojoj sumnji" (STRAŽARSKA KULA 1924:28, odl. 13).

A na drugom mjestu: "Oni su postali otvoreni protivnici Društva i njegovog ("njegovog" je ispravno!) djela..."

Zatim se "smrskavanje u prah" takvih protivnika, prema Mateju 21:44, opisuje na ovaj način: "... njihovu je sudbinu izrekao Gospodin Isus: bit će smrskani u prah" (STRAŽARSKA KULA 1926:327, odl. 32).

Ako prijatelji zbog svih ovih obećanja postanu promišljeni, oni ne prezaju od iskričljavanja Pisma, jamčeći onima koji "hrabro napreduju" najsigurnije nagrade, a drugima najsigurniju kaznu. "...i njegovo djelo na Njegov određeni način" (izraz koji se neprestano ponavlja) kažu da

predstavlja primanje ogrtača hvale prema Izaiji 61:3. (STRAŽARSKA KULA 1925:7, odl. 47.) Svatko tko nanese ozljedu kolporterima itd. Društva snosit će kaznu iz Mateja 25:46! Jer "Temelj izrečene presude je stav ljudi prema njegovim vjesnicima" u ovom životu, rečeno je u STRAŽARSKOJ KULI 1924:381, odl. 10. To znači: "Nemojte im oprostiti ako nas povrijede." Sada je još samo potrebno da Društvo tu praksu provede u djelo (usp. STRAŽARSKA KULA 15. listopada 1923., odl. 6, 30) kao što je to učinila i prva "jedina" [organizacija]. Grubo postupanje prema svima i svemu što se protivi Društvu, njegova odmazda "na licu mjesta", nedvojbeno je već odavno upala u oči pažljivim čitateljima "STRAŽARSKA KULE". Popustljivost prema drugima, opraštanje, spremnost na podnošenje nepravde, uvrede i patnje, potpuno su strani upravi. A kako bi i moglo biti drugačije kod Sudaca i Gospodara! Preporučujemo dragim prijateljima da ponovno pročitaju STRAŽARSKU KULU 1926:356-359. Kako se tamo sudski postup sa (svjetovnim) novinskim urednicima koji nisu bili susretljivi prema Društvu. Čak se jasno može vidjeti i nastojanje da se kod ljudi stvore predrasude prema tim novinama. Je li to kršćanski? Je li to ljubav prema neukima? Usput rečeno, snažno sumnjamo u tvrdnju (str. 357) da je "Jedna od tih novina na koljenima molila za posao."

Malodušni, sumnjičavi i kolebljivi bili su zaodjenuti haljinom pravednosti opisanom u Izaiji 61:10, kako bi se osjećali počašćenima i ostali lojalni "djelu". U članku "Haljina pravednosti" u raznim se fazama tvrdi da je put Društva Gospodinov put i da Gospodin sve vodi i usmjerava. Oni koji su hodali tim putem imali su Gospodinovo odobravanje i tako su bili zaodjenuti haljinom pravednosti; oni drugi (protestanti) nisu imali Gospodinovo odobrenje i bili su bezakonici koji moraju odstupati od Njega (Matej 7:22, 23). Čitamo: "Ne bismo li ovo trebali razumjeti tako da

će mnogi tvrditi kako zastupaju Gospodina, a koji su jasno zanemarili Njegove zapovijedi da obavljaju Njegovo djelo na Njegov način, te ih On stoga neće priznati? Takvi bi se predstavili za svadbu, a budući da nisu obavili djelo na Njemu prihvatljiv način, ne bi stoga imali na sebi svadbeno ruho. Gospodin ima svoj vlastiti način obavljanja svog djela pripreme za svadbu, i za one koji ustraju u tome da obavljaju djelo u Njegovo ime, ali na svoj vlastiti sebičan način, ne bismo očekivali da imaju Njegovo odobrenje."

A onda se sasvim iskreno navodi: "Možda ima onih koji su posvećeni Gospodinu, koji imaju spoznaju Sadašnje istine i koji čitaju Stražarsku kulu, ali se ne slažu s onim što ona sadrži. S takvima se ne prepiremo. Možda ima onih koji tvrde da ljube Gospodina, ali koji ne vjeruju da Društvo obavlja Gospodinovo djelo i koji se protive Društvu i onima koji u njemu zajedno surađuju..."

Neka svatko prosudi za sebe postoji li na zemlji ijedno drugo tijelo kršćana, osim onih iz Međunarodnog udruženja Istraživača Biblije i Biblijskog i traktatnog društva Stražarska kula, koje hrabro objavljuje poruku Gospodinovog kraljevstva i pokušava poslušati Njegove zapovijedi noseći ovu poruku u sve dijelove zemlje" (Stražarska kula iz 1925., str. 40-41, odl. 64, 68, 69).

Sada Istraživači Biblije imaju sve: bijele konje, sudsko prijestolje, Gospodinovu radost, vlast, a također i haljinu! Ali kako oni nose tu haljinu? Neki je uopće ne nose! Naravno, to je samo haljina koju je proizvelo Društvo. (Haljina bez karaktera!) To je također samo zasiguranje koje daje Društvo "da Gospodin i dalje ima izravan nadzor, te da On nastavlja svoje djelo..." (Stražarska kula iz 1925., str. 56, odl. 47). No, nekima koji ljube Gospodina više od organizacija

polako sviće spoznaja da u mnoštvu tih tvrdnji i zasiguranja ima više umišljenosti i taštine nego istine.

Takvi ne dopuštaju da ih se zastraši tvrdnjama kao što su: "... Interesi kraljevstva sada leže ujedinjeni u Božjoj organizaciji i u lojalnosti prema njoj leži ispit." Ili: "I sada, na kraju evanđeoskog doba, vrši se ispitivanje u testiranju lojalnosti prema Božjoj organizaciji" (Njemačka Stražarska kula iz 1925., str. 204). Oni hodaju "neorganizirano" stazom kojom "Njegove svete noge nekoć stupahu". Neka Bog blagoslovi njih i njihovu lojalnost prema Njemu i Njegovoj istini! Lojalnost prema Njemu! Kako jasno, jednostavno, očito i razumljivo! Zašto govoriti s takvom "lažljivom prijevarnošću": lojalnost prema Njegovoj organizaciji? Zašto? Zašto? Zato što je organizacija mističnija?

Brat Russell ispravno je označio hvalisanje nasljeđivanjem i autoritetom u pitanjima vjere kao drskost. On brani (sada osuđeno) "osobno" tumačenje sljedećim oštrim riječima: "A pravu na osobnu prosudbu — onom samom temeljnom načelu prosvjeda protiv papinstva, koje je dovelo do Velike reformacije — danas se gotovo jednako grčevito protive protestanti kao i papisti. Ipak, protestanti su potpuno svjesni da je upravo u primjeni prava na osobnu prosudbu reformacija započeta i nakratko unaprijeđena, iako je kasnije drska dominacija priznatih vođa usporila kotače napretka, te ih otada drži strogo unutar tradicionalnih granica i zabranjuje svima koji neustrašivo iskorače izvan njih." (Svezak 4, str. 33, 34).

"Jeste li razumjeli sve ovo?" upitao je Isus jednom svoje učenike, pa i mi postavljamo to pitanje. Nadamo se da se razumije što Društvo misli sa svim ovim stvarima koje smo citirali, i što mi sami mislimo u našim komentarima na to. Što je "Gospodinovo djelo" i "Njegova organizacija", razumjet će svaki od dragih čitatelja. No budući da

ono što oko vidi ostavlja dublji dojam, ovdje predstavljamo slikovni prikaz ove organizacije koji nam je samo Društvo (njemačka podružnica) poslalo uz riječi pohvale. U okružnom pismu "svim voditeljima žetvenog djela u Njemačkoj" od 14. listopada 1923., iz kojeg ćemo navesti nekoliko citata, nalazi se grafički prikaz koji je "jedna draga eklezija u središnjoj Njemačkoj" poslala Biblijskoj kući kao ilustraciju "Gospodinovog djela", a koji je Biblijska kuća odaslala s očitim zadovoljstvom i radošću. Mi ga ovdje prenosimo. Ali radi objašnjenja moramo nešto reći unaprijed.

Nove metode i učenja Društva nisu priznavali svi; tu i tamo očitovalo se protivljenje. To je, naravno, predstavljalo veliku muku Društvu, koje je radilo na dalekosežnom planu centralizacije, kao u drugim crkvenim sustavima, oponašajući osobito katolički sustav koji svu moć i autoritet crkve drži u svojim rukama. Što se tiče oblikovanja prave organizacije, Društvo izričito spominje da Sotona(!) čak ubacuje pitanja o nadležnosti, tako što se braća pitaju (mi kažemo: s pravom!): "Jesam li nadležan činiti ovo ili ono, itd.?" (Stražarska kula iz 1922., str. 131). Kako bi se otklonile te sumnje, koje su bile vrlo štetne za svjetske planove Društva, stvoreno je nešto sasvim novo. Biblijske službe, koje su bile sasvim dovoljne za božansko uređenje, nisu bile dovoljne za nove planove, te su stoga poduzeti koraci da se ponovno zapali "tuđa vatra", odnosno uvedene su strane službe. Kao što je prikazano na poučnoj skici, postoji nekoliko posrednika između Krista i čovječanstva: predsjednik, Biblijska kuća, voditelji razreda, itd. Dobro znamo da Pisma imenuju starješine, evanđeliste, apostole, kao slugu u ekleziji, ali voditelji razreda...? oblasni voditelji...?

Uzmite konkordanciju i potražite ove službe. Nećete ih naći. Ali "oblasni voditelji" nalaze se u Katoličkoj crkvi pod drugim imenom. Kako

neobično! Dvojnik? Slika one prve "i jedine"? Sve to dobiva iznimnu važnost kada primijetimo da voditelj razreda, na primjer, nije podložan ekleziji, nego je "službeni zastupnik Društva", dakle, kontrolni autoritet. Samo Društvo naziva ga izravnim odgovornim zastupnikom Društva u razredu. Neka samo Društvo progovori:

"Sve jasnije vidimo da je Gospodinovo djelo jedna cjelina i da je vođeno jedinstvenim načelima, te zasigurno nijedan od razreda ne bi želio biti nađen neaktivnim u bilo kojem dijelu djela. Gospodinovo djelo, kako ga obavljaju dragi razredi u Americi, stoga je već duže vrijeme opsežno organizirano od strane Društva, i hitan je savjet našeg dragog brata Rutherforda (to je taj 'Gospodin' koji sve uređuje!) da se organizacija poveća i ojača i u ovoj zemlji, kako bismo djelo objavljivanja Sadašnje istine obavljali kao ujedinjena vojska Gospodinovih ratnika; jer razumijemo da je aktivno sudjelovanje u žetvenom djelu na neki način apsolutna nužnost za svako novo stvorenje. Društvo namjerava u svakom razredu imenovati po jednog brata za svog službenog zastupnika; u Americi su braća te zastupnike nazivala 'voditeljima razreda'... za Njemačku bismo možda odabrali naziv 'upravitelj žetvenog djela'. Srdačno molimo drage razrede da u pisanom obliku predlože imena trojice revne braće iz svoje sredine, ljudi potpuno utemeljenih u Sadašnjoj istini, koji lojalno stoje uz Gospodinovo djelo i Istinu! Od ove trojice braće Društvo će imenovati jednog kao upravitelja djela... Drugi od te trojice braće bit će od pomoći Društvu kao skrbnik za knjige, tj. čuvar zalihe knjiga, a treći će, kao blagajnik, pomagati upravitelju žetvenog djela. Zatim će procedura Društva biti da prepisku, što se tiče stvarnog jedinstvenog žetvenog djela, šalje bratu imenovanom za upravitelja, nadalje, literatura bi bila pod njegovim nadzorom, a taj bi brat, kao zastupnik Društva među vama, bio izravno odgovoran... Gospodinovo djelo svakodnevno raste, ali i protivljenje njemu, pa se neki, a da to i ne primijete, daju uvući na neprijateljsku stranu djela; oni se protive Gospodinovom djelu i odbijaju činiti ovo ili ono, što god Gospodin (vidi gore!) objavi kao potrebno za njegovo obavljanje."

"Razumijemo da sve takve stvari dolaze od protivnika, koji želi ometati djelo; stoga je naša zadaća da prema neprijatelju napredujemo ujedinjeni, ruku pod ruku, rame uz rame, a to se najbolje može učiniti, kao što pokazuje iskustvo braće tamo, na gore prikazan način. Zato je savjet našeg dragog brata Rutherforda da dragi razredi u Njemačkoj učine isto što je brže moguće. Na taj će način svaki razred imati u svojoj sredini kompetentnog zastupnika Društva, koji će u svakom trenutku biti obaviješten o svim važnim pitanjima koja se tiču djela... Na taj će način pitanja nadležnosti i nesigurnosti u potpunosti prestati, te će iz ruku protivnika biti uzeto još jedno oružje za ometanje djela" (Njemačka Stražarska kula iz 1922., str. 143).

A u njemačkoj Stražarskoj kuli iz 1923., str. 239, čitamo: "Prirodno je da ovog zastupnika Biblijske kuće treba izabrati sama Biblijska kuća, a ne, kao što se često pogrešno pretpostavlja, razredi. Razredi reguliraju svoje vlastite poslove u koje se Biblijska kuća ne miješa." (Je li to doista tako? A zašto se onda Društvo putem svojih zastupnika miješa u poslove razreda i unosi u njih razdor?) Sažimajući to, zatim se navodi: "Razred samo predlaže, a Biblijska kuća bira. Voditelj razreda ostaje u toj službi onoliko dugo koliko to Biblijska kuća želi."

Voditelj razreda, stoga, predstavlja kontrolni autoritet između razreda i Društva, ovisan o ovom potonjem, i njegov je povjerljivi nadzornik. "Bilteni" i pisma s uputama pletu tajne niti. Voditelj razreda ima puno povjerenje Društva. On je praktički stvarni autoritet u razredu i uživa prednost pred starješinama. Da, Društvo često prema starješinama postupa s određenom sumnjom, kao što Stražarska kula pokazuje na mnogim mjestima. (Na primjer Stražarska kula iz 1926., str. 158; 1927., str. 216-217). U njenim su

očima upravo oni kritičari i cjepidlake; u jednom od citiranih odlomaka nazivaju se "sanjarima" (zato što se čvrsto drže Sadašnje istine!). No, dragi starješine, vi koji branite Sadašnju istinu — nastavite tako; ne dajte se od nje odvratiti. Budite jaki i hrabri; jer Jehova, naš Bog, s vama je (Jošua 1:9).

Pitamo se: Koje su od službi u organizaciji prikazanoj na crtežu biblijske?

Zašto su sve biblijske službe, poput starješina itd., izostavljene? Zašto? Ne bi li apostoli trebali doći prvi nakon Isusa Krista, i ne bi li oni, kao i druge službe, trebali biti prikazani kao povezani s Isusom Kristom?

Ali kako je neobično da predsjednik na crtežu nije prikazan kao povezan s Isusom Kristom, dok je sve ostalo prikazano kao međusobno povezano! A jadni razred! Stisnut i uklješten između nebiblijskih službi, i još jedne koja tek treba biti imenovana, on vene. Zašto on nije prikazan kao povezan s tim nebiblijskim službenim položajima? Uistinu, ovdje su (nevoljko!) zabilježene neke stvarne činjenice! Ne moramo li glasno pjevati u uši svima iskrenima među Božjim narodom: "Malo stado! Oslobodi se svega što bi priječilo pobjedu! Budi lojalno u bitkama svog Kralja!" Iz gore spomenutog biltena ovdje citiramo sljedeće:

"Nedavno su se umnožili slučajevi u kojima bi, na poticaj jednog ili nekolicine braće, pojedini razredi sazvali sastanak voditelja razreda jedne pokrajine, takozvane 'oblasne sastanke'. Vjerujući da će takvih slučajeva biti malo, do sada nismo smatrali potrebnim zauzeti poseban stav o tom pitanju. No, budući da su i drugi to nedavno kopirali u određenim mjestima, želimo rasvijetliti ispravnu (!) organizacijsku stranu ovog pitanja i srdačno molimo da se sazivanje takvih oblasnih sastanaka u budućnosti niti poduzima niti podržava, iz sljedećih razloga:

Gospodinovo djelo ima organizaciju koja je nastala pod Gospodinovom providnošću i vodstvom. Svi detalji ove organizacije uređeni su na takav način da se do svakog pojedinog mjesta i svakog pojedinog voditelja razreda može doprijeti iz središnje točke 'bez posrednika', što bi samo značilo odgodu. Uvođenje određenih posredničkih postaja, kao što nam je već predloženo — 'oblasni nadzornik' i 'oblasni sastanci' — značilo bi nepotrebno kompliciranje aparata, a iskustvo naše drage braće u Americi pokazalo je da općenito nema povoda niti svrhe za guranje takvih dijelova u organizaciju. Bude li neophodan sastanak voditelja razreda bilo koje pokrajine ili oblasti u zemlji radi rasprave o pitanjima granica i drugim stvarima koje se odnose na djelo u tom dijelu, nijedan brat ni u jednom razredu ne bi smio 'uzeti sebi slobodu' da sazove takav sastanak, osim ako ga Gospodin za to ne ovlasti (ali oni misle na Društvo, kao što se vidi u sljedećoj rečenici), već bismo srdačno zamolili da se s takvim željama obratite upravi djela, pa bi tada na upravi bilo da sazove takav sastanak.

Veliki neprijatelj djela neprestano na bilo koji način pokušava narušiti jedinstvo i red Gospodinovog djela, a Gospodin nam dopušta da u mnogim stvarima razaberemo ciljeve i namjere neprijatelja već u samim njihovim začecima (a Bog nije unaprijed znao za Adamov pad?) te kada nam Gospodin daje takvu sposobnost razlučivanja, naša je dužnost spriječiti neprijateljeve napore. U gore navedenom postupku, gdje pojedina braća, koja od uprave nisu bila ovlaštena za to, sazivaju oblasne sastanke, a što su drugi sve više kopirali, vidimo takvu opasnost koju je izazvao protivnik, s ciljem organiziranja malih, zasebnih djela unutar Gospodinovog djela. Pružimo, draga braćo, otpor ovom lukavom pokušaju protivnika! Uprava djela uvijek je voljna i spremna posvetiti dužnu pažnju svakom zahtjevu koji joj pristigne u vezi s takvim raspravama između voditelja razreda u određenim

dijelovima zemlje, te sazvati takve sastanke ako je vidljiva njihova nužnost i prikladnost. (Zar tada ne postoji opasnost od protivnika?) Stoga srdačno molimo da odustanete od sazivanja takvih takozvanih oblasnih sastanaka i prisustvovanja istima, osim ako te sastanke ne sazove uprava djela. Jedan dragi razred u središnjoj Njemačkoj nedavno nam je poslao ovu skicu kako bi označio Gospodinovo djelo, i smatramo da ona sadrži sve što je potrebno. Regionalni (oblasni) voditelji tamo označeni jesu braća koju je voditelj razreda ovlastio za rad u nekoj regiji (oblasti) u tom gradu. Gospodin je svakako, u Svojoj mudrosti, mogao drugačije organizirati Svoje djelo da je to želio. No, budući da ga je uredio ovako kako jest, sigurno nitko ne bi želio dodati mu dio koji On nije u njega stavio..."

Obratite pažnju na riječi: "ispravna" strana! Obratite pažnju da se kaže: "Gospodinovo djelo ima organizaciju koja je nastala pod Gospodinovim... vodstvom", a zatim se traži da se s takvim željama obratite upravi djela (jer čak ni razred ne bi smio "uzeti sebi slobodu"). Gospodin i uprava Stražarske kule su, dakle, ujedinjeni. Na taj način, ako Društvo tako nastavi, tek će se naići na pitanje "nepogrešivosti".

O, ta organizacija, taj stroj za otimanje slobode Božjem narodu! U danima brata Russella prijatelji su znali nešto o slavnoj slobodi Božje djece, ali to je sada nestalo.

Kakva su bila shvaćanja brata Russella o toj slobodi, prikazano je u njegovom izlaganju u Stražarskoj kuli od 1. prosinca 1905. (W.T. R3673 203673) gdje on osobno prihvaćanje Krista kao Otkupitelja i potpuno posvećenje označava kao jedini i posve dovoljan temelj kršćanskog zajedništva. Kasnije (Stražarska kula iz 1913., 15. studenog) napisao je: "Svaka skupina Gospodinovog posvećenog naroda potpuno je slobodna i trebala bi imati vlastitu vjeru u Bibliju i

sve dragocjene istine Biblije. Nijedna skupština i nijedan pojedinac ne mogu biti ispravno vezani zavjetima drugih skupština ili drugih pojedinaca.

...Oni nisu ni pod čijom upravom, ili vlašću, osim pod biblijskim episkopatom — apostolskim učenjima. Što se tiče starješina i đakona svake skupštine, njih treba izabrati skupština iz vlastitih redova, u skladu s uputama iz Biblije. Nijedna zemaljska sila nema pravo posredovati između uputa božanski postavljenih dvanaest apostola i skupina Gospodinovog naroda koje se odlučuju okupljati u skladu s apostolskim uputama" (W.T. R5347 205347).

A kako je danas? Dragim je prijateljima oduzeta sva sloboda kretanja i djelovanja. Na vapaje za slobodom Društvo odgovara ovako: "Neki su dopustili da budu zavedeni na stranputicu pod izlikom slobode. To je bio Sotonin vlastiti vapaj. Bez sumnje, on je bio prvi koji je zazivao slobodu" (Stražarska kula iz 1922., str. 279).

Neka se uzme u obzir: Sloboda u Kristu je najuža zajednica s Bogom, to je sloboda od svakog tijela, pa stoga i od ljudskog autoriteta. Krist oslobađa ono što je svezano — a Sotona nastoji svezati ono što je slobodno. A sada se kaže da je sloboda Sotonin vlastiti vapaj! Istina, Sotona je bio lažac od početka. On je kao slobodu prikazivao ono što je u stvarnosti ropstvo — i obrnuto.

Kako postupa Društvo Stražarske kule? Riječima koje sadrže sve stupnjeve, od onih najprofinjenijih do najgrubljih, oni guše svaki pomak prema slobodi od strane braće i razreda. Čak se ni jednodnevne konvencije ne smiju organizirati bez njihovog pristanka, kako prave "velike" konvencije ne bi posljedično patile u broju prisutnih posjetitelja "i njenom učinku na javnost". (Njemačka Stražarska kula iz 1925., str. 114; 1922., str. 144). "Svi koji to ikako mogu,

pravac Magdeburg!" — kako bi priredili impozantnu predstavu "prema javnosti". To je svrha! I to je imalo željeni učinak. Oni vole da im se javnost divi. "Berliner Morgenpost" (berlinske novine) od 30. kolovoza 1927. (vidi također njemački Zlatni vijek iz 1927., br. 18, str. 284) pisao je o Općoj konvenciji Istraživača Biblije u Palači sportova, nazivajući je "godišnjom smotrom sljedbenika" ("Jahres Heerschau"). Pisalo je: "Rutherford je briljantan govornik, koji razumije kako zadobiti i pokrenuti svoju zajednicu... Njegova je organizacija očito vrlo superiorna, itd." Uistinu, predsjednik razumije svoju zajednicu — da je liši njene slobode; on također razumije kako je pokrenuti; ona se mora kretati prema njegovim uputama. To se osobito vidi na velikim konvencijama gdje voli stavljati stvari na glasovanje. Naravno, to impresionira predsjednika kada na zahtjev "ustanite" svi ustanu sa svojih mjesta "kao jedan čovjek". To je proračunato radi učinka! A prijatelji koji iz straha od osude također ustaju, kada ih drugi vide, prihvaćaju obvezu da stoje uz Društvo. Druge pak ponese masovna sugestija, opijeni su entuzijazmom. Taj se umjetni entuzijazam po povratku prenosi na razred kod kuće. To je jedan od glavnih ciljeva općih konvencija.

Predsjednikova organizacija svakako je superiorna prema ljudskim, svjetovnim mjerilima. Svjetovni ljudi zasigurno ne bi hvalili jednostavan red među Božjom beznačajnom, poniznom djecom.

Gdje je ispunjenje obećanja koje je predsjednik dao prilikom stupanja na dužnost, "da će nastaviti s načelima koja je uspostavio brat Russell?" (Stražarska kula, 15. siječnja 1917.; W.T. R6034 206034, vrh). Ta je riječ odavno prekršena! "Promjena u djelu", koju priznaje i sama Stražarska kula, to pokazuje. Ton Stražarske kule to pokazuje. Dok se "sve u Stražarskoj kuli i u Studijama Svetog pisma trebalo shvaćati kao

savjet — a ništa kao zapovijed" (br. Russell u Stražarskoj kuli od 15. listopada 1915.), danas je istina upravo suprotna. Na zapovjednički se način zahtijeva priznanje "novog svjetla" koje se pojavljuje u stupcima Stražarske kule. Uprava u Njemačkoj vrlo je brzo usvojila zapovjednički ton Stražarske kule. Ona također razumije kako "zadobiti i pokrenuti" zajednicu. U pismu "svim dragim voditeljima razreda" (nakon što je izostao željeni učinak određenih objava) čitamo: "Ni u kojem se slučaju više ne smije distribuirati traktat 'Pad Babilona' ili bilo koja od starih objava 'Optužnice protiv svećenstva', jer moramo imati na umu da svako obilježje Gospodinovog djela ima svoje unaprijed određeno vrijeme. Baš kao što bi za ratara bilo pogrešno da ore ili kopa nedavno zasijano polje, jednako bi bilo pogrešno distribuirati optužnice ili slične stvari u vrijeme kada je službena uputa: 'Tješite one koji tuguju!' To vrijeme je iza nas. Ušli smo u novu fazu djela, to jest u tješjenje."

Kada je to "službena uputa", ona se općenito smjesta sluša, a da se uopće ne razmisli o tome nije li zabrinutom čovječanstvu utjeha bila potrebna i ranije. No što je s "vojskom koja ruši Babilon" u koju se pokret Stražarske kule ubraja, ako nakon tog udaranja više "ni u kojem slučaju" ne bi trebalo biti daljnjeg udaranja?

Braći nije dopušten ni izbor tema za govore. One koji odbijaju koristiti temu koju je odredilo Društvo naziva se bezakonicima, koji traže da "udovolje vlastitim hirovima" (Stražarska kula iz 1925., str. 356). Je li to sloboda? Nisu li te riječi u potpunoj suprotnosti s izjavom Stražarske kule da neće "izražavati nikakve neprijateljske riječi protiv njih" (onih koji se protive, Stražarska kula iz 1919., str. 168) ili da će "... i dalje prema takvima postupati u tišini i izbjegavati svaku prepirku" (Stražarska kula iz 1921., str. 330), a u suprotnosti su i s načelom iznesenim u Stražarskoj kuli iz 1920., str. 99? Na potonjem mjestu čitamo,

između ostalog: "Trebala bi postojati potpuna sloboda savjesti, bez ikakvog pokušaja prisiljavanja na tuđa gledišta."

Nažalost, ova načela stoje samo na papiru. Društvo ih je iznijelo, ali ih se ne pridržava, jer smatra da ne podliježe nijednom sudu. To je samo iluzorna sloboda, puka gesta.

Iskustvo i činjenice to dokazuju! Mnogi iz Božjeg dragog naroda, koji ne vide dovoljno daleko, ali koji osjećaju da je "nekada bilo drugačije" (bolje), tješe se nadom da će sigurno opet biti bolje. Većina njih ni ne sluti što je posrijedi, ne primjećuju da su njihova najsvetija blaga ugrožena.

Oni i dalje imaju Bibliju kao izvor sveg svjetla, ali se taj izvor sada vrlo malo koristi.

"Proučavanje Stražarske kule" jest zapovjednički zahtjev kojemu se jadni prijatelji žure pokoriti. Sada se mora proučavati vodeći članak Stražarske kule. Još gore (jer lanci nemaju osjećaja): braći hodočasnicima oduzeto je pravo da sami određuju o kojim božanskim stvarima trebaju govoriti prijateljima. Možda će neki biti skloni smatrati to našom neutemeljenom tvrdnjom. Stoga citiramo iz okružnog pisma "svoj dragoj braći hodočasnicima" od strane njemačke uprave "Gospodinovog djela", datiranog 22. rujna 1926., kako slijedi: "Naš zahtjev, draga braćo, nije ni više ni manje od toga da se sva braća hodočasnici bez iznimke u svojim govorima moraju vrlo usko držati teme kako je iznesena u Stražarskoj kuli, jer, kao što su primijetila braća u Dresdenu, gotovo svi veći razredi iskusili su, kao i mi u Magdeburgu, da za prijatelje ne može biti ništa vrednije (!) od ispravnog, temeljitog izlaganja odgovarajućih vodećih članaka Stražarske kule. Iz tog razloga ovdje u Magdeburgu, kao i u dresdenskom razredu i drugim velikim razredima, sada postoji samo jedan govor, prve nedjelje u mjesecu, koji drži jedan starješina, dok je ostalih nedjelja uvijek samo proučavanje Stražarske kule, na naš veliki blagoslov. Dok na taj način starješine većih i starijih razreda pokazuju zdrav um, neka od drage braće hodočasnika, koji su nam čak i imenovani i koji su nam poznati po toj osobitosti (!), dokazuju upravo suprotno. Oni uvijek, kad su s razredima, misle da im moraju iznijeti nešto posebno i smatraju nečim posebnim to što će im servirati uzvišenija objašnjenja prispodoba, predlika, kronoloških vremenskih obilježja itd., te ne razumiju da je najutvrđeniji (!) dio prijatelja, to jest oni koji su duže u Istini i koji je cijene, time samo uznemiren. Te se stvari nimalo ne razlikuju od 'svrbljivih ušiju' (2. Timoteju 4:3) koje spominje apostol. Naravno, mnogi od mlađih prijatelja, koji još nisu naučili 'razlučivati',

plješću im i misle da je to divno. No, željeli bismo vrlo jasno (!) reći ovoj dragoj braći da Društvo ne cijeni takvu vrstu službe te da su priznata i cijenjena kao najkvalificiranija za promicanje rasta Gospodinovog naroda ona braća (Kakvu li će samo trku, kakvo divljenje ljudskim osobama radi osobne koristi — Juda 16 — ovaj nagovještaj proizvesti!) koja svojom glavnom zadaćom čine temeljito proučavanje i promišljanje o najvažnijim člancima Stražarske kule te u obliku govora, uz citate iz Stražarske kule, skreću pažnju prijatelja na njihove dubine."

"Ovim putem stoga postavljamo zahtjev dragoj braći hodočasnicima da ovo ljubazno prime na znanje. Danas govorimo o zahtjevu jer se na naše razne izravne i neizravne 'molbe' iz prošlosti nitko nije obazirao, a pritužbe iz redova prijatelja zbog toga se množe."

Kako li je moćno organizacija napredovala! Zapažamo li centralizaciju crkvene moći? Dakle, braća hodočasnici ne smiju govoriti o onome što im je u srcu, već o onome što zahtijeva Stražarska kula. "Zahtijeva!" A u isto su vrijeme jadni hodočasnici, koji su većinom već postali ovisni, pritisnuti sa svih strana: Rečeno im je da su voditelji razreda obaviješteni o ovom "zahtjevu" slanjem kopije ovog pisma. Dvostruka kontrola! No pročitajmo dalje ovaj važan dokument: "Šaljemo kopiju ovog pisma svim voditeljima razreda, kako bi se umirili prijatelji u razredima koji su izrazili zabrinutost u vezi sa službom neke braće. Ako se na naš zahtjev, koji ovaj put nažalost moramo zaodjenuti u tako hitan oblik (kakav će biti sljedeći, još hitniji oblik u slučaju kršenja ovog zahtjeva?), pojedina braća i dalje ne budu obazirala, već sada ćemo vas ljubazno (misli se — prijeteći!) podsjetiti, draga braćo, da je Gospodinovo djelo jedna cjelina i da upute koje Gospodin daje svom narodu dolaze iz jednog izvora, Stražarske kule (Stražarska kula kao

izvor!), te da braća hodočasnici nisu tu s ciljem da donose senzacije ili svoja vlastita izlaganja, već je njihova najvažnija (!) zadaća pomoći prijateljima da bolje razumiju izlaganja Stražarske kule. (A Biblija??).

Ali sve što se kreće suprotnim smjerom, ili što misli da mora donositi stvari koje su ispred Stražarske kule (postoje neki koji su 'ispred' Stražarske kule!?), predstavlja opasnost (točno jezik Katoličke crkve!) i može samo doprinijeti uznemiravanju prijatelja, njihovu podijeljenosti u mišljenjima te ih učiniti nesigurnima u njihovom razumijevanju..."

Ne pokazuje li to Božjem djetetu, čak i onom koje je najsklonije Društvu, kamo ovaj "organizirani" pokret vodi? Ne razabire li i najslabije Božje dijete da se tu ne razvija ništa dobro, već nešto uistinu zlo? Ne osjeća li se sasvim jasno kako se okovi oko oslobođenog Božjeg naroda stežu sve čvršće i čvršće? Uprava Stražarske kule praktički je ukinula proučavanje Biblije. Ona se boji prosvjetljenja kroz Bibliju baš poput Rimske crkve.

Ako naveliko najavljivana 1925. godina i nije donijela ono što se objavljivalo, donijela je lukavo proširenje gore opisane organizacije, "utvrđivanje prvobitnih položaja". Razočarane prijatelje mora se odvratiti od razmišljanja i ispitivanja stvari, od samoispitivanja.

U članku "Rođenje jedne nacije" (vjerojatno najvećoj besmislici koja se ikada pojavila u Stražarskoj kuli), objavljenom 1925. godine, predsjednik Društva, s očitom satisfakcijom obzirom na svoje djelo (to uistinu i jest njegovo djelo), kaže: "Organizacija se nastavila razvijati dok nije bila temeljitije usavršena nego ikada do tada" (Stražarska kula iz 1925., str. 72, odl. 68).

Slično tome, u Stražarskoj kuli iz 1927., str. 86, čitamo: "Sve do 1922. godine nije bilo pravog organizacijskog pokreta... Djelo organiziranja razreda usavršeno je kao nikada do sada." Sve to, međutim, nije nastupilo u skladu s Gospodinovom voljom, već u skladu s dugo njegovanim planom Društva, ili bolje rečeno njegovog sadašnjeg predsjednika, što se da lako dokazati. Jer prethodno je sugerirana nada "da će 1925. biti vrlo uzbudljiva i radna godina za antitipične Izraelce, jer će Bog sređivati njihova uređenja i položaje u Tijelu kako bi ih pripremio da njihovo djelo s poganima započne na vrijeme" (Stražarska kula iz 1925., str. 56, odl. 45). Bili su željni smjestiti svakoga u organizaciju, vidjeti svakoga na "nekom položaju službe koji mu je Gospodin dodijelio" (Stražarska kula, 1. listopada 1924.; Stražarska kula iz 1925., str. 197, odl. 21).

Da, danas su redovi i položaji sasvim čvrsti, te Društvo nije kao nekad, nepoznato, beznačajno, malo i siromašno, već "priznato", uzvišeno, veliko, bogato. Stražarska kula je sve! Gdje se u (okružnom) pismu braći hodočasnicima "zahtijeva" proučavanje Biblije, ili se ona uopće spominje? Nije li u tim uvjetima istina da i Društvo spada među one pobrojane u Stražarskoj kuli iz 1924., str. 293, odl. 22 i 23, koji polažu pravo na ondje spomenuto "isključivo pravo i isključivi autoritet"? Ne vole li čuti svjedočanstvo o tome da je "Gospodin postavio Stražarsku kulu za našeg učitelja i autoritet"; oni smatraju potrebnim objaviti takvo priznanje (Stražarska kula iz 1925., str. 191, pismo).

I mi smo istaknuli nekoliko "činjenica", te vas usrdno molimo da ne zatvarate oči pred njima, već da ih ispitajte. Prisjećamo se opisa koje je dao naš dragi brat Russell u vezi sa svim ovim pustošenjima svetišta, te ih citiramo (iz Sveska 2, str. 355) s molbom da ih usporedite i vidite ne razvija li se sada, na kraju doba, nakon što je Istina ponovno sastavljena kao cjelina, ista stvar u

malom. Opisujući razvoj otpada organizacije, on kaže da su u tom razvoju označena četiri razdoblja:

"1. U Pavlovo vrijeme, oko 50. godine n. e., bio je to početak tajnog djelovanja bezakonika.

2. Papinstvo, 'čovjek grijeha', organizirano je kao hijerarhija; to jest, crkva je došla u organizirano stanje, a papa je postao priznat kao Glava, predstavljajući Krista, vladajući u crkvi i nad narodima, postupno, otprilike od 300. do 494. godine n. e."

Uistinu, isti takav razvoj ponovno cvjeta u ovim posljednjim danima. On također sazrijeva s potpuno istim rezultatima. Bezbožne metode korištene u "djelu" donijele su, naravno, mnogo impresivnije uspjehe od metoda koje je predvidio Gospodin. Ove prve su okupile velika mnoštva s kojih je na kraju skinut čak i teret razvoja karaktera (rast u Kristovo obličje) i osobnog proučavanja; Gospodinova je metoda okupila samo malo stado.

A tijek događaja redovito je bio sljedeći: Prošireni pokret više nije trpio one neovisne, mislioce, istraživače, Bogu predane osobe u svojoj sredini, te ih je svojim "autoritetom" isključio iz njega. Moralo je biti tako, jer Božji istinski narod "živi" samo tako što je neprestano u "pokretu". Jedan pokret izmjenjuje se s drugim, i istraživačima je već odavno jasno da je takozvani pokret Stražarske kule sada nadživio misiju koju mu je Bog namijenio.

Ukratko ćemo se dotaknuti argumenta koji tako često iznose pristaše Stražarske kule: "Gospodin ne bi dopustio bratu Rutherfordu i ovom djelu da opstanu da to nije Njegovo djelo." Ili, kako samo Društvo to tako često i na razne načine kaže: "Zašto je Gospodin dopustio svom narodu da gradi i oprema tiskare...?" (Stražarska kula iz 1927., str. 88, 39).

Kao odgovor na takve djetinjaste argumente (među koje spada i omiljeni izraz: "Da nije Gospodinova volja da zauzimam vodeći položaj, otpuhnuo bi me poput pera"), jednostavno postavljamo sljedeća pitanja: "Zašto Gospodin dopušta zlom da djeluje tisućama godina? Zašto je dopustio papinstvu da tako dugo bjesni? Zašto ga nije uklonio? Zato što je to Njegovo djelo? — kako to tvrdi papinska crkva nabranjem tolikih 'dokaza'?" Oh, Gospodin "dopušta" puno više od onoga što radi Društvo.

Dok smo sastavljali ovo gradivo, iz djela napisanog prije više od sto godina od strane dr. Kestnera, izvanrednog profesora teologije, saznajemo o razvoju organizacije neposredno nakon smrti apostola. Kestner ondje jasno pokazuje da je organizaciju prvenstveno promicao Klement spomenut u Filipljanima 4:3, te da joj je podleglo nekoliko vođa spomenutih u poslanicama. Sadašnja organizacija koju je utemeljilo Društvo na izvanredan način odgovara onoj organizaciji od prije 1800 godina, koja je nosila zabludno ime "Agape". Budući da smo zainteresirani za ovo djelo zbog upadljive sličnosti između tadašnje i sadašnje organizacije, rado bismo dali neke izvatke iz njega, ali se moramo suzdržati zbog nedostatka prostora. Možda će saznanja ovog autora kasnije biti iznesena prijateljima na znanje.

Promišljajući o svemu ovome, moramo si, naravno, postaviti važno pitanje: Kakav je moj stav? Ispunjavam li svoju dužnost prema Gospodinu kojemu sam posvećen? Služim li Njemu ili samo ljudima? Nastojim li ugoditi Bogu ili ljudima (Galaćanima 1:10)? Trudimo li se pripadati jednoj Božjoj crkvi, koja, kako brat Russell ispravno kaže, još nije organizirana ovdje dolje, već se ovdje samo osposobljava za svoje buduće djelo, za svoju organizaciju na onom svijetu? Jesmo li uistinu zabrinuti za Njegovu stvar? Jesmo li se u potpunosti oslobodili

sklonosti k težnji za vlašću? Dao Bog da nas odgovor dan pred Njegovim licem navede da oborimo pogled.

Citirali bismo još samo nekoliko odlomaka iz već spomenutog članka brata Russella (Stražarska kula iz 1907., 1.-15. rujna, str. 1574-5), a zatim bismo zaključili ovu, (za Božji narod) uistinu nesretnu temu "organizacije". Naša je kompilacija, naravno, samo mali izbor mnogih bombastičnih tvrdnji Društva u vezi s njegovom toliko hvaljenom organizacijom, koje vam nismo sve ni mogli iznijeti. Smatramo također da ako materijal koji je ovdje iznesen kao dokaz ne uvjeri nepostojane da je organizacija ljudska, a ne Božja, onda takve drage osobe ne bi bile uvjerene čak ni da se ovdje pretiska sve što je o njezinoj organizaciji ikad napisano u Stražarskoj kuli. Razlog je sličan onome koji je Isus naveo u Luki 16:31.

U jednom članku brat Russell piše sljedeće karakteristične riječi: "... Ali ovdje riječ upozorenja: Ako netko postane koristan ud poput desne ruke, treba paziti da ne prisvoji položaj i autoritet Glave, kako bi svoje vlastite riječi i ideje iznosio kao istinu..."

"No, kaže netko, ne moram li se pridružiti nekoj organizaciji na zemlji, pristati uz neko vjerovanje i imati svoje ime zapisano na zemlji? Ne: sjetite se da je naš Gospodin naš uzor i učitelj, i niti u njegovim riječima, niti u djelima ne nalazimo nikakvo ovlaštenje za vezivanje ljudskim vjerovanjima i tradicijama, a sve one teže tome da Božju Riječ učine nedjelotvornom i dovedu nas u ropstvo koje će ometati naš rast u milosti i spoznaji, te protiv kojeg nas Pavao upozorava govoreći: 'Stojte, dakle, čvrsto u slobodi kojom nas je Krist oslobodio, i ne dajte se ponovno uplesti u jaram ropstva' (Galaćanima 5:1)."

Zaključujemo s već citiranim riječima iz istog članka: "Kako li je jednostavan, lijep i djelotvoran Božji plan dobrovoljnog udruživanja Njegove djece" (W.T. R1574 201574).

OSMI DIO

RETROSPEKTIVA

MOTO

Gospodine, Tvoja riječ, taj dragocjeni dar,

Sačuvaj za mene to blago,

Daleko iznad svakog zemaljskog dobra,

Ili bogatstva i užitka ovoga svijeta.

Kad bi Tvoja riječ nevažeća bila,

Gdje bi bio temelj za našu vjeru?

Nimalo ne marim za sav svijet,

Već samo za ono što Tvoja riječ govori.

Aleluja, da, amen;

Gospodine, samo me drži u Svojim ruci.

Da u snazi Tvog dragog imena

I Tvoje riječi čvrsto stojim.

S revnošću, snažnom i iskrenom,

Neka moja služba bude ugodna,

Baš kao i Marijina u davni,

Koja je uvijek sjedila do Tvojih nogu.

—Nik. Ludw., grof Zinzendorf.

DRAGI IZRAELE BOŽJI!

LJUBLJENA BRAĆO I SESTRE U KRISTU!

Svi koji ljubite Gospodina i želite stići do Cilja

Kao što smo rekli u našem predgovoru, našim izlaganjima želimo pokazati i dokazati najnovija pustošenja među posvećenim narodom, kako bi kroz ovu službu neke od zavedenih Kristovih ovaca mogle uvidjeti činjenice i odlučiti se vratiti Pastiru i Nadgledniku naših duša (1. Petrova 2:25). Također se usrdno nadamo da se, čak i tamo gdje pustošenje uvelike hara, još uvijek mogu naći krotka i Bogu odana braća i sestre koji su samo zavedeni i zaneseni novim smjerom nakon smrti brata Russella. Njima su posebno posvećene ove stranice; ali i svima onima koji su se Božjom milošću oslobodili novih okova duhovnog ropstva, te se nadamo da će ovi naši savjeti biti korisni za utvrđivanje vjere koja je od Boga. Naravno, svjesni smo i očekujemo protivljenje onih koji nas ne žele ili ne mogu razumjeti, a koji su toliko zaokupljeni mislima o „Organizaciji” da činjenice, logika i Božja riječ na njih ne ostavljaju nikakav

dojam. Očekujemo gorke riječi i teže napade, te da će se izdavati „bule” po papinskom uzoru. (Zašto Društvo svoje upute crkvama naziva „biltenima”?)

Društvo bi trebalo postupati prema vlastitom proklamiranom načelu: „Nemamo vremena za gundala!”, ali prema dosadašnjem iskustvu, iznijet će sve drugo samo ne biblijski dokaz. Čekat ćemo i vidjeti. Moguće je da će se reći kako vodeća braća naravno nisu savršena, i da mi samo tražimo njihove mane, ali kao važnu činjenicu treba primijetiti da vođe u svom djelu pokazuju namjeru da odbace poznate istine i da sustavno izgrade jedan veliki sustav lažnih učenja. Ako se nesavršenost vođa iznosi kao izgovor, onda je naše upozorenje opravdano — da se ne prihvaća sve što dolazi od tih vođa kao „Gospodinov put”, a ti vođe kao jedini autoritet. Što god od njih došlo — skrovište Višnjega (koje su mnogi spoznali tek od 1918.) naš je dio. Ta nas misao čuva i tješi. Ljudsko odobravanje rado bacamo u vjetar, sve dok znamo da Gospodinovo odobravanje počiva na nama. Za Njega i Njegovu istinu želimo biti žrtvovani sve do smrti. Ovo djelo objavljujemo isključivo iz ljubavi prema Gospodinu, Njegovoj istini i Njegovom narodu. Pred Gospodinom uvjeravamo sve ljubljene da ove stranice nisu napisane iz mržnje niti ambicije, osobine koju Kula stražara pripisuje svim borcima za istinu. Naravno, ponekad smo morali govoriti posve otvoreno kako bismo probudili moć razlučivanja kod dragih, no ipak vjerujemo da smo se zadržali unutar granica Božjeg duha, mudrosti i ljubavi. U kritikama poput ovih mogu se potkrasti greške u izražavanju, neka točka može biti odvedena dalje nego što je apsolutno nužno, ali iz davne povijesti učimo da su šutnja, ravnodušnost i prepuštanje stvari slučaju tamo gdje Gospodinova čast zahtijeva brzu i odlučnu akciju, uvijek dovodili do duhovnog gubitka.

Zato potičemo dragu oslobođenu braću i sestre: Ne umarajte se u borbi, ne gledajte na brojeve ili uspjehe i ne dajte se obeshrabriti, izvršite svoju dužnost za Gospodinovu istinu i branite je čak i do krvi. Ne govorite: prestat ćemo se boriti, jer je preteško, ili jer ne donosi očekivane rezultate. Uzmite u obzir da imamo dužnosti i prema zavedenim članovima Crkve, stoga budite hrabri, budite jaki i ničega se ne bojte. Kako se naša srca raduju kada promatramo odlučnost Isusovih svjedoka u prošlosti. Kako nam se velikim čine likovi jednog Husa, jednog Luthera, kada vidimo da su, unatoč vatri od Wittenberga do Wormsa, unatoč prisutnosti đavola brojnih poput krijepova na krovovima, pred impresivnim skupom koji je žedao za njihovom krvlju, bili željni svjedočiti za Gospodina (potpuno drugačije od svjedočanstva mnogih danas). Nisu šutjeli tamo gdje je Gospodinova čast zahtijevala svjedočanstvo, riječ za Njega i Njegovu dragocjenu istinu.

Bi li Reformacija bila moguća kroz šutnju? „Bila je to velika prošlost”, kažemo, ali ne postoje li u svim vremenima prilike da se pokažemo snažnima za Gospodina? Zapažamo li, razumijemo li, odlučujemo li, djelujemo li? U prvom dijelu pokušali smo pokazati nešto o ratu koji se stoljećima vodi između svjetla i tame, istine i zablude, vjere i nevjere. Vidjeli smo kako se neprijateljstvo, prorečeno u Edenu, razbukvalo između prva dva „sjemena” i kako je onaj koji je služio Bogu morao prepustiti bojno polje. Vidjeli smo Henoka kako se, unatoč gruboj iskvačenosti grijehom, drži Boga. Dopustili smo da nam pred očima prođu strašna stoljeća prije potopa, kako su pali anđeli napustili svoje prvo stanje, te preko ljudskih kćeri izrodili divove i tlačili čovječanstvo adamovskog podrijetla, sve dok Jehova nije uskočio da spriječi potpuno izumiranje, kraj svakog tijela, i učinio kraj sinovima divovima i iskvačenoj ljudskoj rasi općim potopom. Vidjeli smo Nou, Abrahama, Samuela, proroke i cijeli

onaj oblak svjedoka (Hebrejima 12:1) koji su vojevali na Božjoj strani, dajući imovinu, krv i život, prije nego što se pojavilo Svjetlo svijeta, Mlado sunce s visine (Luka 1:78). Učeći iz ishoda te borbe, vidjeli smo da su svi naizgled podlegli i bili pobijeđeni, a u svjetlu „svjetiljke našoj nozi” (Psalmi 109:105) vidjeli smo da je tako moralo biti. U prividnom porazu začela se njihova pobjeda. Kada svi oni budu probuđeni iz svog dugog sna, tada će Bog svima otkriti njihovu pobjedu, i svi će ih častiti kao pobjednike.

Zatim su pred našim duhovnim vidom prošli dani prve prisutnosti našeg Otkupitelja, najvišeg Božjeg Sina, poslanog za otkupljenje čovječanstva. Naše su uši čule Njegov poziv na novi i živi put (Hebrejima 19:20) i naše su oči vidjele kako je onaj od Boga poslani sjedinio sa sobom vjerne (kao ekleziju). U duhu smo doživjeli utemeljenje ove crkve. Vidjeli smo ih sve kako se skupljaju k Njemu, Glavnom ugaonom kamenu, u odlučnom odvratanju od ovoga svijeta i njegova duha, uz postojanu odlučnost i žar u srcu, „da mu uvijek budu vjerni” — samo Njemu! Vidjeli smo zatim da se u ovom najvažnijem zajedničkom okupljanju obistinilo, kako to pjesnik izražava: „Ne može uvijek ovako ostati”; kako je Sotona ispružio svoju staru ruku grijeha protiv ovog novog Božjeg čudesnog djela, i kako je taj stari zlobni neprijatelj ponovno naizgled imao uspjeh na svojoj strani. Pred našim su se očima rasprostrla krvlju umrljana dvadeseta stoljeća, u kojima je okrutni tiranin progonio čak do smrti one koji su bili odani Bogu, one „koji su Mu s radošću, iako plačući, davali dobra i krv”. „Inkvizicija” — „mračno doba” — kako su te riječi sada strašne! I spustili smo se niz struju vremena do naših vlastitih „posljednjih dana”, kada su svete posude Hrama bile gotovo u potpunosti vraćene iz Babilona. „Kakvo je to dragocjeno vrijeme bilo”, uskliknut će mnogi! Da, bilo je to vrijeme blaženstva, unatoč nekim nesavršenostima (nasreću malobrojnima) i

razočaranjima. Također, taj čovjek, brat Russell, koji se borio protiv svijeta grubih zabluda, protiv velikih i moćnih neprijatelja, stoji kao „vjeran i istinit” pred našim očima, poput mnogih drugih svjedoka prije njega, i kada bismo trebali odgovoriti na pitanje koji od njih dvojice (brat Russell ili sudac Rutherford) je „dan” (Kula stražara, 1927:238), u našem odgovoru ne bi bilo nikakve neizvjesnosti.

Čak i da on nije onaj čovjek koji se spominje u Ezekielu 9 (čini se da je to anđeo spomenut u Otkrivenju 7 koji je došao od izlaska sunca (istoka), a koji očito obavlja djelo čovjeka iz Ezekielu 9), ipak vjerujemo da se izjava iz Ezekielu 9:11: „Učinio sam kako si mi zapovjedio”, itekako može primijeniti na ovog posebnog slugu Višnjega. Nipošto nećemo hvaliti brata Russella ili njegova učenja, već isključivo Gospodina i Njegovu riječ. Iako je bio poseban Gospodinov svjedok, ipak, budući da je bio čovjek, njegovo razumijevanje nije moglo biti savršeno. Međutim, malo je njegovih misli koje ne možemo upotrijebiti. S Elihuom kažemo: „Neću, molim vas, biti pristran ni prema kome, niti ću ikojem čovjeku davati laskave naslove” (Job 32:21).

Na našem daljnjem putovanju vidjeli smo kako je ovaj Božji sluga predvidio oblak na obzoru, koji je, isprva malen kao ruka, postajao sve prijeteciji, dok nije bio prisiljen upozoriti ljubitelje istine dojmljivim riječima „Od vas samih” — tim istim riječima koje je i on upotrijebio. U to je vrijeme vidio dovoljno da iskoristi priliku i pošalje glasne znakove upozorenja. Zatim smo vidjeli kako nas napušta, nakon života punog rada i blagoslova.

S njegovim odlaskom došla je i prava kušnja Božjeg naroda. Ljude poput Husa, Luthera i Russella Bog ne daje svaki dan. Kroz takve ljude On daje pravovremena tumačenja istine, kako bi Gospodinov narod mogao usvojiti to znanje blagoslovljenih dana kada ono slobodno teče s

neba, u svrhu da se pokažu dostojnima ovog nebeskog dara tako što će ga čuvati i koristiti nakon uklanjanja ovih posebnih svjedoka. Odmah nakon odlaska takvih Gospodinovih slugu, Sotona stupa na scenu kako bi opljačkao i rastrgao na komade naše dragocjeno naslijeđe vjere i istine. Naši današnji dani nisu iznimka u odnosu na prijašnje dane! Trijeznim umom i jasnim očima zapažamo da se staro zlo ponavlja i u našim danima, i svakim danom je sve više onih koji to vide i izjavljuju da je tako.

U drugom dijelu pokušali smo rasvijetliti neke od stvari koje su ljudi među nama, neposredno nakon smrti brata Russella, nudili Božjem narodu kao „bolje, jasnije” svjetlo uz zamamne riječi i zavodljivo ponašanje, a zatim su ga, nedugo potom, drsko i bezobzirno nametnuli braći. Ljubljani, mi znamo što ovdje govorimo, a mnogi to mogu potvrditi. Bilo je sasvim nemoguće pod povećalo pravog svjetla Njegove riječi staviti sve te naizgled „darove s neba”, sve te nove „bljeskove munje”, koji su nakon misteriozne 1918. godine s bombastičnom bukom i velikim samopouzdanjem dani Božjem narodu, a kako bismo utvrdili jesu li to uistinu darovi odozgo, ili ne. Svakako da u njima ima „i” nešto istine, jer je stari neprijatelj previše lukav da bi davao samo zabludu. No tamo gdje je godinama stajao Božji svijećnjak, danas ga se ne može vidjeti. Više ne! Ne samo da su biblijske riječi izopačene, a svete istine pomiješane sa starim i novim zabludama, nego čak i s izravnim neistinama kada je to potrebno da bi se održao položaj Društva, njegov autoritet ili navodni božanski status. Uprava nije imala skrupula iznositi neistinite, obmanjujuće izjave u svojim „proglasima” (vidi Godišnjak za 1927., 27. svibnja). U proglasu upućenom „Svim vođama svijeta i svim narodima na zemlji”, sročenoj na Kongresu u Cedar Pointu, Ohio, 10. rujna 1922., stoji: „Četrdeset godina prije svjetskog rata istraživači Svetog pisma prorekli su da će 1914. započeti velika nevolja.” Je li ta

tvrdnja istinita? Ne znamo li mi da je 40 godina prije svjetskog rata misao bila da će do 1914. cijela nevolja biti gotova, te da će Božje kraljevstvo biti uspostavljeno! (Pogledajte sveske Studija Svetog pisma, itd.) Ta je neistina zapela za oko čak i prof. dr. Loofsu, protivniku Istraživača Biblije. Mi kažemo, jer znamo činjenice: „Nije dobro vaše hvalisanje” (1. Korinćanima 5:6). Da su vođe svijeta i svi narodi na zemlji trebali utvrditi je li to istina, bi li se Društvo ogradilo riječima: „Nije važno”?

Smatramo da smo dokazali neodrživost „novog svjetla”, osobito Istraživačima Biblije kojima je ono „Pisano je” pouzdanije od onog „izvora” iz kojega, kako se kaže, jedino izvire svjetlo. Oh, jadni zavedeni sljedbenici, koji takvo što nazivaju „Jedinim izvorom”. Ali ljubljani, mi koji prepoznajemo da je taj izvor tek umjetna tvorevina zabludjelih ljudi, pjevat ćemo radosno: „Jer u Tebe je izvor života; u Tvojim svjetlosti vidimo svjetlost” (Psalmi 36:9).

Učinimo to, kako se na nama ne bi ispunile riječi iz Jeremije 2:13. Ne oslanjajmo se na ljude, čak ni na one najbolje; jer čak i onima koji govore u Božje ime, kako često su „usta njihova uperena protiv neba, a jezik njihov prolazi zemljom” (Psalam 73:9).

Da, vjerujemo da smo pravim svjetlom, Svetim pismom, dokazali koliko je mračno svjetlo u onome što onaj izvor, koji sam sebe tako naziva, sada donosi. Ne možemo nikoga prisiliti da vidi po „Njegovom svjetlu” je li ono što se nudi svjetlo ili ne. Mnogi već imaju pomazane oči (Otkrivenje 3:18) te vide i razaznaju činjenice. Oni se raduju s nama i zahvaljuju Gospodinu što nam je dopustio da pobjegnemo iz novoosnovane sekte i zatvorskih zidova.

Pogrešno kormilarenje Društva nije ostalo skriveno stražarima. U svim zemljama i gotovo u isto vrijeme, istinski stražari prepoznali su da je

kurs pogrešan i podigli su svoje glasove. „Kormilarite pogrešno, nasukat ćete se i razbiti o stijenu ako se odmah ne okrenete.” Tako su glasno dozivali one koji su umislili da ih je Gospodin postavio na njihove položaje i koji su trebali upravljati „djelom”.

Ali svi povici upozorenja, koji su postajali sve glasniji, nisu naišli na odjek. Ako bi se ponekad i obratila pažnja, odgovor bi bio sličan onome velikog „Jedinog”; nije bio upućen „braći u Kristu”, ni djeci Božjoj, nego „bezakonicima” (kako su se nekada nazivali heretici). To nije bio odgovor na pozive upozorenja, nego sudska anatema; možda nije beznačajno to što čovjek na čelu djela sebe naziva „Sucem” (titula dobivena iz onoga što on naziva „Đavoljom organizacijom”). Poput prvog „Jedinog”, „laici” Božjeg naroda nisu imali pravo dati odgovor; naprotiv, u žurbi i nevjerojatnoj kratkoći samo bi ih pitali: „Hoćete li priznati Društvo ili ne?” Mi smo to prošli, to je pitanje i nama postavio službeni predstavnik Društva. Tko priznaje brata Russella kao „mudrog i vjernog slugu”? Tko je za Sedmi svezak? Tko je za Društvo? — i tako dalje. Tako je bilo ovdje, a kako postoji samo jedno djelo, jedna uprava, jedan kanal, moralo je biti isto i drugdje. Tada je objavljeno da svatko tko ne priznaje br. Russella kao mudrog i vjernog upravitelja ide u tamu, odbacuje istinu i zaslijepljen je od protivnika. Ako bismo sada te riječi vratili upravi i braći iz Stražarske kule, sada kada ga oni više ne priznaju kao tog mudrog i vjernog upravitelja — (Stražarska kula 1927:51), je li naša nekadašnja tama i zabluda (?) postala svjetlo u stroju Društva? Mi to shvaćamo kao božansko providenje, kao Njegovo djelo, da su u onom istom trenutku kada je Društvo počelo govoriti i djelovati prema mašti vlastitog srca, postojali Božji sluga koji su na prvi vidljivi znak otpada rekli jasno „Ne” bez oklijevanja ili nesigurnosti. To se poklapa sa svim sličnim situacijama iz prošlosti, kada je Gospodin uklonio svjetiljku. Tako je bilo u Efezu, prvoj

crkvi kojoj se pisalo. Tamo je djelovao Ivan, ljubljani apostol, i svijećnjak je zračio svjetlošću, a djeca Božja su se vjerno držala tog svjetla i hranila se božanskim stvarima; živjeli su u prvoj ljubavi i donosili prva djela (Otkrivenje 2:4, 5). Ali „drugi” je došao u svoje ime (Ivan 5:43), tj. nije bio poslan od Boga, i mnogi su uzaludno trošili svoju ljubav na njega. Efez je još uvijek bio Gospodinova Eklezija, imao je još djela (Otkrivenje 2:2), ali ona više nisu imala karakter prve ljubavi (prve, gorljive zaručnice ljubavi) koja se brinula samo za Kristovu osobu. Crkva je padala (Otkrivenje 2:5). Pavlovo proročanstvo (Djela 20:17-35) se ispunilo. Iz ove najpovlaštenije crkve u Efezu proizašli su zabluda, bajke, isprazna brbljanja, ukratko „otpadništvo” (1. Timoteju 1:3, itd.), iako je još uvijek bila izlječiva, jer se za nju govorilo da u skladu s Božjom voljom mrze djela nikolaita (ne same ljude, 1. Timoteju 1:6). Zatim im dolazi upozorenje da se pokaju i čine prva djela, inače će Gospodin brzo doći i ukloniti svijećnjak s njegovog mjesta. Nije poslušala upozorenje i svijećnjak je povučen.

Možemo vidjeti da je Božji narod stalno bio u pokretu, štoviše stalni „pokreti” karakterizirali su put Božjeg naroda. Kad god neki pokret ne bi pokazivao znakove prve ljubavi, bio bi odbačen, a njegovo mjesto zauzeo bi novi „pokret” koji ih je imao.

Baptistički, adventistički i pokret Stražarske kule bili su od Boga vođeni „pokreti” sa znakom „prve ljubavi” prema Zaručniku, dok i oni, poput ostalih taštih prethodnika, nisu postali „samoživi” te bili odbačeni. Kao što rekosmo: Kad god bi se iz prijašnjeg pokreta morao roditi novi, svijećnjak ne bi ostajao u „starom” pokretu, nego bi ga Gospodin stavio u novi. I iz njega bi ga ponovno uklonio kada bi se na „drugog” (Ivan 5:43) rasipalo jednako ili čak više ljubavi nego na Gospodina. Tako je svijećnjak uvijek dolazio

novom pokretu, i tako je bilo od početka do naših dana. Pronašli smo u djelu br. R. E. Streetera (jednog od prvih prosvjednika nakon smrti br. Russella), „Otkrivenje Isusa Krista”, 1. svezak, str. 119-123, vrlo izvrstan i fascinantno opis ove prve ljubavi, na koji želimo skrenuti pozornost čitatelja i preporučiti ga za čitanje.

Je li svijećnjak još uvijek u pokretu Stražarske kule? Nakon što smo sagledali sve činjenice u svjetlu Božje riječi, moramo reći: Ne! Svoje testove nismo uzimali iz ljudskih, nego iz božanskih izvora, a oni ne mogu lagati. Ili činjenice, koje smo iznijeli na svjetlo, nisu dovoljne? Je li to djelo još uvijek „Gospodinovo djelo” unatoč svim tim činjenicama? (iako smo, od mnogih, mogli razmotriti samo nekoliko). Je li to još uvijek pokret u kojem svijećnjak daje svoju svjetlost? Malo ćemo se ponoviti, da bismo jednom činjenicom pokazali kako Stražarska kula danas razmišlja o zahtjevima pravog kršćanina. Moralno propadanje imalo je za svoju posljedicu objavu rata protiv od Boga zahtijevanog „razvoja karaktera”, naloženog tijekom cijelog Evanđeoskog doba. Odustajanje od istina uvijek zahtijeva odustajanje od nekih kršćanskih načela. Prvo su se koristile blaže riječi, ali sada (1927.), nakon što su se mnogi naviknuli na rat protiv života posvećenja, zagrmio je teži kalibar. „Razvoj karaktera je Đavolja zamka”, ili — baš zbog njegovog prakticiranja, čovjek postaje dio „svijeta” i podupire Sotoninu organizaciju. Tako danas padaju razorne bombe. Citiramo neke dokaze iz Stražarske kule protiv života posvećenja i molimo sve ljubljene da sami odluče je li svijećnjak još uvijek u pokretu Stražarske kule.

Božanski izneseno stajalište o njegovanju karaktera Stražarska kula naziva pogrešnim stajalištem, te iznosi sljedeće, u želji da to stajalište učini prezrenim. Između ostalog kaže: „Kršćanima je bilo teško istinski shvatiti što znači pobijediti. Velika je poteškoća bila zbog lukavih i

prijevarnih Sotoninih shema, Đavla. On je djelovao na sebične želje i ambicije ljudi, kako bi ih prevario. Mnogi su pojedinci, postavši kršćanima, ovako razmišljali: 'Sada sam kršćanin i moram razviti karakter, i na taj način pobijediti svijet, tijelo i Đavla; a kada to učinim, Bog će me uzeti u svoje kraljevstvo.' Njihov način djelovanja dokazao je da mnogi nisu razumjeli i cijenili što znači 'svijet'. Takvi su pogrešno mislili da pobijediti 'svijet' znači odustati od stvari kao što su zla djela, a također i od raznih zabava u kojima ljudi sudjeluju da bi se zabavili, poput bejzbola, nogometa, plesa itd. Vjerovali su da prepuštanje 'tijelu' znači upuštanje u nemoralno i razvratno ponašanje. Što se tiče Đavla, zaključili su da je Sotona u blizini, navodeći koga god može na krađu i činjenje drugih zlih djela.” (Stražarska kula 1927:198-199, odl. 29).

Dakle; razviti Bogu ugodan karakter i pobijediti svijet, tijelo i đavla, a potom ući u kraljevstvo — to ne znači „pobijediti”! Što je onda to?

Možda suprotno? Suzdržati se od zlih djela, zabava, plesova itd. — to nije „pobijediti svijet”! Je li to zaista suprotno? Treba li posjećivati plesne dvorane i razvratne predstave da bi se čovjek pripremio za ulazak u kraljevstvo? Tražimo odgovor! Ali ne onaj glupi izraz: „Braća to tako ne misle.” Ako tako pišu, a tako ne misle — što su onda, rečeno dobrim, jasnim jezikom?... Čujmo ponovno „izvor”: „Mnogi su sebe naveli da vjeruju kako time što ispovijedaju da vjeruju u Isusa Krista kao Sina Božjeg i razvijaju ono što nazivaju 'karakterom', zapravo pobjeđuju svijet, tijelo i Đavla; dok je činjenica da su baš u tom trenutku takvi dio svijeta i podupiratelji Đavolje organizacije. Sotona je umove milijuna skrenuo u kanal navodnog 'razvoja karaktera'... Upravo ova obmana... učinila je od ljudi kukavice; oni se odriču Gospodina i potpuno upadaju u Đavolju zamku.” (odl. 32). Samo zato, dakle, što (1)

vjerujemo u Krista kao Sina Božjeg i (2) razvijamo kršćanski karakter, mi smo, ako je ta sudska presuda zadnja riječ, dio svijeta i pomažemo organizaciji đavla! Što je brat Russell rekao o sada uvelike stigmatiziranom razvoju karaktera? Čujmo: „Zašto će svi ovi pasti? Zato što su zanemarili ovaj neophodan razvoj karaktera; zato što nisu obukli svu Božju opremu; zato što su pod zabludama protivnika i duha svijeta te Babilona postali izopačeni u svojim umovima... ne shvaćajući činjenicu da je nužno izgraditi vlastite karaktere, da je karakter, izgrađen prema uputama Riječi Božje, apsolutno neophodan za ulazak u Kristovo kraljevstvo. Zato padaju na našoj strani.” (Stražarska kula R5678) Ponovno pitamo: Gdje je svijetnjak?

Ovo strastveno promicanje novih učenja i metoda rezultiralo je razdiranjem skupština.

Moralo je tako biti! 1. Korinćanima 11:19 još uvijek se pokazuje točnim. Jer upravo je to dokaz da još uvijek postoji Božji narod koji prosvjeduje. Naravno, u takvim je podjelama bilo i još uvijek ima mnogo slamanja srca i mnogi to jedva mogu podnijeti, ali prva ih ljubav nosi do pobjede. Nijedan pokret koji nosi lance „organizacije” ne uživa „slobodu u Kristu” onih koji su podložni samo Bogu; organizacija ih je potpuno lišila njihovih prava i svojom ih je „autoritetom” „organizirala” prema van. Naravno, bilo je odvajanja i u vrijeme brata Russella, ali ona nisu bila ovakve vrste. Mnogi od onih koji su se odvojili na pitanjima vjere još uvijek žive životom koji pokazuje da su kršćani i ne može se reći da su napustili put istine.

Bilo je drugačije nakon 1916. Od tada odvajanja pokazuju potpuno drugačiji karakter.

Vrsta duhovnog skrbništva i pritisak Društva morali su prisiliti one koji su se čvrsto držali Glave i Njegove istine (Kol 2:19) da izađu. Da, u

većini slučajeva brzo su protjerani. Svatko tko je bio u opoziciji Društvu bio je opasnost za upravu i morao je biti isključen.

To nam je svakako lekcija u vjernosti, da je „Ne” izrečeno odmah pošto je novo svjetlo postalo vidljivo, i to u središnjici, u Betelu u Brooklynu! Kakva je to bila Božja providnost! U traktatu „Svjetlo nakon tame” na stranici 8 nalazi se kratak opis događaja tijekom kojih su braća koja su prosvjedovala izbačena iz službe; otkrili su da novo svjetlo ne daje baš puno „svjetlosti” i stoga su morali otići. (Vidi Godišnjak 1927., 29. tra.). Zatim je došao Sedmi svezak, za koji se govorilo da mu je okvir bio gotov 1906.

Od sedam direktora Društva, četiri (više od polovice) kretala su se u „suprotnim smjerovima” (kasnije pet), i oni su bili ti koji su se usprotivili.

DOS300 zbog samovolje i tvrdoglavosti nadolazećeg „Elizeja”, distribuirali su dalekosežne planove nove struje. Jesu li oni bili ubrojeni među 133 Jude spomenute u Stražarskoj kuli iz 1927., str. 85, odl. 15, koji su prodali svoju braću, mi to ne znamo, ali te su Jude bile „Članovi Društva”. Stražarska kula iz 1925., str. 54, odl. 32 govori o „nevolji” u Biblijskoj kući, i bilježi da se to dogodilo „gotovo odmah nakon smrti br. Russella, iako je doseglo svoj vrhunac tek po izlasku 7. sveska, 17. srpnja 1927.” Ova priznata činjenica pokazuje da lanac ljudi koji su se borili za istinu nikada nije bio prekinut. Kako su neki borci, bilo zbog smrti ili nevjernosti, položili baklju istine, odmah bi je preuzeli drugi i držali je visoko. Da su „suprotni putovi” ovih boraca bili ispravni putovi, vidimo iz djela koje je jedan od njih ubrzo nakon toga objavio, a koje smo već spomenuli. Što god netko mislio o ovom ili onom izlaganju u tom djelu, dvije su stvari sigurne: (1) duh koji iz njega progovara je duh krotкости i ljubavi — Kristov duh, i (2) sastavljač je čak i u to vrijeme vidio pogubnost pokreta koji sada vidimo. Pišući o nikolaitima u Efezu, on kaže:9

„Svaki reformski pokret u Crkvi od apostolskih dana — svaki napor da se vrati prvobitnoj jednostavnosti doktrine, crkvenog poretka i metoda službe, s vremenom je ponovno rezultirao sektaštvom, i ostavio je ono malo vjernih (protestanata) u 'pustinji'. Gospodarenje nad Božjim nasljeđem, idoliziranje glasnika i ljudskih organizacija, simbolizirano 'nikolaitizmom', odgovorno je za ove tužne rezultate. Ovo se zlo iznova i iznova ponavljalo u povijesti Crkve. Čak i u samim završnim satima hodočašća Crkve svjedočimo njegovom ponavljanju. Tko čita, neka razumije! Kako je neophodno, kako značajno i pravovremeno Spasiteljevo upozorenje: 'Pazite da vas tko ne zavede.' Štovanje pogrešivih ljudi, štovanje nesavršenih ljudskih sustava — praveći od njih idole, dopuštajući im da zauzmu mjesto koje bi trebao zauzimati Krist i samo Krist — oduvijek je bila Sotonina metoda oduzimanja slobode koja je u Kristu Isusu, narušavajući tako zajedništvo i uništavajući jedinstvo 'Crkve Boga živoga, stupa i uporišta Istine.' (Stranica 126. tog djela)

„Gdje god se učenje neke crkve, religiozne organizacije ili ljudi (osim dvanaest apostola) u bilo kojoj mjeri održava kao autoritativno (iako to bilo nad tijelom kršćana koji tvrde da nemaju drugog vjerovanja osim Biblije, i da se njome vode), čak se i tu čuje glas žene, iako ime te žene sigurno nije Isebel.

„Nepogrešiva Riječ, Sveto pismo, i samo ono, treba sačinjavati ispit koji mora riješiti svako pitanje kršćanina koji je 'doista slobodan'. Bilo kakvo nametnuto vjerovanje zapravo oduzima pravo pozivanja na Pismo, postajući samo po sebi jedini dopušteni autoritet. Ako u tom vjerovanju postoji zabluda, morat će se održavati jednako pažljivo kao i istina u njemu. Ako u vjerovanju postoji nedostatak, Svetom pismu neće biti dopušteno ni da ga nadopuni. Ono (Sveto pismo) je, ukratko, potpuno istisnuto iz svoje zakonite nadmoći nad ljudima. Savjesti nije dopušteno čak ni da stane pred Boga, a oni najpobožniji su upravo oni koji će najviše biti prisiljeni na protivljenje ljudskom pravilu, koje je tako zamijenilo Božansko.

„Očito je da je Isebel u pravu utoliko što svoje pravo vladanja nad Božjim narodom povezuje s nepogrešivošću proročice. Međutim, ona pokazuje lažnost svojih pretenzija odbijanjem da svoje tvrdnje u tom pogledu podvrgne sudu onoga za što i sama priznaje da je Riječ Božja. Njena se nepogrešivost ne smije testirati, već se mora prihvatiti; dok se samo Pismo, s tvrdnjom koja nije ništa manje apsolutna, upravo zbog toga podvrgava svakom mogućem testu, uvjereno da će, što je test potpuniji, to ta tvrdnja biti očitija i potvrđenija. Prava kovanica ne boji se provjere koja bi odmah razotkrila krivotvorinu. (Stranice 166-167 tog djela).

„Takvi pokreti na jedan poseban, specifičan način neprestano djeluju otkako je počela reformacija. Svaki od njih je, međutim, u pogledu organizacije uglavnom završio u sektaštvu, samo da bi postao povod za početak drugog pokreta koji će završiti na isti način. I oni se nastavljaju čak i nakon što započne laodicejsko razdoblje, i nastaviti će se do samoga kraja. ... Takvi pokreti uvijek uzrokuju pročišćenje savjesti kroz protivljenje koje ona nužno mora izdržati, a to neizostavno otkriva i okuplja one najduhovnije.

Savjesti se vježbaju propovijedanjem Riječi Božje; potreba za Kristovom prisutnošću putem Njegovog duha osjeća se sve više, a pravo zajedništvo svetih se sve više cijeni, traži i doživljava. ... Svako pravo duhovno probuđenje ima tendenciju razbijanja sektaškog duha, a svaki pokušaj nametanja sektaških zahtjeva prisiljava istinski slobodnog kršćanina da se odvoji, kako bi mogao nastaviti uživati u onoj pravoj slobodi koja se nalazi samo u Kristu. (Stranice 203, 204 tog djela).

Najbogatije istine evanđelja, najjasnije svjedočanstvo o Kristovom poglavarstvu, gotovo su uvijek dolazile od onih koji su razbili okove sektaških ograničenja. Koliko li je, međutim, bilo onih koje je Bog iskoristio da uspješno uzdignu jednostavnije, ili čak dublje istine Kristovog evanđelja pouzdajući se samo u Božju moć, a koji su nakon nekog vremena potražili pomoć ljudske snage i svjetovnih metoda, te su im se zbog toga 'vrata' prilika za njihov trud zatvorila. Čim se to dogodi, čim se pojavi tvrdnja da smo 'mi' netko ili nešto, ili čim se pokuša dodati našoj snazi — kako bi se naša organizacija, naš sustav održao na okupu korištenjem tjelesnih metoda, vrata istinskog svjedočanstva ubrzo prestaju biti otvorena za nas. ... (Stranica 212. tog djela).

„Ako se osvrnemo na povijest, od velike reformacije pa nadalje, otkrit ćemo da je svako oživljavanje proučavanja Riječi Božje, svaki iskreni napor u evangelizaciji, svaki trud uložen u privlačenje i ujedinjavanje pravih kršćana u veze 'bratske ljubavi', imao za posljedicu, ako se u tome ustrajalo, rušenje barijera sektaštva i oslobođanje Božjeg naroda; ali, jao, povijest i iskustvo pokazuju da se klasa imitatora, element kukolja, uvijek nalazi tamo gdje ima prave pšenice, pa se iz takvih hrabrih poteza za kršćansku slobodu gotovo uvijek razvije nova sekta, kojom počne dominirati isti stranački duh ropstva, što opet rezultira oduzimanjem osobnih sloboda u Kristu. Ovi pokreti su općenito nastajali izvan denominacionalizma. Najvažniji pokret takve vrste od vremena velike reformacije dogodio se u ovom sadašnjem, laodicejskom razdoblju, ali je, poput drugih pokreta iz prošlosti, završio u sektaštvu; i, nakon što je ispunio svoju svrhu, došla su uobičajena iskušavanja i rešetanja. Ta je iskušenja Gospodin osmislio, barem u jednom detalju, kako bi učinio očitima one koji posjeduju filadelfijski duh bratske ljubavi i odanosti Kristu i Njegovoj Riječi (Stranice 215-216 tog djela).

„Ovaj ispit nije ispit odanosti nekom sustavu, organizaciji, ljudskom posredniku ili glasniku, već odanosti Kristu, što će značiti čvrsto držanje Riječi, imena i strpljivosti Kristove.” (Stranica 224. tog djela). Ono što su iskusila braća koja su prosvjedovala, iskusili su svi koji koračaju „suprotnim putovima”, bili su isključeni (eksokomunicirani) (Luka 6:22; Ivan 16:2). Koliko li je samo eklisija (skupština) od tada prosvjedovalo i na sebe navuklo „bule” najnovijeg Rima! Danas se čini da se u svakoj eklisiji može naći nešto od tih „suprotnih putova”, da, pokret je gotovo univerzalan i pokazuje se kao Gospodinovo djelo koje djeluje po cijeloj zemlji. Pred nama su otvorena pisma raznih razreda upućena Društvu, povici u nevolji zbog ugnjetavačkog duhovnog ropstva. Ovi povici ne daju rezultata! Kao što se Efez nije pokajao, tako se nije pokajao nijedan od kasnijih pokreta, koje je Gospodin isprva koristio, a zatim morao napustiti nakon što su izgubili prvu ljubav. Nijedan! Tako ni pokret Stražarske kule! Kako se on može pokajati, ili cijeniti biblijske dokaze braće koja prosvjeduju, kada otvoreno izjavljuje da je kritika uprave jednaka kritici samoga Gospodina.

U odvajanjima koja su uslijedila, Božja su djeca iskusila nevjerovatne stvari. Odvelo bi nas predaleko kad bismo išli prepričavati raznovrsna iskustva različitih razreda. Špijunirali su ih kao u danima papinskih inkvizitora, a one koji su koraćali suprotno od Stražarske kule brzo bi se upitalo hoće li priznati „Gospodinovo djelo” ili slične izvanjske stvari.

Bile su im otvorene samo dvije mogućnosti: priznati ili izaći. Logični argumenti iz Svetog pisma izgubili su svoju moć, više ih se nije ni slušalo. Kako je istinito pisao br. Russell u rujnu

1891.: „Postali su nepomirljivi s istinom, tako da ni Pismo, ni razum, ni primjer vjernih, nemaju moć da ih obnove.”

Podjele se sada događaju posvuda, i radosno je često čuti kako su braća i sestre, koji su se činili slabima, ispunili svoju svetu obvezu prema Bogu i Njegovoj istini. Čak su i iz „službenog” vodstva izašli borci za Svevišnjeg, koji su postali blagoslov mnogom neodlučnom djetetu Božjem. Nevjerojatno je da često jednostavna, beznačajna djeca Božja preuzimaju vodstvo od vođa razreda, takozvanih „Upravitelja žetve”, itd., u borbi za Gospodina. (Vidi Stražarsku kulu R1362 201362) Nije li to često „zlatni lanac” koji drži u ropstvu vodeću braću? Mnogi koji su preko njih došli do istine, jasnije vide put istine i dovoljno su odlučni da njime koraćaju, ali učitelji zaostaju i boje se prijetnji Društva, boje se napustiti „jedini izvor”. Vi, draga braćo Putnici! Vi koji ste nam donijeli dragocjene istine — koji ste plakali s nama od radosti zbog sreće koja je došla s prihvaćanjem istine! Zar ne vidite što se događa?

Ili imate tako malo odlučnosti da napustite svoje ropstvo? Zar nikada niste osjetili blizinu anđela vodiča (Djela 12:7)? Zar vam nikada nije pala na pamet misao da vlastitim primjerom postajete odgovorni za zavođenje Božjeg naroda, kojemu ste nekoć pomogli da se pridobije za istinu i pobjegne iz Babilona? Ako se bojite, vaš je strah ljudski! Vaša razmišljanja i strahovi su nepotrebni, jer se Božanska Mudrost odavno pobrinula za vas, ako ne budete šutjeli, već progovorite. Vi ste braća Putnici, čije je ime odozgo! Hoćete li biti manje hrabri nego što ste nekada (s pravom) poučavali? Iznad svega: hoćete li raditi u pravom Gospodinovom djelu, koje se može obavljati samo u povezanosti s božanskom istinom i slobodom u Kristu? Pozivamo vas radi buđenja vaše savjesti i vašeg ohrabrenja! Osjećate li se još uvijek vezanima okovima organizacije? Hrabro se oslobodite, Janje je pobijedilo i pomoći će vam!

Ne mislite da onda nećete moći služiti Božjem narodu! Zašto, tada ćete moći više nego ikad! Naravno, to neće biti veliki i impresivni sastanci, već, kao i prije, nekolicina, malo stado pravih Kristovih sljedbenika. Nemojte reći, kao što je to jednom rekao jedan od vas: „Što vas nekolicina može učiniti?” ili, kao što govori Stražarska kula iz 1927:88, odl. 47, o „obraćanju samo malobrojnima”, sjetite se da je Gideon s „nekolicinom” pobijedio, jer je Bog bio s njim. Dopustite nam da vam uputimo ozbiljno upozorenje: Ne borite se protiv istine koju ste nekoć s velikom radošću objavljivali, niti protiv onih koji se te istine još uvijek drže! Upozoravamo sve koji se suprotstavljaju istini. Pazite, da vas Gospodin ne bi pozvao na odgovornost zbog toga! Sjetite se, Njemu ste prisegnuli na vjernost. Služite Njemu s radošću, a ne samouzvišenim ljudima i njihovom djelu.

Bježite, zatočena braćo, van u slobodu,

Izvan svih barijera i ograda, također;

Svjetlo istine tada će vam sjati;

Požurite, izađite — jer pod sudom ste vi.

Za protivnike životnog djela brata Russella, tužno stanje među „Istraživačima Biblije” pravi je melem za oči. Čekali su na to, jer su uvidjeli da je njihova borba protiv istine bila uzaludna. Nekada protivniku nije bilo lako, štoviše, možemo reći da mu je bilo nemoguće opovrgnuti istinu, dok mu se danas materijal nudi u izobilju. Ne smatramo potrebnim prepričavati bijes brojnih protivnika koji su žudjeli prikazati takozvanu đavolštinu u učenjima brata Russella. Neki, poput dr. med. R. Fische, nisu prezali ni od krivotvorenja prilikom citiranja riječi iz svezaka. Samo se vrlo malen broj (osobito profesor Loofs, kojeg smo već spomenuli) pokazao poštenim u svojoj borbi protiv Istraživača Biblije. Ne pokazuju li to posljednje dvije rečenice u spisima prof. Loofsa,

kada kaže: „A ipak vjerujemo u svetu kršćansku crkvu. I tamo gdje u članstvu I.B.S.A.-e evanđelje, koje i oni poznaju, nije pokopano pod njihovim apokaliptičnim besmislicama (?) usuđujemo se, štoviše, moramo se nadati, da i oni još uvijek pripadaju onoj jednoj crkvi jednoga Gospodina.” To pokazuje da je imao bolje razumijevanje od današnje uprave I.B.S.A.-e, koja osuđuje prave Istraživače Biblije kao protivnike i bezakonike, i naziva ih „zmijskim repom” i „Đavoljom organizacijom”.

(9) R. E. Streeter u 1. svesku, "Otkrivenje Isusa Krista".

Ne tvrdimo da među oslobođenim ljudima nema mana; svi smo manjkavi. Takvi prijestupi nastali su zbog nekog nedostatka u razumijevanju, nedostatka Božjeg duha, ili oboje. Iako odobravamo odlučnu borbu za istinu, jednako tako iskreno osuđujemo borbu u kojoj se koriste uvredljive riječi, kao što su „zaslijepljeni đavolji sluge” ili „princ budala”, „kaljuža laži” itd.

Ovdje bismo također mogli izraziti svoje žaljenje što neke od novonastalih „podružnica” ponovno daju istaknutu ulogu kronološkim datumima događaja koji su do te mjere lišeni razboritosti da ih možemo označiti samo kao nagađanja. Ne usuđujemo se napustiti čvrst temelj kronološkog istraživanja, koje je za preporučiti, i izgubiti se u umjetnim kombinacijama brojki. Je li nužno da Božja djeca uvijek imaju točno određen datum za proslavljenje Crkve za koji se mogu grčevito držati? Zar nikada nisu naučili lekcije iz prošlosti? Hoće li ponovno doživjeti razočaranja i nanijeti sramotu Gospodinovom djelu? Ozbiljno podsjećamo na razna jasna svjedočanstva Svetog pisma, poput Mateja 24:42, 44; Marka 13:35; Luke 12:40, koja se protive unaprijed određenom datumu proslavljenja Crkve. Čemu drugom bi ti reci trebali služiti?

Općenito govoreći, pokret Herald (Glasnik) najsimpatičniji je među „podružnicama”. The Herald of Christ’s Kingdom¹⁰ manifestira dobar duh, koji podsjeća na staru Stražarsku kulu. Nama je bio na velik blagoslov, a kako saznajemo, i mnogima drugima. Primjedbe izdavača u Herald, kao i predgovor spomenutom djelu Otkrivenje Isusa Krista, u pozitivnom su kontrastu u odnosu na hvalisavi duh Stražarske kule. Prema našem mišljenju, ovaj je pokret namijenjen da bude od velike pomoći raspršenom i uznemirenom Božjem narodu u njihovom ponovnom okupljanju u jedinstvu duha. Redovito smo zapažali da se duh kojim zrači taj časopis također može pronaći kod onih koji ga rado čitaju. To bi, primijenjeno na Sveto pismo, divno pokazalo da se djelovanje vrlina Duha u nama povećava onoliko koliko se njima bavimo.¹¹

Potpuno smo uvjereni da će iz velikog opustošenja svetišta naposljetku proizaći blagoslov za sve posvećene. Oni koji su raspršeni „udaralačkim djelom” Društva, i premda ranjeni, s vremenom će ponovno biti okupljeni. To što i dalje uzmiču pred pristupom čak i najdobronamjernije braće nije nikakvo čudo kada se uzme u obzir što su sve prošli. Svakako bi bilo od velike štete, ljubljani naši, ostati raspršeni ako biste, iz straha od ponovnog zaplitanja u neki sustav, „ostali odvojeni” i „sami”. Nikada ne bi trebali zaboraviti da se zajedništvo Božje djece temelji na riječima našeg Gospodina. Sklonost da se ostane odvojen također nosi velike opasnosti. Ali čvrsto smo uvjereni da će opet biti kao nekada: malobrojni, ali čisti. Oni istinski podložni Bogu opet će biti voljni čuti što Duh govori crkvama. Sjedeći do Isusovih nogu, sigurno će primiti Njegove upute za djelovanje u Njegovoj službi. Zasigurno neće postupati poput nekih, sporih da čuju ili samouvjerenih, koji, kad Gospodin kaže „slušaj”, vjeruju da su čuli „poučavaj”; umjesto „stoj” čuju „idi”; umjesto „počivaj” – „žuri”.

„Kraj nogu mog Spasitelja, tamo je moje najdraže mjesto. Tamo ću sjediti i slušati, učeći se Njegovoj riječi.”

(10 Izlazi na adresi 177 Prospect Place, Brooklyn, N.Y.)

(11 Prevoditelji bi ovdje također htjeli izraziti svoju zahvalnost i pohvalu za „Berean Student”, mjesečni časopis koji izdaje Pastor Russell Memorial Association, 61 Eagle St., San Francisco, Kalifornija.)

Božja su djeca zaista mnogo toga naučila u vezi s tužnim razdorima. No, bol uzrokovana odvajanjem od onih kojima su godinama bili pridruženi, bit će nadoknađena radošću koju će donijeti intimnija veza s Gospodinom i onima koji Mu pripadaju, kao i porastom vjere i znanja o Njegovoj riječi koja ne podliježe nikakvim promjenama.

Možda nije bila puka slučajnost to što je na kraju knjižice Memorial Booklet posvećene bratu Russellu dodana mala slika koja prikazuje stado ovaca, naizgled u opasnosti i zbunjenih od straha. Doista se i ostvarilo onako kako je tamo prikazano, ali Gospodin iskušava svoj narod samo onoliko dugo koliko to ispunjava Njegovu svrhu. (Istu sliku nalazimo i u knjizi Foto-drama, na stranici 43.)

Tako stvari danas stoje. Staro pitanje: „Kakav će biti kraj tome?” ponovno je predmet žestoke rasprave. Ako ostanemo u riječi istine (Ivan 15:4-10) i radimo na svojoj pripremi, ostat ćemo i u svjetlu i biti spremni za dugo iščekivani trenutak ulaska u brak i u Njegovu radost (Matej 25:10). Ništa osim naše stalne spremnosti neće nas sačuvati od bolnih iznenađenja. Stoga usrdno opominjemo sami sebe i sve ljubljene: Bdijte i budite trijezni! Ne navijajmo budilice na određeni datum, već neprestano bdijmo dok Gospodin ne kaže: „Uđi u radost svoga Gospodara.” Nemojmo se dati zavesti najavama: „Vremena više nema” ili „Svadba je tada i tada.”

Čudesna su djela Svevišnjega i ono što On dopušta. Jedno od Njegovih dopuštenja u vezi s trenutnim opustošenjem svetišta toliko je neobično da ga naprosto moramo ovdje spomenuti; ima veze s pitanjem „vremena”. Svi znamo da se na naslovnoj stranici 2. sveska nalazi onaj važan biblijski tekst: „Ali vi, braćo, niste u tami, da bi vas onaj dan zatekao kao lopov” (1. Solunjanima 5:4). Nakon smrti brata Russella taj je svezak izašao u novom (njemačkom) izdanju, a tamo smo na naše iznenađenje na naslovnoj stranici pročitali: „Ali vi, braćo, jeste u tami, pa bi vas taj dan zatekao kao lopov.” Slažemo se da se radilo tek o gruboj tiskarskoj pogrešci, ali kako je Gospodin, „koji svime upravlja i sve vodi” (u što mi vjerujemo) to znao i to dopustio, je li On...? I nakon što je pogreška primijećena, izašlo je novo (njemačko) izdanje, no ne s ispravnim tekstom; o ne, tekst je – naprosto izostavljen. „Pogreška” – i to znakovita? „Uklanjanje” pogreške – „Vremena više nema”?

Među oslobođenom braćom nema sumnje da nekoć tako blagoslovljen pokret Stražarske kule danas tone sve dublje i dublje u tamu. Činjenice iznesene na prethodnim stranicama to dokazuju svakome tko još uvijek prihvaća činjenice kao činjenice. Je li to tek slučajna podudarnost što brat Russell završava 1. svezak (Božanski plan vjekova) riječima koje su danas, s obzirom na vrlo prisutne činjenice, i više nego značajne? Je li nešto predosjećao? Ili ga je Bog potaknuo da u svojim zaključnim riječima govori o novoj tami? Kako su jasna, kako logična, kako istinita njegova upozorenja da svatko tko razazna istinu ima i odgovarajuću odgovornost. Njegove su primjedbe toliko teške da ih ovdje citiramo:

„Istina, kada za nju dođe vrijeme, postaje hrana za ukućane vjere, da bi time mogli rasti (Matej 24:45). Svatko tko dođe u doticaj s istinom, uviđajući njezin karakter, samim tim stječe odgovornost prema njoj. Mora je ili prihvatiti i

djelovati po njoj, ili je odbaciti i prezreti. Njeno ignoriranje ne oslobađa odgovornosti. Ako je i sami prihvatimo, odgovorni smo i mi prema njoj, jer je ona za sve ukućane vjere; a svatko tko je primi postaje njezin dužnik te je, kao vjerni upravitelj, mora dijeliti ostalim članovima Božje obitelji. Neka vaše svjetlo svijetli! Ako ono ponovno postane tama, kolika će biti ta tama. Uzdignite svjetlo! Uzdignite stijeg narodu!” (1. svezak, str. 349).

Tu biblijsku riječ: „Ako ono ponovno postane tama”, br. Russell spominje na kraju svog vrsnog izlaganja božanskog plana. Je li u to vrijeme očekivao „ponovnu” tamu, ostavljamo otvorenim, ali on je te riječi upotrijebio i one su još uvijek tu. I „ponovna” tama je stigla i mnogi je prihvaćaju kao jasnije svjetlo. Istine su napuštane, a nove teorije, učenja i metode uvedene su toliko postupno i sustavno, da mnogi nisu ni primijetili promjenu. Ali sada, nakon cijelog desetljeća ustrajnog stremljenja k tom cilju, razlika između „tada” i „sada” je toliko uočljiva da bi je trebao moći vidjeti svatko tko nije „opijen” babilonskim vinom. Zaista je sasvim neprimjetno pala tama na oči Istraživača Biblije. Uprava ne samo da sada za svakoga odlučuje što je ispravno, a što krivo, što se mora učiniti, a što ne, nego oni poslušni odaju Društvu svaki željeni kompliment. Naše su uši čule izraze poput „ona braća koja pišu Stražarsku kulu su božanski nadahnuta, i zato se naredenim Gospodinovim uputama mora poslušati”. Takav je argument u suštini tek ponavljanje učenja Katoličke crkve, „ex cathedra”, samo drugim riječima. Ili nije? Zaista je pala tama! A nakon što je pala, kolika je tek ta tama! Idući tim putem, mnogi su izgubili snagu kršćanskog karaktera. Ni istina, ni razum, ni primjer onih vjernih nemaju moć da ih vrate. Kako li je točno brat Russell opisao tadašnje uvjete s obzirom na početak „ponovne” tame! (Stražarska kula R1320) A ljubljani, koji bez kritičkog preispitivanja prate takozvano „božansko nadahnuće” (Djela 17:11),

lišavaju sami sebe velikog blagoslova. Jer ako im netko pokuša ukazati na istinu jasnu kao dan, ili im dati traktat ili letak s izlaganjima koja su u skladu s istinom, oni to odbijaju iz predrasuda, pa čak i s prijezirom. Koliko li se samo boje oslobođene djece Božje! Naravno, jedino su oni mudri, njima ne treba ništa (Otkrivenje 3:17) – takav je njihov odgovor. Tako idu putem koji im je trasiran s takvom neumoljivom, nepopustljivom pretenzijom, tim „propisanim putem”. Koliko dugo? I kamo? Prema onome „Dobro, valjani i vjerni slugo”?

Nipošto se ne dajte zavesti!

„Uzdignite svjetlo! Uzdignite stijeg narodu!”

ZAKLJUČNE MISLI

"Naša dužnost prema Istini.

Njezina cijena, njezina vrijednost, njezina korist"

Zar ne vidiš stvari kakve doista jesu?

Vidiš li ih u svjetlu "Božje zvijezde"?

Vidiš li ih kao Božja vjerna mladost

Začeta od Njega kroz Riječ istine?

Žalosno propadanje na svetim putovima Siona?

Otpadništvo posvuda u ovim danima?

I vidiš li kako zlokobne sile uništavaju

Ono što je izgrađeno u žrtvi, ljubavi i radosti?

Da je kršćanska sloboda, milošću dana

Nama, dragocjeni dar s neba,

U opasnosti? Da oni vojsku dovode

Da je potajno ubiju kao zlu stvar?

Vidiš li da to čini vješta ruka,

Kroz moćna "djela", da veže u svakoj zemlji;

Super-organizirano u svakom pogledu,

Suptilnim lukavstvom i magijskom vještinom?

Čuješ li uzdisanje za nebeskim kruhom?

Za vodama života s Glavnog izvora,

Koje je sâm Bog nekoć obilno davao,

Dok još nisu bile zatvorene u njihovoj zatvorskoj pećini?

Vidiš li njihov uloženi cjeloživotni trud;

Njihovu umjetnu radost, kako je sugerirana?

Kako je jasan natpis upozorenja: "Sve je uzalud

Gdje ja ne 'gradim' na njihovom djelu"?

Zar ne možeš vidjeti stvari kakve doista jesu?

Moćna "djela Božja" o kojima se priča uzduž i poprijeko?

Može li ti dragi Gospodin dati nebesku hranu,

Kao ljubljenom djetetu, poniznom i dobrom?

Dakle, vidite li to brate, a i sestro također?

A ako vidite, što ćete onda učiniti?

I dalje šutjeti? Čekati? Željati, tugujući, u nevolji?

Nitko tko ljubi našeg Boga ne može u tišini mirovati!

Zar ne vidite kako bitka snažno bjesni?

Gospodinovi vojnici uz molitvu i pjesmu

Posvuda, u svakoj zemlji i narodu,

Nastoje održati svoj zavjet posvećenja!

A stojiš li ti, oklijevajući, po strani?

Hoćeš li zgrabiti kršćanski mač i ponos?

Ne oklijevaj! Pridruži se borbi danas!

Pokaži da želiš Božje darove i Njegov oslonac!

Da, pohitajte, vi koji služite samo Gospodinu!

Naprijed na putu koji je Isus Krist pokazao;

Iz pobjede u pobjedu u ljubavi,

Vođeni Svetim duhom odozgo.

Započnite danas! Ne čekajte do sutra!

Odugovlačenje često završava tugom.

Bog, naš Otac, bit će naš Branitelj;

Njegovi su putovi ugodni putovi za tebe i mene!

"Suočeni s ovim činjenicama, što bismo trebali učiniti?" Tako se može nametnuti pitanje ovog ili onog Božjeg djeteta. Naše prvo pitanje, naravno, jest: "Vidite li vi ove stvari? Vidite li ih onakvima kakve doista jesu?" Ako ih ne vidite, onda, naravno, ne možete donijeti nikakvu drugu odluku osim one koju ste već zacrtali. Ali ako vas je Gospodin, na putu za Damask, upravo kada ste se spremali nanijeti novu bol Isusovim sljedbenicima, susreo sa sjajnim svjetlom s neba, i ako ste tada, vidjevši činjenice jasnije, rekli: "Gospodine, što hoćeš da učinim?" tada će vam On zasigurno dati odgovor; onaj odgovor koji biste trebali slijediti bez oklijevanja i bez prethodnog savjetovanja s tijelom i krvlju. On odgovara, a ne mi! Mi vas možemo samo usmjeriti na Isusa. I sami smo nesavršeni, ne samo u spoznaji nego i u riječi i djelu. Gospodin, koji vam pokazuje stvari onakvima kakve doista jesu, On vas šalje "ravnim" putem u Damask, baš kao i promijenjenog Savla, i tamo ćete naučiti što trebate činiti.

Hoćete li hodati tim "ravnim putem"? Ako ćete to učiniti, onda budite bez straha ili brige! Sve će se tada dogoditi u skladu s Njegovim vodstvom i voljom. Vi samo trebate "slijediti". "Slijediti" znači hodati Njegovim "Uskim putem", danas, sutra i zauvijek, vjerno i ustrajno, ne obazirući se na to što "drugi" mogu reći, čak i oni koji se postavljaju za vođe Božjeg naroda. Idite ravnim putem, i hodat ćete njime radujući se (Djela 8:39)! Da, učinite to! Ne oklijevajte u svojoj poslušnosti Gospodinu! Stvar je ozbiljna, vrlo ozbiljna, a svoju vjernost prema Gospodinu možete dokazati samo svojim trenutnim ispunjavanjem Njegovih zahtjeva, čim uvidite samo jedan od Njegovih zahtjeva. Nemojte misliti: "Drugi neka se bore, ja ću za sada samo promatrati." Je li to ravni put? Ispovijedate li Ga vi tako (Matej 10:32)?

Ne zavaravajte se, i ne zavaravajte druge! Možete neko vrijeme trčati zajedno s entuzijastičnim mnoštvom, ali ako u srcu imate doista duboku ljubav prema Gospodinu, jednog ćete dana osjetiti određenu prazninu, nezadovoljstvo, i tada biste mogli uvidjeti, možda prekasno, da ste samo slijedili ljudsko djelo, te ćete reći kako pjesnik veli: "Oh, što sam Te tako kasno upoznao, Oh, Ti najblaženiji Gospodine!" Ili pak sumnjate? Ili je taj korak pretežak? Mi ne kažemo: "Dodite k nama, ili, pođite s nama!", već vam savjetujemo: "Idite Gospodinu!" Pitajte Njega, i onda učinite ono što vam On pokaže! Da, učinite to, odmah i s potpunim pouzdanjem u Njega! Pitate li: "Što je istina", zato što sumnjate? Tražite svjetlo od Njega, koji je sâm Istina! Kako li je dragocjena spoznaja da ste učinili makar i ono najmanje prema Njegovoj volji! Kako li je blagoslovljena misao, kada Gospodin može reći: "Valjano, dobri i vjerni slugo!" Zar svi mi ne tražimo ugoditi Njemu, vidjeti prijateljski osmijeh Njegova lica? Nije li bolje činiti naizgled najmanje stvari koje su Njemu po volji, nego velika "čudesna djela", "znakove na nebesima" itd., koja na kraju mogu rezultirati samo izazivanjem Njegovog negodovanja? Nemamo li dužnosti prema svakoj Božjoj istini? Nije li nam On povjerio Svoju dragocjenu istinu zato što se uzdamo u Njega? Nije li On radostan kada je cijenimo iznad svega i kada je ni pod kojim uvjetima nećemo predati za ljudske teorije? Neće li On biti ožalošćen ako pristanemo uz učenja i zapovijedi vidljivih ljudskih organizacija, umjesto da stanemo na stranu Njegove istine, te uz zahvalnu radost i hrabru odanost Njegovim darovima? Odgovorite sami sebi.

Jasno prepoznavanje svih ovih ovdje razmotrenih teških činjenica, s uvjerenjem da je ulazak Kristove nevjestice na svadbu (u Njegovu radost) blizu, čak pred vratima, trebao bi imati snažan utjecaj na sve Njegove sljedbenike. Sve

drage koji trče za nagradu Visokog zvanja, za blago božanske prirode, savjetujemo da odbace svaki teret i svaku prepreku, te da s postojanošću biju bitku vjere idući Isusovim stopama, kroz čast ili sramotu, i kroz sramoćenje. Uzmimo u obzir i budimo uvjereni da je potrebna sila, pomoću koje možemo postati pobjednici, pohranjena i spremna u Njegovoj riječi. To je sila koja izrasta iz spoznaje Njegovog bića i Njegovog plana, te uvjeta pod kojima možemo sudjelovati u provođenju potonjeg.

Prije četrdeset godina brat Russell napisao je o našim dužnostima prema istini sljedeće:

"No, dobivanje te spoznaje i te snage, koju Bog tako namjerava pribaviti svakom trkaču za nebesku nagradu, zasigurno će ispitati iskrenost vaših zavjeta posvećenja. Posvetili ste sve svoje vrijeme, sve svoje talente Gospodinu; sada se postavlja pitanje, koliko od toga dajete? Jeste li još uvijek voljni, u skladu sa svojim savezom posvećenja, odreći se svega? — odreći se vlastitih planova i metoda, te teorija vas samih i drugih, kako biste prihvatili Božji plan, te Njegov način i vrijeme za izvršenje Njegovog velikog djela? Jeste li to voljni učiniti pod cijenu zemaljskih prijateljstava i društvenih veza? Jeste li voljni odvojiti vrijeme od drugih stvari radi istraživanja ovih slavnih tema koje toliko vesele srce istinski posvećenih, uz sigurno saznanje da će vas to stajati ovog samoodricanja? Ako nije sve posvećeno, ili ako ste to mislili samo napola kada ste sve predali Gospodinu, onda će vam biti žao vremena i truda potrebnog za pretraživanje Njegove Riječi kao za skrivenim blagom, kako biste tako dobili snagu potrebnu za sve kušnje vjere svojstvene sadašnjosti (zori Tisućljeća) više nego u drugim vremenima.

"No nemojte misliti da će davanje završiti s davanjem potrebnog vremena i energije za ovo proučavanje; neće. Iskrenost vaše žrtve samoga sebe bit će u potpunosti iskušana, i dokazat će vas bilo dostojnima bilo nedostojnima članstva u tom 'malom stadu', pobjedničkoj Crkvi, koja će primiti počasti kraljevstva. Ako uložite trud u Božju Riječ i primite njezine istine u dobro, pošteno, posvećeno srce, to će u vama začeti takvu ljubav prema Bogu i Njegovom planu, i takvu želju da objavljujete radosnu vijest, da propovijedate evanđelje, da će to nakon toga postati tema koja zaokuplja cijeli život; i to će vas ne samo odvojiti od svijeta i od mnogih nominalnih kršćana u duhu, već će vas dovesti do potpunog odvajanja od takvih. Oni će misliti da ste čudni i odvojiti će vas od svog društva, te ćete biti prezreni i smatrani ludima Krista radi; jer ne poznaju nas, kao što nisu poznavali ni Gospodina (2. Korinćanima 4:8-10; Luka 6:22; 1. Ivanova 3:1; 1. Korinćanima 3:18).

"Jeste li voljni i dalje nastojati spoznati Gospodina kroz zao i dobar glas? Jeste li voljni ostaviti sve, i slijediti Ga kako god vas On vodio Svojom Riječju? — zanemariti želje prijatelja, kao i svoje vlastite želje?" (Svezak 1, str. 346-347).

Da, morali bismo to biti voljni učiniti. I ako tako činimo, nikada nećemo biti posramljeni, čut ćemo Gospodinovo: "Valjano, dobri i vjerni slugo!" Međutim, činimo sve to u Njegovom duhu. Naše izopćenje od strane ambicioznih i sebičnih sustava uvijek je popraćeno određenom tugom u srcu, i blizu je opasnost da će se u danima takvih teških zbivanja pokazati prevelika mjera našeg, a premalo Njegovog duha, a koji je ljubav.

Učinimo sve što je moguće da u takvim uvjetima izbjegnemo sve riječi i djela koji bi mogli donijeti sramotu našem slavnom i ljubaznom Učitelju i Njegovom svetom putu. Koliko god čvrsto stajali uz Njega i odlučno se protivili ljudskim sustavima, nećemo dopustiti da u nama nađe mjesta duh neljubavi ili mržnje. Razmislimo o dragocjenim riječima našeg Gospodina: "Novu vam zapovijed dajem: Ljubite jedni druge; kao što sam ja ljubio vas, tako i vi ljubite jedni druge" (Ivan 13:34). Isus nije Svojim učenicima zapovjedio mnoštvo stvari koje moraju činiti za Njega, dao im je samo jednu zapovijed, i to svima istu zapovijed. Ljubav je dar Njegove milosti koju trebamo samo cijeniti, tako da je svakodnevno, svakog sata, činimo svojom vlastitom, kako bismo je posjedovali u sve većoj mjeri.

Ljubav, i samo ljubav mora biti duh i poticaj našeg srca i volje, riječi i djela, kako bi se oni pokrenuli. To je duhovna atmosfera u kojoj bismo se trebali kretati. Držimo se vjerno duha ljubavi. Kako je samo poticajna riječ brata Russella, izgovorena na njegovom posljednjem putovanju: "Sačuvajte ovaj duh u svojoj sredini." Trudit ćemo se da to i činimo! Do nogu našeg Učitelja, težimo osloboditi se vlastite volje, kako bismo vršili Njegovu volju!

Tražimo Njegovu čast pod svaku cijenu, čak i pod cijenu svog dobrog imena, svoje časti, svog života! Uzmimo u obzir da ne možemo izbjeći krivicu za nemar, i da je vrijeme za dokazivanje naše vjernosti do smrti kratko! Ustanite, ustanite, probudite se, jer bi nas nemar mogao stajati gubitka naše nagrade, i ne dajte da vam srca klonu.

"Mir braći, i ljubav s vjerom, od Boga Oca i Gospodina Isusa Krista. Milost sa svima koji ljube Gospodina našega Isusa Krista u neraspadljivosti [iskrenosti]. Amen" (Efežanima 6:23, 24).



**OTKRIJTE BOŽANSKI PLAN ZA
ZA BUDUĆNOST ČOVJEČANSTVA
BESPLATAN PRIMJERAK KNJIGE**

Primite **BESPLATAN** primjerak knjige 'Božanski plan o vjekovima'.
Knjigu šaljemo besplatno brzom poštom na vašu adresu.
Saznajte kako Božji planovi donose istinsku nadu i utjehu
koju čitate u ovoj brošuri.

ZA VAŠ BESPLATAN PRIMJERAK, KONTAKTIRAJTE NAS NA:

Udruženi Istraživači Biblije

098-199-4362

Web: www.istrzivaciBiblijeuHrvatskoj.com



BOŽANSKI PLAN O VJEKOVIMA - 978-953-XXXX-XX-X

